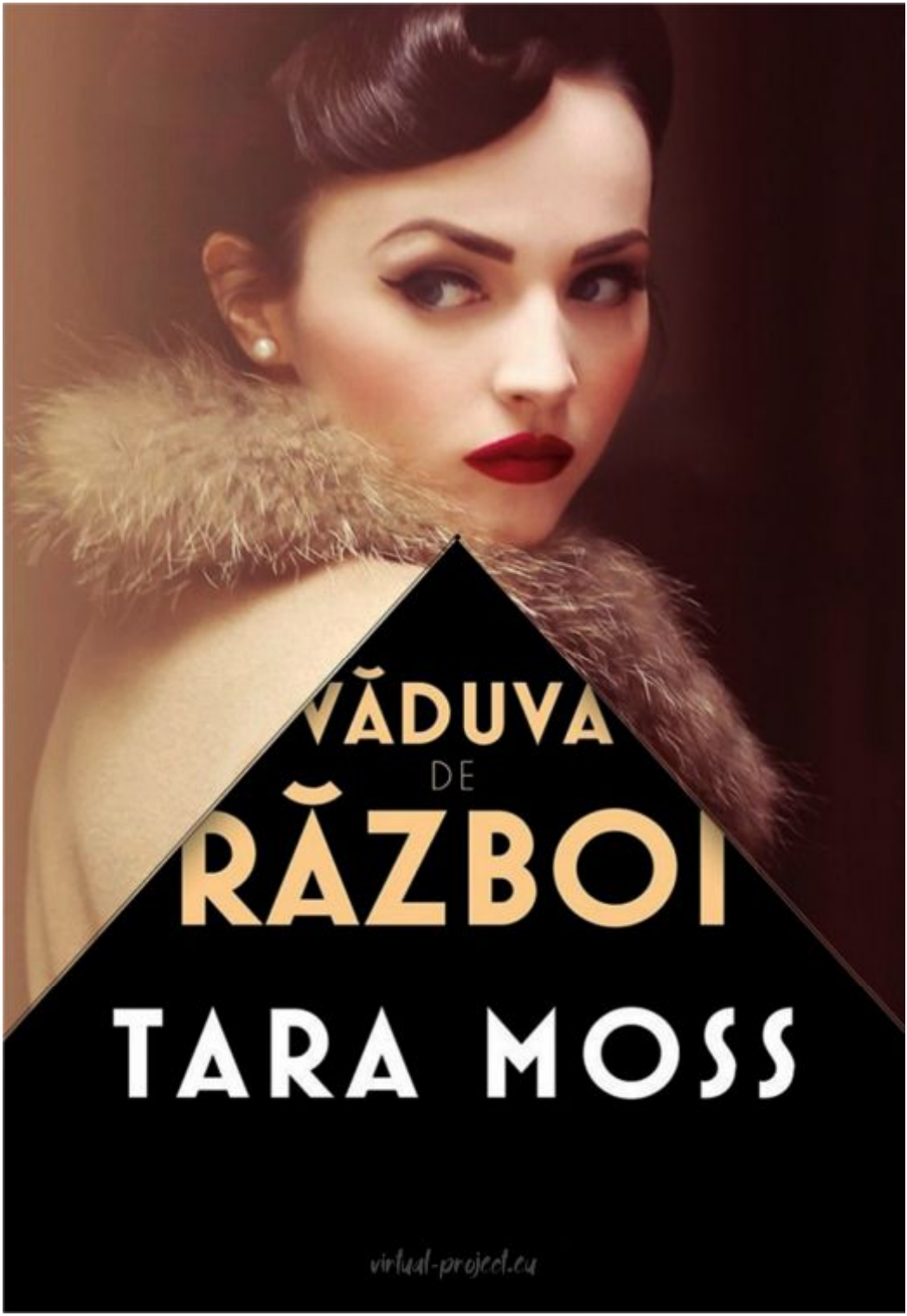
VĂDUVA
DE
RĂZBOI
TARA MOSS
virtual-project.eu

TARA MOSS

Seria: *Billie Walker Mystery*

Volumul 1

VĂDUVA DE RĂZBOI

Original: *Dead Man Switch* [*The War Widow*] (2019)

Traducere din limba engleză de:
ŞTEFAN MĂLAIMARE

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

2024

PROLOG

Era ca şi cum o mantie neagră ca smoala se aşternuse peste cerul înstelat, iar acum îl învăluia precum aripile împănate ale unui corb uriaş.

Îl dureau toate: corpul, capul, însuşi întunericul sufocant, care părea să-l poarte într-un vârtej ameţitor şi imprevizibil, producându-i greaţă. Ochii parcă îi ardeau şi erau totodată umezi; se strădui să-i deschidă, însă nu reuşi să vadă nimic. Nu era războinic din fire, însă instinctul de supravieţuire îi fusese trezit la viaţă, aşa că băiatul aruncă doi pumni, care zăboviră pentru o clipă în aer înainte de a-i cădea neputincioşi pe lângă corp. Din negura groasă veniră drept răspuns mai multe lovituri precise, neiertătoare. Durerea îl săgeta în valuri fierbinţi – maxilarul, coastele, burta –, apoi loviturile se opriră. Băiatul se făcu din nou ghem, protejându-şi capul, şi respiră istovit, cu un ţiuit persistent în urechi. Îşi simţea faţa fierbinte. Ceva cald şi sărat i se scurgea în gură.

Până la vârsta fragedă de şaptesprezece ani, deja călătorise peste mări, asistase la nedreptăţi, la violenţe, dar nu mai fusese în viaţa lui atât de speriat pe cât era în acest moment, în această beznă, chircit şi orb. Da, se temea! Se temea ca o muscă prinsă în pânza de păianjen. Dacă asta era ceva jenant, avea să se gândească în alt moment – dacă acel moment avea să mai vină vreodată. Deocamdată, în mintea lui nu era loc decât pentru un singur sentiment.

Frică.

— Nu ţi-a spus nimeni că grija îl îmbătrâneşte pe om? se auzi o voce, apoi pământul se mişcă de sub el când fu tras de ambele mâini.

Cu faţa şi cu umărul şterse pământul. Fu ridicat în aer ca o marionetă şi azvârlit grămadă. Pământul cedă sub el şi se legănă. Nu era pe pământ totuşi, ci pe un fel de lână. O pătură. Care mirosea oribil a umezeală şi purta şi un iz înţepător de sânge.

Încercă din nou să vorbească:

— Dar...

O altă lovitură în figură. Undeva, nu departe, dincolo de ţiuitul din urechile lui, reuşi să audă închiderea unui portbagaj şi pornirea motorului maşinii. Pasărea neagră a uitării îşi lăsă din nou peste el aripile lungi şi negre, iar băiatul îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL UNU

Billie Walker fu purtată înapoi în acel moment.

Se făcea că păşea din nou în Stephansplatz, iar soarele, răsărit din spatele unei clădiri, îi încălzea fruntea. O adiere de vânt o făcu, pentru numai o clipă, să închidă ochii. Când îi deschise, lumea viu colorată, parcă smulsă din primele filme color de epocă, îi reapăru în faţa ochilor atât de limpede, de prezentă! În aer plutea o boare de aluat copt. *Sachertorte* sau *Apfelstrudel* proaspăt preparate de o mică patiserie. Tocmai răsese la o glumă de-a lui Jack. Cum mergeau la pas, avea senzaţia reconfortantă a mâinii prinse în palma lui încăpătoare; lumea lor clocotea de primii fiori ai iubirii şi de emoţia unui pământ străin, de emoţia unei poveşti noi. Fără precauţii. Fără teamă. În urma lor se ridica tropăitul pantofilor de piele pe pavaj, iar după un colţ se auzeau glasuri şi, dintr-odată, un strigăt care o trezi forţat din reverie. Într-o clipită avu carneţelul de reporter în mână, se desprinse din strânsoarea lui Jack şi apucă bine creionul care stătea să îi cadă din mână.

Când ridică din nou privirea, văzu întreaga scenă. Se opri în loc, la fel cum făcuse şi Jack cu o clipă mai devreme. Lumea reală venise să le nimicească sentimentul iluzoriu de siguranţă. O duzină de femei se aflau în piaţa mare, în genunchi, înconjurate de bărbaţi în uniformă. Suspinau încet în vreme ce erau rase pe cap. Văzu sânge şi păr, corpuri dezgolite şi lacrimi. Lângă ele, ghemuit la pământ, în stradă, se găsea un bărbat în izmene, cu o yarmulke[1] călcată în picioare lângă el. Mulţimea îi privea. Unii strigau şi îşi fluturau pumnii încleştaţi. Billie nu distinse ce strigau, fiindcă sângele îi pompa atât de tare în urechi! Exact în momentul în care voi să se dezmorţească şi să intervină, un *Sturmsoldaten* care coordona scena se întoarse şi îi întâlni privirea. Ea îşi plecă imediat capul, ca şi cum căutătura lui i-ar fi ars retina.

Închise ochii.

Ceea ce văzuseră în Viena avea să rămână pentru totdeauna acolo, gata să o bântuie când îşi închidea ochii. Într-o zi a anului 1938 îi deschisese şi privise, iar acum, imaginea asta era tot ce vedea când îi închidea. De ce acele amintiri? De ce acel sfârşit de săptămână? Totul era învăluit în amintirile ei cu Jack, amintirile ei din război, în tot ce acum era cumva nevoită să lase în urmă, dar de care inima se lega cu stăruinţă, deşi mintea îi cerea să dea uitării.

[1] Yarmulke sau kippa, acoperământul tradiţional purtat de bărbaţii evrei pe creştetul capului (n. red.).

Billie îşi îngădui să se cutremure şi îşi adună lucrurile. Nu avea sens să zăbovească asupra amintirilor, chiar dacă nu voiau să îi dea încă pace. Nu mai era în Europa. Se întorsese înapoi în Australia. Era anul 1946, într-o lume nouă, în care ea trebuia să îşi clădească noua viaţă. Asta trebuia să facă, şi asta avea de gând să facă. Tramvaiul încetini, intrând în staţia de lângă Gara Centrală. Billie scoase din poşetă o oglinjoară aurie şi îşi aplică un strat fin de ruj *Fighting Red,* marca Tussy. Aceasta era staţia ei. Venise vremea să se ridice.

*

— 'Neaţa, John! salută Billie la intrarea în holul clădirii cunoscute ca Daking House, pe care îl străbătu în grabă cu picioarele ei lungi şi graţioase, dar în acelaşi timp silenţios ca o felină, datorită tălpii de cauciuc a pantofilor Oxford, care la impactul cu parchetul scoteau un zgomot abia perceptibil.

Până la această clădire lua Billie tramvaiul în majoritatea zilelor săptămânii, fiindcă aici avea închiriat un birou.

Liftierul se îndreptă de spate când auzi vocea celei pe care o numea „clienta sa preferată", titlu pe care Billie nu îl găsea greu de crezut. În dimineţile când ajungea la Daking House, întotdeauna după ora zece, cu mult timp după ce curierii aprovizionaseră magazinele de la parter şi se făcuseră nevăzuţi în camionetele lor, precum şi după ce oamenii de afaceri cărunţi şi încruntaţi traversaseră holul, târşâindu-şi picioarele, şi dispăruseră în birourile lor, duhnind deja a miros de trabuc la nouă dimineaţa, Billie se mişca cu agilitate. Prefera parfumurile franţuzeşti mirosului de trabuc şi, dacă se putea încrede în abilitatea sa de a citi bărbaţii tăcuţi, de aceeaşi convingere era şi liftierul. Alţi chiriaşi, precum cei de la Şcoala de Dans Roberts, Clubul Taxei Unice din Sydney, Fondul de Ajutor al Diasporei Unite Evreieşti ori jucătorii care frecventau salonul de biliard de la subsol şi alţii ca ei frecventau clădirea la fel ca Billie, la ore ciudate, însă contabilii şi avocaţii, precum şi bărbaţii de la Asociaţia Chinologică New South Wales urmau un program strict şi la această oră nu puteau fi decât cocoşaţi la birourile lor, practicând meserii pe care ea, una, nu s-ar fi văzut vreodată făcându-le. În domeniul ei, clienţii rareori băteau la uşă înainte de nouă dimineaţa. O vizită la miezul nopţii, pe de altă parte, nu era ceva cu totul nemaiauzit. Domeniul ei avea poate o reputaţie „controversată", dar vremurile i-o cereau. La fel şi buzunarul.

— Bună dimineaţa, Mizz Walker, întotdeauna o plăcere! spuse liftierul.

Când începuse munca în acest post în august, luându-i locul unei femei cu chip blând şi păr cărunt, noul liftier insistase să fie strigat pe numele mic, John. Totuşi, formula de adresare adecvată pentru Billie le dădea multora bătăi de cap în această perioadă. Alţi liftieri foloseau de obicei titluri formale

şi, fiind nou în acest post, John Wilson evita, cel puţin pentru moment, să îi accepte invitaţia de a o striga pe nume, Billie, cum făcea liftiera pe care o înlocuise. Însă, de fiecare dată când cineva îi spunea „doamnă", Billie îşi aducea aminte de nesiguranţa vieţii sale personale. Acest termen o ducea imediat cu gândul la pierdere şi, în consecinţă, îi provoca nelinişte. „Domnişoară" i se părea de asemenea nepotrivit, mai ales după tot ce se întâmplase în ultimii ani, inclusiv o nuntă pe timp de război, chiar şi una improvizată cum fusese aceea, fără inel şi cu puţini martori. În cele din urmă, ceruse să fie strigată „Mizz"[2], găsind mai potrivit acest termen neutru. Termenul îşi avea rădăcina în titluri vechi, nobiliare, din ce înţelesese Billie, şi se răspândise la începutul secolului ca titlu onorific *neutru* pentru femei, însă era rar folosit. Îl văzuse pentru prima oară descris într-un articol din *New York Times* cu câţiva ani în urmă, iar la acel moment nu avea de unde să ştie cât de mult va ajunge să o caracterizeze. John Wilson acceptase solicitarea fără niciun comentariu, iar acum Billie era întâmpinată drept „Mizz Walker" în fiecare dimineaţă a săptămânii. În lumea din afara clădirii însă, titlurile de domnişoară, doamnă, uneori sub formele de „Madam" şi „Mademoiselle", se amestecau frecvent – vorbitorii se găseau adeseori în dificultate atunci când i se adresau unei femei ajunse la vârsta măritişului, despre care nu ştiau însă dacă este sau nu măritată. În mod straniu, în ciuda a ceea ce învăţaseră oamenii din război cu privire la şubrezenia vieţii, părea că astfel de detalii căpătaseră chiar mai multă importanţă, aproape ca şi cum anii întunecaţi fuseseră pricinuiţi de un titlu greşit, de o femeie, şi nu de *Nationalsozialismus* şi de laturile sinistre ale Voinţei de putere[3]. Toate astea, se gândea Billie, erau parte a unei încercări disperate a oamenilor de a se ancora în ceva stabil, o întoarcere nostalgică spre ceva mai „simplu", rigid şi uşor de înţeles. Însă Billie nu voia să se întoarcă înapoi pentru nimic. Nu îi stătea în fire. Şi, pe lângă asta, nimic nu putea să repare ceea ce stricase războiul.

Wilson făcu respectuos un pas în spate şi o îndrumă pe Billie către cel mai apropiat dintre cele patru lifturi ale clădirii – două pentru pasageri, două pentru mărfuri. Numai unul dintre ascensoarele pentru pasageri funcţiona şi abia în ultimele luni începuseră să îl opereze din nou de la parter; înainte, chiriaşii şi clienţii urcau pe scări până la primele etaje pentru a face economie la energie. Billie încă avea senzaţia că face un gest extravagant când ia liftul direct din foaier. Păşi în cabină, iar Wilson trase cu mâna

---

[2] *Ms.,* în original, transcris fonetic *Mizz,* nu are corespondent în limba română (n.tr.).

[3] Concept central în filosofia lui Nietzsche, definit drept forţa fundamentală care guvernează comportamentul uman, valorile morale trebuind înţelese în contextul puterii şi al relaţiilor de dominaţie şi supunere (n. red.).

stângă, cea în putere, grilajul exterior şi interior din metal, care se închise ca două foarfeci înaintea sa. Mâna lui dreaptă, odată cea dominantă, nu supravieţuise războiului, care îi luase bărbatului o mare parte din braţul drept. Pe acea parte avea mâneca cusută de sacou – ca mulţi alţi bărbaţi din Sydney. Avea părul tuns scurt şi îngrijit, dar într-o parte acesta îi creştea mai de sus decât în cealaltă. Chipul lui, despre care odată s-ar fi spus că este atrăgător, presupuse Billie, era brăzdat de arsuri, deşi ambii ochi, nasul şi cea mai mare parte a gurii erau neatinse. Timp de peste un an, oraşul se umpluse de bărbaţi răniţi, întorşi din teatrele de operaţiuni. Mulţi se fereau din calea lor pentru că erau desfiguraţi şi nu aveau cum s-o ascundă, aşa că sălbăticia australiană începea să se umple cu astfel de oameni, la fel cum se întâmplase şi după Marele Război – oameni care, în locul privirilor fixe ale concetăţenilor, al întrebărilor nevinovate ale copiilor ori ale acestor aduceri aminte, preferau pustiul singuratic. Însă John se întorsese în braţele unei familii bucuroase să îl vadă în viaţă şi era deja foarte apreciat de cei care frecventau clădirea. El se întorsese, în vreme ce mulţii alţii, nu.

Cu zornăituri metalice, cabina liftului îşi porni ascensiunea.

— Ce mai face June? se interesă Billie de nevasta lui Wilson, aşa cum îi era obiceiul. Dar copiii?

— Foarte bine! Mulţumesc pentru întrebare! spuse el şi schiţă un zâmbet uşor strâmb, cu o încreţitură blândă a ochilor.

Încetini liftul în dreptul etajului al şaselea, trăgând de mâner în sus şi în jos până ce cabina se alinie perfect cu holul. Lăsă din mână prea brusc mânerul, iar cabina se scutură înainte de a fi oprită în loc de mecanismul de oprire automată, cunoscut în branşă drept „mâna mortului”.

— Îmi cer scuze, Mizz Walker! E foarte bine că avem acest mecanism să ne... oprească... în caz că mă lasă mâna asta, spuse el, îmbujorându-se uşor în spatele cicatricilor.

Mecanismul intra în acţiune dacă mâna operatorului era ridicată de pe mâner – nu era nevoie ca aceasta să moară la propriu. Deşi Wilson era nou în meseria lui, asemenea mici accidente aveau şi cei cu mai multă experienţă. Liftierul trase de cele două uşi cu grilaj, ca Billie să poată ieşi din cabină.

— Aveţi grijă pe unde călcaţi!

— Întotdeauna, spuse Billie şi îi zâmbi.

Străbătu coridorul, trecând prin dreptul birourilor mustind de activitate, până ce ajunse în faţa unei uşi de lemn cu un geam din sticlă sablată pe care fusese pictat cu vopsea neagră un titlu simplu:

B. Walker, investigator privat

Acesta era locul în care răposatul ei tată îşi petrecuse o bună parte din viaţă şi în care luaseră naştere multe dintre poveştile pe care bărbatul i le spusese fetei sale la masa de seară. De când preluase spaţiul, Billie îi adusese foarte puţine schimbări; aranjamentul încăperilor, mobilierul şi tablourile erau în mare parte aceleaşi, dar, din necesitate, subînchiriase două camere pe care le folosise în trecut drept birouri ale angajaţilor. Agenţia condusă de ea era una mică, dar asta nu o deranja defel. Spaţiile de birouri erau scumpe, un birou cu o singură cameră ajungând să coste mai mult de şapte lire şi opt şilingi şi, pe lângă aspectul financiar, femeile care nu făceau un pas în spate pentru a le oferi loc bărbaţilor întorşi de pe front erau privite cu multă animozitate. Păstrarea unui spaţiu de birouri mai mare decât era strict necesar nu i-ar fi fost de ajutor nici social, nici profesional, şi, chiar şi aşa, nu se putea spune că domeniul acesta de activitate o primise cu braţele deschise. După ziua victoriei împotriva Japoniei, exista aşteptarea ca femeile să îşi părăsească posturile din uzinele de aviaţie şi din fabricile de muniţii, precum şi din birourile gazetelor ori din spitale, posturi ocupate cu succes pe timp de război, şi prin aceasta să renunţe la independenţa conferită de un venit pentru a-şi relua locul în bucătărie. Billie însă nu fusese niciodată una dintre aceste femei, nu fusese crescută astfel şi, cu siguranţă, nu avea de gând să cedeze presiunii acum.

Uşa era descuiată, iar secretarul ei se afla deja în biroul din antreu, unde aşteptau uneori clienţii. Billie îşi deschise catarama trenciului cambrat la două rânduri, apoi aruncă o privire la şirul ordonat de patru scaune din lemn de nuc, aşezate în dreptul unei măsuţe joase pe care se găseau mai multe reviste respectabile, chiar dacă un pic anoste, precum şi câteva reviste mai populare pentru femei. Astăzi nu aştepta nimeni; nu făcuse nimeni nicio programare. Acest fapt incontestabil se vedea şi din aceea că scaunele erau neocupate, iar revistele de pe măsuţă nu fuseseră deranjate. De peste o săptămână era aşa. Aceasta era un alt motiv foarte întemeiat pentru a subînchiria cele două spaţii de birouri.

— Bună dimineaţa, Mizz Walker! Corespondenţa dumitale este pe birou, o informă Samuel Baker, ridicându-se în picioare ca în faţa unei ofiţer superior.

Billie îşi dădu jos trenciul, iar el i-l luă şi îl agăţă în cuier. Îşi dădu jos şi ochelarii de soare, ajustă acul de pălărie cu care îşi fixase peste urechea stângă o pălărie mică de culoare verde, îşi netezi cutele taiorului estival, mulat pe corp, îi mulţumi secretarului şi asistentului său, apoi intră în biroul interior, lăsând uşa de comunicare dintre încăperi deschisă şi se aşeză în spatele propriei mese de lucru. În încăpere se aflau un covor roşu-cafeniu, două cartoteci de un verde odinioară închis, însă acum cam decolorat, un

glob pământesc şi un birou larg, din lemn, pe care stăteau un prespapier, un stilou şi un telefon care îi aparţinuseră tatălui său şi care împodobiseră încăperea timp de cel puţin două decenii. Pe perete atârna o hartă la scară mare a oraşului Sydney, într-o ramă de lemn ponosită. Era agăţată de perete încă de când văzuse ea pentru prima oară acel birou şi avea o bănuială că, dacă ar fi fost dată jos, ar fi dezvăluit o porţiune de zid de o culoare neaşteptată. Nu era un spaţiu elegant, dar nici nu trebuia să fie. Clienţii ei nu o vizitau pentru sfaturi în materie de decoraţiuni interioare.

Scrumiera tatălui ei se afla la marginea biroului, aşezată strategic pentru plăcerea clienţilor săi. Majoritatea femeilor fumau, dar acesta nu devenise un tabiet şi pentru Billie. Existau şi zile potrivite pentru fumat, bineînţeles, dar aceasta nu avea să fie una dintre ele. Scrumiera fusese golită şi spălată. Gazetele cotidiene se aflau în celălalt colţ al biroului – *Sydney Morning Herald,* tabloidul *Truth* şi cel mai nou, *Paris Herald Tribune* –, toate împăturite cu grijă. Era foarte important să fie la curent cu ce se spunea în lume. Pe birou, îndreptate spre Billie, se aflau două fotografii înrămate. Una dintre ele era un portret clasic al mamei şi al tatălui în ziua nunţii, în care tatăl purta frac şi cravată albă şi ţinea sub braţ un joben negru lucios (probabil singura dată când atinsese o astfel de pălărie), iar mama avea un strălucitor accesoriu pentru cap de sub care se iţea părul scurt, uşor ondulat, coafură pe care o avea şi acum, şi o rochie scandalos de scurtă care îi dezvăluia gleznele şi nişte pantofi cu tocul mic, închişi cu panglici lucioase. Ella ţinea în mână un buchet de flori extravagant, care atârna până în pământ, iar pe buzele date cu ruj închis la culoare afişa un zâmbet triumfător. Cealaltă fotografie era mai mică şi mai recentă şi era un portret al lui Jack Rake, făcută de Billie la Viena. Era destul de bine focalizată şi îl înfăţişa pe Jack zâmbind, în acel sfârşit de săptămână de dinainte ca lumea să se prăbuşească în jurul lor. Acel sfârşit de săptămână în care se îndrăgostiseră.

Când îi întâlni privirea din fotografie, lui Billie i se puse un nod în gât. Jack arăta exact ca în acele imagini de care nu se putea dezbăra de fiecare dată când închidea ochii. Acel zâmbet. Şi seriozitatea care îi urma. Acei ochi căprui stăruitori şi căutătura lor iscoditoare. *Fir-ar să fie!* murmură Billie şi îşi feri privirea. Avea nevoie de muncă să o ţină ocupată.

La bluza de culoare ivorie asortase o lavalieră care aproape că se desprinsese, aşa că Billie, cu degetele ei bine îngrijite, cu unghiile naturale, ajustă nodul şi apoi ridică primul plic care se afla pe biroul ei mare de lemn. Miji privirea. Îi era adresat *Domnului* B Walker, iar asta nu era prima dată când primea un astfel de plic. Ar fi putut să fie o scrisoare adresată răposatului său tată, dar, la mai mult de un an de la moartea acestuia, era

puţin probabil să fie aşa. Billie Walker nu era cum, sau cine, se aşteptau mulţi oameni să fie. În primul rând, nu era un *Dl,* ci o *Mizz.* Dar, în fond, unde mai e distracţia când faci sau eşti ceea ce se aşteaptă de la tine? Deschise plicul dintr-o tăietură şi citi informarea anostă a unui avocat cu privire la un caz mai vechi de disonanţă conjugală. Poşta zilei nu îi adusese vreun motiv de entuziasm şi curând îşi îndreptă atenţia către gazete, pe care le răsfoi înainte de a se angaja la o lectură mai aprofundată, acompaniată de o ceaşcă de ceai. O grevă la şantierul naval provocase un haos în portul Sydney. O serie de fotografii îl înfăţişau pe prim-ministrul Chifley alături de guvernatorul general, prinţul Henric, duce de Gloucester, la o ceremonie oficială. Casele de licitaţii din Sydney păreau ocupate să vândă diverse obiecte preţioase, unele dintre ele părând a fi adevărate bunuri de patrimoniu. Ştirile internaţionale relatau faptul că la Paris erau în vogă costumele de baie din două piese. Avea loc o retragere substanţială de trupe ruseşti din Germania. Belgia, Ţările de Jos şi Luxemburg acceptaseră să repatrieze prizonieri de război germani cât mai curând posibil. Franţa nu semnase încă niciun fel de acord.

Când Samuel intră, ducând în mână o tavă cu ceai, o rutină matinală care era întotdeauna o ocazie bună pentru a-şi limpezi mintea, Billie ridică privirea din ziare. Lungan, dar şi lat în umeri, purtând un costum cu dungi fine şi o cravată de o culoare frumoasă, roşu-burgund şi azur, în stilul contemporan, Samuel se întinse într-unul dintre cele două scaune din faţa biroului şi lăsă să cadă un cub de zahăr în ceaşca ei, o bună parte din formalitatea asociată cu munca sa de secretar rămânând pesemne în biroul din antreu, unde îşi avea postul. Ştia să fiarbă un ceai delicios, ceea ce fie învăţase în armată, fie de la o mamă cu maniere englezeşti. Cu două degete, îi împinse lui Billie ceaşca de ceai peste birou.

— Cum stă treaba? întrebă, scărpinându-se absent sub mănuşa care îi acoperea mâna stângă.

— Nu prea stă de niciun fel, Sam, sinceră să fiu, îi răspunse Billie, dându-şi după ureche şuviţele de un şaten profund, apoi sorbind din ceaşcă.

Sam era unul dintre junii australieni cinstiţi şi zeloşi care se înrolaseră în armată de tineri şi care avuseseră un post funcţionăresc o vreme, până la începutul războiului, când fusese nevoie de ei pentru o muncă mai palpitantă alături de Batalionul 2/23 Infanterie australian – munca palpitantă pe timp de război fiind acel gen în care devii carne de tun dacă nu ai relaţiile potrivite. Sam nu era un individ cu relaţii şi, dacă ar fi fost bogat, nu ar mai fi ocupat acum postul de secund al unui investigator privat. Avea multe abilităţi ca secretar, dar îi lipsea aceea de dactilograf. Motivul acestei lipse era evident pentru orice om care le trecea pragul, iar clienţii

observaseră de fiecare dată acest fapt cu deosebită blândeţe. În Tobruk, o bombă de aviaţie italienească îi nimicise mulţi camarazi, iar lui îi răpise câteva degete de la mână, lăsându-l cu cicatrici oribile pe mâini – răni căpătate în încercarea de a-şi salva viaţa, presupusese Billie. Samuel avea mâna stângă îmbrăcată într-o mănuşă, umplută în locurile necesare cu degete protetice. Mâna dreaptă, deşi atinsă de schije, era întreagă şi, la nevoie, sigură pe trăgaci.

Pe lângă dactilografiat, Sam avea o sumedenie de alte îndatoriri. Uneori era rentabil pentru Billie să aibă alături un bărbat puternic. Alteori era rentabil ca în antreu să se afle un bărbat înalt, care să se ocupe de probleme atunci când îşi făcea apariţia vreun soţ nemulţumit de faptul că agenţia îi ajutase soţia să divorţeze. Iar alteori pur şi simplu era rentabil să aibă o mână în plus, drept acoperire, atunci când Billie făcea „muncă de teren", sau pentru a compensa pentru faptul că era o femeie lucrând într-un domeniu predominant masculin. Era de ajutor faptul că Sam aducea în treacăt cu actorul Alan Ladd, deşi era mai înalt, lucru care îl făcea plăcut privirii şi credibil ca partener al lui Billie, când vreo investigaţie în curs impunea o asemenea mascaradă. Majoritatea gentlemenilor grizonanţi din domeniu nu ar fi putut vreodată să treacă drept alesul ei, însă, împreună cu Sam, putea forma o pereche convingătoare, iar în anumite circumstanţe asta îi ducea departe. Nu ştia multe despre munca de investigator, lucrând de nici câteva luni în domeniu, însă răspundea excelent la ordine şi, spre deosebire de alţi bărbaţi, nu avea nimic împotrivă dacă acestea veneau din partea unei femei – până la urmă, o muncă cinstită fiind greu de găsit chiar şi pentru un bărbat în putere. Şi, într-o anumită măsură, era mai palpitant să-i fie secretar lui Billie decât fusese să depună muncă de birou în forţele armate, cel puţin aşa susţinea el. Munca asta nu însemna doar sarcini administrative, de îndosariere. Începea să cunoască toate barurile, hotelurile, azilurile de noapte şi chiar şi aleile dosnice ale oraşului. Poate că nu era o muncă încântătoare, dar nici monotonă nu era. Şi ce mare lucru dacă nu era în stare să bată la maşină cu toate cele zece degete?

— Cum a fost *The Overlanders* aseară? îl întrebă Billie.

Deşi ea nu mai văzuse de mult un film, lui Sam îi plăcea să dea banii pe aşa ceva.

— Lui Eunice i-a plăcut? adăugă ea.

Sam începuse nu de mult să iasă cu Eunice, deşi nu vorbea prea des despre ea.

Tânărul îi povestea despre rolul de cowboy din vestul Australiei jucat de Chips Rafferty în film, când sună telefonul. Secretarul puse ceaşca de ceai pe birou, îşi drese glasul şi răspunde pe un ton profesionist:

— B. Walker, investigator privat, cum vă pot...

Glasul lui Sam se stinse încet, ceea ce o făcu pe Billie să ridice din sprânceană.

— A închis, spuse el nedumerit, aşezând receptorul la loc în furcă. Sau s-a întrerupt.

— Nu ai auzit nimic?

Acesta clătină din cap.

— Zgomotele străzii, bănuiesc.

•

Puţin după ora trei, la doar câteva minute după ce îi sugerase lui Sam să plece mai devreme acasă, Billie auzi o bătaie reţinută în uşă, apoi vocea lui Sam, invitând pe cineva în antreu.

— Aveam... aveam impresia că e vorba de o doamnă detectiv, veni din antreu vocea firavă şi temătoare, accentul pus pe cuvântul *doamnă* desemnându-l ca având o importanţă deosebită.

Nu toată lumea bătea la uşa aceea. De fapt, majoritatea oamenilor dădeau buzna peste Billie cu necazurile şi nevoile lor, astfel încât aceasta se gândi că avea de-a face cu o persoană fie deosebit de politicoasă, fie deosebit de temătoare. Se ridică numaidecât de la birou şi se apropie de uşă, fără a-i mai da lui Sam timp să explice. Ce sens avea să îşi piardă o clientă care, fiind un pic prea agitată, ar fi rupt-o la fugă la primul semn de întrebare, mai ales când era un pic prea puţină activitate pentru gustul ei în această zi?

În antreu şedea o femeie neliniştită, cam la vreo patruzeci de ani, care aducea un pic a căprioară prinsă în lumina farurilor şi avea corpul încordat de parcă ar fi fost gata să o rupă la fugă în orice moment. Billie o măsură iute din priviri: avea în jur de un metru şaizeci şi purta pe umeri o blană ciocolatie impresionantă, închisă cu o cataramă la bust, probabil de nurcă sau bizam, de altfel de o calitate foarte bună. Sub blană avea un taior maroniu subţire, un model uşor monoton şi conservator. Probabil făcut la croitor, dar nu de curând. Stilul pălărioarei Peter Pan pe care o avea pe cap era antebelic, articolul nefiind nicidecum ultimul răcnet. De un maroniu un pic mai deschis decât al costumului, avea drept decoraţiune o pană tot de culoare ciocolatie. Femeia purta foarte puţin machiaj şi avea o pereche de ochelari simpli, care îi făceau ochii căprui să pară foarte mari, sporind impresia de căprioară speriată. Ca şi cum ar fi căutat o asortare perfectă, părul femeii era şaten. Vizitatoarea purta pantofi de calitate din piele de crocodil, asortaţi cu geanta, dar nu ţipători, cu tocuri joase, practice. Semne de purtare, dar, altfel, bine întreţinuţi. În mâinile înmănuşate ţinea o poşetă mică atât de strâns, încât Billie nu putu să nu bage de seamă că şi buzele femeii erau atât de strânse şi de mici, încât păreau strepezite.

Billie şi-o imagină purtând, pe timp de toamnă sau de iarnă, un taior mai închis la culoare, dar cu o croială la fel de utilitară precum a acestuia, care era de primăvară-vară, însă blana... Aşa ceva era special, aproape nemaivăzut la o astfel de persoană. Pentru un noiembrie la Antipozi, în Sydney nici nu era prea cald încă, dar acest accesoriu nu era defel purtat pentru protecţia oferită împotriva frigului. Firele de păr din blană luceau, părând aproape periate. Era nouă, ceea ce o făcu pe Billie să se întrebe care era povestea ei.

— Eu sunt Mizz Walker, directoarea agenţiei. Acesta este secretarul şi asistentul meu, domnul Baker, explică Billie, indicându-l rapid din mână pe Sam. Aţi dori să intraţi în biroul meu, doamnă...?

Vizitatoarea nu completă întrebarea cu un nume. Chiar şi aşa, Billie făcu doi paşi în spate şi intră cu naturaleţe înapoi în birou, apoi trase un scaun pentru femeie şi se întoarse în spatele mesei mari din lemn, aşteptând în picioare lângă propriul scaun.

Dură câteva clipe până ce femeia o urmă în biroul interior. Sam se oferi să îi haina, dar ea refuză, murmurând un „mulţumesc". După o tăcere stânjenitoare, în cursul căreia lui Billie i se păru la fel de probabil şi ca femeia să ia loc, şi să facă stânga-împrejur, aceasta decise în cele din urmă să accepte scaunul oferit de Billie.

— Vă rog, simţiţi-vă ca acasă! îi spuse cu blândeţe Billie. Samuel, ne aduci te rog câte o ceaşcă de ceai? ceru Billie, sperând că acesta ar putea să o liniştească pe temătoarea sa clientă.

Sam închise cu tact uşa dintre cele două birouri.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Billie, urmărind cum privirea femeii trece de la podea la globul pământesc, apoi la cartotecă, înainte de a se opri în cele din urmă pe harta mare a oraşului Sydney de pe perete.

În tot aceste timp, buzele femeii rămaseră strânse.

Billie ştia că aceste momente durau ceva. Era răbdătoare şi nu solicita nume sau informaţii personale înainte ca acestea să fie absolut necesare. Multe persoane care îi solicitau serviciile erau tulburate de circumstanţele în care se găseau, iar pentru unii dintre potenţialii clienţi, simpla interacţiune cu un investigator privat, în orice chestiune, era în sine ceva supărător. Cum Billie ştia prea bine, cei din domeniul ei aveau o reputaţie ambiguă. Crescând cu un tată investigator privat, observase şi ea acest lucru foarte uşor, şi puţine se schimbaseră de atunci. Billie avea o bănuială că nici filmele americane cu detectivi, atât de în vogă şi în Australia, nu ajutau cu nimic – erau pline de indivizi dubioşi, ultramasculinizaţi, iuţi la mânie şi care cu gura spuneau „scumpo", dar cu ochii, altceva. Unele cliente căutau anume investigatori privaţi de acelaşi sex, în special dacă problema lor era una de

natură domestică, pe care ar fi fost stânjenitor să o discute cu un bărbat, sau poate din simplul fapt că un investigator de genul lui Sam Spade nu le alina cu nimic grijile. Genul acesta de muncă îi punea mâncare pe masă lui Billie Walker, care îşi privea potenţială clientă şi se întreba ce poveste ar putea avea să-i spună. Un soţ infidel?

Pe ceasul de pe perete, din bachelită, se scurseră câteva minute înainte ca Sam să se întoarcă în sfârşit cu o tavă pe care aduse un ceainic, o cană cu lapte şi două ceşti, zahăr şi linguriţe. Apoi secretarul părăsi încăperea, în urma lui auzindu-se doar clicul discret al uşii. Pentru un bărbat solid, era foarte priceput în a se face invizibil. Se mai scurseră câteva minute, timp în care ceaşca de ceai rămase neatinsă, până ce oaspetele necunoscut vorbi în cele din urmă:

— Am vrut să vin la dumneavoastră pentru că...

Vizitatoarea găsea ceva anume foarte greu de enunţat.

— Am nevoie de... intuiţia unei femei.

Billie alese să nu deschidă acest subiect. Ea însăşi nu credea în ceea ce era atât de des numit „intuiţie feminină", chiar dacă asta căutau unii dintre cei care îi treceau pragul biroului. Intuiţia masculină era numită pur şi simplu cunoaştere sau, cel puţin, presupunere avizată sau raţională. Când mica femeie din stomacul ei îi spunea că ceva nu e-n regulă, asta era o intuiţie bazată pe o mie de semnale insignifiante şi pe observarea comportamentului uman. Era deducţia pusă la treabă – în parte conştientă, în parte subconştientă, dar cu nimic mai puţin raţională decât gândirea unui bărbat. Billie credea într-adevăr în ascultarea cu atenţie a instinctelor sale, dar nu fiindcă le considera o abilitate feminină misterioasă şi aproape mistică. Fusese crucial să îşi asculte instinctele în război, şi îi prinseseră foarte bine în noua ei meserie. Era ceva ce şi tatăl ei, Barry, făcuse la vremea lui. Asemenea instincte se activau dacă ascultai, dacă priveai, un lucru pe care era adevărat că multe femei ştiau foarte bine să îl facă, aceasta fiind probabil şi originea termenului. În realitate, în acest moment nu era nicidecum nevoie de vorbit. Persoana necunoscută din biroul ei îşi frământa mâinile. Billie o urmărea, aşteptând să se deschidă. Era ca un ceainic pus pe foc.

— Fiul meu... a dispărut, spuse în cele din urmă femeia.

Cuvintele ieşiră cu o greutate şi parcă fără voia ei. Billie observă şi un uşor accent – era ceva european?

De data asta nu e un caz de divorţ, se gândi. Tocmai ce dusese la capăt un caz neplăcut, pentru care fusese nevoită să fugărească un bărbat, sărind peste patru rânduri de garduri şi rupându-şi o pereche bună de pantaloni de mătase. Era tentată să jure că avea să renunţe la cazurile de divorţ cât mai

mult timp posibil, ceea ce nu însemna foarte mult totuşi, asta dacă voia să mai şi câştige nişte bani înainte să vină anul 1947.

— Am înţeles! răspunse Billie pe un ton echilibrat. Ce vârstă are băiatul dumneavoastră?

— A făcut şaptesprezece ani în august.

Încă era prea devreme de spus dacă această vârstă îl avantaja sau nu pe băiatul dispărut, însă Billie se simţi uşurată – deşi nu lăsă să se vadă – că nu avea să caute un copil mic.

— S-a mai întâmplat vreodată aşa ceva? mai întrebă ea.

— Nu! zise femeia şi clătină cu hotărâre din cap. Adin e un băiat bun. Pur şi simplu a dispărut. Am luat cina împreună, s-a dus la culcare ca de obicei, dar apoi a dispărut. Nu a dormit în patul lui.

Nimeni nu dispărea pur şi simplu. Era întotdeauna o poveste. S-a dus la culcare, dar nu a dormit în patul lui. Era puţin probabil să fi fost vorba de o răpire, deşi, firește, nu trebuia exclusă din start această ipoteză. Oare ieşise pe fereastră, se aventurase în oraş şi se hotărâse să nu se mai întoarcă acasă? Sau poate că ar fi putut ieşi direct pe uşa din faţă, neobservat de nimeni?

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta? întrebă Billie.

— Acum două zile. Eu joi dimineaţă am aflat că lipseşte.

Billie încuviinţă din cap. Acum era vineri, aşa că, dacă dispăruse de miercuri după cină, curând aveau să se facă două zile. Multe s-ar fi putut întâmpla în acest timp, dar sorţii nu-i erau întru totul potrivnici.

— Aţi mai vorbit cu cineva despre asta? Eventual cu poliţia?

Femeia încuviinţă din cap, apoi se încruntă şi strâmbă din gură.

— Da! Am verificat mai întâi la prietenii lui, iar când mi-au spus că nu l-au văzut, m-am dus la poliţie. Nu au fost de ajutor, spuse ea cu tensiune în glas.

Ceva se întâmplase acolo, se gândi Billie.

— Ieri am fost la secţia de poliţie, şi, la plecare, o domnişoară pe nume Primrose mi-a recomandat să vin la dumneavoastră.

Agenta Primrose! Îi mai trimisese astfel de clienţi. Era de treabă. Billie avea relaţii ca aceasta în tot oraşul. Îi întinse femeii, care suspina încet, o batistă brodată cu iniţialele B.W. Aceasta o primi şi murmură un „mulţumesc". Îşi tampona ochii, apoi aşeză batista pe birou, îşi dădu jos mănuşile şi le puse în poală, dând la iveală două mâini foarte albe, pe care continuă să şi le frământe. Billie observă că pe mâna stângă purta o verighetă de aur. Teama nu o părăsise întru totul, însă începuse să se deschidă, lăsându-se încet-încet în grija expertă a lui Billie. Chiar şi aşa, Billie nu o grăbea. Femeia sorbi pentru prima dată din ceaşcă, pe care o apucase cu mâna tremurându-i, mai adăugă un cub de zahăr şi sorbi din nou. După

încă un minut, îi mai revenise ceva din culoare în obraji şi umerii i se relaxaseră niţel.

— Aşadar, aţi spune că aşa ceva este neobişnuit? o întrebă Billie.

Până la urmă, adolescenţii aveau uneori tendinţa de a fugi de acasă.

Femeia încuviinţă din nou cu fermitate. Avea ochii încă umezi.

— Da! spuse, pe un ton ce părea să sugereze un anumit grad de jignire la auzul întrebării.

— Îmi pare rău că sunt nevoită să vă pun aceste întrebări, zise Billie pe un ton liniştitor, însă este important să cunosc cât mai bine cele întâmplate dacă este să vă fiu de vreun ajutor. Dacă ne dorim să vă găsim fiul, nu îmi permit să fac supoziţii.

Billie nu ştia cum este să fii mamă, însă îşi imagina că să pierzi un copil sau să îţi dispară un copil este aproape de nesuportat. Şi dispariţia unui adult putea fi foarte dificilă, după cum prea bine ştia.

— Unde aţi spune că ar putea fi fiul dumneavoastră, dacă ar fi să vă daţi cu presupusul? reluă Billie. Are cumva vreo iubită?

Spunând toate acestea, chipul lui Billie, foarte simetric, era întruchiparea grijii şi a reţinerii. Era o privire plăcută, înţelegătoare, atentă, dar în acelaşi timp una de un calm profesional bine calculat. Învăţase asta de la cei mai buni.

— Nu are iubită. E un băiat bun. Niciunul dintre prietenii lui nu l-a văzut.

Cel puţin nu când întreba mama lui, se gândi Billie. Începu să facă un calcul. Băiatul lipsea de două zile. Mama nu ştia să aibă vreo iubită. Prietenii susţineau că nu-l văzuseră.

— Dacă accept acest caz, spuse ea, poate că aţi putea să îmi lăsaţi numele şi adresele lor, pentru orice eventualitate. Aş vrea să vorbesc şi eu cu ei.

Cuvântul „dacă”, cu care îşi începuse fraza, păru să rămână suspendat în aer între cele două femei.

— O, fireşte! spuse femeia, apoi răscoli în interiorul genţii din piele de crocodil, de unde scoase un portofel din material textil şi îi întinse lui Billie o bancnotă împăturită în valoare de zece lire. E suficient pentru avans? întrebă ea.

— Dacă doriţi, pot începe investigaţiile chiar de astăzi. Avansul este corect. Percep o taxă de zece lire pe zi, plus cheltuielile neprevăzute.

Femeia nu păru foarte sigură ce să spună. Îi reveni pe chip o privire acră şi îşi strepezi buzele. O privi pe Billie nemişcată, cu rigiditate.

— E mult! protestă aceasta.

Billie mai auzise asta, şi nu o dată. Se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă picioarele, lăsând tensiunea din încăpere să se acumuleze preţ de câteva

clipe înainte de a răspunde. Odată ce aerul era atât de apăsător, încât ar fi putut sufoca o pasăre, zâmbi cu buzele strânse şi spuse:

— Sinceră să fiu, nu, nu este mult! Îmi dedic toată atenţia cazurilor mele, tot timpul meu, indiferent de oră. Pe lângă asta, trebuie să îi plătesc un salariu decent asistentului meu, care de asemenea merită fiecare şiling, vă asigur. Programul meu nu începe la nouă şi nu se încheie la cinci. De fapt, unele progrese importante s-ar putea să le fac între nouă seara şi zorii următoarei zile. Uneori, munca ia o turnură periculoasă. În momentul în care femeia deschise gura pentru a protesta, Billie o întrerupse, fiindcă nu terminase ce avea de spus: Nici eu, nici clienţii mei nu putem şti dacă un caz abia preluat va deveni sau nu periculos decât după ce am avansat cu cercetările. De multe ori am de-a face cu soţi nemulţumiţi şi amante părăsite, cu prieteni trădaţi şi parteneri de afaceri problematici – uneori, e chiar mai rău de atât. Oamenii vin la mine cu chestiuni pe care nu pot sau nu îşi doresc să le facă ei înşişi, din motive bine întemeiate. Şi poate că dumneavoastră nu aţi mai angajat un investigator privat în ultima vreme, dar vă pot spune că sunt mulţi colegi de breaslă care ar fi mai mult decât fericiţi să vă taxeze cu o sută de lire sau chiar mai mult, dacă ar crede că veţi achita, pentru un caz simplu ce s-ar putea finaliza în una-două zile.

Spunând asta, Billie îşi schimbă poziţia picioarelor, care rămaseră însă încrucişate, şi îi aruncă femeii o privire impasibilă.

— Nu, zece lire pe zi nu e mult, concluzionă ea, apoi aşteptă.

Un investigator privat pe care îl cunoştea Billie uşurase un client de colosala sumă de cinci sute de lire, dar asemenea sume nu părăseau portofelele celor mai mulţi clienţi şi, oricum, Billie nu avea nici cel mai mic interes să lucreze în acest fel. Tentativele de a reglementa domeniul lor se soldaseră până atunci cu eşecuri, deşi lui Billie nu îi displăcea în totalitate ideea, chiar dacă ar fi adus cu sine o anumită doză de birocraţie. Pentru fiecare coleg de breaslă care lăsa un client nemulţumit şi fără un şiling în buzunar, alţi doi investigatori privaţi se molipseau de aceeaşi lipsă de fonduri ca de un virus. Investigatorii necinstiţi făceau rău industriei şi, implicit, şi lui Billie. Şi, deşi nici ea nu era vreun înger, o scârbea gândul că erau furaţi oameni aflaţi într-un moment vulnerabil al vieţii lor.

Cel puţin când era vorba de cei care nu o meritau.

Chipul femeii se temperase, buzele i se relaxaseră, iar strânsoarea asupra poşetei din piele de crocodil se mai domolise. Monologul îşi făcuse efectul.

— Ce fel de cheltuieli? îndrăzni aceasta să întrebe, încercând aproape şi un zâmbet, ca pentru a-i face pe plac lui Billie.

— Orice ar putea să apară în plus, cum ar fi deplasările la distanţă, dar vă voi informa în prealabil şi vă voi cere aprobarea. Îmi place ca totul să fie clar şi deschis de la început.

Billie încă nu atinsese bancnota care se afla între ele două, pe birou, ca un simbol al incertitudinii.

— Aveţi o fotografie clară cu fiul dumneavoastră? Dacă e să preiau cazul, voi avea nevoie de o fotografie recentă şi de numele complet.

Femeia scoase un plic din geantă şi i-l dădu. Părea să fi acceptat termenele impuse de Billie. În plic se afla o fotografie, uşor îndoită în colţul din dreapta sus.

— Îl cheamă Adin Brown. Fotografia a fost făcută aproximativ acum un an.

Billie cercetă fotografia cu luare aminte. Adin era un băiat arătos şi cu siguranţă suficient de zdravăn, încât să fi putut da de vreun bucluc. Avea părul creţ, foarte aparte, un pic vâlvoi. Îşi purta cămaşa din bumbac uşor deschisă, suficient cât pentru a sugera că voia să se dea mare cu părul de pe piept. Era posibil să aibă iubită. Dar, în acelaşi timp, era posibil şi ca mama lui să aibă dreptate.

Femeia, care nici până acum nu îşi dezvăluise numele, oftă prelung, aparent fără să îşi dea seama de asta.

— N-aş fi crezut niciodată că voi ajunge să angajez o femeie detectiv, remarcă vizitatoarea.

Billie se aplecă în faţă din nou.

— Ei bine... doamnă Brown, bănuiesc? Cum vizitatoarea încuviinţă din cap, Billie continuă: Doamnă Brown, viaţa ne poartă în locuri interesante. Aţi procedat corect dacă poliţia nu dă dovadă de iniţiativă. Când o persoană lipseşte, fiecare oră contează. Însă trebuie să subliniez faptul că nu sunt detectiv.

Femeia păru din nou panicată pentru o clipă, îşi strânse umerii şi buzele şi făcu o căutătură rapidă de jur-împrejurul încăperii.

— Nu sunteţi...?

— O, nu vă faceţi griji, aţi venit unde trebuie! o asigură Billie. Doar că agenţii de investigaţii private din această ţară sunt împiedicaţi prin lege să folosească cuvântul „detectiv” cu privire la munca lor.

Aceasta era, de fapt, şi singura lege care făcea directă referire la breasla lor. Poliţia din Australia era în mod evident mai protectoare cu gradul poliţienesc de detectiv decât cea din America de Nord.

— Dacă mi-aţi putea da acea listă de persoane, cred că ar fi un punct de pornire bun. Îmi daţi voie să vă întreb dacă Adin are un loc de muncă?

— Da, lucrează la compania de blănuri, spuse aceasta şi aşeză pe birou o carte de vizită, pe care Billie se întinse să o ridice.

Dna Netanya Brovra
Brown & Co Fine Furs
Strand Arcade, Sydney

Billie întoarse cartea de vizită pe ambele părţi de câteva ori. Asta explica haina de blană. Strand Arcade era un pasaj cu magazine la nord de biroul ei, nu foarte departe însă. Recunoscu numele firmei, deşi nu vizitase niciodată prăvălia. Era la parter, dacă îşi aducea bine aminte. Mai multe companii de blănuri din Sydney se bucurau de succes, cea mai mare având un magazin pe George Street. Se întrebă cum mergeau afacerile după război. Fuseseră oare ridicate restricţiile?

— Este o firmă de familie, adăugă doamna Brown. Adin lucrează la casă, uneori face inventarul şi alte treburi mărunte.

— Aveţi mulţi angajaţi în perioada asta a anului?

Deşi era de aşteptat ca vânzările să fie substanţiale în perioada de iarnă, având în vedere specificul produselor, era foarte probabil ca magazinul să devină aglomerat cu puţin timp înainte de Crăciun.

— În jurul Crăciunului aducem uneori una-două persoane, temporar, să ne ajute cu vânzările, însă în momentul de faţă nu ne permitem să suplimentăm personalul. Suntem numai eu, soţul meu şi Adin.

— Iar soţul dumneavoastră unde este astăzi?

— La magazin, spuse vizitatoarea, privindu-şi ceasul subţire de la încheietură. Trebuie să închidă curând. Oh, au fost două zile aşa de tulburătoare…

— Înţeleg! Doamnă Brown, aş dori să trec pe la magazin la finalul săptămânii, dacă mă primiţi. Poate mâine, cândva către sfârşitul dimineţii? Voi fi discretă.

Femeia încuviinţă din cap, apoi Billie o rugă să îi descrie în detaliu semnalmentele fiului, programul zilnic al acestuia şi să îi noteze numele şi adresele prietenilor apropiaţi ai acestuia.

— Aş putea vorbi şi cu soţul dumneavoastră?

Doamna Brown păru să ezite o clipă, însă încuviinţă în cele din urmă. Această şovăială nu îi scăpă lui Billie.

— Fiul dumneavoastră are paşaport?

— Nu! spuse doamna Brown, ridicând imediat privirea din podea. Sugeraţi că ar fi putut părăsi ţara?

— Nu sugerez nimic încă; încerc doar să restrâng căutările. Are acces la bani, doamnă Brown? Ai lui sau ai altei persoane, pe care i-ar putea folosi?

— Ei bine... nu! E un băiat bun, v-am spus.

Billie observă că doamna Brown strângea din nou geanta în poală cum fac femeile în montagne russe. Când venea vorba de astfel de întâlniri, din experienţa lui Billie, clienţii se împărţeau aproape egal în două categorii – jumătate adora să-şi povestească fiecare detaliu sordid al vieţii, al traumelor, iar cealaltă jumătate era cam ca doamna Brown, anume împărtăşea orice detaliu cu durere şi jenă, chiar ştiind că îi asculta un profesionist plătit. Doamnei Brown era evident că nu îi făcea plăcere această conversaţie.

Billie ignoră descrierea repetată a standardelor morale elevate pe care le poseda Adin Brown. Oamenii nu erau doar de două feluri – buni sau răi şi, în orice caz, rolul lui Billie nu era să-i judece.

— Câţi bani ar avea în mod normal la el? întrebă ea?

— Numai câteva lire, pentru gustări şi pentru tramvai.

Cu aşa ceva nu ar fi ajuns prea departe. Billie se lăsă pe spate în scaun. Femeia abia se atinsese de ceaiul făcut de Sam.

— Mai este ceva ce aţi vrea să ştiu? o întrebă.

— Ce vreţi să spuneţi?

Tonul era aproape acuzator.

— Nu vreau să spun nimic. Cu cât am mai multe informaţii, cu atât va fi mai bine, îi explică ea.

— E un băiat bun, domnişoară Walker. Eu...

În acest punct vocea i se stinse, nu reuşi să termine propoziţia, privi în jos şi se încruntă. Ochii ei mari, căprui, păreau din nou umezi.

— Voi face tot posibilul să vă găsesc fiul, doamnă Brown, şi cât mai repede. Vom începe căutările chiar acum.

— În seara asta? întrebă ea.

Era deja ora patru.

— Da! încuviinţă Billie. Orele obişnuite de lucru nu ni se aplică şi nouă. Şi vom lucra şi pe durata sfârşitului de săptămână.

La auzul acestora, doamna Brown se mai animă, promptitudinea agenţiei de investigaţii părând să o liniştească. Sau poate era doar faptul că Billie acceptase avansul şi se luau măsuri pentru găsirea fiul său. Billie se ridică, deschise uşa dintre birouri şi îi ură noii sale cliente să aibă o zi bună. Sam şedea la biroul lui, făcându-şi de lucru cât să nu pară că se căznise să tragă cu urechea. Imediat secretarul deschise uşa exterioară şi făcu un pas în lateral, pentru a-i permite doamnei Brown să păşească în hol.

— Vă mulţumesc, domnişoară Walker! spuse din nou Netanya Brown, apoi se îndreptă spre lift sub privirile celor doi, fixate pe blana care nu îi părăsise umerii nicio secundă.

Sam închise încet uşa.

— Surescitată clientă! comentă acesta.

Billie încuviinţă din cap, cufundată în gânduri, şi se întrebă dacă nu cumva tot ea fusese cea care telefonase de dimineaţă. Era suficient de neliniştită, încât să îi închidă când auzise o voce de bărbat.

— E foarte tulburată! Probabil are şi motive să fie, gândi ea cu voce tare. Cât de mult ţi-a scăpat din ce am vorbit?

Sam zâmbi.

— Suma avansului.

Billie râse cu poftă.

— Zece lire, Sam. Nu suntem încă nevoiţi să tragem grilajul prăvăliei. Aş fi putut să îi cer mai mult, dar pentru moment va fi suficient. Cum astăzi nu dă lumea buzna, vreau să începi să faci turul spitalelor imediat ce eşti gata!

Sam ştia cum să le ia pe asistente, observase Billie, şi nu era necesar să fie însoţit. Învăţase deja ce avea de făcut.

— Ia această fotografie cu tine! continuă Billie. Căutăm un băiat în vârstă de şaptesprezece ani pe nume Adin Brown. Un metru optzeci, constituţie fizică zveltă, fără tatuaje sau cicatrici, spuse şi îi înmână fotografia. Verifică spitalele principale din oraş: Sydney, RPA, Prince of Wales, Prince Henry şi St Vinnies! Vorbeşte pe îndelete cu toată lumea şi află despre orice pacient de sex masculin care a fost internat în ultimele două zile – de miercuri noapte încoace – şi care s-ar potrivi măcar superficial cu descrierea băiatului pe care-l căutăm noi! Nu trece încă podul, s-ar putea să te trimit acolo mâine, dar şi la spitalele mai mici, dacă este absolut nevoie, deşi un simplu telefon s-ar putea să fie suficient pentru câteva dintre ele! Eu îi voi vizita pe câţiva dintre prietenii lui, iar în seara asta mă voi opri să verific dacă nu cumva e la...

— La morgă, o ajută Sam să-şi încheie ideea.

Billie încuviinţă din cap.

— Da! Să sperăm că nu!

Prima oprire când venea vorba de căutarea unei persoane dispărute era întotdeauna în locurile în care sperai să nu o găseşti. Billie avea să treacă pe la morga oraşului Sydney, dar numai după lăsarea întunericului, când ştia că va fi primită fără rezerve de bărbatul care lucra în tura de noapte. Totul depindea de cine era pe tura aceea, şi, dacă nu se înşela, cel mai bun moment era după ora unsprezece, după ce toţi ceilalţi plecaseră acasă. Dar, dacă Adin era un puşti norocos, avea să fie acasă la unul dintre prietenii săi sau poate

la o femeie pe care mama lui ar fi dezaprobat-o. Dacă Netanya Brown avea dreptate – nu exista nicio iubită, prietenii lui nu-l văzuseră şi nu avea decât câteva lire la el –, asta putea într-adevăr să însemne ceva necazuri pentru Adin.

— Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine? o întrebă Sam.

Billie studie lista de prieteni.

— Mă descurc cu băieţii ăştia, spuse. Oricât de mult mi-ar plăcea să avem un caz activ care să ne plătească chiria, în chestiuni de felul ăsta timpul este esenţial.

Nu era bine să tragă de timp. Billie aruncă o privire la ceasul de pe perete.

— După ce termini, vreau să iei o masă îndestulătoare, dar să mă suni la opt fix – încearcă la birou, apoi la apartament – şi să-mi spui ce ai aflat! Să sperăm că atunci vei putea să îţi închei ziua, dar nu îţi pot promite că vei avea un sfârşit de săptămână prea liber. Dacă n-avem noroc în noaptea asta, mâine vom trece pe la compania de blănuri.

Îşi luă trenciul din cuier.

— Ai destule cupoane de benzină pentru maşină? întrebă ea.

Raţia era de cincisprezece galoane[4] de combustibil pe lună. În mod normal puteau împărţi cupoanele, dar Billie rămăsese deja fără.

Secretarul încuviinţă din cap, fără a părea peste măsură de dezamăgit că nu plecase mai devreme acasă sau că avea să lucreze şi la final de săptămână, el fiind plătit cu ora.

Închiseră biroul şi porni fiecare pe drumul său.

[4] Echivalentul a 68 de litri (n. tr.).

CAPITOLUL DOI

Billie coborî din tramvai pe Parramatta Road, în suburbia Stanmore, şi ascultă sunetele serii de vară: cântecul greierilor, lătratul câinilor şi joaca copiilor.

Avea trenciul pe braţ. Briza era răcoritoare, şi se opri pentru o clipă, suficient cât aceasta să îi ridice părul ondulat de la baza gâtului, întrebându-se dacă Sam nu cumva îl găsise deja pe Adin Brown, băiatul dispărut, la unul dintre spitalele municipale. Aceasta era ultima ei oprire înainte de a se întoarce acasă la o masă reîncălzită şi apoi la o întâlnire cu morga. Deşi, când trăgea linie, toate astea ar fi sunat sumbru, în realitate, să descurce iţele acestei noi enigme îi dădea o dispoziţie foarte bună. Îi plăceau enigmele. În special cele pe care era plătită să le elucideze.

Încă de când Netanya Brown plecase din biroul ei, cu doar câteva ore înainte, Billie începuse să parcurgă lista de prieteni apropiaţi ai lui Adin. Până în acest moment munca fusese lipsită cu desăvârşire de evenimente, însă Billie rareori era mai bucuroasă ca în momentul în care pornea într-o nouă investigaţie, căutând răspunsuri la o taină sau detalii ascunse ale unei întâmplări ale cărei mistere ştia că le va putea elucida într-un final. Era adevărat că majoritatea cazurilor ei erau supărător de mărunte, având de-a face de cele mai multe ori cu chestiuni domestice, unele dintre ele deprimante, dar nu lucra pentru nimeni altcineva decât pentru ea, şi asta conta enorm. Banalitatea acestor cazuri nu îi domolise elanul. Cât despre ideea de a-şi relua postul de reporter – ceva la care se gândise mult înainte de a prelua agenţia de investigaţii a tatălui său –, gazetele din Sydney îşi concediaseră majoritatea reporterilor femei odată ce bărbaţii începuseră să se întoarcă de pe front sau, în cel mai bun caz, le obligaseră să se ocupe de paginile mondene sau de Carnavalul Regal de Paşte din Sydney, care ar fi însemnat o retrogradare prea mare pentru Billie, care investigase şi raportase despre activităţile naziste din Europa, construindu-şi un portofoliu solid de articole publicate, şi după ce relatase despre război alături de jurnaliste precum Lee Miller şi Clare Hollingworth. Nu, i-ar fi fost imposibil să reziste în acest domeniu. Trăia într-o lume imperfectă, iar meseria pe care şi-o alesese era categoric imperfectă şi ea, însă pentru moment simţea un imbold care îi spunea că face ceva ce contează cu adevărat pentru cineva. În astfel de momente, avea senzaţia că este foarte aproape de răspunsurile pe care le căuta. Simţise asta de fiecare dată când îi

fusese repartizată o nouă investigaţie în Europa, şi simţea asta şi acum, întrebuinţându-şi abilităţile de investigator privat chiar în oraşul în care se născuse. Poate că era ceva genetic, dar ideea de a începe cercetările la un caz nou o entuziasma mai tare decât orice bilet la un film nou şi popular din oraş. În această privinţă era clar fata tatălui său.

Să sperăm că puştiul ăsta ştie ceva!

În ultimele două ore, Billie bifase primele două nume de prieteni de pe lista primită de la doamna Brown. Un băiat jurase foarte convingător că nu îl văzuse pe Adin de peste o săptămână, iar celălalt prieten nu îl văzuse de sâmbătă. Niciunul dintre ei nu se gândise că ar fi vreo problemă până să primească telefon de la mama lui Adin, întrebând de fiul său. La sosirea lui Billie, păruseră cu adevărat îngrijoraţi pentru prietenul lor. Angajarea unui investigator privat pentru a-l găsi pe Adin făcuse ca problema dispariţiei lui să pară cu atât mai reală şi mai stringentă. Până în acel moment, tot ce aflase nu făcuse decât să confirme cele spuse de doamna Brown, astfel încât mai rămăsese doar al treilea prieten, Maurice, despre care Billie spera că avea ceva interesant de spus şi că, mai ales, nu era în oraş atât de devreme într-o seară de vineri.

Intră pe strada indicată de doamna Brown şi verifică din nou carneţelul legat în piele pe care îl avea în mână. Da, sigur aici era – o casă îngustă, din cărămidă, cu două etaje, la doar câteva străzi de linia de tramvai de pe bulevard. Casele din această porţiune a Corunna Road erau toate îngrămădite şi dispuse în şir, ca şi cum ar fi fost ridicate în centrul înghesuit al Londrei. Chiar şi aşa, aveau un aspect încântător. Când se apropie de casa în care locuia Maurice, prietenul lui Adin, Billie observă că grădina din faţă era foarte îngrijită, treptele erau măturate, iar plantele din ghivece erau sănătoase, însă exteriorul casei avea mare nevoie de un strat nou de var, iar balustradele de la balcon păreau instabile. Intră încet pe cărăruia ce ducea la uşa casei şi bătu uşor, cu mâna înmănuşată. De undeva din casă se auzi lătrat de câine. Billie îşi potrivi acul de pălărie şi ascultă după urme de mişcare dincolo de uşă.

După câteva clipe, auzi paşi de la interior. Un tânăr deschise în cele din urmă uşa. Nu avea mai mult de douăzeci de ani, avea gene lungi şi era zvelt, aproape slăbănog, şi îşi purta pantalonii suflecaţi, aşa încât i se vedeau şosetele albe ieşind din mocasini. Purta o cămaşă cu un singur buzunar, descheiată la guler. Billie bănui că petrecuse mult timp aranjându-şi frizura cu cărarea într-o parte, cum era la modă, şi cu calota uşor ondulată şi bogată, în vreme ce părul din părţi şi de la spate era tuns scurt. Era ultima strigare pentru un anumit tip de băiat din Sydney, căruia îi plăcea ca partea de sus să fie un pic mai zbârlită. Stilul nu era compatibil cu purtatul pălăriilor, iar

Billie îşi imagină că Maurice nu purta pălărie foarte des. Fără îndoială că avea un pieptăn în buzunarul de la spate, fiindcă ar fi avut nevoie de el cu asemenea frizură.

— Maurice? îl salută Billie.

Acesta o privi din cap până în picioare, surprins că îl căuta tocmai pe el.

— Mă numesc Billie Walker, îi spuse, arătându-i cartea de vizită. Mă bucur să te cunosc! Aş vrea să vorbesc cu tine despre prietenul tău, Adin Brown, continuă ea cu explicaţiile, punându-i cartea de vizită în palmă.

Băiatul păru panicat pentru o clipă, căscă ochii căprui foarte mari şi făcu şi un pas în spate, apoi citi cartea de vizită şi încuviinţă din cap, ca şi cum tocmai luase o hotărâre.

— Mamă, merg la magazin, mă întorc imediat! strigă în urma sa şi ieşi afară din casă, închizând uşa în spatele său. Nu vreau să am necazuri. Mama-i un pic surdă, dar proastă nu-i, spuse el.

Billie îl urmă intrigată, ţinând pasul cu mersul lui rapid, până la colţ cu Northumberland, unde nu mai puteau fi văzuţi de cei ai casei. Soarele era încă pe cer, însă umbrele începeau să se lungească, iar Billie simţi că umbrele acelea ar putea ascunde perechi de ochi. Un grup de băieţi îi privea din dreptul unei case de vizavi, cu chipurile parcă suprapuse ca la un totem, şi, când le întâlni privirile, aceştia dispărură ca nişte fantome. Billie îşi întoarse atenţia asupra subiectului întâlnirii sale, însă pentru o clipă se certă pentru faptul că îl trimisese pe Sam la spitale, lăsând-o de una singură într-un cartier pe care îl simţea mai puţin liniştit decât îşi amintea ea să fi fost înainte de război. Lipsa taţilor şi toate poveştile despre război păreau să nu le fi făcut bine băieţilor din vecini, aşa că Billie se bucură că în ultimul moment se hotărâse să îşi pună la jartieră micul Colt 1908 semiautomat. Pistolul placat cu nichel îi încăpea în palmă, avea mâner strălucitor din sidef şi un toc din piele întoarsă, fină, care era atrăgător, dar nu foarte uşor de deschis în mare grabă. Jartiera pe care şi-o cususe singură pentru a susţine pistolul de 370 de grame era mult mai funcţională decât tocul şi putea fi purtată pe sub majoritatea hainelor, cum era cazul şi de data asta. Pistolul îl primise în dar de la mama ei, care, la fel ca mama lui Maurice, nu era proastă. Billie n-ar fi avut nevoie decât de câteva secunde ca să scoată pistolul şi să-l folosească.

— Nu îţi voi face necazuri, îi spuse ea liniştitor băiatului când se apropiară de colţul străzii, încercând să îi domolească nervii, sau poate să-şi domolească singură nervii, deşi, judecând după cazurile mai vechi, afirmaţia nu era chiar adevărată – Billie se cunoştea bine cu necazurile. Ştiu că i-ai spus doamnei Brown că nu l-ai văzut pe Adin, reluă ea, dar voiam să vorbesc personal cu tine, să ascult versiunea ta.

— De ce trebuie să am o versiune?

— Cu siguranţă că asimilezi informaţii şi îţi formezi propriile opinii, ca orice tânăr cu minte din acest stat, îi răspunse ea.

Subiectul interogatoriului miji ochii şi o întrebă, acuzator:

— Nu sunteţi poliţistă?

Băiatul încetini pasul pentru a se încrunta în mod adorabil şi a privi în jurul său, ca pentru a se asigura că nu sunt urmăriţi, deşi fireşte că erau. Billie nu era sigură dacă tânărul său însoţitor voia sau nu să fie văzut cu ea; părea că şansele erau jumi-juma.

— Ţi se pare că arăt a poliţistă? îl întrebă.

Drept răspuns, băiatul o cercetă din nou din cap până în picioare, de data asta fără grabă. Da, era clar că e frumoasă! Tânărul de faţă era diferit de ceilalţi doi. Era mai mare şi avea o anumită ascuţime a minţii.

— Nu, doamnă, n-aş zice că arătaţi! se hotărî el în cele din urmă, după ce îşi termină evaluarea, ajungând la buzele roşii, lipsite de expresie, ale lui Billie.

Băiatul căzu pe gânduri, cu ochii încă la buzele ei roşii.

— Dar au început să recruteze femei în ultima vreme, reluă el. Am citit asta în ziar.

La auzul acestora, Billie se chinui să nu îşi dea ochii peste cap. În '41, când se instaurase panica legată de lipsa bărbaţilor apţi de muncă, poliţia din New South Wales îşi suplimentase personalul cu şase agenţi de sex feminin, ridicând marele total la un amărât de paisprezece femei încadrate în forţele de poliţie în întreg statul. Însă acum prim-ministrul din New South Wales aprobase o suplimentare a numărului de agenţi de poliţie de sex feminin la numărul de 36, iar ziarele înnebuniseră la aflarea veştii, ca şi cum sexul frumos ar fi preluat cumva frâiele întregii forţe de poliţie, lăsându-i pe bărbaţi fără loc de muncă sau, Doamne fereşte, fără o masă caldă după o zi grea de muncă, deşi femeile măritate oricum nu erau acceptate. Billie era la per tu cu renumitul sergent special[5] clasa I Lillian Armfield, care se alăturase forţei poliţieneşti în 1915 şi, prin intermediul ei, cunoştea foarte bine dificultăţile cu care se înfruntau femeile care activau în acest domeniu. Recruţii de sex feminin nici măcar nu aveau uniformă, nu erau plătiţi pentru orele suplimentare, ca bărbaţii, şi nici nu aveau dreptul la pensie. Erau nevoiţi să semneze contracte prin care declarau că nu vor fi compensaţi pentru rănile suferite în misiuni, nu se puteau înscrie în Asociaţia Poliţiştilor şi trebuiau să îşi dea demisia dacă se căsătoreau – unul dintre motivele

[5] Între 1915 şi 1965, femeile au fost angajate de forţa poliţienească australiană în calitate de *Special Constable*, „agent de poliţie special" (n.tr.).

pentru care Lillian nu se căsătorise. Cu toate aceste limite, era o minune câte femei erau dornice să se înroleze, însă înscrierile depăşeau cu mult locurile alocate lor. Relaţia dintre poliţie şi investigatorii privaţi era uneori tensionată, însă Billie avea contactele ei, aşa cum le avusese şi tatăl său. Poliţistă, însă? Nu, poliţistă sigur nu era!

— Te asigur că nu sunt un agent de poliţie proaspăt recrutat, spuse Billie, punându-şi o mână în şold, pe care ochii lui Maurice o urmăriră, şi, continuă aceasta, dacă eşti băiat bun, am o presimţire că nu vei avea ocazia să o cunoşti pe vreuna din femeile extraordinare din poliţie.

Dacă era băiat bun, aspira totuşi să fie băiat rău, asta era clar.

— Arătaţi mai degrabă de parcă aţi juca în filme, spuse el.

— Ei bine, astăzi în Stanmore nu turnăm nicio peliculă hollywoodiană, spuse ea categoric, neinteresată de linguşeală.

Continuară să meargă câteva minute, traseul parcurs purtându-i aproape ca o buclă înapoi de unde plecaseră. Într-una din casele de peste drum de ei, draperiile fură date la o parte, dezvăluind o femeie cu păr cărunt, care avea nasul lipit de fereastră. La următoarea stradă, Maurice se opri în sfârşit din mers. Billie observă că în capăt, aproape de locul în care coborâse din tramvai, un grup de copii mici se adunase în faţa unui *milk bar*[6] şi se bucura de o gustare. Un alt set de draperii se dădu în lături; de data aceasta un tânăr cu părul şaten scoase direct capul pe fereastră şi se holbă la ei. Poate că erau departe de ochii scrutători ai mamei lui Maurice, dar erau suficienţi alţii aici care se zgâiau. Billie bănuia că asta îi oferea tânărului o anumită plăcere, dar începea să îşi piardă răbdarea, cu toate că încă avea nevoie de ea, dacă avea să scoată ceva de la însoţitorul ei.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Adin, Maurice? Îţi poţi aduce aminte ce a spus, ce făcea şi cum v-aţi despărţit? întrebă ea, apoi se opri şi afişă un zâmbet profesional.

Acestuia păru să îi placă.

— E important! adăugă ea.

Maurice se gândi vreme îndelungată, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Ochii îi fugeau, scrutători, de la stânga la dreapta.

— Nu ştiu, murmură în cele din urmă.

Billie aşteptă într-o tăcere jenantă timp de un minut, vreme în care băiatul se uită în jos la propriii pantofi. Oftând în sinea ei, îi pasă un şiling cu fineţea unui magician. Băiatul recunoscu moneda în palmă imediat, iar aceasta păru să îi reîmprospăteze amintirea. Straniu lucru!

---

[6] *Milk bar* este un fel de magazin de cartier cu bufet, care oferă îngheţată, milkshake, dulciuri şi alte bunuri de larg consum (n.r.).

— Uite ce e, madam, nu l-am văzut pe Adin, aşa cum i-am spus şi doamnei Brown. Dar cred că ştiu pe unde a umblat.

— Continuă! îl încurajă ea, zâmbindu-i din nou.

— Ultima dată când l-am văzut, se învârtea pe la The Dancers.

The Dancers? Ăsta era un club de pe George Street, lângă sala de concerte Trocadero. Era un local mult mai mic şi mai exclusivist decât Troc, un loc în care crema societăţii din Sydney sorbea vin şi lua masa în timp ce se bucura de spectacole de varietăţi. Aveau interpreţi internaţionali acolo, şi un mic ring de dans, întregul club având un aer de farmec şi eleganţă. Avea feţe de masă albe şi ospătari la papion, şi era genul de local în care judecătorii şi gangsterii puteau fi zăriţi în aceeaşi încăpere. Era strict rezervat clasei superioare a oraşului. Dacă nu se schimbaseră multe de ultima oară când trecuse ea pe acolo, nu era genul de local pentru copilaşi cu tunsori pompadour şi aspiraţii de duri.

Billie avea o bănuială de ce Maurice ezitase să menţioneze numele localului.

— Nu sunt aici să aflu dacă Adin bea sau nu spirtoase, Maurice. Şi ce consumi tu nu e treaba mea.

Umerii tânărului se relaxară.

— Maică-sa nu ştie. Nu i-ar plăcea.

Spuse asta clătinând din cap.

Billie era sigură că este adevărat. Dar chiar dacă nu îi era greu să şi-l imagineze pe Adin bând alcool la vârsta lui – o groază de copii nu cu mult mai mari decât el fuseseră ciuruiţi de gloanţe pe plajele din Normandia sau munciseră până la epuizare la căile ferate din Burma, însă un strop de alcool era cu desăvârşire interzis –, îi venea greu să îşi imagineze cum un puşti ar avea suficienţi bani să îşi facă de cap într-un local precum The Dancers. Chiar dacă ar fi avut un smoching, unul elegant, tot nu ar fi ajuns departe într-un astfel de club.

— Uite ce e, nu e genul meu de local, însă Adin era chitit pe The Dancers. O dată i-am trecut pragul, dar am fost daţi afară în câteva minute; abia dacă am ajuns la scări, însă el era obsedat. Habar n-am de ce. Tot voia să se întoarcă acolo. Portarii ştiau că nu aveam o pară chioară... N-aveai cum să-i prosteşti, spuse el, apoi căzu pe gânduri. De fapt, dacă mă gândesc, era un tip care părea mai înţelegător, dar a fost oricum în zadar, continuă el, lovind cu unul din pantofi în pământ. Dar, cum ziceam, nu era genul meu de local.

— Cineva s-a arătat înţelegător? îl încuraja Billie să continue cu această pistă.

— Unul dintre portari. Adin a vorbit cu el.

— Cum arăta acest portar?

— Ăăă, era unul cu faţă lungă, spuse Maurice în timp ce se trăgea de bărbie. Un tip foarte slăbănog, insistă el. Un colorat, cred. Cam atât de lung, spuse, făcând un gest din mână.

— Înţeleg, spuse Billie, alegând să ignore apelativul jignitor folosit pentru a-l descrie pe portarul în cauză. Ştii ce i-a stârnit interesul lui Adin? Poate o fată?

— Poate, dar, cum am mai spus, habar n-am.

Maurice oftă, iar Billie simţi că o cuprinde iritarea. The Dancers avea nişte interprete fermecătoare, însă dacă Adin era interesat de cineva, probabil era una dintre fetele care le vindeau ţigări clienţilor. Poate îşi crease o legătură cu una dintre ele sau încerca s-o facă.

— Cu cât timp în urmă a fost asta? întrebă Billie.

— La sfârşitul săptămânii trecute. L-am lăsat în plata Domnului. Sincer să fiu, am cam rupt-o cu el atunci. Nu voiam să îmi fac veacul pe-acolo şi să fiu refuzat ca un amărât, când puteam intra la Troc fără nicio problemă. De atunci, nu l-am mai văzut.

La fel ca restul prietenilor, se gândi Billie. Dar se întorsese acasă, fiindcă lipsea de numai două zile, nu de şase.

— E ceva obişnuit pentru voi „să o rupeţi", cum ai zis tu?

— Nu a fost chiar atât de rău; doar că nu mi-a plăcut să fiu dat afară aşa. Cui îi trebuie asta? De ce The Dancers?

— Chiar aşa, de ce? fu ea de acord, întrebându-se cine sau ce era atât de special la acel loc, încât să îi stârnească interesul unui băiat ca Adin Brown. Maurice, îţi trece prin gând vreun loc în care crezi că ar putea fi Adin acum?

Acesta clătină din cap cu fermitate.

— Nu ştiu, doamnă.

— Dacă ar fi să ghiceşti unde l-aş putea găsi, ce loc ai zice?

Băiatul ridică din nou din umeri.

— Aş prefera să nu ghicesc, doamnă.

I se citea îngrijorarea în ochi, iar Billie înclina să îl creadă. O parte din bravada de la început îl părăsise, lăsând la iveală un tânăr îngrijorat pentru prietenul său. Din nou, două draperii fură date la o parte pentru a dezveli nişte ochi iscoditori, pe care băiatul păru să îi vadă sau, cel puţin, să îi simtă. Se îndreptă de spate, nevrând să fie perceput ca fiind sensibil.

— Nu, chiar nu ştiu nimic! spuse el.

— Îţi trece altceva prin minte? Ceva neobişnuit care s-a întâmplat în ultimele două săptămâni, eventual? întrebă ea şi îl privi cum se încruntă. A vorbit, poate, despre vreo fată? Sau despre altceva? S-a purtat straniu în vreun moment?

— Ei bine...

Ah, deci ceva este aici!

— Orice detaliu, cât de mărunt, poate fi de ajutor, sublime ea, dându-i încă un şiling.

Fruntea băiatului se descreţi imperceptibil.

— Uite ce e, probabil nu-i nimic, dar s-a întâmplat ceva ia Olympia, spuse el. La milk bar. Ceva legat de ce a văzut în ziar. A înnebunit când a citit.

Ce straniu! se gândi Billie.

— Cea văzut în ziar, mai exact?

Maurice ridică din umeri.

— Asta n-am habar. S-ar putea să nu fie nimic, dar ceva la acel ziar a părut să-l deranjeze cu adevărat, spuse, apoi clătină din cap.

— Dar, dacă ceea ce a văzut l-a făcut să înnebunească de furie, sigur ţi-a spus despre ce e vorba, nu?

Billie se întrebă dacă băiatul cerşea mai multe monede pentru a-i dezvălui informaţia.

— Nu ştii sau nu vrei să-mi zici?

— Doamnă, v-am zis deja că nu ştiu, sincer. Pur şi simplu a explodat şi a smuls pagina din ziar. A băgat-o direct în buzunar; nici n-a vrut să mi-o arate. Era sfâşiat. Mi s-a părut ciudat la momentul respectiv.

Asta putea fi o pistă! se gândi Billie.

— Ce-a spus? Vreau să ştiu fiecare cuvânt, dacă îţi poţi aminti.

— Nimic din ce aş vrea să repet în faţa unei doamne.

— Nu mă ruşinez, spuse ea, afişând un alt zâmbet.

Dacă acest puşti avea impresia că e mai umblat prin lume ca ea, ei bine, se înşela amarnic.

Maurice ezită, băgă de seamă că Billie îi zâmbeşte şi se opri asupra acestui aspect pentru o clipă.

— Bine, doamnă, spuse în cele din urmă, apoi se lansă într-o succesiune de înjurături. Ceva de genul, mai mult sau mai puţin, spuse în încheiere.

— Am înţeles. În ce zi s-a întâmplat asta? Gândeşte-te bine, puştiule! Ai un buzunar plin de monede de-ale mele.

— Poate că joia trecută, deşi n-aş băga mâna în foc, spuse el, mijind ochii şi gândindu-se. Mda, probabil că joia trecută.

— Îţi aduci aminte ce ziar era?

— Cred că era *Truth.* Sau poate *Sydney Morning Herald.* Nu-s sigur.

— Asta se întâmpla la Olympia? întrebă ea, arătând în direcţia *milk barului* de la capătul străzii. Şi a rupt pagina din ziar, corect?

Mauri ce încuviinţă din cap. Billie îi mulţumi – deşi el ar fi trebuit să îi mulţumească pentru şilingii strânşi – şi îi reaminti că avea cartea ei de vizită, cerându-i să o contacteze dacă îşi amintea orice altceva. Apoi îi zâmbi.

El o privi din cap până în picioare încă o dată, o salută cu un gest din bărbie, luându-şi un aer degajat, apoi se întoarse cu spatele, îşi scoase din buzunar un pieptăn şi îşi netezi părul, mergând înspre casa în care locuia împreună cu mama lui.

Billie se întoarse pe călcâie şi o porni pe Northumberland Avenue până la Parramatta Road şi Olympia. Cel puţin obţinuse ceva.

Ieşi de pe Olympia şi se opri, apoi dădu colţul pe Corunna Lane, intersectându-se cu un bărbat tot numai zâmbet, îmbrăcat în negru şi cu guler clerical alb, urcat pe bicicletă. Trecând prin dreptul ei, acesta o salută, plecându-şi uşor capul, iar Billie, de pe trotuar, îi întoarse gestul. Îl urmări pe paroh cum se îndepărtează pe bicicletă, apoi intră pe bulevardul principal şi se concentră asupra lanţului de magazine şi a cinematografului Olympia. Nu îi fu greu să găsească *milk barul* în cauză. Copiii din cartier erau atraşi de el ca de un stup cu miere. Câţiva dintre ei, îmbrăcaţi încă în uniformă şcolară, cu genunchii tociţi şi părul neîngrijit, se jucau pe trotuar, sub copertina magazinului. Olympia era renumit pentru *milk shake*-urile sale, cel puţin aşa auzise Billie. Era neîndoielnic un loc popular, mai ales pe perioada verii.

Un bărbat cu păr brunet, dat pe spate cu pomadă, care purta un costum uşor ponosit, dar elegant, acoperit cu un şorţ alb, ieşi din *milk bar* pe când se apropia Billie şi îi alungă pe copii din faţa intrării.

— E timpul să mergeţi acasă, copii, le spuse el cu fermitate, dar în acelaşi timp cu bunătate. Haideţi, fugiţi! Cum sunt copiii! spuse bărbatul cu un plăcut accent, care lui Billie i se păru a fi grecesc.

Billie îl urmă prin uşile armonică din lemn. Când trecură pragul *milk barului,* se auzi sunetul unui clopoţel.

— Copiii cu cheia de gât, mai spuse acesta. Părinţii lor îşi termină programul de lucru pe la fabrici mult prea târziu. După şcoală se adună toţi aici.

Bărbatul ridică mâinile la cer cu înfocare, gest ce păru să sintetizeze o frustrare profundă faţă de felul în care mergea lumea.

Olympia nu era un local cine ştie ce spaţios, dar numele, scris pe podea din bucăţele de mozaic colorat, te întâmpina cu mândrie încă de la intrare. Tavanul, băgă de seamă Billie, era din gips ornat. Pe pereţi erau câteva neoane, iar o tejghea din oţel inoxidabil şi vitrină din sticlă în faţă dădea către mesele şi scaunele din lemn risipite pe podeaua din plăci de gresie verzi, roşii şi galbene. Era un loc vesel, colorat şi cu stil, deşi părea uşor învechit, ca de altfel restul cartierului. Unele oglinzi, precum şi vinilinul de pe unele scaune începuseră să crape. În anumite locuri, metalul cromat îşi pierduse din luciu, deşi nu din lipsă de îngrijire, judecând după proprietarul

foarte ocupat. Acesta deja se întorsese la lustruit, trecând, cu mâinile bătătorite, o cârpă pe diverse suprafeţe şi părând a curăţa aproape automat, în timp ce scruta cu privirea neobosită domeniul pe care îl păstorea. Billie se gândi că era nevoit să aibă ochi de vultur, cu toţi copiii neînsoţiţi care intrau şi ieşeau. Provocări şi mâini iuţi – nelipsitele ritualuri de iniţiere ale oricărei copilării.

Rafturile erau slab aprovizionate; cutii de ciocolată, bile de gumă viu colorate şi alte câteva mărunţişuri de acest fel; raţionalizarea lăsase urme. Billie îşi întoarse din nou atenţia asupra proprietarului magazinului. Lucra de unul singur şi nu era tocmai genul asistentului de la barul cu apă gazoasă şi îngheţată[7] – *soda jerk,* cum le plăceau americanilor să-i numească pe aceşti lucrători pe care îi vedeai în localurile sofisticate din centrul oraşului. Părul său lucios era ca pana corbului, însă, sub lumina artificială, lui Billie îi păru mai bătrân decât ar fi presupus la început.

— Cu ce v-aş putea servi, domnişoară? întrebă el.

— Cu o băutură acidulată, vă rog! răspunse ea, luând loc pe unul dintre scaunele de la bar şi simţind cum căptuşeala din vinilin se luptă cu ţesătura fustei ei. Păstraţi restul! adăugă, întinzându-i banii pe tejghea.

— Imediat vine şi băutura, spuse bărbatul, lucrând de zor. Nu sunteţi de prin zonă, nu-i aşa, domnişoară? observă bărbatul.

Întrebarea rămase în aer, fiindcă Billie tocmai zărise în celălalt capăt al barului un teanc de reviste hollywoodiene şi de divertisment, şi un singur ziar. Era un exemplar recent al tabloidului *Truth.* Recunoscu prima pagină. I se strânse inima când îşi dădu seama că nu mai erau şi alte ziare, cu excepţia ultimului număr din *Sydney Morning Herald.* Remarcă faptul că proprietarul îi punea prea multă gheaţă în pahar, dar, fiind o seară de vară călduroasă, nu era un lucru cu totul neavenit.

— Aţi văzut filmul ăla, *Ucigaşii*? o întrebă proprietarul, punându-i paharul de suc în faţă. Eu încă nu l-am văzut, însă am văzut fotografia actriţei în toate ziarele. Cum îi zice? Ava şi ceva de genul. Arătaţi ca ea.

Billie ştia că e imposibil să semene cu Ava Gardner – dacă ar fi făcut-o, cu siguranţă nu ar fi condus o umilă agenţie de investigaţii private, privind cum mama ei e nevoită să vândă bijuterii moştenire de familie ca să-şi plătească chiria –, dar era unul dintre complimentele la care mulţi bărbaţi apelau ca replică de agăţat. Trebui totuşi să recunoască o anumită asemănare, mai ales în ceea ce privea trăsăturile simetrice, gâtul şi picioarele lungi, şi nu în ultimul rând în felul în care îşi purta părul lung şi cu cărare, deşi al lui Billie

[7] În original *soda fountain,* operat de un *soda jerk,* a fost un tip de bar cu băuturi carbonatate, îngheţată şi mese uşoare, foarte popular în anii 1940 (n. tr.).

era aprins, roşu ca focul, când îl lovea soarele. Pentru o clipă, avusese impresia că Maurice avea să spună ceva legat despre asta, făcând glumiţa despre filme.

— Vă mulţumesc frumos! spuse Billie.

Din partea acestui gentleman, complimentul era dulce.

— E simpatică, nu-i aşa? Acum, în tinereţea mea...

Billie îl întrerupse înainte ca nostalgia să-l poarte prea departe.

— Mă întrebam, nu cumva aveţi nişte ziare vechi în spate? Vedeţi dumneavoastră, am nevoie de ele fiindcă mă mut. Dacă nu mai aveţi nevoie de ele, vreau să zic. V-aş fi foarte recunoscătoare!

— Vă mutaţi în zonă? întrebă, uşor confuz.

Era adevărat că Billie nu prea era îmbrăcată pentru mutat.

— De fapt, ajut un prieten, minţi ea cu uşurinţă.

Billie descoperise de mult că putea minţi cu uşurinţă despre orice lucru mic şi neimportant. Acest gen de creativitate îi era ca o a doua natură şi foarte util în domeniul ei de activitate. Luă o gură din băutura rece şi îi afişă zâmbetul fermecător pe care învăţase cu ani în urmă să-l întrebuinţeze, obţinând cu el rezultate de excepţie.

— Ei bine, spuse el, avem câteva ziare vechi în spate. Puteţi să vă uitaţi, dar s-ar putea să se fi umezit un pic de la ploaia de aseară.

Bărbatul ieşi din spatele barului şi o conduse la uşa din spate, care dădea într-un gang în care se aflau una peste alta cutii de carton, precum şi un teanc neîngrijit de ziare, probabil vechi de vreo două săptămâni.

— Vă mulţumesc, îmi vor fi de mare folos! spuse Billie, sperând din tot sufletul că aşa avea să fie.

Nu avea să fie floare la ureche să verifice toate ziarele, însă merita încercat dacă ceea ce îl aprinsese atât de tare pe Adin avea să se dovedească relevant pentru caz. Erau şi lucruri mai rele decât frunzăritul unor ziare îmbibate cu apă.

— În regulă, doamnă dragă. Ale dumneavoastră sunt!

Îi dădu trei pungi de hârtie în care să adune ziarele şi se scuză când sunetul clopoţelului anunţă intrarea unui client. Billie răsfoi publicaţiile şi le adună pe cele din marţea săptămânii precedente, apoi sprijini pungile la piept, ca ziarele înmuiate de apă să nu le rupă. Îi strigă „mulţumesc" proprietarului, apoi îşi croi loc printre copiii care încă se jucau pe trotuar. Se îndreptă către staţia de tramvai.

CAPITOLUL TREI

— Cum ai aflat?

Deschise ochii – cel puţin i se păru că o făcuse, dar îi fierbeau în orbite, iar pleoapele nu i se mişcau cum ar fi fost normal, ci rămâneau în loc, ridicându-se imperceptibil în ciuda îndemnurilor creierului pe care îl simţea zvâcnind de efort. Abia dacă putea vedea; distingea numai câteva mişcări ale unei siluete pe un fundal întunecat, însă îşi aduse aminte de un zâmbet subţire ca o lamă de cuţit. Zâmbetul potrivit acelui glas.

— Cine mai ştie? se auzi din nou glasul, cu un accent puternic şi un ton ameninţător.

Întrebarea adresată de glas îl lovi ca o palmă – „Cine – Mai – Ştie?" Cuvintele fură repetate cu precizie calculată atât de aproape de urechea sa, încât simţi cum fiecare silabă se loveşte şi ricoşează de materia lui cenuşie. Se feri de fiecare sunet care venea să îl lovească, împingându-se în spătarul scaunului de care era legat, până ce acesta începu să se încline pe spate, iar o pereche nevăzută de mâini îl îndreptă şi stabiliză. Preţ de o clipă de tăcere binecuvântată, sunetul cuvintelor fu înlocuit de un fel de scâncet, care, îşi dădu el seama, venea din propriul gâtlej. Îl durea stomacul de parcă fusese călcat în picioare şi, deşi îşi aducea aminte că fusese lovit, nu îşi amintea clar unde se întâmplase sau cât tâmp trecuse de atunci. Ştia că fusese băgat în portbagajul unei maşini. Însă când?

Clătină din cap şi încercă să răspundă:

— Nu am zis... Nu am...

— Începi să mă oboseşti, se auzi vocea, din nou atât de aproape de ureche, încât îi păru o atingere dureroasă, urmată din nou de acea presiune, ca şi cum ceva, un deget sau poate ceva mai rece, i-ar fi fost împins în tâmplă, unde fusese rănit.

Tare, şi mai tare.

Urlă.

CAPITOLUL PATRU

Billie luă micul lift până la etajul al doilea al Cliffside Flats, clădirea din suburbia înfrunzită Edgecliff în care îşi avea apartamentul, se sprijini de uşă pentru a echilibra la piept pungile cu ziare pe care le ducea în braţe şi scoase cheile din buzunar. Odată intrată în casă, lăsă pungile să cadă la pământ cu un oftat de uşurare şi îşi masă braţele încordate. De-abia aştepta ca afurisita de raţionalizare la benzină să fie. eliminată. Maşina ei minunată şedea nefolosită în garajul clădirii. Era o ruşine! Îşi atârnă trenciul în cuier, îşi scoase pantofii şi observă, uşor obosită, că degetul mare de la piciorul drept îi ieşise prin ciorap.

Fir-ar să fie!

Mai observă o foaie de hârtie atent împăturită pe mijloc pe care cineva trebuie să o fi strecurat pe sub pragul uşii. Se aplecă şi o ridică.

TREBUIE SĂ VORBIM.

Recunoscu caligrafia uneia dintre cele mai valoroase surse de informaţii pe care le avea, Shyla. Intuia despre ce e vorba, amintindu-şi că nu mai aflase nimic de ceva vreme despre chestiunea cu pricina. Deschise din nou uşa, din instinct, se uită de-a lungul holului şi în stânga, şi în dreapta, ca apoi să închidă dezamăgită. Shyla nu pierduse vremea degeaba. Problema era că această informatoare nu putea fi găsită prin centrala telefonică, nu avea carte de vizită şi nici nu îi lăsase adresa vreunui loc de muncă sau vreo adresă personală. Shyla urma să ia din nou legătura cu ea când avea să capete noi informaţii, bănuia Billie.

Merse cu paşi lenţi în bucătăria mică, umplu ceainicul, aprinse un chibrit şi porni aragazul. Ceaiul avea să o ajute. Ceaiul o ajuta întotdeauna.

Ce îl înfuriase atât de tare pe Adin? Şi avea măcar importanţă în cazul de faţă? Dacă lipsea vreo pagină din teancul acela de ziare, avea să-şi facă o idee destul de clară, spera Billie.

Îşi scoase acele care îi ţineau înclinată pe cap pălăria pentru cocktail şi îşi zburli părul. Pierdută în gânduri legate de noul ei caz, îşi dădu jos bluza ivorie, apoi se aplecă şi desfăcu nasturele fin al fustei şi cele trei capse ascunse în material, îşi dădu jos fusta, apoi se aşeză şi îşi desfăcu ciorapul drept. Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci. Şase. Atât de multe afurisite de panglici de elastic, dar se temea că altfel nu ar fi stat drept! Îşi dădu jos cu grijă ciorapul deteriorat de pe picior, desfăcu legăturile tocului de la coapsă în care îşi

ţinea Coltul, apoi aşeză cu grijă întreg ansamblul, împreună cu micul pistol, pe masă. Apoi îşi desfăcu sistemul de prindere de la jartiera stângă. Unu. Doi. Trei…

Fiul doamnei Brown a dispărut, iar mama lui este cu siguranţă tulburată. Asta pare să fie adevărat. Însă de ce a dispărut? Există oare vreun indiciu pe care femeia nu mi l-a divulgat? Billie simţea că doamna Brown ascunde un detaliu. Dacă era aşa, evident că nu ar fi fost prima. În întâlnirea iniţială cu un investigator privat, clienţii alegeau să nu divulge informaţii pe care le percepeau a fi prea delicate sau stânjenitoare. Dar, dacă acest caz urma să semene cu vreunul dintre cele anterioare, adevărul avea să iasă la iveală oricum în cele din urmă. De multe ori, dacă ar fi fost oferită la început, informaţia i-ar fi uşurat munca lui Billie, dar aceasta se pricepea la firea umană, şi nu stătea în firea omului să împărtăşească totul cu un străin – poate numai în cazul în care credeai că este şi ultima dată când îl vezi. Aşa fusese în război: apropierea morţii şi drumurile pe care o mulţime de oameni neliniştiţi le făceau departe de casă cu siguranţă dădea fiecărei întâlniri un puternic sentiment de intimitate, dezlegând limbile. Dar, odată ce toată lumea se întorcea în locurile pe care le cunoştea şi din care venise, fiecare încerca să se poarte frumos şi să-şi vadă de treabă fără a mai fi darnic cu detaliile. Exista în continuare bârfa, vieţile erau în continuare complicate, însă, fără imboldul dat de o băutura alcoolică, oamenii nu mai divulgau cu aceeaşi uşurinţă amănunte private. Se prea poate ca plecarea lui Adin să fi fost stârnită de ceva simplu, cum ar fi o ceartă regretabilă, sau de vreun obicei neplăcut de-al băiatului care nu ar fi pus familia într-o lumină favorabilă. Sau poate că era ceva dubios la însăşi familia lui Adin, se gândi Billie. Era însă evident că lipsea ceva, asta îi spunea şi mica femeie care sălăşluia înăuntrul ei; lipsea un detaliu esenţial. Poate că la o a doua întâlnire, doamna Brown avea să fie mai comunicativă. Poate că soţul acestei avea să lămurească lucrurile.

Billie prefera ceaiul tare, negru, aşa că, în vremea în care băutura se infuza, examina repede celălalt ciorap şi decise că nu trebuia cârpit. Odată ce avu în mână o ceaşcă aburindă de ceai, Billie îşi croi drum către intrarea apartamentului în furou, cu ciorapul stricat peste umăr, şi luă loc la o masă mică din colţ. Acesta era locul cu cea mai bună lumină. Draperiile erau date la o parte, însă aşezată acolo, numai coroanele copacilor îi vedeau silueta suplă, pe jumătate dezbrăcată. Era aproape în amurg acum, iar soarele de seară se revărsa pe geam peste lemnul, bobinele, firele maşinii de cusut şi perna de ace, dându-le tuturor o nuanţă încântătoare de aur rozaliu. Un curcubeu de fire colorate era întins cu grijă pe suporţii de lemn montaţi pe peretele din spatele ei. Zgomotul străzii părea cumva îndepărtat; era sunetul

atâtor bărbaţi obosiţi, întorşi de la munca în oraş la soţiile lor plictisite, confruntându-se cu o lume schimbată după un război care îi chemase la arme cu atâta agresiune şi atât de făţiş, ca acum să îi trimită înapoi la viaţa de civili, la viaţa privată din spatele uşilor închise.

Cu siguranţă există multe doamne Brown, însă aceasta nu pare să se încadreze în grup, se gândi Billie, deşi paleta cromatică folosită de clienta sa era hotărât monocromă[8]. Numele era englezesc şi mai degrabă comun. Însă noua clientă a lui Billie nu avea accent englezesc. Se întrebă de ce îi atrăsese atenţia un detaliu ca acesta şi dacă avea măcar vreo importanţă.

Billie scoase din sertar matriţa ovoidală din lemn, îşi trecu mâinile peste ea să-i verifice netezimea, apoi trase ciorapul. Afurisite găuri! Fusese suficient de norocoasă, încât să nu fie nevoită să meargă fără ciorapi prea mult timp, însă acum, că ciorapii de nailon erau din nou greu de găsit, nu avea nici în ruptul capului să lase să se lărgească gaura. Scumpi ciorapii ăştia, al naibii de scumpi! Şi, deşi se găsiseră suficienţi bărbaţi dispuşi să i-i ofere, nu fusese dispusă să plătească preţul romantic. Ca şi în cazul tuturor celorlalte lucruri, avea să îşi procure singură cele necesare şi să fie bine-mersi. În domeniul ei, ce credeau clienţii că se poate obţine cu o singură liră era oarecum fantezist, însă ceea ce voiau bărbaţii în schimbul unei perechi de ciorapi de nailon era cu totul altceva. Găsi un fir de o culoare asemănătoare, culoarea pielii, îl trecu prin acul de cârpit şi începu să închidă gaura. Când termină, soarele coborâse de pe cer. Noaptea se apropia, iar telefonul încă nu sunase.

Când acesta se auzi în cele din urmă, era ora opt şi un minut. Probabil că era Sam, care suna să o verifice, fix la timp. Trebuia să sune la birou, să aştepte, iar dacă nu răspundea, să încerce la apartament. Billie lăsă din mână ciorapul, care fusese cârpit în mod satisfăcător, şi se îndreptă către telefonul ei negru.

— Mizz Walker! Ce faci?

— Sam, cum a mers? Ne-ai găsit băiatul?

— Veşti proaste, îmi pare rău! îi spuse acesta. Nu am găsit pe nimeni cu semnalmentele lui. De fapt, asta nu e o veste aşa de proastă, având în vedere cum arătau unii dintre tipii pe care i-am găsit. Unii erau mai mult decât şifonaţi.

Billie nici nu se gândise că avea să fie atât de uşor, însă meritase încercarea.

— În regulă! Atunci, schimbăm planul, Sam! În seara asta, ieşim! îl anunţă Billie. Îmi poţi face loc în agenda ta?

---

[8] *Brown* înseamnă „maroniu” în limba engleză (n.tr.).

— Cu siguranţă! Eu, ăă, nu am agendă.

— În câteva ore, pe la ora zece, adăugă ea, aruncând o privire scurtă ceasului.

— Unde să ne întâlnim? La morgă? întrebă el.

Ea râse.

— Nu, morga va trebui să mai aştepte.

Sam încă nu avusese ocazia să facă o vizită la morgă, iar Billie prefera de fapt să facă aceste vizite de una singură.

— Avem o pistă mult mai interesantă, îi spuse. Şi mult mai vioaie. Aşteaptă-mă înapoi la birou, fii bun! La zece fix. Ah, şi, să nu uit: ia-ţi sacoul!

Câteva clipe nu se auzi niciun sunet de la celălalt capăt.

— Sacoul alb?

— Da, dragul meu Sam! Sacoul alb. În seara asta purtăm ţinută de seară. Vom dansa cu crema oraşului.

Billie închise şi reîncălzi nişte tocană la aragaz. Gustul acesteia se dovedi a fi cel mult sub standard, iar vasele murdare adunate în chiuvetă erau o privelişte deprimantă, un preţ nefericit de mare pentru o mâncare atât de jalnică! Treburile casnice şi gătitul nu fuseseră niciodată punctul ei forte, însă Billie se descurca suficient de bine şi de una singură. În lipsa unei soţii sau a unei menajere, lucruri pe care nu avea să le aibă prea curând, Billie gătea pur şi simplu pentru a se hrăni şi o făcea ca pe o corvoadă cotidiană, neglijând că îndeletnicirea avea potenţialul unei arte. Îşi păstra abilităţile artistice pentru alte medii, fiind perfect mulţumită să se bucure de mâncare nemaipomenită la restaurante sau când lua masa cu mama ei aristocrată. Astfel că, nu fără scârbă, Billie aşeză farfuria goală şi tacâmurile în chiuvetă şi îşi promise că avea să spele toate vasele mai târziu. Până la urmă, nu avea pe cine să impresioneze, iar chestiunile legate de cazul său îi păreau mult mai importante decât acest detaliu casnic. Din fericire, reuşise să achiziţioneze o tabletă de ciocolată neagră bună – în timpul războiului fusese îngrozitor de greu de găsit – şi savură fiecare pătrăţică, luând îmbucături mici şi sprijinindu-se de blatul din bucătărie într-un scurt moment extatic. Când papilele gustative i se liniştiră, îşi prinse părul într-o eşarfă şi îşi dădu jos restul lenjeriei, lăsând-o pe pat. Începuse să simtă o căldură sufocantă în Stanmore, deşi se poate să fi fost de la toate privirile scrutătoare. În oraş, nu atrăgea atât de multă atenţie, cel puţin nu când purta costum cu sacou, fustă şi pantofi Oxford.

Zâmbind, Billie intră în duş, sub un jet de apă caldă şi limpede, sub care reuşi să uite de ziua avută. Cât de tare îi lipsiseră duşurile în Europa! Apartamentul ei, ca şi altele din clădire, avea utilităţi moderne. Atât de multe

locuri în care stătuse cu Jack avuseseră un caracter spartan, nebeneficiind nici măcar de apă caldă, d-apăi de duş! Unele nu avuseseră nici acoperiş!

Jack!

Billie îşi aduse aminte de prima dată când pusese ochii pe corespondentul britanic, care mereu avea în mână camera foto Argus şi despre ale cărui recente triumfuri îi povesteau prietenele ei din Paris, cum ar fi supravieţuirea prăbuşirii unui avion de mici dimensiuni sau faptul că introdusese clandestin role cinematografice în tuburi de pastă de dinţi şi de bărbierit chiar pe sub nasul ofiţerilor Germaniei naziste. Acesta relatase despre anexarea Austriei în cadrul Germaniei naziste mai devreme în acelaşi an, dar şi despre recentul marş nazist în Regiunea Sudetă, după rolul dezastruos jucat de prim-ministrul Chamberlain în Acordul de la München. Fusese relaxat la acea primă întâlnire, cu un pahar de vin în mână, roşind cu modestie cât timp alţii îi lăudau reuşitele. Billie, privindu-i faţa îngustă şi ochii căprui, se îndrăgostise de el. Chiar şi acum putea să-l vadă parcă aievea, la masa cafenelei, cu câţiva nasturi descheiaţi la cămaşă, cu chipul lucind şi aproape bronzat în ciuda răcorii tomnatice, cu buzele înroşite de vin şi capul uşor plecat, ca şi cum s-ar fi ruşinat sub greutatea laudelor şi a tachinărilor jucăuşe. În amintirile ei îi apărea atât de clar, încât parcă ar fi fost încă în faţa ei şi ar fi putut să-l atingă. Îi vorbise în acea zi despre tot ce văzuse şi despre faptul că voia să se întoarcă la Viena. Când o făcuse, Billie îi era alături.

Iar acum îşi aduse aminte senzaţia corpului lui sub al ei, cu firele de păr deschise la culoare, căldura pielii lui, degetele care îi treceau peste corp, încleştarea corpurilor. Era întuneric şi rece, iar în depărtare vuiau sirenele antiaeriene. Erau numai ei doi, Jack şi Billie; restul lumii părea să nu existe în momentele în care, cu accentul lui irezistibil, Jack îi rostea încet numele: „Billie, Billie..."

Billie înghiţi în sec, închise ochii şi îşi trecu mâna pe corp, tentată să se atingă. Îşi mângâie abdomenul uşor rotunjit şi părul pubian catifelat. Cât timp trecuse? Mai bine de un an. Nu! Se făcuseră deja doi ani, de fapt – gândul acesta o îngrozi. Începu să o doară inima şi să îi tremure uşor mâna, pe care o retrase. Unde era Jack? Chiar dispăruse cu adevărat?

Stop!

Nu avea timp să se lase distrasă sau îngândurată. Încruntându-se, Billie opri robinetul, se şterse cu vigoare cu prosopul şi luă pe ea halatul de culoarea piersicii, cu talie strâmtă şi mâneci lungi, curgătoare. Mătasea se simţea minunat pe pielea goală, curată. Acestea erau plăcerile senzuale de care se putea bucura. Plăceri simple. Nu avusese halatul acesta de mătase

când era în Europa şi nici Savon de Marseille cu care să se spele. Dar îl avusese pe Jack.

Rămâi concentrată, Walker! Rămâi concentrată!

Alegerile ei vestimentare aveau un caracter strategic pentru această seară. Billie merse în dormitor, unde deschise ambele uşi ale şifonierului masiv din lemn de arţar cu aspect satinat. Cu picioarele pe covorul rotund, persan, cercetă hainele din şifonier aşa cum un chirurg ar evalua dosarul unui pacient. The Dancers. Nu mai fusese acolo de ceva timp, însă îşi aducea aminte aerul de grup select al localului. Trebuia să se adapteze şi să arate suficient de fermecător, însă nu să iasă în evidenţă. Nu era momentul pentru costumele şi trenciurile ei, însă orice ţinută prea îndrăzneaţă ar fi adus atenţie nedorită. Avea nevoie de ceva la modă, dar care să nu atragă neapărat privirile. Nimic prea îndrăzneţ, deşi era cu siguranţă mai bun ceva îndrăzneţ decât ceva nesofisticat. Îi fură privirea o rochie de culoarea smaraldului, cu mărgele, pe care o trase de pe umeraş. Întoarse materialul pe ambele părţi în lumină. Nu, mărgelele erau un pic prea mult, iar decolteul era un pic prea adânc, mai ales că îşi recăpătase formele pierdute în Europa. Acum, că raţionalizarea alimentelor fusese relaxată, avea să umple această rochie în scurt timp. Pentru o întâlnire cu Jack? Cu siguranţă ar fi mers. Pentru The Dancers însă, nu. O aşeză la loc pe umeraş. După ce se gândi bine, scoase din şifonier o rochie din mătase de un rubiniu-închis croită pe bie. O modificase şi îi adăugase umeri falşi când aceştia începuseră să se poarte. Avea un decolteu care se oprea în zona claviculei şi o porţiune frumos decupată în formă de V la spate. Era potrivită pentru pantofi cu toc jos, dar era un pic prea strâmtă pentru pistolul ei Colt. S-ar fi văzut de la o poştă. Arma avea să fie ascunsă în geantă. Da, avea să fie ţinuta asta! Agăţă umeraşul deasupra şifonierului, se aşeză în faţa măsuţei de machiaj cu oglinzi şi începu să îşi pregătească un aspect convingător pentru noaptea aceea.

Îşi pudră faţa, îşi înnegri zona genelor şi apoi luă sticluţa de Bandit, parfumul creat de unul dintre cei mai cunoscuţi şi desăvârşiţi parfumieri parizieni, Germain Cellier. Îşi ridică părul negru ca abanosul şi aplică parfumul senzual, cu note de piele, pe ceafă. Bandit apăruse cu doi ani în urmă, în 1944, la Paris; fusese lansat de creatorul de modă haute couture Robert Piguet, ale cărui manechine urcaseră pe podium cu chipurile ascunse de măşti de piele negre sau purtând ruj roşu, cu cuţite şi revolvere, întreaga scenă fiind încărcată de aluzii la sexualitate, lucru care stârnise o controversă de proporţii. De atunci, Billie purta parfumul cu regularitate. Lansarea acestuia fusese una dintre ultimele ei amintiri din Paris, şi una dintre cele mai plăcute. La scurt timp primise vestea legată de starea

precară de sănătate a tatălui şi zburase spre casă să îi fie alături, însă ajunsese prea târziu pentru a-şi lua la revedere. Jack încă lipsea, iar după asta războiul se sfârşise şi nimic nu mai fusese la fel ca înainte. Lucrurile nu aveau să mai fie la fel, îşi reaminti. Nu aveau cum să mai fie la fel.

Billie îşi duse la buze tubul de ruj „Fighting Red". Un Einstein care lucra în marketing hotărâse să nu mai producă nuanţa ei preferată, cel puţin aşa auzise, aşa că, după ce acesta se termina, avea să fie nevoită să îşi caute altă nuanţă. „Jeep Red" nu avea să se apropie de buzele ei. Jeep? Cuvântul îi aducea aminte de soldaţi răniţi şi de o ploaie de proiectile. Soneria telefonului îi întrerupse gândurile, aşa că se îndreptă către telefonul roz de pe noptieră. Se aşează pe marginea patului, îşi netezi halatul, apoi ridică receptorul. Era posibil să fie Sam, iar cu puţin noroc nu avea să o informeze că se retrage din angajamentul pentru acea seară; dacă nu era Sam, nu putea fi decât o singură altă persoană.

— Scumpa mea, ştiam că vei fi acasă! spuse vocea de la celălalt capăt. Am nevoie să mă ajuţi cu ceva!

Billie trase adânc aer în piept şi se lăsă pe spate, în pat. Ochii îi fugiră către ceasul mic de pe măsuţa de machiaj din celuloid roz. Nu era încă gata pentru The Dancers, dar nici nu era nevoie să fie. Se gândi că mai are suficient timp la dispoziţie.

— OK, dar nu sunt acasă toată noaptea! Plec într-o misiune, sublinie ea. Ne vedem curând! spuse, apoi închise.

Billie se grăbi să se dea cu ruj, îşi tamponă buzele, examină rezultatul în oglindă şi, fiind rezonabil de mulţumită, luă pe ea lenjeria modelatoare şi îşi puse rochia roşie, elegantă. Făcând o piruetă în faţa oglinzii înalte, se convinse că ţinuta e reuşită, însă avea gâtul gol, şi la păr mai avea de lucrat, mai ales la spate, înainte de a da ochii cu elita oraşului Sydney. Oricum, prima ei datorie era acum să stea de vorbă cu Ella. Mai avea încă suficient timp să ajungă la birou, unde îşi dăduse întâlnire cu asistentul ei, dacă reuşea să reducă la minimum durata acestei vizite neprevăzute.

CAPITOLUL CINCI

Billie Walker urcă pe scări până la următorul etaj, apoi traversă coridorul până ce ajunse în dreptul apartamentului spaţios, ultimul de pe colţ. Uşa era descuiată. Fiind foarte familiarizată cu apartamentul, bătu la uşă, apoi intră, găsind-o pe baroneasa Ella von Hooft în locul ei preferat de lângă fereastra mare, iar pe servitoarea acesteia, Alma McGuire, turnându-i Ellei, cu mâinile ei puternice şi ferme, un sherry în paharul fin de cristal.

Alma o salută pe Billie cu o înclinare a capului, mişcându-şi uşor părul blond căpşună buclat şi atent prins în coc, în vreme ce eleganta Ella se întoarse şi fu surprinsă să îşi vadă fiica.

— Scumpa mea, au trecut săptămâni bune de când nu te-am mai văzut! exclamă ea.

— Mamă, duminica trecută ne-am văzut, o corectă Billie.

Baroneasa avea un talent înnăscut pentru dramatism.

— Şi, până la urmă, locuim în aceeaşi clădire. Nu sunt în Berlin.

Billie se apropie de divan şi se aplecă să îşi sărute mama pe obrazul parfumat. Ca de obicei, aceasta mirosea plăcut a Chanel No 5, parfumul ei obişnuit, la care nu avea nici cea mai mică intenţie să renunţe, indiferent de circumstanţele financiare în care se găsea.

— Nu-mi spune aşa! zise Ella, fluturând din mână, la care avea fireşte unghiile făcute. „Mamă". Ştii cât urăsc cuvântul ăsta! Mă face să mă simt aşa de bătrână!

Billie oftă.

Ella purta o rochie de mătase cu paiete, iar părul scurt, vopsit negru, îi era ondulat impecabil, cu buclele strânse aproape de scalp şi mai libere în dreptul pomeţilor, care păreau de porţelan. O persoană neavizată ar fi presupus că Ella era îmbrăcată astfel fiindcă se întorsese de la o cină fastuoasă, însă Billie ştia foarte bine că mama ei se îmbrăca astfel în fiecare seară şi pentru fiecare cină, fie că avea companie, fie că nu; altfel nici că se putea. „Dacă nu trăieşti cu mândrie, ce sens are să mai trăieşti?" spunea ea deseori. În calitate de aristocrată olandeză, anterior divorţată şi recent devenită văduvă, a treia din cele cinci fiice ale baronului von Hooft, fost primar al oraşului Arnhem, Ella crescuse cu avere şi nu renunţase la gustul pentru lucruri fine, nici când situaţia ei devenise, financiar vorbind, „tensionată".

Despre Ella s-ar fi putut spune că este un spirit liber. Trăise pe picior mare, venind în Australia din Olanda cu primul soţ, ca acesta să înceapă apoi, aproape imediat, o idilă publică. Atunci îl cunoscuse Ella pe tatăl lui Billie, Barry Walker, fost poliţist devenit investigator privat, pe care îl angajase tocmai pentru a obţine dovezile adulterului, caz de altfel foarte uşor, după cum se povesteşte. Ella nu contase însă pe galanteria şi şarmul investigatorului privat. Se îndrăgostise de Barry cel iute şi furtunos. O născuse pe Billie în afara căsătoriei, ceva ce o femeie fără titlu nobiliar nu ar fi putut face fără a se ruina. Dar Ella avea titlul şi banii pentru a se întreţine şi pentru a-şi întreţine mica familie, şi supravieţuise scandalului în felul în care reuşeau uneori să o facă cei din clasele superioare. Era o femeie iscusită şi hotărâtă. Îşi jucase rolul de fată bună şi cuminte, şi, fiindcă văzuse că nu se alegea cu nimic, se măritase cu bărbatul pe care îl dorea, avusese copilul pe care şi-l dorea cu disperare, şi naiba să le ia de convenţii sociale! Nici măcar nu îşi schimbase numele, acesta fiind genul de lucru în privinţa căruia se încăpăţâna, iar tatălui lui Billie nici că-i păsase vreo clipă. Barry Walker fusese un bărbat cu desăvârşire modern în felul său, bucuros să o lase pe Ella să facă aşa cum crede de cuviinţă, ca o „zeiţă" cu totul deosebită şi plină de pasiune, aşa cum o numea. Barry şi Ella făcuseră pereche bună. Billie resimţea acut lipsa tatălui şi ştia că la fel îi lipsea şi mamei ei. De la moartea lui, mama îi păruse apatică şi chiar un pic mai exigentă ca de obicei, iar Billie nu avea chef să aibă de-a face cu asta în această seară.

— Lasă-mă să te văd! îi spuse Ella von Hooft fiicei sale. Fă-ne o piruetă! Unde mergi în seara asta?

— Nu o să fac nicio piruetă! Lucrez la un caz, spuse Billie, care nu avea chef de joacă.

— Şi dacă lucrezi la un caz eşti invizibilă, cumva? Cu rochia *aceea,* clar nu!

Invizibilitatea i-ar fi prins bine uneori, se gândi Billie.

— Bea un pahar cu mine! o invită Ella, schimbând tactica şi bătând uşor cu palma pe locul de alături.

Billie luă loc lângă Ella pe divanul din pluş smarald, ticsit cu perne de culoarea bijuteriilor: rubine şi smaralde din catifea şi mătase. În comparaţie cu aura de fascinaţie degajată de Ella, Alma avea un calm şi o tărie ce aminteau de Piramidele din Gizeh. Imigrantă irlandeză, Alma nu avea rude. La început, se alăturase familiei pentru a da o mână de ajutor la creşterea nou-născutei Billie, iar când aceasta crescuse, o învăţase să coasă şi să cârpească. Avea răbdare, mână sigură şi ochi pentru detalii, astfel că se făcuse în curând indispensabilă. De-a lungul anilor, alţi membri ai personalului plecaseră, ea însă rămăsese singura constantă. Billie ştia că Ella avea să îşi cheltuie şi ultimul şiling pentru a o păstra pe Alma şi, spre

deosebire de ceilalţi locatari din Cliffside, mama ei locuia în acelaşi apartament cu servitoarea. Alma avea propria cameră în aripa de est; era o încăpere de dimensiuni relativ mari şi, din ce ştia Billie, adăpostea o impresionantă bibliotecă cu romane de dragoste, aceasta incluzând exemplare din volumele *Vorbeşte tot oraşul* şi *Confesiuni adevărate,* deşi acea Alma care se delecta cu astfel de lecturi rămânea bine ascunsă sub o înfăţişare sobră.

Servitoarele aveau un spaţiu rezervat lor la ultimul etaj al clădirii, cu paturi şi bucătărie comună, în care acestea pregăteau mâncarea angajatorilor lor, însă Ella nici nu voia să audă de aşa ceva. În realitate, cele două femei deveniseră de nedespărţit, în special după ce tatăl lui Billie se stinsese. În vreme ce Billie şi mama ei îşi sorbeau băuturile, Alma se duse în bucătărie să se îngrijească de ceva ce mirosea divin, a caramel şi scorţişoară. Faptul că era un cofetar impresionant era punctul culminant al unei liste de altfel impresionante de talente ale acestei femei.

Ella avea privirea aţintită asupra lui Billie şi se gândea intens la ceva.

— Ştii, în domeniul tău vezi ce e mai rău din oameni. Te expune la cele mai neplăcute instincte, comentă ea.

— Nu asta ţi s-a părut aşa interesant la început? ripostă Billie.

Spunând asta, se lăsă pe spate, pe perne, şi zâmbi, apoi sorbi din paharul de sherry. Era un subiect de discuţie cu vechime.

Barry Walker fusese un bărbat fermecător şi, în spatele exteriorului dur, fusese chiar milos şi înţelegător, însă probabil că nu doar aceste trăsături o atrăseseră pe Ella von Hooft. Cu siguranţă era opusul primului ei soţ, dacă Billie putea da crezare poveştilor despre acesta, însă era ceva mai mult de atât. Primele şi cele mai fericite amintiri ale lui Billie erau de la sfârşitul nebunilor ani '20, o vreme mai liberă din multe puncte de vedere, cu o mamă aristocrată care era mai mult decât bucuroasă să petreacă prin *mahalale* – cum le plăcea altora să spună pe la spate – alături de soţul ei, baroneasa făcând-o lată de fiecare dată când ieşea în oraş cu detectivul ei şi insistând să organizeze petreceri extravagante în casa lor cu două etaje, la care invita intelectuali, interpreţi şi artişti, de care se îngrijea un personal mare la număr, în ton cu standardele stabilite de copilăria baronesei din Olanda. Faptul că dezaprobarea celorlalţi nu o deranja niciodată pe Ella era încă un motiv pentru care Billie îşi respecta mama. Avea impresia, de asemenea, că la fel gândeşte şi Alma, servitoarea lor loială, în ciuda atitudinii uşor mai conservatoare pe care tânăra o intuia la aceasta. Mama avea un anumit gust pentru viaţa reală, neîndulcită, suspecta Billie, în ciuda a ceea ce susţinea cu solemnitate, dar şi a aspectului ei întotdeauna extravagant. Ella era cu adevărat o femeie a contrastelor.

— La ce lucrezi acum? Sper că nu tragi cu ochiul la oameni, se interesă mama, trecând peste afirmaţia lui Billie.

— La un caz foarte simplu şi direct, răspunse Billie. Nimic dezgustător. O mamă m-a angajat să îi dau de urmă fiului dispărut.

— Trebuie să fie multe asemenea cazuri acum.

— Într-adevăr, dar nu e ce crezi. Nu e dispărut în misiune, spuse Billie şi se gândi din nou la Jack, apoi îşi scoase cât mai repede din minte acest gând.

Faptul că se gândea la el când ar fi trebuit să îi stea capul la muncă începea să o deranjeze tot mai tare.

— Acest fiu e prea tânăr ca să se fi înrolat, îi explică Billie mamei sale.

— Doamne sfinte, spune-mi, te rog, că nu e ca acel caz al bebeluşului Lindbergh! exclamă Ella.

— Nu! Mai degrabă un adolescent fugit de acasă. Are şaptesprezece ani. Sper numai că băiatul nu a dat de vreun necaz.

— Mai bine! Oricum n-ai şti ce să faci dacă te-ai trezi cu un bebeluş pe mâini.

Bebeluşi. Billie scoase un oftat uşor, cu buzele încă pe paharul de sherry.

— Dacă îmi amintesc bine, ai angajat-o pe Alma să te ajute când m-ai născut, spuse suficient de tare cât vorbele să reverbereze în întreg apartamentul.

Cu coada ochiului, Billie o observă pe Alma, rânjind uşor din pragul bucătăriei la auzul remarcii. Ellei îi plăcea să o tachineze pe Billie în privinţa obiceiurilor sale domestice, sau a lipsei unor asemenea obiceiuri, însă Billie ştia că Ella abia dacă îmbrăţişase ea însăşi o viaţă domestică şi nu fusese accident faptul că nu mai avusese fraţi sau surori. Baroneasa ştia de Marie Stopes şi de dispozitivele ei de planificare familială şi credea cu tărie că femeile ar trebui să îşi poate controla soarta pântecelor, în ciuda a ceea ce aveau de spus despre asta grizonanţii oameni ai bisericii.

Billie se ridică şi se apropie de fereastră, rochia roşie unduindu-i-se la fiecare pas.

— Ce rochie încântătoare! remarcă mama.

Billie îi mulţumi. Trebuia să recunoască faptul că îi venea mult mai bine acum, că nu mai era aşa de subţire ca înainte. Europa îi luase ca tribut greutatea de pe şolduri, ei şi multor altora. Singurii care se îngrăşau pe vreme de război erau cei care nu luau cu adevărat parte la el – nu se găseau în prima linie sau în fabrici, nu mureau de foame acasă, ci mişcau pioni pe o tablă de şah, departe de tot ceea ce reprezenta toiul acţiunii.

— E pentru The Dancers, simţi Billie nevoia să îşi explice ţinuta.

— Ah! răspunse Ella, înţelegând.

Billie, cu paharul încă în mână, scrută apartamentul. Baroneasa avea o priveliște cuprinzătoare asupra suburbiei Edgecliff, dincolo de care străluceau vasele din Double Bay; însă postul acesta de observație se golea de la an la an de mobilier. Ceea ce rămăsese era impresionant și de un gust impecabil, însă piesele se topeau treptat ca apa dintr-un ghețar. Billie observă un spațiu gol în locul ocupat până de curând de un pian cu coadă Steinway, modelul „baby", de dimensiuni reduse. Era adevărat că nu prea mai cântase cineva la el de când vânduseră impunătoarea casă din Potts Point și se mutaseră în Cliffside Flats. Billie mai luă o înghițitură de sherry. Dacă lucrurile ar merge doar un pic mai bine la agenție, atunci ar fi în stare să își susțină și mama. Poate cu timpul, se gândi ea.

— Unde ești cu mintea în seara asta? o întrebă mama, fixând-o cu privirea. Arăți de parcă ai fi altundeva.

— Sunt în ordine.

Ella însă nu avea de gând să renunțe așa ușor.

— Mă doare să te văd atât de singură, Billie, fata mea! Bărbații ți se aruncă în brațe. Sunt sigură că vezi și tu asta. De ce nu îi dai o șansă vreunuia dintre ei?

Billie lăsă jos paharul de sherry, își încrucișă brațele și se încruntă. Nu îi plăcea conversația asta. Avea de deslușit un mister, iar treburile mamei nu aveau nimic de-a face cu asta.

— Tot ce spun este să profiți, Billie, spuse Ella, ridicând din sprâncene. Bucură-te și tu de viață! Nu avem decât una. Iar bărbați de treabă sunt mulți. Ei sigur te observă.

Imaginea lui Jack îi apăru din nou în minte: zâmbetul, gura fină, mâinile calde și puternice. „Billie, așteaptă-mă! Te vreau! Vreau să fiu al tău!" Tânjea după el, după vocea lui profundă și reconfortantă, după pasiunea care se născuse între ei, după atingerea pe care corpul ei și-o aducea aminte atât de dureros și totodată atât de devastator de bine.

Mama păru să îi fi citit gândurile.

— Scumpa mea, nu se mai întoarce! îi spuse cu multă grijă.

Dar, firește, așa ceva era imposibil de spus cu blândețe.

— Poate că a fost un bărbat bun, continuă mama ei, însă s-a dus.

Lui Billie i se făcu pielea de găină, apoi fu cuprinsă de un sentiment de greață, amestecat cu un dor insuportabil. De mult se temea că Jack și camera lui foto de încredere, un Argus, se aventuraseră prea departe. Dacă ea era cu adevărat „curajoasă", așa cum îi spusese el de multe ori, atunci el era mai mult de atât; era cu adevărat nesăbuit în urmărirea naziștilor și a crimelor lor de război. Jucaseră și ei doi un rol în schimbarea cursului istoriei, chiar dacă unul mic: cuvintele lui Billie și fotografiile lui Jack ajutaseră la

răspândirea unei poveşti despre cruzime împotriva civililor, împotriva copiilor, în ceea ce fusese o tentativă neruşinată de a executa un genocid absolut, total. Împreună, Billie şi Jack făcuseră parte din ceva important. Ultima lui însărcinare fusese în Varşovia, în '44, când Armata Teritorială, un grup de rezistenţă subterană poloneză, se ridicase împotriva forţelor de ocupaţie germane. Atunci era deja mult mai riscant pentru un fotograf de presă decât fusese în 1938. Jack trimisese o scrisoare de la Varşovia – apoi se lăsase tăcerea. De la radio, Billie aflase că rebeliunea fusese reprimată şi că forţele sovietice nu oferiseră ajutorul promis. În octombrie 1944, centrul oraşului fusese culcat la pământ, iar numărul morţilor se ridica la peste o sută de mii. De la Jack, niciun cuvânt. *Nimic.* Ziarul britanic pentru care lucra nu avea niciun fel de informaţie despre el.

Dispăruse la numai câteva luni de la căsătoria cu Billie, care fusese precedată de o idilă de câţiva ani – ani de război – alcătuită din interludii romantice şi escapade la sfârşit de săptămână de o intimitate intensă. Apoi, Jack dispăruse. Iar Billie părăsise Parisul pentru a se întoarce în Australia la tatăl său bolnav, ajungând însă prea târziu. În foarte scurt timp îi pierduse pe cei mai importanţi bărbaţi din viaţa ei. Se făcuseră mai mult de doi ani de când îl văzuse pe Jack ultima oară, îşi aminti din nou, dar timpul se scurgea în mod straniu după război.

Billie îşi plecă privirea asupra rochiei de seară, nevenindu-i să creadă opulenţa materialului, în contrast cu gândurile ei negre. Totul se schimbase când începuse războiul, iar acum era din nou atât de diferit! Puţine lucruri rămâneau cum fuseseră înainte; întreaga ei viaţă dinainte era aproape ca un vis. Uneori, era ca şi cum privea lumea prin lentila camerei foto Argus a lui Jack, de la distanţă şi oarecum deconectată, o lume monocromatică.

— Scumpa mea, poate că unora le stă bine ca fete bătrâne, însă ţie, nu. Ştiu că tu tânjeşti la altceva, zise mama.

— I-am făcut un jurământ lui Jack, reuşi Billie să spună, încordată.

Billie se gândea că are gâtlejul la fel de uscat ca sălbăticia australiană. Jurămintele pe care ea şi Jack şi le făcuseră ţineau de ei doi, dar şi de cauza lor comună. Aveau să facă orice e necesar pentru a dezvălui lumii adevărul despre cele ce se întâmplau, în special Americii, unde opinia publică izolaţionistă în sfârşit începuse să se schimbe, schimbând odată cu ea şi cursul războiului. Hitler îşi dorise mai mult decât Polonia şi Austria, mai mult decât întreaga Europă. Voia ca întreaga lume să se reflecte în imaginea lui terifiantă. Şi fusese mai aproape de a-şi atinge scopurile decât ar fi vrut unii să recunoască.

— Se prea poate să fie aşa, fata mea, spuse mama, făcând-o să se întoarcă în prezent pentru o clipă. Se prea poate să fi făcut un jurământ faţă de acest

om, dar asta a fost în timpul războiului. Acum lucrurile sunt diferite. Războiul s-a sfârşit iar tu nu ai nici inel, nici acte, nici soţ. Au fost doi martori pe care nu i-ai mai văzut de atunci. Astfel de lucruri s-au întâmplat şi în Marele Război. Nimeni nu te-ar învinui dacă ai merge mai departe. Nici măcar el.

— Tu nu l-ai cunoscut, spuse Billie uşor.

Nu era cine ştie ce argument, însă era adevărat. Mama s-ar fi înţeles bine cu Jack, se gândi ea. Erau amândoi spirite libere, fiecare în felul său. Complicaţi. Încăpăţânaţi. Fascinanţi.

Dragostea era de multe ori mai intensă în vreme de război, ştia asta. Dar acest fapt nu schimba forma luată de dragoste, iar pe ea nu o elibera de sentimentele nutrite pentru Jack Rake, indiferent unde ar fi fost şi indiferent ce soartă ar fi avut acesta în Varşovia. Era adevărat că nunta lor fusese o improvizaţie: rochia împrumutată, tortul făcut în casă, însă astea nu o făceau mai puţin reală pentru ea. Iubirea lor trupească fusese reală. Ceea ce rămânea în inima ei era real.

— Haide să vorbim despre altceva, se poate? îşi imploră Billie mama, apoi plecă repede în bucătărie să îşi ia un pahar cu apă.

În bucătărie, o găsi pe Alma, aplecată peste un cuptor deschis, dinăuntrul căruia ieşeau aburi fierbinţi şi dulci. Billie bău repede un pahar cu apă şi se întoarse pe divan.

— Ce pot face pentru tine astăzi? Ai spus că ai nevoie să te ajut cu ceva. Ceva urgent, spuse Billie, privind cum mama ia o înghiţitură lungă şi lentă din paharul cu sherry. Nu ai nevoie de nimic, nu-i aşa? întrebă, uitându-se la ceasul subţire de la încheietură. Luăm prânzul duminică, la fel ca întotdeauna? întrebă, apoi se ridică nerăbdătoare şi îşi sărută mama. Trebuie să îmi aranjez părul, Ella! Sunt abia pe jumătate îmbrăcată.

— N-am vrut să spun nimic, o tachină mama ei.

— I-auzi, cât de necaracteristic! spuse Billie cu un zâmbet.

O parte din tensiunea acumulată se risipise. Doar că nu putea vorbi cu mama ei despre Jack. Nu îi făcea bine.

— Ai gâtul prea dezgolit, fata mea. Alma, poţi să aduci tu setul cu safire? îi strigă Ella.

— Nu, nu! Am destule bijuterii potrivite pentru ţinuta asta, protestă Billie, însă în zadar.

În câteva momente, avea gâtul şi lobii urechilor împodobiţi cu un fermecător set Art Deco cu diamante şi safire de un albastru-închis. Se zări în oglinda cuierului de la intrare şi se opri pentru a se privi cu atenţie. Trebui să admită că mama ei alesese corect. Cerceii aveau zece safire mici, pătrăţoase, dispuse într-o linie verticală, străjuite de diamante mici.

Pandantivul asortat atrăgea atenţia asupra claviculei subţiri şi a gâtului lung. La baza fiecărui cercel stătea un diamant mic, rotund, care se legăna uşor şi surprindea razele de lumină. Albastrul scotea perfect în evidenţă rochia şi nuanţele subtile de roşu din părul ei brunet, făcându-i în acelaşi timp ochii mai mari şi mai fermecători. Nu era clar dacă ochii lui Billie erau albaştri sau verzi, un lucru asupra căruia nici Jack nu fusese în stare să se hotărască.

Billie râse.

— Ai dreptate. Ai câştigat. E perfect! Ţi le aduc înapoi duminică, când vin să te iau pentru prânz.

— Ai nevoie de maşină? Te-ar putea conduce Alma.

— Nu, mulţumesc! răspunse Billie, apoi traversă apartamentul pentru a-şi mai săruta încă o dată mama. Te iubesc!

Billie o lăsă pe matroana casei să îşi vadă de carte şi de paharul de sherry, în companiei credincioasei ei servitoare. Retrăgându-se pe hol către scări, auzi sunetul uşor al unui radio pornit.

CAPITOLUL ŞASE

Splendidă în rochia de mătase de un rubiniu-închis şi cu safirele strălucitoare ale mamei la gât şi la urechi, Billie se întoarse la birou cu un taxi. În ciuda faptului că fusese reţinută de mama ei, reuşi să ajungă înaintea lui Sam şi începu să îşi facă de lucru cu documentaţia de caz, sprijinită de spătar şi cu picioarele ridicate pe birou, deschizătura rochiei dezvelindu-i genunchii. Perspectiva unei seri interesante făcea suportabilă cea mai plictisitoare parte a muncii, aceea de documentare a cazurilor.

Nu trecură douăzeci de minute când uşa exterioară se deschise, iar soneria care o atenţiona de sosirea clienţilor sună. Ochii lui Billie se îndreptară către ceasul din bachelită. Cât de punctual mai era şi Sam! Billie închise dosarul pe care îl studia şi îşi coborî picioarele de pe birou, vârându-şi-le înapoi în pantofi. Imediat în cameră îşi făcu apariţia Samuel Baker. Lat în umeri. Un flăcău cât o cruce, cum e vorba.

— Trec de inspecţie? întrebă el şi se întoarse cu spatele. Ea îl studie din cap până în picioare şi spuse:

— Treci cu brio, Sam! Sacoul îţi vine perfect.

Văzându-l că surâde, Billie se gândi că lui Sam îi plăcea mult această parte a slujbei. Îşi luase pe el noul smoching alb, cambrat, la două rânduri şi cu guler şal, papion, cravată neagră şi pantaloni negri din mătase, la dungă. Da, albul estival al sacoului îl prindea foarte bine, şi tocmai de aceea Billie îi ceruse să poarte sacoul încă de la început. Fiind o croitoreasă amatoare foarte pasionată, avea relaţii în lumea modei, unii dintre aceşti oameni fiindu-i chiar datori. Reuşise să îi obţină lui Sam un costum bun de zi şi unul mai elegant. Aceasta avea să fie prima lui ieşire în lume purtând costumul elegant. Departe de a fi un lux, ţinuta lui Sam era pentru Billie ceva indispensabil muncii sale, aşa cum este cheia pentru instalator. Cei doi trebuiau să se poată integra oriunde fără a atrage priviri nedorite; în această seară trebuiau să îşi croiască loc printre elitele oraşului. Cu părul proaspăt pieptănat şi cu sacoul de un alb strălucitor, Sam arăta cu adevărat ca un june-prim, deşi mănuşa de pe mână îi dădea un aer uşor întunecat, ceea ce nu era întru totul nedorit, având în vedere locurile în care îi aducea meseria lor. Billie se ridică în picioare, iar Sam îi aruncă o privire scurtă şi făcu o observaţie care se voi a fi politicoasă şi profesională:

— Mizz Walker, trebuie să spun că eşti frumoasă ca un smarald!

— Ce linguşitor eşti, Sam! spuse Billie şi îşi netezi rochia de mătase, apoi aruncă o privire la safirele strălucitoare de la gât.

Îşi dorea foarte tare ca mama să nu fie niciodată nevoită să le vândă, deşi ştia că atât colecţia ei de bijuterii, cât şi cea de mobilă se micşorau rapid.

— E foarte plăcut afară, ce zici, să mergem la pas? întrebă Billie.

— Poţi merge în rochia aceasta?

— Priveşte-mă! spuse ea, aruncându-şi uşor peste umeri haina de blană.

Billie nu sacrifica niciodată mobilitatea de dragul stilului, aşa cum nu ar fi sacrificat nici stilul de dragul oricărui alt lucru. Acestea era pur şi simplu consideraţii practice. Dacă nu arăta cum ar fi trebuit să arate, nu avea să ajungă prea departe acolo unde mergeau, iar dacă nu putea ajunge prea departe cu pantofii din picioare, era posibil să rateze indicii vitale. Billie împărtăşea credinţa mamei cum că pantofii atrăgători nu trebuie să îţi distrugă gleznele. De fapt, baroneasa încă purta pantofii cu toc jos, stil anii '20, care erau un pic demodaţi pentru gustul fiicei sale. În această seară Billie nu era nevoită să danseze charleston, ci numai să meargă vreo patru străzi sau, cine ştie, poate mai mult. În concluzie, purta pantofi cu toc de cinci centimetri, cu o mică fundă din mătase în partea din faţă, deasupra degetelor, şi cu tălpi din material textil. Pielea era încă deosebit de scumpă, fiind necesară pentru ghetele bărbaţilor. Dar şi materialul textil era silenţios. Iar lui Billie îi plăceau pantofii silenţioşi. Nu erau pentru ea tălpile tari din piele care îţi anunţau sosirea ca o fanfară.

— Despre ce e vorba în seara asta? o întrebă Sam când păşiră în stradă.

Drumul până în zona teatrelor avea să le ia puţin peste zece minute.

— Băiatul nostru se învârtea prin faţă pe la The Dancers, s-ar părea, şi a intrat în vorbă cu un portar. Aş vrea să aflu ce făcea acolo, ce şi cu cine a vorbit, îi explică Billie.

— Serios? Voia să se angajeze ca spălător de vase?

— Exact asta m-am gândit şi eu la început, dar nu. Încerca doar să intre în club, s-ar părea.

Sam ridică din sprâncene, mirat.

— Acum, eu puştiul nu l-am cunoscut, însă mă gândesc că unul ca el mai uşor ar tatua o bulă de săpun decât să intre la The Dancers.

Billie rânji. Sam avea întru totul dreptate, însă asta nu îi oprea pe tineri din încercările lor, mai ales dacă exista şi o fată la mijloc.

În scurt timp ajunseră în zona cu teatre de pe George Street, care vuia de lume, majoritatea reprezentaţiilor terminându-se în jurul acelei ore. Traversând Liverpool Street, Billie îi întinse cotul lui Sam, care îşi înlănţui braţul cu al ei. Ca doi actori într-o misiune, zâmbind şi părând, pentru ochii privitorilor, ca orice alt cuplu ieşit de la spectacol, aceştia merseră braţ la

braţ până pe Victory Lane, aşa cum era cunoscută colocvial această străduţă laterală din George Street cu clădiri în stil Art Deco ce găzduia şi intrarea la The Dancers. Se apropiară de intrare în acelaşi moment în care un Rolls-Royce trăgea în faţa clubului. Portiera fu deschisă de un portar în uniformă, subţire ca o umbră, pentru a-i face loc unui gentleman cu păr grizonant şi perechii sale, o femeie cu părul de culoarea platinei.

— Acela s-ar putea să fie portarul nostru, murmură Billie, apoi aşteptară ca bărbatul să se întoarcă către ei, însă şansa de a-i vorbi fu pierdută când portarul însoţi cuplul în vârstă până la interior.

Sam încuviinţă din cap, iar Billie îl strânse de braţ cu o apropiere prefăcută.

Pătrunseră prin intrarea cu boltă într-un hol cu scară acoperită de covoare pufoase de culoarea smaraldului care duceau la etajul superior. Sam îi rămase aproape lui Billie când trecură pe lângă portarii care păzeau în tăcere intrarea la etajul principal. Aceştia se înclinară uşor şi, cu mănuşile impecabile, deschiseră la unison uşile albe şi aurii; acestea dădeau într-o sală de bal de un alb aproape orbitor, în comparaţie cu întunericul scărilor.

Billie simţi că Sam e uluit de ceea ce vede.

The Dancers era unul din localurile care încercau şi în mare parte reuşeau să afişeze un aer „internaţional". Pereţii erau acoperiţi cu fresce viu colorate reprezentând oraşe pline de farmec – Paris, Cairo, Atena –, iar totul, de la papioanele şi sacourile impecabile ale ospătarilor până la covoarele cu motive de palmieri, tacâmurile şi şerveţelele albe, reuşea să le dea oaspeţilor impresia că au pornit într-o vacanţă scumpă.

Localul era uşor americanizat, se gândi Billie, impresie pe care i-o lăsase localul şi la vizita ei precedentă. Probabil fusese creat cu gândul la soldaţii americani care aveau să îl frecventeze după '41. Şi la banii lor. Nu era un loc pe care să şi-l permită un *digger*[9], iar clientela din aceste zile părea să fie compusă în mare parte din persoane prea sus-puse ca să fi văzut linia frontului – judecători, avocaţi, doamne şi domni de societate şi oricine altcineva voia să epateze. The Dancers avea de asemenea reputaţia de a-i primi cu braţele deschise şi pe gentlemenii înstăriţi care se aflau de cealaltă parte a legii, inclusiv pe aceia care susţineau că sunt „afacerişti", în ciuda unor reputaţii notorii. Clubul dădea impresia de exclusivitate, deşi, din ceea ce vedea Billie, îi trecea pragul oricine avea suficienţi bani, suficientă faimă sau chiar eleganţă. Dacă te îmbrăcai bine, intrai, însă dacă te comportai rău sau nu cumpărai băuturi, nu aveai să rămâi prea mult timp. Nu e de mirare că Adin şi Maurice nu trecuseră de cel de-al doilea set de uşi. Dacă ar fi

[9] Apelativ sub care sunt cunoscuţi soldaţii australieni (n.tr.).

reuşit să afle de ce tocmai acest loc îi suscitase atât de mult interes băiatului dispărut, în timp ce se delecta cu un pahar de şampanie bună, pentru Billie asta s-ar fi numit o seară bine petrecută.

Cei doi trecură pe lângă ringul de dans circular, pe care se unduiau clienţi în ţinute extravagante, şi ajunseră la barul lung din cealaltă parte. Părea că, în ciuda numelui, The Dancers nu era chiar locul în care să dansezi până în zori. Era clar pentru Billie că acest local era mai mult pentru unduiri lente şi scumpe. Cel puţin de când războiul îi decimase clientela. Îşi întoarse spatele mulţimii şi se aşeză pe unul dintre scaunele de la barul strălucitor, rochia de mătase aşezându-i-se lin pe şolduri şi pe picioarele lungi. Un barman cu uniforma foarte îngrijită, cu un chip foarte straniu, pe alocuri de bătrân, pe alocuri de flăcău, îl privi pe Sam, aşteptând comanda.

— Cocktail cu şampanie, te rog! interveni Billie înainte ca Sam să poată deschide gura.

Luat prin surprindere, barmanul înclină uşor capul, dar nu păru deconcertat de dezinvoltura ei.

— Bineînţeles, orice doreşte doamna! Iar pentru domn?

— Un *Planter's Punch*[10], spuse Sam.

— Uuu, ce aventuroşi suntem! îşi tachina Billie asistentul, după ce barmanul se făcu nevăzut pentru a lua ingredientele necesare.

— Să ştii că *am băut* la viaţa mea câteva cocktailuri, spuse Sam, în apărarea sa.

Billie zâmbi poznaş. Sam era mai mult genul băutorului de bere, dar îşi juca rolul bine în această seară. Pivotând în scaunele înalte, îşi întoarseră pentru o clipă spatele barului pentru a privi încăperea din noua perspectivă. The Dancers avea ca punct central ringul de dans circular, înconjurat de mese rotunde cu feţe albe, majoritatea ocupate de oaspeţi. La dreapta, de-a lungul unuia dintre pereţi se ridica o scenă pentru formaţii; nu ar fi putut găzdui mai mult de câteva instrumente, însă orice formaţie ar fi urcat pe scenă ar fi atras toate privirile oaspeţilor. Billie văzuse un spectacol aici la începutul anului şi îl găsise de cea mai înaltă calitate.

Tânăra cercetă mesele. Cele de lângă ring erau întotdeauna ocupate de cei mai selecţi oaspeţi. Recunoscu doi judecători aşezaţi la una dintre ele. Cărunţi, şedeau semeţi, aşa cum au obiceiul gentlemenii în vârstă; deşi îi erau foarte cunoscuţi, nu îşi putea aduce aminte numele lor. Din fericire, nu erau legaţi de niciunul dintre cazurile ei recente, însă mama ei cel mai probabil îi cunoştea.

[10] Cocktail din rom jamaican, suc de limetă şi de trestie-de-zahăr (n. tr.).

Şeful de sală se agita, acordând o atenţie exagerată oaspeţilor de la una din mesele centrale, iar asta îi atrase imediat atenţia lui Billie. Şampania curgea în valuri acolo. Autentic franţuzească, nu imitaţie. Un client bine ospătat şi foarte rafinat, îmbrăcat în frac – singurul pe care Billie îl văzuse într-o asemenea ţinută până în acest moment în local –, avea în mâini o cutiuţă de catifea. Alături de el şedea un bărbat zvelt, care, la fel ca Sam, purta costum alb, estival, dar care s-ar fi simţit probabil mai la locul lui în denim şi cu o pălărie de cowboy marca Akubra pe cap, eventual călare pe un cal. Tânărul avea chipul brăzdat, ars de soare şi de intemperii, ca şi cum toată viaţa lui evitase cu orice preţ să se afle între patru pereţi. Avea o atitudine relaxată, apreciind cutia cu un vag interes şi ţinând într-o mână paharul de şampanie, pe care aproape că îl acoperise cu degetele. Lângă acest bărbat se afla o femeie cu păr blond, ce purta pe cap o combinaţie pretenţioasă de văl şi flori, care aducea a decoraţie de tort de nuntă. Pe umeri, peste rochia de culoarea caisei, doamna purta o blană de vulpe cu ochi de sticlă, iar atenţia îi era complet absorbită de ceea ce ascundea cutia bărbatului gras. Giuvaiere, se gândi Billie. Blonda se aplecă şi îi şopti ceva la ureche presupusului crescător de vite. Acesta îi zâmbi languros. Pe degetul femeii lucea un inel impresionant Un cuplu înstărit de la ţară, venit la oraş pentru cheltuieli serioase, bănui Billie.

Vizavi de bănuitul crescător de vite şi de cealaltă parte a gentlemanului cu obrajii îmbujoraţi, îmbrăcat în frac, se afla opusul total al acestuia: un bărbat înalt, slab, cu chipul palid, pielea aproape irizată şi cu părul alb ca neaua, faţă de care corpul şi gâtul îi păreau aproape nefiresc de tinere. Billie îi văzu din lateral chipul aplecat, iar acesta îi păru straniu, parcă supt. Fără îndoială se alesese cu o onorabilă rană pe front. Vindecată cu o grefa de piele, posibil să fi fost vorba de o arsură suferită de un aviator, se gândi Billie, aducându-şi aminte de John Wilson, liftierul. Nu de puţine ori afurisitele alea de avioane luau foc dintr-odată. Poate că era unul dintre fericiţii nefericiţi care formaseră Guinea Pig Club[11], păstorit de doctorul Archibald McIndoe în Sussex? Sau poate că era o reconstrucţie estetică. Văzuse mulţi oameni cu astfel de operaţii începând cu anul 1945. Războiul însemnase pentru chirurgi un aflux de „cobai", însă multe se schimbaseră de la Marele Război. În prezent, era remarcabil câtor circumstanţe putea supravieţui un om. Bărbatul cu chipul palid stătea cu spatele drept şi sorbea din pahar, pe care îl ţinea cu grijă de bază, în stilul franţuzesc, astfel încât palma să nu îi încălzească şampania. Alături de el, o a cincea siluetă

[11] Guinea Pig Club a fost un club social şi de sprijin pentru aviatorii răniţi, pacienţi ai pionierului doctor plastician Archibald McIndoe (n.tr.).

completa grupul adunat în jurul mesei, însă aceasta părea din altă poveste. Era o tânără brunetă, într-un veşmânt de lux, de culoarea violet. Deşi frumoasă, îmbrăcămintea avea un efect fals. Oare acea rochie fermecătoare fusese croită pentru o altă siluetă? Billie se întrebă care i-ar putea fi povestea. Tânăra şedea alături de grupul inedit, fără a o privi pe vreuna dintre persoane şi părând aproape plictisită, ca şi cum şi-ar fi dorit să se afle altundeva.

— Dacă încercai să te pierzi în peisaj, nu ar fi trebuit să porţi rochia aceasta, comentă încet Sam, atrăgându-i în cele din urmă atenţia lui Billie de la masa centrală.

Aceasta se întoarse repede către el, cu sprâncenele arcuite.

— Mai, măi, ce tânăr neruşinat poţi fi! îl certă aceasta în joacă. Deşi s-ar putea să ai dreptate. Acelaşi lucru mi i-a spus şi Ella.

Câteva capete de la mesele din apropiere erau arcuite în direcţia lor, probabil atrase de rubiniul rochiei. Dar era mai bine decât cea cu mărgele, de asta era sigură.

— N-am vrut să... începu Sam cu sfială.

Billie flutură din mână pentru a schimba subiectul, iar în acest moment ajunseră la masă şi băuturile, şi astfel se puse capăt subiectului. Încă se învăţau unul cu celălalt, Billie şi secretarul, sau asistentul ei, care nu îşi dădea întotdeauna seama când e tachinat.

— Mulţam! îi spuse Billie barmanului, apoi se întoarse către partenerul său. Fie să încheiem cu succes şi acest caz! adăugă ea, ridicând paharul.

Ciocniră, paharul ei mic de şampanie scoţând un clinchet fin la întâlnirea cu paharul solid al lui Sam. Billie luă o primă înghiţitură foarte plăcută, iar restul cocktailului se termină curând, înainte ca Sam să fi băut jumătate din al lui. Acesta o privi, ridicând o sprânceană.

— Unde ai învăţat să bei aşa?

Billie îl ignoră, aşezând paharul pe bar.

— Eu cobor. Tu rămâi aici, Sam! Dacă nu mă întorc într-un sfert de oră, vino să mă salvezi, auzi?

Sam o privi ca pentru a spune „Ai tu nevoie să fii salvată?" şi rămase pe loc, în vreme ce Billie se îndepărtă prin sala de dans şi apoi coborî scările, o unduire de roşu satinat ce atrase privirile personalului şi ale oaspeţilor. În câteva clipe era din nou afară, în Victory Lane, inspirând adânc aerul umed al nopţii şi simţindu-se uşoară de la cocktailul tare. Portarii erau la lucru, ajutând oaspeţii să coboare din maşini şi conducându-i prin uşile în stil Art Deco. Billie se sprijini de un perete de cărămidă şi îi privi pe nou-veniţi. Da, toţi cărora li se permitea să intre arătau extrem de înstăriţi. Ce le trecuse prin cap lui Adin şi Maurice?

— Domnişoară? Vă pot ajuta?

— Am ieşit să iau o gură de aer, atâta tot, spuse Billie, scoţându-şi din geantă tabachera subţire.

Portarul făcu un pas în faţă şi îi întinse bricheta aprinsă. Era, bineînţeles, suplu ca un ogar, cu chipul prelung, exact aşa cum îl descrisese Maurice. Billie scoase o ţigară, închise tabachera la loc şi îşi aşeză ţigara între buzele roşii. Portarul o aprinse cu multă naturaleţe.

— Mulţumesc! spuse Billie, ridicând privirea pentru a i-o întâlni pe a acestuia, convinsă că-l descoperise pe bărbatul pe care îl căuta şi tocmai în momentul potrivit pentru interesele ei, fiindcă pentru moment nu mai sosea niciun oaspete.

— Cu plăcere! răspunse bărbatul, ochii lui căprui întâlnindu-i pe ai ei, de un verde-albăstrui.

Billie întinse o mână şi din mănuşă lăsă să cadă câţiva şilingi în mâna portarului. Acesta păru să aprecieze gestul. Bacşişurile trebuiau să fie mari la The Dancers, iar Billie păru să fi ales suma corectă. În două secunde bacşişul fu tăinuit în buzunarul sacoului, din nou cu multă naturaleţe. Portarul abia dacă rupsese contactul vizual.

— Ai fost aici la sfârşitul săptămânii trecute? întrebă ea cu indiferenţă în glas, oferindu-i interlocutorului zâmbetul ei profesional, dezarmant.

— Ca întotdeauna, domnişoară. Şase nopţi pe săptămână, îi răspunse portarul voios.

— Adică în fiecare noapte în care e deschis clubul, nu-i aşa?

— Chiar aşa! confirmă portarul, zâmbetu-i trasând cute adânci în pielea tânără şi suplă a obrazului. Pe *dumneavoastră* nu v-am văzut, mai spuse acesta.

— Îţi aduci aminte de un tânăr în jur de şaptesprezece ani, cu păr creţ, poate un pic nelalocul lui în acest local? întrebă Billie. A vorbit cu tine, dacă nu mă înşel. Îl cheamă Adin.

La auzul acestora, portarul se crispă. Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— N-aş putea spune precis. Întâlnesc o groază de oameni, veni răspunsul precaut.

— Oh, eu cred că ţi-ai putea aminti. Acest tânăr nu e ca alţi oameni. Nu ar fi putut intra aici, spuse ea, zâmbind în continuare şi trăgând un fum din ţigară.

Portarul îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, neliniştit.

— Nu permitem accesul minorilor, domnişoară.

— Exact, spuse ea, trăgând un nou fum din ţigară şi lăsându-l să se ridice uşor în aerul nopţii.

Strada era încă tăcută, iar clienţii – cât de convenabil pentru ea – nici nu soseau, nici nu plecau de la club.

— A vorbit cu tine. Aş fi interesată să aflu ce ţi-a zis, insistă Billie şi îi plasă în palmă cartea de vizită.

Bărbatul o citi cu atenţie. Păru să îi urce sângele în obraji, deşi Billie nu fu sigură dacă efectul nu se datora iluminării artificiale din pragul intrării. De ce era portarul atât de rezervat? Dacă nu era nimic deosebit la băiat, nu ar fi reacţionat astfel. Oare Maurice chiar îi dăduse o pistă demnă de urmat?

Billie avea un alt şiling în palmă, însă bărbatul ezită.

— Aş vrea să vă ajut, domnişoară, însă nu-mi aduc aminte, spuse acesta monoton, ferindu-şi privirea.

Era însă agitat. Nu era de neclintit.

„Sigur că nu-ţi aduci aminte", se gândi Billie. Nu era momentul potrivit să îi arate fotografia. Nu despre semnalmente era vorba. Şi-l aducea aminte pe băiat. Şi-l aducea bine aminte.

— Poate că aş putea să... începu Billie, însă atenţia portarului fu dintr-odată distrasă.

Billie îi urmă privirea în direcţia intrării, prin care păşi un bărbat cu chipul rotund, cel de la masa pe care o urmărise, şi, deşi omul apăru în pragul uşilor numai pentru câteva clipe, portarul luă o poziţie foarte rigidă. Apoi, acesta se îndepărtă de Billie şi intră în club, nu înainte însă de a-i mai arunca o privire.

Ştia ceva. Iar Billie putea să afle ce, însă nu în seara aceasta.

Recunoscându-se învinsă, cel puţin pe moment, îşi stinse ţigara şi urcă legănat scările până în sala mică de bal, simţindu-se din nou ţinta privirilor. Personalul cu mănuşi albe îi deschise din nou uşile, iar ea îl zări pe Sam acolo unde îl lăsase, la bar, studiind încăperea cu un pahar de băutură în mână. Din câte se părea, irosise trei şilingi pentru nimic. Dacă voia să rămână pe linia de plutire, Billie avea nevoie de o reuşită, şi încă rapid. Totuşi, mica femeie din stomacul ei îi spunea că e ceva în toată povestea cu portarul. Acesta păruse speriat când îl văzuse pe bărbatul cel gras. Probabil se temuse să nu fie concediat, se gândi Billie. Avea să mai facă o încercare odată ce lucrurile se linişteau. Era sigură că bărbatul avea să îi spună ceva în cele din urmă.

— Sam, ai putea veni mâine-dimineaţă la ora zece la birou? întrebă Billie, aşezându-se din nou pe scaunul de la bar.

Billie îşi privi ceasul subţire din aur, cu cadran minuscul din sidef. Nu era încă unsprezece şi jumătate, însă dacă mai voia să şi doarmă, trebuia mai întâi să facă o vizită la morgă.

— Voi avea o treabă pentru tine, continuă ea.

Nu avea să fie o dimineaţă de sâmbătă foarte plăcută, însă în acelaşi timp nu era nici ceva dificil ori periculos.

— Desigur, spuse Sam, încuviinţând din cap. La ora zece. Nu ai nevoie de mine mai devreme? Dar măcar permite-mi să te conduc acasă! E târziu!

Billie nu spuse nimic, cântărind în gând propunerea.

— Ah, la morgă! spuse el, aducându-şi aminte. Dă-mi voie măcar să te conduc până acolo!

Billie luă în calcul propunerea asistentului ei. Pusese deoparte un mic dar pentru domnul Benny, care avea să fie de serviciu la morgă, însă îl lăsase la birou. Nu o deranja să fie prea elegant îmbrăcată, dar rochia de mătase, ca să nu mai vorbim de safire, probabil nu erau indicate pentru o vizită în Circular Quay West, unde se afla morga municipală. Sau poate că o descurajase ideea de a călca cu pantofii cu talpă textilă pe podelele insalubre. Trebuia să meargă pe jos până la birou să ia cadoul, apoi să se ducă acasă să se schimbe înainte de a ieşi din nou, sau putea să îl roage pe Sam să o conducă. Trebuia să recunoască, nu era o situaţie ideală. Billie se încruntă şi spuse:

— Nu vom ajunge prea departe în noaptea asta, dar vreau să ne întoarcem aici. Poate că individul nostru se va fi calmat un pic până atunci. Am vorbit cu el, dar e un pic... agitat. Ce-ar fi să ne întoarcem aici un pic mai devreme mâine, iar eu voi aduce ce am nevoie pentru morgă? spuse, întorcându-se din nou cu faţa către ringul de dans. Oricum, nu cred că îl vom găsi acolo pe puşti, murmură ea.

Era din nou influenţa micii femei din stomacul ei. Adin Brown nu era întins pe o masă într-o clădire rece, cu o etichetă atârnată de degetul de la picior. Avea să fie o treabă mult mai complicată de atât.

CAPITOLUL ŞAPTE

Când apa rece ca gheaţa îi atinse chipul, băiatul se trezi din somn cu o smucitură.

Într-o clipită, se zbătu să se ridice în picioare, durerea revenindu-i deodată, însă se împletici, ca şi cum ceva îl împiedica să stea drept în picioare. Căzu neputincios, încercând fără succes să îşi ducă mâinile în faţă şi să se apuce de ceva. Se lovi cu umărul şi cu capul de marginea unui covor, care atenua prea puţin impactul, iar în acel moment văzu cu coada ochiului picioarele de lemn ale unui pat şi două perechi de pantofi de piele tociţi, apoi două mâini îl apucară de umerii goi şi îl ridicară la loc. Tremurând acum, îşi plecă privirea şi se ghemui. Descoperi cu orare că era dezbrăcat şi că o funie lungă îi lega încheieturile de glezne. Acesta era şi motivul pentru care nu se putea ridica în picioare.

Privirea începuse să i se mai limpezească, la fel şi memoria, şi profită de aceasta pentru a privi în jurul său. I se păru că e noaptea târziu sau poate dimineaţa devreme, dar cerul nu-l putea vedea; nu mai văzuse exteriorul acelei încăperi de zile întregi, i se părea, deşi nu putea fi sigur. Fusese forţat să se dezbrace la piele, interogat din nou, ca mai apoi să fie lăsat să se odihnească pe un pat cu arcuri învechite, învelit în mod surprinzător cu aşternuturi scumpe, într-o încăpere mică, decorată luxos, dar ale cărei ferestre erau acoperite cu scânduri de lemn bătute în cuie. La picioarele goale avea un covor persan. O lampă aşezată pe o măsuţă rustică, cu bibelouri, îşi arsese tot uleiul şi se stinsese. Era un aranjament straniu, despre care nu ştia ce să creadă. Pătura croşetată care îi acoperise corpul îngheţat alunecase şi se găsea acum pe podea. Îşi vedea trupul slab, complet gol, pentru prima dată de la începutul calvarului, iar ce vedea era o ruină. Pe burtă avea vânătăi de un castaniu-închis, unde îşi aducea acum aminte că fusese lovit cu sălbăticie cu piciorul. Pielea, acolo unde fusese strâns cu sfoară, era inflamată. Se simţea umilit să îşi expună goliciunea în faţa acestor bărbaţi, care însă păreau să nu se sinchisească de asta. Nici nu îl priveau şi nici nu schiţau niciun gest expresiv.

Băiatul descoperi cu mirare că în strania încăpere se afla şi o cadă, una cu picioare, umplută cu apă, apă pe care însă nu o auzise curgând şi umplând vana. Deşi era nerăbdător să îşi aline durerea rănilor, cada cu apă nu îl ademenea.

— *Nu... nu... nu...*

Obiecţiile îi fură însă ignorate, fu ridicat şi purtat către cadă, împotrivindu-se în zadar. Bărbatul cu vocea stranie, profundă, şi cu un zâmbet ca o lamă de cuţit, nu se afla acolo, iar ceilalţi bărbaţi, toţi cu chipurile de nepătruns, nu scoaseră niciun cuvânt. Purtau costume ponosite, unul dintre ei având un nas turtit, ca de boxer; în acest moment băiatul îşi dădu seama că le vedea clar chipurile, lucru pe care şi ei îl ştiau, însă de care nu se sinchiseau. Cu o zdruncinătură ce îl trezi din gânduri, fu aruncat cadă şi începu să zbiere, simţind că apa nu era mai caldă decât cea din găleată, care-i fusese aruncată în faţă mai devreme. Avea încheieturile mâinilor legate la spate şi căzuse pe ele. Genunchii plini de tăieturi erau îndoiţi, iar faţa şi pieptul îi erau deasupra nivelului apei. Văzu că funia din jurul gleznelor era legată de o bară ce se ridica deasupra căzii, apoi dintr-odată se trezi singur, lăsat să atârne aşa în cada cu apă rece, confuz şi răsuflând din greu.

Timpul trecu. Cât de mult, n-ar fi ştiut să zică.

În lumina slabă, corpul băiatului căpătă o culoare albastru marmorat, acolo unde vânătăile nu i-l învineţiseră deja. *E-atât de rece!* se gândi. *Atât de rece!* Încăperea era stranie. Patul. Cada. Căută de-a lungul podelei orice obiect spre care s-ar fi putut târî sau cu care s-ar fi putut elibera din legături. Obiectele de pe masa cea mică aveau oare marginile ascuţite? Dincolo de uşă se auziră paşi, iar băiatul se linişti, ascultând. Cineva purta o discuţie. Era cumva o voce de fată? Păreau să fie două fete, care vorbeau în şoaptă. Nu îşi dădea seama ce îşi spuneau. Apoi auzi paşi grei, iar vocile se stinseră. Se întorceau – bărbaţii care îl lăsaseră în cadă. Se încordă, incredibil de vulnerabil în apa rece, speriat de ce avea să urmeze.

Bărbaţii cu chipurile de nepătruns intrară în încăpere. Erau acum însoţiţi de celălalt bărbat, cel cu zâmbetul ca lama unui cuţit. Faţa acestuia, aşa cum o putea vedea băiatul în umbră, era rece şi aspră, de parcă ar fi fost sculptată în piatră. Acesta intră şi îşi dădu jos haina, de parcă venise de afară. Unul dintre bărbaţi i-o luă foarte respectuos şi dispăru cu ea din încăpere. Bărbatul apucă un scaun de lemn, îl trase până în dreptul căzii şi luă loc.

— Ştii ce trebuie să ne spui, veni vocea stranie, străină.

— Nu ştiu..., se apără băiatul.

Cu o mişcare bruscă, neaşteptată, un lanţ ataşat de bara de sus fu smuls şi, cu o smucitură, băiatul căzu sub apă. Cu ochii încă deschişi, văzu lumea printr-o prismă înfricoşătoare. Înghiţise apă când se scufundase, iar când reuşi să îşi scoată capul la suprafaţă, împroşcă şi tuşi adânc, în stare de şoc. Urma de vigoare care îi revenise în corp când fusese lăsat singur se ştersese dintr-odată. În repetate rânduri fu întrebat aceleaşi lucruri pentru care dădea, evident, răspunsurile nepotrivite, aşa că fu scufundat iar şi iar.

Istovit, vru să se sfârşească totul, şi încercă să bea apa şi să se înece cu ea. Părea că viaţa îi atârnă de un fir de păr.

Nu fusese legat la ochi. Le văzuse chipurile. Nu aveau să-l lase să scape cu viaţă.

Nimic nu părea să mai aibă vreo importanţă.

Decise să primească moartea cu braţele deschise.

CAPITOLUL OPT

Când Billie ajunse la birou sâmbătă dimineaţa, încărcată cu teancul ei de ziare, îl găsi pe Sam deja la postul lui.

— Bună dimineaţa, Sam! îl salută Billie cu multă voioşie. Cum te simţi după o zi plină de aventuri?

— Proaspăt ca rouă dimineţii, Mizz Walker, glumi acesta. Părăsiseră The Dancers puţin după miezul nopţii, nu foarte târziu după standardele profesiei lor, dar el dăduse pe gât câteva pahare de Planter's Punch. Câte fuseseră în total? Trei? Patru?

— Ei bine, aşa cum ţi-am promis, în această dimineaţă te aşteaptă o treabă destul de anostă, spuse ea. N-aş zice însă că te va ajuta în vreun fel cu migrena ta, adăugă, drept tachinare, apoi trânti teancul de ziare pe biroul lui.

Din hârtia udă se ridica un miros de legume putrezite.

— Am nevoie să-mi găseşti un ziar cu o pagină lipsă, preciză ea.

— Care ziar?

— Mă tem că nu sunt sigură, însă sunt şanse mari să fie unul dintre acestea. Am restrâns căutarea la ziarele săptămânii respective. Cred că s-ar putea să fie cel de joi, însă aş vrea să le verifici pe toate. Ceva din pagina lipsă s-ar putea să îl şi determinat pe Adin să facă ceva nesăbuit.

Întotdeauna profesionist, Sam îşi înăbuşi o grimasă.

— Îmi pare rău, amice! îl consolă Billie. Dau o fugă până la chioşc să cumpăr ziarele de azi. Tu găseşte-mi pagina lipsă!

Spunând asta, îşi privi asistentul din cap până în picioare. În dimineaţa aceasta arăta uşor mai slab ca de obicei, ceea ce îl făcea în continuare de vreo cinci ori mai solid decât un bărbat obişnuit de pe stradă.

— Te simţi bine în dimineaţa asta? îl descusu ea. Ai nevoie de o plăcintă sau ceva de genul ăsta ca să te întremezi un pic?

— Mizz Walker, nu te mai uita aşa la mine! Vreau să ştii că pot să beau ca un marinar. Până la urmă, am băut numai trei pahare. Şi, în plus, nu la o plăcintă aş apela... dacă aş avea o migrenă, şi nu am.

Billie îl crezu pe cuvânt.

•

Billie se întorcea de la Gara Centrală, aflată în apropiere, cu gazetele de sfârşit de săptămână sub braţ, când, intrând pe Rawson Place, zări o siluetă cunoscută în dreptul Daking House. O femeie cu tenul închis la culoare,

scundă, aştepta pe cineva în dreptul intrării; în părul scurt, cu bucle creţe, purta o panglică bleumarin delicată, iar în picioare avea pantofi de piele fără toc, uzaţi, pe care îi încălţase fără dresuri, şi pe umeri purta o jachetă bleumarin ce părea să fie un pic prea groasă pentru vremea de afară. Vizitatoarea avea o postură remarcabil de corectă şi ţinea bărbia sus. În jurul gâtului purta o cruciuliţă mică, frumoasă, din aur. Billie ştiu imediat pe cine aştepta tânăra femeie.

Aceasta se întoarse când o auzi apropiindu-se şi o privi cu ochi îmbătrâniţi prematur de grijile vieţii, în care se reflecta lumina soarelui, dându-le la iveală nuanţa caramel.

— Shyla! o salută Billie.

Trecuseră câteva săptămâni de când o văzuse ultima oară.

— Îmi permiţi să îţi fac cinste cu o ceaşcă de ceai negru? se oferi Billie, hotărându-se că celelalte treburi puteau aştepta o oră.

Shyla încuviinţă din cap şi astfel porniră împreună înapoi către Gara Centrală.

Billie şi Shyla se întâlniseră din întâmplare în faţa gării mari în '44, atunci când Billie se întorsese din Europa, iar de atunci întreţineau o prietenie şi un soi de schimb de informaţii. Shyla era o tânără *wiradjuri* – poporul celor trei râuri – care fusese smulsă din sânul familiei de către Comitetul pentru Bunăstarea Aborigenilor la vârsta de patru ani şi, alături de fraţii ei mai mari, trimisă la Casa pentru copii aborigeni Bomaderry, condusă de misionari creştini, însărcinaţi cu asimilarea copiilor în cele mai joase niveluri ale societăţii albe. Când mai crescuse, Shyla fusese instruită pentru serviciu domestic la Casa de formare internă pentru fete aborigene de la Cootamundra, iar la paisprezece ani fusese trimisă la o familie înstărită din zona rurală din New South Wales, care îi plătea un salariu derizoriu pentru o muncă de multe ori istovitoare. Shyla îi povestise lui Billie că fraţii ei ajunseseră să lucreze la fermele de oi şi vite, iar ultima dată când îi vorbise despre aceştia, încerca să le dea de urmă şi să ia legătura cu ei. Billie spera să îi poată fi de ajutor în căutările sale. Shyla era o tânără deşteaptă şi le cunoştea pe multe dintre fetele care deveniseră, la fel ca ea, servitoare la cei bogaţi. Aceştia din urmă nu se preocupau foarte des cu ceea ce ştiau sau vedeau servitorii lor, astfel că, în circumstanţele potrivite, informaţia astfel dobândită putea fi distribuită în afara gospodăriei. Shyla se bucura de încrederea fetelor, iar Billie, la rândul ei, se bucura de încrederea Shylei, ceea ce însemna că avea acces la informaţiile ei exclusive.

La bufetul Gării Centrale, Billie şi Shyla fură conduse la o masă cu o faţă albă, foarte curată, şi cu tacâmuri de argint ştanţate cu emblema căilor ferate. În centrul mesei se aflau o carafă cu lapte şi un bol cu zahăr, alături

de o frumoasă vază de sticlă cu un buchet proaspăt de Bougainvillea de culoare albă. Spaţiul elegant al bufetului, cu tavanul înalt, era delimitat cu paravane din lemn sculptat, încăperea fiind punctată din loc în loc cu stâlpi de rezistenţă. De deasupra mesei venea huruitul fin al unui ventilator metalic.

Shyla trase de unul dintre scaunele din lemn, iar Billie se aşeză pe celălalt scaun, aşezând ziarele pe masă. Comandă câte un ceai negru pentru fiecare.

— Lucrezi în fiecare zi a săptămânii, observă Shyla, iar Billie zâmbi.

— Uneori, spuse Billie, surâzând. Acum lucrez la un caz nou.

— Pentru femeile ale căror bărbaţi umblă pe la altele? presupuse Shyla.

— Din fericire, nu, de data asta nu e un caz legat de un divorţ.

Angajarea unui investigator privat era aproape necesară obţinerii unui temei pentru divorţ, iar munca era de cele mai multe ori neplăcută, căci presupunea furişarea prin baruri şi aziluri se noapte pentru a obţine dovezile adulterului. Dacă situaţia ei financiară ar fi fost mai bună, Billie ar fi refuzat categoric astfel de cazuri, însă Marea Criză economică îşi luase tributul din trupul familiilor von Hooft şi Walker. Oricât i-ar fi plăcut mamei ei să o nege, dacă Billie nu punea agenţia pe picioare, ca entitate financiară viabilă, aceasta ar fi fost nevoită să îşi vândă până şi ultima mărgea de perlă şi ultimul tacâm de argint. Poate nu anul acesta, poate nu următorul, însă curând. Billie nu avea de gând să îngăduie una ca asta.

Împinse meniu către prietena ei.

— Ai vrea să mănânci ceva?

Billie nu era sigură de vârsta Shylei, însă îi dădea în jur de optsprezece ani, deşi în alte momente o crezuse ba mai în vârstă, ba mai tânără de atât. Shyla îşi dădu jos mănuşile bleumarin, iar Billie îi observă pielea tăbăcită a mâinilor, precum şi felul în care mănuşile pe care părea să le poarte întotdeauna fuseseră uzate şi peticite cu grijă în diferite locuri. Shyla avea mână bună la cusut.

Shyla o informă pe Billie pe un ton jos că i-ar plăcea să comande cotlet de miel cu şuncă. Mai era mult până la ora prânzului, aşa că Billie îşi comandă un singur *scone*[12], în loc de obişnuita salată Niçoise pe care îi plăcea să o comande la prânz. O chelneriţă blondă le aduse ceaiul şi plecă iute cu comanda. Când se întoarse la casă, era evident că sporovăieşte cu un coleg despre perechea neobişnuită pe care o servise, însă Billie nu reuşi să îşi dea seama ce se spunea.

[12] Biscuit din făină de grâu sau orz care se mănâncă cu unt şi gem (n.tr.).

Shyla duse ceaşca aburindă la gură. Sorbi cu prudenţă, aparent fără a observa sau fără a-i păsa de agitaţia pe care o stârnea prezenţa ei în rândul personalului bufetului.

— Am primit bileţelul tău, spuse Billie. Îmi pare rău să-ţi spun, însă nu am auzit încă nimic despre fraţii tăi. Cu toate astea, există o fermă de vite în Urana de la care aştept veşti.

Cercetările lui Billie în chestiunea fraţilor tinerei Shyla fuseseră surprinzător de dificile şi de frustrante. Sistemul fusese gândit astfel încât părinţilor, copiilor şi rudelor aborigenilor separaţi să nu le fie uşor să îşi regăsească familiile. Primul pas era anglicizarea numelor tuturor copiilor luaţi de la părinţi. Aceştia primeau nume creştine precum Elizabeth şi John.

— Nu am venit la tine să vorbim despre fraţii mei, o întrerupse Shyla.

Luată prin surprindere, Billie se îndreptă de spate, apoi se aplecă peste masă şi spuse pe un ton conspirativ:

— Te ascult, Shyla!

— În Colo e-un alb. Am o presimţire rea în legătură cu el. Are cu el patru fete din clanul meu.

— Fete alături de care ai fost instruită la Cootamundra?

Shyla încuviinţă din cap, iar Billie observă că privirea i se întunecă.

— Care, mai exact, e presimţirea rea în privinţa lui? o întrebă pe Shyla.

Billie ştia de Colo; era un orăşel la hotarul nordic al Munţilor Albaştri, însă nu vizitase niciodată zona. Era prea îndepărtată şi cu puţine livezi şi ferme care punctau sălbăticia australiană.

— Oamenii spun că a venit după război, de vreun an. Mai spun că nu are femeie, nici copii, şi că are foarte mulţi bani. Are patru fete care lucrează pentru el.

— Cu ce se ocupă? Are teren acolo? Oi? Vite? Recolte?

— E doar o casă. Nu mai lucrează niciun alt bărbat acolo în afară de el. Locuieşte singur, cu excepţia fetelor, şi transportă lucruri cu automobilul la Sydney, spuse Shyla, apoi mai luă o înghiţitură din cana de ceai, pe care o ţinu în căuşul palmelor, ca pentru alinare.

Deşi nu era genul emotiv, era clar că dincolo de reţinerea ei obişnuită, ceva o afecta.

— De când s-au dus să muncească pentru el, nimeni nu le-a mai văzut pe fete, continuă Shyla. Ceva nu e bine.

Să fi fost un fel de curier? se întrebă Billie. Şi ce putea să livreze? Shyla cunoştea multe fete în serviciul multor familii diferite. Nu i-ar fi pomenit lui Billie despre acest bărbat dacă nu ar fi avut un motiv întemeiat.

— Ştii cumva ce fel de lucruri transportă la Sydney?

Shyla clătină din cap.

— Nu mi s-a spus.

— Ar fi bine să afli, spuse Billie, în continuare pe un ton jos. Care este presimţirea rea în privinţa lui? Ce zic oamenii... Că le face rău fetelor?

— N-aş putea spune, zise Shyla, clătinând uşor din cap. Cred că nu e bine.

Billie se încruntă. În acel moment veni şi comanda, aşa că se lăsă pe spate în scaun. Desfăcu *scone*-ul în două şi îl unse cu gem. Apoi ridică privirea către Shyla.

— Când spui că a venit *după* război, vrei să spui că nu crezi că e australian?

— Lumea spune că ar fi străin.

— Cum arată? Ţi s-au descris semnalmentele lui? se interesă Billie.

— E alb şi mare. Asta mi s-a spus. Are o faţă ciudată. Un bărbat mare.

— Înţeleg! Şi călătoreşte singur cu automobilul. Ştii ce tip de automobil?

— Are un Packard. Unul luxos. Negru.

— Numărul de înmatriculare?

Shyla clătină din cap. Era păcat că nu avea numărul de înmatriculare, însă cu siguranţă nu puteau fi prea multe automobile marca Packard în Colo. Billie putea să îi dea de urmă.

— Vrei să mă interesez în privinţa lui, Shyla? Ce ai vrea să fac?

Poate că era vremea pentru un pic de *quid pro quo* în adevăratul sens al expresiei. Shyla îi furnizase lui Billie informaţii foarte bune de mai multe ori, iar acum poate că se dovedea adevărat ce îi spusese, că i-ar putea cere ceva mai mult decât o ceaşcă de ceai şi nişte şilingi ici-colo pentru deranj.

Shyla încuviinţă din cap.

— Am promis că voi face tot ce pot, iar tu...

Billie aşteptă, anticipând următorul cuvânt:

— Tu...?

— Tu ştii lucruri. Ştiu că eşti bună la descoperit lucruri.

— Ca şi tine, de altfel, spuse Billie, fără intenţia de-a o măguli pe Shyla. Voi încerca să aflu câte ceva despre acest bărbat, iar apoi vei decide ce vrei să facem mai departe, în regulă?

Shyla căzu pe gânduri, iar Billie nu îşi putu da seama dacă se gândea la ceva sau poate la cineva, însă apoi încuviinţă din cap şi începu să-şi mănânce cotletele de miel. O vreme nu mai spuse nimic, însă după ce termină, se şterse la gură cu şerveţelul alb şi spuse simplu:

— Sunt îngrijorată, Billie!

— Înţeleg!

Billie deschise poşeta şi scoase un stilou, apoi o rugă pe Shyla să îi scrie pe un şerveţel numele bărbatului şi adresa. Când îl primi înapoi, văzu trei cuvinte: „Frank” şi „Upper Colo”. Le privi cu uşoară dezamăgire.

— Fără adresă?

— Casa cea mare, îi explică Shyla, desfăcând braţele pentru a sublinia dimensiunile casei. Lângă livadă. Mi-au zis că e uşor de găsit. Nu departe de râu.

— OK!

Erau mult mai puţine informaţii decât şi-ar fi dorit Billie să aibă, însă, dacă Shyla avea dreptate, ar fi fost totuşi posibil să îi dea de urmă, pornind de la informaţiile despre casă şi despre maşină.

— Voi afla tot ce pot despre acest Frank. Crezi că fetele ar merge la poliţie dacă ar fi în pericol?

— Nu sunt sigură, răspunse Shyla, clătinând însă din cap.

Acest fapt nu o surprindea deloc pe Billie. Mulţi aborigeni îi priveau pe poliţişti, sau pe *gunjies,* cum îi numea uneori Shyla în dialectul ei, cu suspiciune. Prin intermediul discuţiilor cu Shyla, Billie îşi făcuse o imagine de ansamblu – faptul că intrarea în contact cu autorităţile în orice chestiune putea să ducă la arestarea aborigenilor într-o cu totul altă chestiune sau la separarea femeilor de bărbaţi ori chiar la separarea copiilor de familie, „pentru binele lor", de către Comitetul pentru Bunăstarea Aborigenilor. Aceste practici însemnau că încrederea în autorităţi în sânul comunităţilor aborigene rămânea întotdeauna redusă. Istoria lungă şi grea nu fusese uitată şi firește crease tensiuni între băştinaşi şi reprezentanţii puterii. Aşa ceva nu dispărea peste noapte. Deşi Billie îi cunoştea bine şi îi aprecia pe mulţi dintre agenţii de poliţie, nu putea să îi învinovăţească pe Shyla şi pe prietenii ei pentru lipsa de încredere în autorităţi. Nici chiar ea nu avea întotdeauna încredere în poliţişti. Aflase de la tatăl ei despre problemele cu corupţia pe care le avea poliţia din New South Wales. Erau mulţi poliţişti cinstiţi, însă şi suficiente mere putrede, cum s-ar spune, printre ei. Era unul dintre motivele pe care tatăl său le invocase pentru a se pensiona şi a-şi continua munca pe cont propriu.

— Voi vedea ce pot afla despre el, repetă Billie. Şi pot să mă interesez dacă e căutat de poliţie pentru ceva.

— Nu vor să aibă probleme acolo, zise Shyla, cu rigiditate în glas. Îţi pot spune *ţie,* însă nu şi altora. Fără poliţie!

Billie înţelese.

— Voi afla ce pot şi cum pot despre acest individ şi te voi ţine la curent. Dacă poliţiştii îl caută pentru ceva, treaba lor, dar voi încerca să le ţin la distanţă pe fetele tale.

— Aşa e cel mai bine, fu Shyla de acord. Îţi mulţumesc pentru prânz, Billie!

— Cu plăcere! Oricând. Cum dau de tine când aflu ceva?

— Te caut eu, spuse Shyla, ca întotdeauna, apoi se ridică din scaun şi se îndreptă spre ieşire, o siluetă mândră, dar singuratică în bufetul animat de şuşotelile clienţilor şi ale personalului.

CAPITOLUL NOUĂ

Când Billie se întoarse la birou cu gazetele sfârşitului de săptămână, preocupată de speculaţii cu privire la misteriosul „Frank” şi la fetele despre care îşi făcea Shyla griji, îl găsi pe Sam cu o expresie triumfătoare pe chip şi uşor mai proaspăt după cele câteva ceşti de ceai pe care şi le făcuse.

— Nu-mi spune, ai găsit pagina lipsă!

— *Sydney Morning Herald,* joi, 21 noiembrie 1946, anunţă el, ridicând ziarul cu pricină.

O porţiune din pagina ziarului ridicat triumfător de Sam fusese evident ruptă.

Asta le restrângea căutarea chiar mai tare decât găsirea unei întregi pagini lipsă.

— Asta e singura posibilitate? întrebă Billie.

— Ei bine, asta e singura pagină ruptă din toate ziarele astea, spuse el, cu faţa căzându-i un pic, fără îndoială la gândul că mai avea de frunzărit încă un teanc de ziare îmbibate de apă.

— Excelentă treabă! Iar asta se pupă cu ce mi-a zis băiatul acela, Maurice, despre dată. O să am nevoie să te duci la bibliotecă să afli ce era pe pagina cu pricina, spuse Billie.

— O am chiar aici! o anunţă Sam.

Billie fu surprinsă. Asistentul îi zâmbea din nou triumfător. Ridică un exemplar mototolit, pe care Billie îl privi cu ochii mari.

— Frumos lucrat, bunul meu domn! Despre ce este vorba? Zi-mi, te rog! spuse ea şi se apropie de biroul lui.

— Este un anunţ referitor la o licitaţie care are loc la sfârşitul acestei săptămâni. Încă mai aveam exemplarul nostru din această ediţie a ziarului.

Sam îi dădu gazeta, iar Billie citi repede. Casa de licitaţii Georges Boucher. Nu se aşteptase la aşa ceva! O licitaţie?

— Fascinant! Cred că va trebui să participăm mâine, spuse Billie.

Anunţul cuprindea fotografii ale unor antichităţi şi bijuterii. Un bufet din lemn sculptat. Inele. Un colier neobişnuit. Toate păreau a fi lucruri sofisticate. Ar putea aşa ceva interesa un băiat şi, mai mult de atât, i-ar putea stârni furia?

— Bănuiesc că ar fi bine să ne interesăm de acest personaj, George, şi de afacerile lui, spuse Sam.

Billie râse uşor.

— *Georges,* îl corectă pe Sam, folosind pronunţia franţuzească a numelui. Oricum nu scapi de un drum la bibliotecă, hotărî ea. Te rog să te duci acolo acum şi să vezi ce poţi afla despre Georges Boucher! Vreau să ştiu când a venit în Australia şi care e povestea lui. Vreau şi o descriere fizică. Între timp, eu voi face o vizită la magazinul de blănuri. Am impresia că doamna Brown mi-a ascuns un detaliu al acestei poveşti.

— Cum ar fi?

— Vom vedea! spuse pe un ton misterios Billie.

Îşi luă la revedere de la asistent şi intră degrabă în biroul personal, unde deschise ferestrele din modestul balcon de pe colţ, prin care intrară o briză răcoritoare şi sunetele oraşului. Billie păşi afară, în balcon, şi se sprijini de unul dintre cei doi stâlpi în stil roman pentru a privi la etajul superior al Gării Centrale, care era conectat de Daking House printr-o mică punte de siguranţă, apoi spre Rawson Place, debordând de lume, şi spre George Street. Era un balcon simplu şi modest, în care abia aveai loc să te întorci în loc, însă era unul dintre cele trei balcoane de la etajul al şaselea, clădirea având în total nu mai mult de douăsprezece astfel de spaţii, restul fiind toate la primul etaj. Acesta fusese unul dintre locurile de contemplaţie preferate ale tatălui său. Fireşte că Billie şi-l rezervase, chiar şi atunci când subînchiriase restul spaţiilor de birouri.

Imediat apăru pe trotuar şi Sam, îmbrăcat în trenci, amestecându-se printre trecători. În câteva minute avea să coboare şi ea cu liftul pentru a se îndrepta către magazinul Brown & Co Fine Furs, unde avea să vadă ce mai putea afla de la cei care o angajaseră. Între timp, continuă să privească peisajul stradal în permanentă schimbare, cu gândul încă la solicitarea neaşteptată a Shylei şi la portarul subţire, în special la expresia acestuia când îşi dăduse seama că fusese văzut stând de vorbă cu ea. O deranjase acea expresie. Simţea că e ceva acolo. Ceva ce merită investigat.

Din George Street însă se ridică o altă pereche de ochi, privind-o dezaprobator pe femeia din turnul ei înalt.

•

Brown & Co Fine Furs se afla în clădirea grandioasei galerii comerciale Strand Arcade de pe George Street. Unul dintre ultimele pasaje destinate cumpărăturilor construite în Sydneyul victorian, acesta avea în continuare farmec, chiar şi după ravagiile războaielor cărora le supravieţuise, judecând după mulţimile care îi treceau pragul.

Când Billie intră în galeria comercială, hărmălaia din artera principală se estompă; nu se schimbaseră multe la Strand Arcade de la ultima ei vizită. Ca întotdeauna, în interiorul pasajului era mai răcoare ca în stradă. Cumpărătorii se plimbau la pas pe podeaua din gresie cu modele şi priveau

la vitrinele magazinelor cu faţade din lemn, prin geamul cărora puteau urmări bijutierii lucrând cu uneltele lor precise, cizmarii reparând pantofi sau puteau vedea rasteluri cu haine selecte şi, dincolo de acestea, modiste care aranjau pe capul clientelor cele mai în vogă pălării. Mirosul de flori îi atrase atenţia către o florărie cu aranjamente încântătoare din dalii, gardenii, trandafiri şi margarete simple şi delicate. Lăsându-şi capul pe spate şi ţinându-şi cu mâna pălăria cu boruri largi, Billie privi tavanul boltit, realizat din panouri de sticlă colorată, care se ridica deasupra a încă două etaje de magazine, fiecare dintre acestea mărginit de balustrade din fier forjat şi plin de firme ovale, pictate manual, care anunţau magazinele, sprijinite de stâlpi curbaţi din fier, în stil victorian.

Billie îşi dădu jos ochelarii fumurii, cu lentile rotunde, şi cercetă cu priviri agere spaţiile comerciale. Era un loc straniu Strand Arcade! Circulat, dar niciodată aglomerat. Trebuie că avea un design inventiv sau o fi fost ceva la tipul de magazine care funcţionau acolo. Magazinul Brown & Co Fine Furs se afla la baza unei scări mari, chiar în faţa ei, şi era anunţat de o firmă din lemn, pictată cu bun-gust şi aşezată pe un suport din fier ornamentat. În ciuda liniştii, Billie se simţi totuşi fixată de o privire – un sentiment în privinţa căruia rareori se înşela. Întoarse ochelarii fumurii în mână, ca pentru a-i curăţa cu vârful unei eşarfe pe care o avea în geantă, iar în ei văzu reflectată silueta unui bărbat care tocmai intrase în pasaj, cu pălăria trasă peste ochi, şi care o privea. Billie îşi puse ochelarii în geantă şi se întoarse aproape în acelaşi timp cu faţa în direcţia acestuia, însă când îl reperă, bărbatul deja se întorsese şi el cu spatele, aparent distras de o vitrină. Chiar şi aşa, Billie se asigură că îi memorează textura şi culoarea costumului gri, bine croit, pălăria uşor boţită şi înălţimea, în comparaţie cu vitrinele magazinelor, precum şi părul negru cu şuviţe cenuşii. Era un bărbat solid, însă nu apucă să îi vadă chipul, fiindcă acesta ieşi din pasaj şi se amestecă în mulţimea de străini de pe trotuar, până ce Billie îl pierdu din ochi.

Coborî treptele spre magazinul Brown & Co Fine Furs, identificând mirosul specific prăvăliilor de blănuri – acele mirosuri animalice de tăbăcărie. O singură haină de blană nu emitea de regulă aşa un damf, poate numai dacă fusese îngrămădită în dulap, unde prinsese mucegai. Însă într-un magazin specializat, acest amestec de mirosuri era incontestabil, deşi aici, ca şi în alte prăvălii luxoase, nu era neapărat neplăcut. O vază mare, cu trandafiri sălbatici foarte parfumaţi, adăuga o notă dulce acestui melanj olfactiv. Sunetul unui clopoţel le semnală proprietarilor intrarea unui client nou.

— Doamnă Brown?

Angajatoarea lui Billie era ocupată să aranjeze o vitrină, iar când se auzi strigată, se întoarse cu o zvâcnitură şi o fixă pe Billie cu o privire de căprioară speriată. Femeia purta acelaşi taior ca la vizita de la Daking House, cu aceeaşi etolă din blană de nurcă, ai cărei peri fuseseră periaţi şi luceau, însă de data aceasta îşi aranjase altfel părul: şi-l prinsese sub un turban în nuanţe de cafeniu şi verde smarald, legat în faţă şi ţinut în loc cu o broşă circulară încrustată cu diamante artificiale. Acest din urmă accesoriu îi venea foarte bine doamnei Brown. Dar, în ciuda eleganţei exterioare, lui Billie îi fu clar că clienta sa nu avusese o zi foarte bună. Sub ochii căprui, care o priveau nesiguri, avea cearcăne profunde, iar ridurile de stres care îi străbăteau chipul păreau să se fi accentuat.

— Oh, domnişoară Walker! spuse aceasta, apropiindu-se repede de Billie. Aveţi vreo veste despre băiatul nostru? întrebă, cu speranţă sfâşietoare în glas.

— Încă nu, îi răspunse Billie cu blândeţe. Sperăm că astăzi vom face progrese. Între timp, aş dori să ştiu dacă se poate să stau un pic de vorbă cu dumneavoastră şi cu soţul dumneavoastră.

— Desigur! spuse aceasta, cu o urmă de nesiguranţă în glas.

Privind în jurul său, Billie băgă de seamă că hainele erau expuse pe rafturi la mare distanţă una de alta. Familia Brown ascundea bine faptul că, foarte probabil, nu mai avea foarte multe pe stoc. Dacă era aşa, cu siguranţă nu era singurul magazin în această situaţie. Importul de bunuri de lux, cum ar fi blănurile, fusese interzis în New South Wales în 1942, la fel ca şi producţia de articole de îmbrăcăminte de lux, deşi Billie auzise că interzicerea producţiei de articole de blănărie fusese temperată pentru a le face loc obiectelor de uz casnic şi pentru a reduce penuria de îmbrăcăminte călduroasă. Blănăriile din Sydney, care până de curând se axaseră pe importul de produse de lux, deveniseră creative, propunând articole de îmbrăcăminte din piei de iepure, capră, oaie şi chiar şobolan-de-apă, despre a cărui blană se spunea că aduce cu cea de nurcă. Billie îşi aduse aminte de un comentariu făcut de mama ei cu privire la straniile animale „noi" folosite în industrie şi prin prisma acestuia evaluă hainele expuse în magazin.

Doamna Brown păru să îi citească gândurile când spuse:

— Primim marfa nouă luna viitoare, la timp pentru cumpărăturile de Crăciun. Organizăm un stand cu Moş Crăciun şi cu renii.

— Fermecător! exclamă Billie.

Un bărbat la vreo cincizeci de ani îşi făcu apariţia printr-o uşă din spatele magazinului.

— Acesta este soţul meu, Mikhall, îl prezentă doamna Brown.

Domnul Brown se apropie de cele două femei şi îi strânse mâna lui Billie. Bărbatul avea în jur de 1 metru 73, era subţire, dar cu burtă. Părul, cât mai avea din el, era creţ. Avea umerii înclinaţi şi părea timid, întâlnindu-i privirea lui Billie numai pentru o clipă. În comparaţie cu el, nevasta lui rezervată părea o persoană îndrăzneaţă şi directă.

— Cer scuze, nu am prea multă engleză, spuse domnul Brown cu un accent puternic, poate un pic stânjenit de acest fapt. Încerc, dar nu e prea bine, adăugă el.

Accentul era cu siguranţă mult mai pronunţat decât al soţiei, care lucrase în mod evident din greu pentru a-l atenua. Un accent german, observă Billie.

Stând de vorbă cu cei doi soţi în biroul administrativ al blănăriei, Billie înţelese repede de ce doamna Brown fusese cea care o angajase. Soţul nu stăpânea bine engleza, cu tot ajutorul pe care aceasta i-l oferea când se poticnea în exprimare. Mikhall reuşi să povestească despre venirea în Australia spre finele anului 1936 şi despre cât de recunoscători erau să fi scăpat din Europa şi de ceea ce se petrecea acolo. Confirmă cele spuse de soţia sa cu privire la unicul lor copil, spunând că Adin este „un băiat bun" şi că fuseseră amândoi foarte mulţumiţi că reuşiseră să îl aducă în Australia, unde putea fi în siguranţă.

Pe biroul folosit la comun de cei doi soţi erau expuse o serie de fotografii în care apăreau mai multe generaţii. O fotografie alb-negru un pic ştearsă, într-o ramă mare, reprezentând un băieţel cu cap angelic şi păr creţ, înconjurat de adulţi, ocupa locul de onoare pe birou.

— Acesta este Adin? se interesă Billie.

— Da! spuse simplu doamna Brown, care păru gata să dea mai multe detalii, înainte de a se răzgândi.

Privind fotografia, ochii i se înlăcrimară, aşa că îşi plecă ochii şi înghiţi în sec.

— Vremuri mai bune, conchise aceasta.

— Unde a fost făcută fotografia?

— Europa, răspunse cu prudenţă doamna Brown, apoi îşi tamponă ochii cu batista.

— Despre această fotografie ce îmi puteţi spune? întrebă Billie, observând că una dintre ramele mici, argintii, era goală. Unde a dispărut?

Soţii Brown părură cu adevărat surprinşi de lipsa fotografiei.

— Nu ştiu unde a dispărut, exclamă doamna Brown. Nu am observat până acum. Mikhall?

Soţul ei clătină din cap şi îi şopti ceva în germană.

— A zis că s-ar putea să lipsească de ceva vreme, îi explică doamna Brown lui Billie.

„Unde este *mein Junge*?" i se păru lui Billie că îl aude pe Mikhall murmurând.

Bărbatul îşi încleşta pumnii, evident surescitat. Când ridică privirea din pământ, Billie văzu că avea ochii înlăcrimaţi. Stânjenit, acesta şi le şterse şi îşi plecă din nou ochii; era încordat şi în acelaşi timp cocârjat.

Billie aşeză cu delicateţe rama argintie la locul ei pe birou.

— Pe timp de pace, în locuri precum Australia, majoritatea persoanelor dispărute îşi fac în cele din urmă apariţia, începu ea. Majoritatea tinerilor fug la o rudă, un prieten sau, dacă sunt de vârsta lui Adin, la o iubită.

Acest comentariu fu urmat de scuturări ferme din cap din partea clienţilor săi.

— Nu judec pe nimeni, sublinie Billie. Nu este treaba mea să judec un client, fie că vrea să divorţeze, fie să îşi găsească copilul dispărut. Orice mi-aţi putea spune despre Adin – despre personalitatea lui, interese, orice lucru neobişnuit pe care l-aţi observat în ultima vreme –, m-ar putea ajuta să îi dau de urmă şi să vi-l aduc acasă. S-a purtat ciudat în ultima săptămână? Vi s-a părut ceva schimbat la el? Dispoziţia lui? Obiceiurile zilnice?

Din nou părinţii lui Adin clătinară din cap, iar când se opriră, o priviră amândoi pe Billie cu ochi vulnerabili, dar încrezători. Voiau să repare lucrurile. Aveau nevoie de ea.

— Vă spunem tot ce ne trece prin cap, reiteră doamna Brown. Avem nevoie să ne găsiţi fiul.

Domnul Brown îi şopti din nou ceva soţiei.

— Da, ar trebui să vezi de clienţi, Mikhall, fu ea de acord, iar el se ridică în picioare.

— Încă un lucru! spuse Billie. Ce credeţi că ar putea căuta fiul dumneavoastră într-un loc precum The Dancers?

Auzind asta, doamna Brown se încruntă, apoi schimbă o privire nedumerită cu soţul său.

— Este un club exclusivist pe Victory Lane. Un local foarte elitist, adaugă Billie.

— Habar nu avem. Nu este genul de loc în care să meargă Adin. *Noi* nu am fost niciodată într-un asemenea local, adăugă doamna Brown, ca şi cum asta ar fi însemnat că nici fiul lor nu l-ar fi putut frecventa.

— Ei bine, *este* genul de loc în care ar fi mers Adin, fiindcă asta a şi făcut, însă sunt de acord că în circumstanţe normale nu ar fi genul lui de club. Portarii nu i-au permis să intre.

— Nu ştiu despre asta, zise Mikhall stânjenit, ridicând din umeri.

Bărbatul ieşi din birou, purtat înainte parcă de umerii cocoşaţi şi de capul plecat. Închise uşa în urma lui. Cele două femei rămaseră din nou singure.

— Doamnă Brown... Pot să vă spun Netanya?

Clienta lui Billie încuviinţă din cap.

— Cei mai mulţi îmi zic Nettie.

— Ei bine, Nettie, te rog să-mi spui Billie, dacă vrei! zise aceasta, apoi se apropie conspirativ. *Orice* îmi poţi povesti despre viaţa lui Adin, Nettie, despre viaţa familiei, m-ar putea ajuta să înţeleg de ce a încercat să intre la The Dancers. Orice! Şi va rămâne între noi.

— Crezi că a dat de vreun necaz la acest club? întrebă Nettie, foarte afectată. Ce făcea acolo?

— În acest moment, n-aş putea spune, dar fac tot posibilul să aflu.

Billie îşi dădu seama că Nettie mai avea puţin şi ceda nervos.

— Ce altceva îmi poţi spune despre familia voastră? Şi în Germania tot în comerţul cu blănuri aţi lucrat? încercă Billie să o descoasă.

Nettie făcu ochii mari când Billie pomeni Germania, apoi păru a se destinde şi se lăsă să cadă în scaunul de la birou. După o clipă, închise ochii şi încuviinţă din cap.

— Da! Ai intuit corect. Suntem germani. Nu este un secret, dar nu ne place să vorbim despre asta.

Billie aşteptă să audă mai multe.

— Am venit din Berlin în 1936. Adin era foarte mic, iar eu mă temeam de ce vedeam că se întâmplă. Cu Mikhall a fost mai greu, dar s-a lăsat convins în cele din urmă. După cum vedeţi, îi este mai greu să se adapteze. Nu era un moment bun să fii evreu. Nu în Germania şi nici în restul Europei. Eu nu am fost niciodată foarte religioasă, dar evreică tot sunt. Şi voi fi mereu, spuse, apoi îşi netezi rochia. Am luat tot ce am putut şi am întemeiat compania asta de blănuri aici, în Sydney. Sora mea a rămas, la fel şi mătuşa mea, şi mama mea, văduvă. Nu ar fi trebuit... spuse cu tristeţe.

Deşi o privea pe Billie cu stoicism, ochii lui Nettie se umplură din nou de lacrimi. Abia se mai putea stăpâni. Billie înghiţi în sec. Ea însăşi scrisese pentru gazetele trustului de presă Hearst despre nefericitul Ghetou din Varşovia. Îşi aduse aminte cum văzuse cu ochii ei copii de nici şase ani forţaţi să poarte steaua galbenă a lui David la un braţ sau pe reverul hainei, simbol care îi identifica drept evrei, atrăgându-şi asupra lor batjocurile şi violenţa celorlalţi. Nu era de mirare că soţii Brown îşi doriseră să îl cruţe pe Adin de o aşa soartă. Indiferent de cât de mult succes s-ar fi bucurat afacerea cu blănuri a soţilor Brown la Berlin – şi poate că acesta fusese unul dintre motivele pentru care o parte din familie rămăsese în Germania –, avea să fie într-un final confiscată de nazişti, împreună cu toate bunurile familiei. Nu era greu de intuit ce soartă avuseseră rudele lui Nettie din Germania.

— V-aţi schimbat numele de familie? întrebă cu blândeţe Billie.

Doamna Brown încuviinţă din cap.

— Braunstein era numele nostru. L-am simplificat, spuse, căutând în ochii lui Billie o urmă de judecată sau de respingere, dar îi găsi privirea neschimbată, denotând profesionalism şi cumpătare. Crezi că toate astea... au vreo importanţă? întrebă aceasta în cele din urmă.

— Nu! răspunse Billie. Numele nu contează în ceea ce îl priveşte pe fiul vostru, însă s-ar putea să îmi fie util să cunosc istoria familiei. Aţi reuşit să evitaţi prizonieratul la sosirea în Australia, nu-i aşa?

Nettie încuviinţă din nou din cap.

— Da! Ne-am naturalizat. Ne numeau „cetăţeni de naţionalitate străină", dar, deşi nu mai eram germani, circulaţia ne era încă restricţionată. Nu aveam voie să călătorim fără a înştiinţa autorităţile australiene şi nici să deţinem radio fără fir sau cameră fotografică, nici măcar pentru muncă. Am fost nevoiţi să plătim pe cineva să ne facă fotografii la marfă. A fost scump! Vremuri dificile pentru afacere, reflectă Nettie la trecutul apropiat.

— Îmi imaginez că v-a fost greu.

— Soţul meu era prea în vârstă pentru înrolare, iar Adin, prea mic, mai adăugă ea. Am înregistrat fabrica, să producem uniforme căptuşite cu blană, să contribuim şi noi cumva, şi chiar am produs câteva sute de bucăţi când ni s-au cerut. Din iepure, cele mai multe. O vreme, se părea că Mikhall va fi trimis în lagărul de muncă pentru străini, dar nu s-a mai întâmplat. Regulile se schimbau constant.

Cât de îngrozitor trebuie să fi fost să fugi din Germania ca apoi să fii privit cu suspiciune de către guvernul unei alte ţări şi chiar de vecinii sau de colegii de breaslă! se gândi Billie. Părea că soţii Brown – sau Braunstein – fuseseră mai norocoşi decât alţii şi cu siguranţă mai norocoşi decât rudele pe care le lăsaseră în urmă, în Berlin. Billie înţelegea acum de ce Nettie fusese rezervată, ca şi cum ar fi avut ceva de ascuns.

Se luptă cu un proaspăt şuvoi de amintiri legate de război – şi de Jack. Cum fugise Jack să îi ia apărarea unei fetiţe purtând banderola cu steaua lui David la braţ atunci când doi băieţi mai în vârstă, cu părul blond, o chinuiau, trăgeau de hainele ei şi o plesneau, numind-o şobolan şi *Judensau,* în vreme ce ea jelea îngrozită. Copila fusese în cele din urmă aruncată la pământ, cu hainele rupte pe ea. După ce băieţii fugiseră, Jack o ridicase de jos ca şi cum ar fi ridicat o vrabie rănită şi îi ştersese lacrimile de pe chip. Fuseseră nişte copii. Doar nişte copii. Care învăţaseră deja să urască şi să fie violenţi.

Jack!

— Ştii de ce fiul tău ar putea fi interesat de o licitaţie? Aţi mai auzit până acum de Georges Boucher? Adjudecătorul de la casa de licitaţii?

Nettie păru cu totul derutată de această întrebare.

— Licitaţie? Ce o fi fost în capul lui?

— Nu sunt sigură. Îţi spune ceva acest anunţ din ziar? o întrebă Billie, scoţând din buzunar pagina din gazetă şi despăturind-o pe birou.

Nettie abia dacă aruncă o privire paginii şi clătină din cap, evident consternată, apoi îşi trecu palma peste chip, ştergându-şi lacrimile care începuseră să i se formeze din nou la coada ochilor.

— De unde să aibă el bani de licitaţie? Sau de acel Dancers? Ce i-o fi trecut prin cap? repetă, ridicând mâinile către tavan. Eşti sigură că eşti în căutarea persoanei corecte? Vorbim de fiul meu, Adin?

— Da, în căutarea lui sunt, îi confirmă Billie, netulburată de tonul clientei sale. Poţi să te mai uiţi o dată? insistă, însă clienta clătină cu determinare din cap. Crezi că este posibil să-şi fi făcut vreun fel de datorii la cineva?

Auzind aceasta, doamna Brown icni.

— Nu. Cum să...?

— Nu lipseşte niciun ban din casa de marcat? insistă Billie, împăturind la loc pagina şi vârând-o în buzunar.

Nettie păru şocată de această sugestie.

— Eu gestionez finanţele afacerii, domnişoară Walker, şi te asigur că niciun şiling nu lipseşte nejustificat de la casă, spuse femeia cu indignare.

Hotărârea îi revenise în glas. Cu siguranţă că trebuise să devină o femeie puternică pentru a trece prin ceea ce fusese nevoită să treacă. Cu toate astea, se părea că de data aceasta era nevoie de şi mai multă tărie. Indiferent care era soarta unicului ei fiu, Nettie urma să fie îngrozitor de îngrijorată până avea să afle adevărul.

Billie spera la o rezolvare simplă şi fericită a cazului. Cunoştea prea bine ce agonie este să nu ştii ce s-a ales de persoana cea mai dragă inimii.

CAPITOLUL ZECE

— Arăţi minunat! spuse Alma deschizându-i uşa lui Billie.

— Îţi mulţumesc! Mă tem că sunt un pic grăbită. Am venit doar să-ţi înapoiez astea, apoi trebuie să plec, spuse Billie, intrând în apartamentul mamei sale cu safirele în mână.

Soarele era jos pe bolta cerească, dând dafinilor din faţa Cliffside Flats o strălucire de aur şi ambră. Ella şedea pe divan, cum avea obiceiul, cu paharul de sherry în mână. Se întoarse şi îşi evalua singura fiică din vârful coafurii până în picioare.

— Rochia asta e prea întunecată dacă plănuieşti să atragi privirea cuiva, hotărî mama.

Billie zâmbi, ignorând critica vestimentară. Îşi confecţionase singură rochia după un tipar din revista americană *McCall.* Aceasta avea un decolteu de inspiraţie grecească, care se unduia deasupra bustului şi se îngusta în jurul taliei înainte de a-i înveli o coapsă în cute strategice, ideale pentru a acoperi umflătura provocată de pistolul adăpostit de jartieră. Cascada faldurilor îşi pierdea din bogăţie deasupra genunchiului, dar se deschidea suficient pentru un mers alert, în caz că ar fi fost nevoie să alerge. Materialul pe care îl alesese era mai întunecat decât crezuse la început, dar în această noapte, întunericul avea să-i fie bun tovarăş. Deşi ziua se dovedise a fi destul de lipsită de evenimente, spera ca în această noapte să facă progrese la caz. Era încă devreme, piesele puzzle-ului nu se potriveau toate, şi realitatea era că, momentan, nici nu avea destule, însă timpul nu era niciodată de partea investigatorului într-un caz care implica persoane dispărute, scurgându-se mult prea repede. Ţinând cont de asta, nu voia să mai plece încă o dată de la The Dancers fără rezultate, iar asta putea să însemne o noapte lungă. Rochia rubinie ar fi distras-o, aşa că alesese una mult mai puţin bătătoare la ochi, iar în privinţa asta nu avea chef să se certe cu mama ei.

— Am venit să-ţi returnez astea, spuse ea direct. Îţi mulţumesc! adăugă şi îi întinse mamei safirele.

— Mai poartă-le, scumpa mea! Eu nu le folosesc, iar safirele îţi vin bine. Îţi scot ochii în evidenţă.

În seara aceasta, ochii lui Billie păreau albaştri, ca pietrele însele.

— Numai bunul Dumnezeu ştie ce te faci fără ele la rochia aia, adăugă Ella. E *neagră?*

— Culoarea se numeşte „miezul nopţii", de fapt.

— Miezul nopţii e destul de întunecat, spuse Ella cu sarcasm.

Ella avea gusturi bune, Billie nu putea să nege asta, deşi insista mai mult decât era nevoie să îşi împărtăşească opiniile şi cu alţii.

— Negrul aduce ghinion, spun unii, adăugă mama.

Billie reuşi să nu îşi dea ochii peste cap.

— Ei bine, îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat bijuteriile!

Ella flutură din mână la auzul acestei remarci repetate. Nu se ridicase de pe divan, aşa că Billie se aplecă pentru a-i da o îmbrăţişare călduroasă.

— E cumva crep satin? Mat? Nu crezi că un pic de strălucire, de luciu, s-ar potrivi mai bine? Nişte paiete?

— Uite ce e, trebuie să plec, se scuză Billie. Scuze că am venit aşa pe fugă! Mi-am dat întâlnire cu asistentul meu în faţa clubului.

— O, individul acela chipeş!

Billie se trezi trasă de încheietură cu putere, iar în următoarea secundă era aşezată pe divan.

— Nu-i chiar aşa, reuşi ea să spună când îşi reveni.

Se întrebă dacă Ella învăţase treaba asta de la răposatul ei soţ. Mişcarea de judo o duse cu gândul la renumitul *dojo* al lui Tokugoro Ito din Los Angeles. Barry cunoscuse pe cineva care se antrenase acolo şi o învăţase şi pe Billie câteva mişcări, aşa, la mâna a treia. Totul ţinea de pârghii şi de echilibru. Era clar că o parte din aceste cunoştinţe fuseseră transmise şi soţiei.

— Poate că *ar trebui* să fie, insistă Ella.

— Îţi mulţumesc, însă te asigur că, dacă mă hotărăsc să îmi caut bărbat, acesta nu va fi plătit să-şi petreacă timpul cu mine! replică Billie şi se ridică în picioare, netezindu-şi pliurile rochiei din crep satin.

— De ce nu? La mine a funcţionat, i-o întoarse mama, rânjind uşor. Numai nu te mai agăţa atât de trecut!

Pe această notă stânjenitoare luă sfârşit scurta vizită, Billie reuşind să se scuze şi să părăsească apartamentul, pentru a se pregăti pentru cea de-a doua seară la The Dancers. Încerca foarte tare să nu se lase dominată de niciun gând la Jack Rake şi la marele mister care încă o bântuia şi pe care nu ştia dacă avea să-l rezolve vreodată.

•

Billie îşi ţinea paharul de cocktail cu şampanie într-o mână şi asculta muzica în timp ce îi studia din priviri pe oaspeţii adunaţi în acea seară la The Dancers; avea ochii strălucitori, de culoarea safirelor mamei ei, care îi atârnau din nou la gât şi la urechi. O formaţie de cinci instrumentişti interpreta „As Long as I Live", un hit al lui Benny Goodman pe care Billie nu-l mai auzise de când părăsise Europa, iar clienţii se unduiau lent pe ringul de

dans. Clubul părea neschimbat de cu o seară în urmă. Un grup de oaspeţi înstăriţi, alţii, dar în acelaşi timp identici cu cei văzuţi la vizita anterioară se adunaseră în jurul meselor centrale, iar ţinutele lor, deşi erau diferite, erau cumva la fel cu cele de seara trecută. Aceleaşi bârfe şi interese, aceleaşi amoruri şi ascensiuni sociale, precum şi aceleaşi afaceri se puneau la cale. Barmanul cu chip de flăcău bătrân era acelaşi; portarii erau şi ei la post. La fel ca în celelalte seri, le vindeau oamenilor aceeaşi lume fantezistă îmbăiată în şampanie. La a doua vizită toate astea nu mai reuşeau să-ţi ia ochii de la jegul de sub scaune ori de la paharele de băutură vărsate pe mochetă. În lumina zilei, The Dancers nu ar mai fi fost la fel de agreabil, se gândi Billie. Chiar şi aşa, nu putea nega că oamenii se străduiau să facă impresie şi în mare parte le şi ieşea.

— Ce ar dori să bea încântătoarea doamnă? întrebă suav barmanul, observând că Billie aproape îşi terminase băutura din pahar, nemaifăcând greşeala de a se îndrepta către însoţitorul acesteia pentru comanda de băutură.

— Momentan nimic, mulţumesc! răspunse ea.

— Orice pentru dumneavoastră, domnişoară!

— Nici eu nu mai doresc nimic momentan, interveni Sam, iar barmanul încuviinţă uşor din cap, abia privindu-l.

Billie cerceta în continuare sala.

— Căutăm pe cineva anume? o întrebă Sam, simţind-o foarte concentrată.

— De fapt, da!

Munca de cercetare desfăşurată de Sam la bibliotecă scosese la iveală un detaliu esenţial. Asistentul extrăsese informaţii pertinente privitoare la casa de licitaţii şi la proprietarul acesteia, inclusiv, în ultimele pagini ale unui catalog pe care el, spre deosebire de Billie, nu avusese timp să îl examineze, o mică fotografie cu însuşi Georges Boucher.

— Se pare că s-a aflat chiar aici, sub nasul nostru, îi explică Billie.

Bărbatul cu chipul rotund care stătea la masă seara trecută fusese aproape cu siguranţă Boucher, ceea ce explica, desigur, cutiuţa cu care se fălea. Cuplul de la ţară fără îndoială că voia să achiziţioneze ceva de la el.

— *Boucher,* şopti Sam. Acum mi-a căzut fisa! Deci, crezi că el era motivul pentru care voia puştiul să intre? Sau mai crezi că visa la vreo fată?

— Nu prea cred în coincidenţe, îi răspunse Billie.

Experienţa o făcea să se îndoiască puternic de coincidenţe.

— Îl voi aborda din nou pe portar; tu supraveghează sala! spuse Billie. Fii cu ochii în patru după Boucher, OK?

Fără nicio grabă, Billie se mişcă agale către toaleta doamnelor, cu rochia de culoarea tuşului unduindu-i-se pe siluetă, apoi o depăşi cu discreţie şi ieşi

din sală, coborând scările către intrare. Fu mulţumită să îl găsească pe portarul pe care îl căuta, unde îl lăsase şi la sosire. Nu era ocupat. Billie zâmbi când îi văzu chipul osos, dar, imediat ce acesta îi întâlni privirea, făcu o faţă lungă şi se întoarse cu spatele.

— Scuzele mele, domnule! îl strigă ea, mişcându-se repede pe tocurile joase şi apucându-l de umăr. Îşi afişă cel mai reuşit zâmbet şi adăugă: Nu pot să nu observ că nu eşti bucuros să mă vezi.

Zâmbetul nu avu niciun efect decelabil, poate cu excepţia fricii. Bărbatul o privi cu ochii lui căprui, larg deschişi, aproape temători.

— Doamnă, să nu vă fie cu supărare, dar nu am nimic să vă spun, îi zise acesta categoric, cu privirea în pământ.

Billie îşi arcui o sprânceană şi replică în şoaptă:

— Sunt sigură că nu este adevărat. Băiatul pe care îl caut, Adin Brown, voia ceva de la Georges Boucher, nu-i aşa? Boucher foloseşte acest local ca pe un fel de birou pentru clienţii lui selecţi? Vine aici la fiecare sfârşit de săptămână, îi tratează regeşte şi încearcă să le vândă obiecte de la licitaţie sau poate din colecţii private. Puştiul voia să-i vorbească, nu-i aşa? Poate voia să amaneteze vreun obiect? Nu a avut succes la casa de licitaţii, aşa că a încercat să-l încolţească aici pe Boucher? Opreşte-mă când pomenesc vreun lucru pe care nu îl ştiai deja!

Bărbatul păru lovit de trăsnet.

— Nu ştiu nimic şi nu vreau să am nimic de-a face cu nimic, îi răspunse, privind când într-o parte, când într-alta, pentru a vedea dacă nu cumva îi urmăreşte cineva sau poate pentru a căuta o cale de scăpare. Nu ştiu nimic despre nimic, repetă, ridicându-şi palmele în aer.

Billie nu fu convinsă de gesticulările sale.

— O, ba bine că nu! Ştii, şi te pot răsplăti pentru deranj, îi explică. Iar Boucher nu a venit încă, să te vadă vorbind cu mine.

Bărbatul ezită, strânse pumnul peste monedele care îi fuseseră aşezate în mână şi închise ochii.

— O să mă băgaţi în belele, doamnă, spuse, cu glas înfrânt.

Un cuplu ieşi pe intrarea principală, iar portarul se întoarse cu spatele şi îşi găsi ceva de lucru, în timp ce un coleg îi ajută pe cei doi. Când plecară, Billie continuă munca de convingere pe un ton scăzut şi liniştitor.

— Spune-mi numai ce conversaţie aţi avut, apoi voi pleca de aici şi vei scăpa de mine...

— Nu aici! îi răspunse el, întrerupând-o pentru a privi speriat în jurul lor. Nu pot fi văzut vorbind cu dumneata. Stau la People's Palace[13].

[13] „Palatul Poporului" (n. red.).

Era o casă de odihnă cu un nume ironic, se gândi Billie, însă ştia unde se află.

— Voi fi acolo în jur de unu şi jumătate, după ce scap. Camera 305, adăugă bărbatul, apoi se opri. Poate ne întâlnim în hol. S-ar putea să trebuiască să vă deschid. Ştiu că e târziu, însă...

— E-n ordine! fu ea de acord.

Morga putea să mai aştepte o noapte.

— Palatul Poporului, 305. Numele dumitale?

— Con Zervos, murmură el.

Un alt client ieşi din sala de dans, iar Billie se întoarse cu spatele, prefăcându-se că îşi aranjează mănuşile. Când se întoarse înapoi la Con Zervos, acesta dispăruse deja, agitat ca un ogar. Billie băgă de seamă că uşa de la bucătărie tocmai se închidea. Portarul voia să păstreze distanţa faţă de ea, cel puţin cât timp era la club. Era de înţeles. Se întoarse pe călcâie şi urcă înapoi scările către sala de dans. Cineva îi deschise uşa, iar ea îl gini imediat pe Sam, care juca binişor rolul bărbatului bucuros să se afle la barul unui local precum The Dancers. Traversă sala de dans, mascându-şi un aer triumfător, şi se aşeză discret lângă asistentul său.

— Te distrezi?

Privirea acestuia, care fusese aţintită asupra unei femei îmbrăcate într-o rochie cu spatele decupat care dansa, se întoarse imediat către ea.

— Sfinte Dumnezeule! Cum faci asta? întrebă Sam, surprins de apariţia ei neaşteptată.

Billie se mulţumi să surâdă.

— Ce paiete minunate are rochia aceea! spuse ea, gândindu-se la comentariul mamei de mai devreme. Chiar fură privirea.

Sam păru să se îmbujoreze.

— Am o întâlnire la unu şi jumătate la Palat. Palatul Poporului, nu la teatru, preciză ea, apoi se lăsă pe spate şi îşi sprijini coatele pe marginea barului lung, aşezându-se picior peste picior.

— Cu portarul? se interesă asistentul ei.

Billie încuviinţă din cap.

— El însuşi!

— La unu şi jumătate dimineaţa? se încruntă el. Evident, vin şi eu!

— Nu, nu vii! Nu am nevoie de protecţie.

— Ba vin!

— Am o bănuială că nu îşi doreşte vizitatori neaşteptaţi, şopti Billie.

— *Nu zău?* Vin şi cu asta, basta! insistă Sam.

Billie oftă.

— Nu am nevoie de bonă, Sam. Nu pentru asta te plătesc.

— De când sunt eu bonă? *Am zis că vin.*

Acum era rândul lui Billie să se încrunte.

— OK, dar va trebui să rămâi afară!

Nu ar fi stricat să aibă cine să-i păzească spatele, pentru orice eventualitate, deşi Con îi păruse un individ suficient de amabil, şi mult mai agitat ca ea, oricum. Era sigură că îi poate face faţă. Sam încuviinţă din cap şi îşi termină cocktailul Planter's Punch, privind în continuare la oaspeţi. Nici urmă de Boucher încă.

— Crezi că mai rezişti vreo oră aici? îl întrebă ea încet.

— Mai e nevoie să întrebi?

— Înţeleg! îi spuse Billie, zâmbind.

Era evident că lui Sam îi făcea mai multă plăcere să se afle aici decât în vreun azil de noapte sau pe vreo alee întunecată, locuri în care cazurile îi purtau nu de puţine ori.

— Ei bine, nu cred că putem ocupa locurile astea toată noaptea. Cred că va trebui să dansăm! propuse ea.

Îl trase pe Sam spre ringul de dans şi îşi făcură loc prin mulţimea de clienţi. Începură să se unduiască în ritmul muzicii, aproape lipiţi unul de celălalt. Locul le oferea un punct de observaţie diferit şi mult mai puţin evident, cel puţin pentru o vreme. Billie îşi aşează mâna pe umărul lui drept, care se înălţa aproape de nivelul ochilor ei; Sam îi luă cealaltă mână în mâna în care purta o mănuşă de piele, apăsând uşor cu degetul mare peste degetele ei curbate, apoi îşi trecu mâna dreaptă, cea puternică, de-a lungul taliei ei. Când li se atinseră mâinile, Billie păru să-i simtă altfel degetele false. Ceva ca o străfulgerare, când se atinseră, o luă prin surprindere. Billie tresări, apoi îşi muşcă buza pentru a alunga noua stare. Amintiri. Întotdeauna amintiri cu Jack! Amintiri ale intimităţilor. Oare nu mai dansase nici măcar o dată de atunci? Acum era rândul lui Sam să conducă, iar Billie îl simţi că ezită, zicându-şi parcă „E şefa mea, totuşi..." şi poate simţindu-i şi cutremurarea la împreunarea mâinilor. *Lateral, lateral, pas rock, lateral, lateral*... Sam era mai tânăr şi mai puternic decât mulţi dintre bărbaţii care se unduiau pe ringul de dans, dar în acelaşi timp şi mai timid. Se priviră unul pe celălalt, ea cu capul uşor dat pe spate, el căutând cu ochii acvmarin să îi citească în privire următoarea mişcare şi abordarea potrivită. În acel moment ritmul melodiei se schimbă, iar privirile lor se descleştară.

Formaţia revenise la repertoriul lui Benny Goodman cu o melodie nouă, cu un tempo mai rapid. Avea să îl poată duce şi Sam? Iar ea, cu rochia asta, putea măcar să danseze aşa ceva? Ei bine, da, ar fi putut şi să alerge în ea. Îşi întoarse atenţia asupra partenerului de dans, la timp pentru a-l vedea rânjind când ritmul acceleră. Ca un răspuns la întrebarea ei nepusă, Sam o

lansă din strânsoarea lui, ghidând-o cu blândeţe cu mâna înmănuşată, înainte de-a o trage înapoi către el cu cea dreaptă, corpul parcă trezindu-i-se la viaţă. Billie râse uşor când o învârti din nou, iar mâinile lor împreunate se ridicară ca o turlă de biserică. Făcu o piruetă sub cupola mâinilor, unduindu-se şi simţindu-se imponderabilă, fusta întunecată la culoare vânturându-i-se în piruetă. Pentru o clipă care i se păru magică, corpul ei preluă controlul – asta e şi frumuseţea dansului, nu-i aşa? –, mişcându-se după cum o conducea el, iar mintea îi dădu voie să nu se mai concentreze atât de tare pe scopul vizitei în acest loc, pe caz, pe misterul şi violenţa lumii. Luându-i mâna dreapta în mâna lui stângă, cea rănită, cu surprinzătoare uşurinţă, Sam o învârti şi o trase înapoi spre el, prinzând-o la pieptul lui lat. Aproape că uitase cum era să dansezi.

Ochii...

Din nou îşi făcea simţită prezenţa acel presentiment. Billie avu din nou senzaţia că o pereche de ochi o urmăreşte, însă nu cum dansează, ci o urmăreşte aşa cum o urmărise acel bărbat în pasaj. Ieşi din momentul de visare şi cercetă cu privirea ringul de dans, apoi mesele de dincolo de acesta, concentrându-se până se încruntă.

— Totul e în ordine? îi şopti Sam, iar Billie mai mult intui decât auzi întrebarea.

Muzica nu încetinise; cu paşi repezi, corpurile lor se depărtară, apoi se apropiară până la îmbrăţişare – *sugar push* –, şi, în cele din urmă, Billie încuviinţă din cap că este în ordine, apoi scrută din nou ringul de dans pentru a-şi detecta urmăritorul. Era oare doar paranoia? Găsindu-se acum umăr la umăr, Billie se lăsă condusă de Sam, care îşi încheie mişcarea de dans printr-o scurtă încrucişare a picioarelor, ceea ce o obligă pe Billie să îl privească pentru a-i anticipa următorul pas, împiedicând-o să-şi continue cercetarea intempestivă. Sam o lansă – ceea ce s-ar numi un *lindy whip* –, iar ea îşi ţinu privirea aţintită asupra lui, ca mai apoi mâna sa stângă să o înconjoare, poziţie din care mâna lui dreaptă îi preluă palma, mişcare cunoscută drept *Texas Tommy.* Habar nu avea că asistentul ei ştia toate mişcările astea. Era înalt şi mobil, dar în acelaşi timp reţinut, cu un farmec necizelat; avea o eleganţă naturală, dar necizelată, nefiind foarte fin, foarte exersat.

Billie simţea că timpul zboară, iar ritmul muzicii încetini din nou; oaspeţii se întoarseră la unduirile lor obişnuite. Dacă erau într-un cadru diferit, ar fi putut încerca un alt dans, poate un *jitterbug.* Dar nu cu oamenii ăştia. Billie se mai uită o dată după Boucher, după cuplul de la ţară, după femeia îmbrăcată în violet, după bărbatul cel palid. Niciunul nu era de găsit.

Petrecuse mai mult timp decât se aşteptase uitându-se la Sam, însă i-o ceruse dansul.

— Sunt impresionată! Nu m-ai călcat pe picior nici măcar o dată, glumi Billie.

— Iar tu nu te-ai împiedicat, ripostă acesta scurt.

Ea râse.

— *Touché!*

Îşi croiră drum către scaunele de la bar, care începuse să se elibereze de lume.

— Nu mai fac *lolly kicks* aşa cum făceam odată...

— Aşa le zice?

— Aşa cred, spuse ea. Barman, îmi dai un pahar cu apă, te rog?

— Orice doriţi, scumpă doamnă! Dansaţi bine, o linguşi acesta.

Billie zâmbi la auzul complimentului, deşi se îndoi că e sincer.

— N-am mai dansat aşa de ani buni, îi mărturisi Sam, iar Billie se întrebă de ce.

Rana lui nu constituia un obstacol, după cum se convinsese. Nu îşi văzuse niciodată asistentul fără mănuşă pe mână, însă cu siguranţă îşi simţea suficient degetul mare, cât şi cel mic, pentru a-şi ghida partenera cu mâna stângă. Cu siguranţă Eunice ar fi dorit să danseze cu el! Era un bărbat tânăr, iar dansul este ocupaţia preferată a tinerilor când nu sunt pe front, nu-i aşa? Dar, în vreme ce alte cupluri dansau *lindy* în sălile de dans, ea se târâse pe podelele clădirilor bombardate, şi, alături de Jack, dormise nopţi de-a rândul în paturi improvizate. Curtea pe care i-o făcuse acesta implicase şi dansul, însă în mai mare măsură şi alte chestiuni, mai puţin tradiţionale. Un fotograf şi un reporter, mânaţi de aceleaşi lucruri, pe care războiul îi adusese laolaltă – şi, în cele din urmă, îi separase pe vecie, s-ar părea.

— Şi eu uitasem cum este, îi răspunse Billie.

Treburile personale ale lui Sam erau treburile lui personale, iar Billie ar fi făcut bine să uite şi ea de ale ei în acest moment. Trebuia să se concentreze ia ce avea de făcut, nu să se gândească la soţul ei, dispărut peste mări şi ţări.

Barmanul se întoarse cu două pahare mari de apă. Billie îl luă pe cel din faţa ei, îl duse la buze şi îl goli în câteva clipe. Dansul îi făcea sete. Sam o privi un moment, îi zâmbi, apoi se scuză şi se îndreptă către toaletă. Billie îl privi cum se îndepărtează şi observă cât de bine i se mula sacoul alb pe umerii laţi. Cercetă apoi din priviri mulţimea care încet-încet se răsfira. La această oră noaptea trecută, Boucher deja se întreţinea cu oaspeţii săi. De acum, era puţin probabil să îşi mai facă apariţia. Poate că noaptea trecută fusese o excepţie, sau poate că, din contră, frecventa The Dancers numai vinerea. Meseria lui nu se desfăşura la ore târzii. Poate că era mai bine că nu

o văzuse pe Billie şi în noaptea aceasta. Billie se întrebă cum urma să fie licitaţia de a doua zi şi dacă Boucher avea să îşi facă apariţia sau dacă va prefera să rămână în umbre. Adevărata întrebare era de ce încercase băiatul să ajungă la Boucher, dacă ăsta fusese cu adevărat motivul lui pentru a intra la The Dancers.

— Domnişoară... o trezi din gânduri un glas.

Era al barmanului. Acesta îi oferi cu un gest rafinat un elegant pahar de şampanie, ţinut cu vârful degetelor unei mâini în mănuşă albă.

— Vai, mulţumesc, dar nu am comandat asta! se opuse Billie, nu prea vehement însă.

— Acesta e din partea casei, spuse barmanul. Pare că vă e sete, spuse, rânjind abia perceptibil. Şi se apropie ora închiderii. Ar fi păcat să irosesc restul sticlei, mai ales când am la bar pe cineva ca dumneavoastră.

— Ce obraznic eşti! spuse ea, gândindu-se că nu era prima dată când bărbatul flirtează cu o clientă, apoi îi zâmbi cu şiretenie. Îţi mulţumesc frumos! adăugă, apoi luă o gură – şampania era bună! Voiam să te întreb dacă ştii ceva despre nişte băieţi care au încercat să intre aici la sfârşind săptămânii trecute. Adin Brown, un metru optzeci, păr creţ? Ai auzit ceva despre asta?

Barmanul se aplecă spre Billie, un pic mai aproape decât ar fi fost acceptabil.

— Cum i-am spus şi iubitului dumitale, nu ştiu nimic despre el. Pare să fie prea tânăr pentru un asemenea local.

Billie decise că răspunsul e sincer.

— Nu e iubitul meu! îl corectă, sorbind din şampanie, care îi gâdilă papilele gustative. Şi nu contează ce le-ai mai zis altora; eu voiam să ştiu ce crezi tu despre asta. Rămâne între noi. Au făcut vreo o scenă băieţii aceia? Poate au deranjat pe cineva...

Barmanul îi aruncă o privire cuiva din spatele lui Billie şi apoi se încordă, purtarea schimbându-i-se într-o clipă.

— Uitaţi ce este, scumpă doamnă, aş vrea să vă pot vorbi, însă trebuie să mă gândesc la slujba mea. Îmi pare rău!

Spunând asta, se îndreptă către colţul îndepărtat al barului şi începu să şteargă tejgheaua.

La naiba! îşi zise Billie. Se întoarse în spate şi cercetă repede din priviri sala. I se păruse că îl convinsese pe barman. Cine îi atrăsese atenţia şi, astfel, rupsese vraja?

Sam ajunse în următoarea clipă, foc şi pară de supărat.

— Nu tu te-ai încruntat la barman mai devreme, nu? îl întrebă ea, pe un ton uşor acuzator.

— Nu! Dar ghici pe cine am văzut pe coridor? spuse acesta fiert, clar concentrat la cu totul altceva. Pe afurisitu' ăla de macaronar!

Billie oftă. Fix asta îi lipsea! Sam avea ceea ce cu delicateţe s-ar fi putut numi o „lipsă de răbdare" faţă de italieni de când cu Tobruk şi cu bomba tip AR-4.

— Sam, încă porţi pică întregii populaţie a Italiei? îl întrebă ea, apoi sorbi din şampanie.

— Poftim? *Tu* nu le porţi pică italienilor? se răsti Sam, nervos. Japonezilor? Germanilor?

— Uite ce e, hai să nu ne certăm pe tema asta! E târziu!

Fireşte că avea anumite resentimente în privinţa Puterilor Axei. Fireşte!

— E nevoie de o naţiune întreagă pentru a susţine un lider precum...

Billie închise ochii şi trase aer în piept.

— Naziştii sunt altceva, Sam. La fel şi Mussolini. Dar milioane de civili nu pot fi învinovăţiţi pentru războaie duse de liderii lor. Cum rămâne cu studenţii germani care au alcătuit mişcarea de rezistenţă Trandafirul Alb, ca mai apoi să fie spânzuraţi, deşi erau doar nişte copii? Au fost civili care au protestat faţă de ceea ce făcea guvernul lor, şi mulţi alţii care au vrut să o facă, însă s-au temut pentru vieţile lor. Uite, chiar azi am auzit povestea unei familii de evrei germani care...

Billie se opri, hotărând că nu era important ca Sam să ştie că familia Brown vine din Germania, nu cât timp era în această stare.

— Dacă vrei să vorbim de trădare, reluă ea, cum e să fii trădat de propriii lideri şi să nu fii demn să trăieşti în propria ţară pentru că te-ai născut evreu?

După reuşita cu Con şi după dansul care o făcuse, în mod neaşteptat, să se simtă bine în pielea ei, seara se ducea naibii cu paşi repezi.

— Au fost suficienţi civili care au pus paie pe foc, spuse asistentul ei, încordat.

— Sam, ai dreptate, sigur, însă lucrurile-s mai complicate de atât, spuse Billie şi se gândi la orele plăcute pe care le petrecuse cu mama şi tatăl ei la Ciro's Cafe, pe Elizabeth Street, alături de Luigi Rosina, care îi delecta cu poveşti între îmbucături delicioase de paste.

Se gândi la toţi italienii pe care îi cunoştea în Sydney şi care deveniseră „duşmani străini", după ce unii dintre ei luptaseră pentru Australia în Marele Război. Vârstnici şi tineri, trimişi în lagăre alături de familiile lor.

— Mii de italieni au fost trimişi în lagăre de concentrare după ce au venit aici, fugind de fascism, îi reaminti Billie lui Sam. Indiferent de vârsta lor, de starea lor de sănătate sau de ceea ce credeau despre război, au fost puşi în

spatele gardurilor cu sârmă ghimpată, adăugă, clătinând din cap. Las-o baltă, Sam: Mă întorc imediat! încheie Billie pe un ton dezamăgit.

I-ar fi fost imposibil să triumfe în această discuţie. Nu îl putea învinovăţi pe Sam pentru ura pe care o simţea după ce amicii îi fuseseră spulberaţi sub ochii lui sau după tot ce suferise el însuşi. Era mult prea devreme! Poate că întotdeauna avea să fie prea devreme pentru asta. Cel mai probabil Sam nu ar mai fi lucrat pentru ea dacă acea bombă de aviaţie italienească nu i-ar fi mutilat mâna, dar, chiar şi aşa, nu asta îşi dorea să audă de la asistentul ei. Poate că o rochie neagră chiar îţi poartă ghinion, se gândi ea. Mai exact una „miezul nopţii".

Nereuşind să îşi descreţească fruntea nici când ajunse în dreptul toaletei femeilor, Billie intră şi îşi aplică un strat proaspăt de ruj *Fighting Red,* apoi îşi pudră nasul, privindu-şi reflexia în oglinda mare, poleită cu aur. Persoana pe care o văzu în imagine trăia cu intensitate hotărârea de a pune cap la cap piesele acestui nou puzzle. Era şi multă frustrare, desigur, însă important era că le trăia, şi cu bune, şi cu rele. Era o parte din Billie cea de odinioară. Billie care se lansase în acţiune în Europa. Trase adânc aer în piept şi se privi din nou, pentru a descoperi că recunoaşte acel chip, acea privire. Arăta odihnită, în ciuda orei înaintate, şi spera că la fel de proaspăt urma să-l găsească şi pe Sam la întoarcere. Îi plăcea de asistentul ei – era un om muncitor şi nu regreta deloc că îl angajase –, însă nu voia să aibă de-a face cu problema lui cu italienii chiar acum, când ar fi trebuit să se concentreze pe găsirea lui Adin Brown şi pe descoperirea legăturii dintre acesta şi The Dancers.

Când Billie se întoarse de la toaletă, Sam nu era la bar. Se aşeză înapoi pe scaun şi sorbi din şampanie, gândindu-se că probabil începuse să se răsufle. Nu mai avea aceeaşi aromă, şi nici The Dancers nu mai era acelaşi. Mulţimea se răsfirase aproape complet; mai dansau numai câteva cupluri. Billie mai sorbi o dată din pahar, hotărî că nu are gust bun şi îl împinse mai departe de ea, lăsând pe fund ultimele înghiţituri. Era momentul să plece, înainte ca ea şi Sam să fie luaţi la ochi, dacă asta nu cumva se întâmplase deja. Oare personalul fusese instruit să nu le vorbească? Îi mulţumi de la distanţă barmanului, îi lăsă bacşiş un şiling lângă paharul aproape gol, iar apoi se îndreptă către ieşire, unde spera să îl găsească pe Sam.

— Ar trebui să ne îndreptăm către ieşire, îi spuse acestuia când îl văzu că zăboveşte în dreptul intrării principale.

Se sprijini de umărul lui, plecându-şi capul pe el.

— Băuturile le-am... spuse, limba îmbârligându-i-se în gură. Am achitat eu, reuşi să spună a doua oară.

Sam se încruntă, privind-o circumspect.

— Uite ce e, cred că m-ai înţeles greşit în legătură cu italienii... Billie, trebuie să spun că pari obosită, reluă el după o pauză.

— Îţi mulţumesc! îi răspunse ea, oarecum tăios, şi se îndreptă de spate.

Dacă, de regulă, Sam se pricepea la cuvinte, în seara asta nu era cazul.

— Nu am vrut să spun asta. Doar că nu pari a fi... tu însăţi, continuă el, căutându-i privirea. Poate ar trebui să o lăsăm pe mâine! Sau poate că ar trebui să mă laşi pe mine să merg, insistă el.

— Despre ce tot vorbeşti? Sam, sunt *atât* de aproape de a afla de ce Adin a venit aici înainte de a dispărea! spuse ea, ridicând două degete pentru a reda o distanţă minusculă. Este singura pistă adevărată pe care o avem, cu excepţia acelei pagini din ziar. Pun pariu că are de-a face cu Boooer.

Boooer?

Nu ştia ce o apucase de se simţea dintr-odată atât de ostenită, de ameţită! Era târziu şi venise vremea să plece, dar nici în trecut nu lăsase un pic de oboseală să îi dicteze următoarea mişcare şi cu siguranţă nu îi permisese să rateze oportunitatea de a face progrese într-un caz. Avea să ajute aerul curat. Portarul acela ştia el ceva! Fusese agitat, iar oamenii nu erau agitaţi fără un motiv bine întemeiat.

Avea să se întâlnească cu el şi să afle ceva. Şi, dacă nu, atunci această rochie îi purtase cu adevărat ghinion.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Palatul poporului nu era cine ştie ce palat, asta ţi-o spunea oricine îi trecea pragul. Era un hotel şi în acelaşi timp o casă de odihnă de opt etaje, din cărămidă tencuită, situat la numărul 400 pe Pitt Street, şi se lăuda cu încăperi „FOARTE AUSTERE", cuvinte scrise cu litere de tipar, ca să nu existe nicio îndoială, şi cu „mâncăruri gustoase preparate în condiţii de igienă şi camere curate şi confortabile".

De câţiva ani, conducerea Palatului fusese preluată de Armata Salvării[14]. Billie ştia că aceasta susţinea financiar un soi de cămin studenţesc la care se ajungea pe o uşă dosnică pentru cei care nu îşi permiteau camere în regim hotelier. Clădirea din epoca victoriană găzduise la un moment dat un complex de băi publice şi fusese loc de întâlnire al echipelor de natație, datorită unei piscine interioare impresionante, care fusese însă astupată. Vremurile acelea trecuseră. Acum era clar că hotelul nu mai găzduia atleţi, iar la unu şi jumătate într-o noapte de sâmbătă holul central era pustiu, deşi străzile din jur erau încă circulate, în mare parte de bărbaţi, unii în uniformă, care în mod evident căutau cu orice preţ să intre într-un scandal cu cineva. La câţi bărbaţi erau pe stradă, nu ai fi crezut că trecuseră ore bune de la „ultima strigare de la ora şase", când puburile se închideau. De fapt, Billie îşi dădu seama că nu mai zărise picior de femeie de când ieşiseră din zona teatrelor. Hotelul era la o scurtă distanţă la pas, nu departe de biroul lui Billie din Daking House, de Gara Centrală şi de staţia de tramvai. Aerul nopţii îi făcea bine, chiar dacă nu ţinea să îi spună lui Sam că şampania i se urcase la cap şi o ameţise bine. Ideea că propriul angajat o menaja era inacceptabilă. Billie era dintr-un aluat mai bun de atât.

Luminile din holul Palatului aveau o aură verzuie, vizibilă lui Billie şi Sam atunci când se apropiară de ferestrele mari de la intrare. Billie împinse una dintre uşile duble şi, când păşi înăuntru, aruncă o privire în urmă, văzând că Sam se contopise deja cu umbrele străzii. Dacă nu ieşea în jumătate de oră, Sam avea să urce la camera 305 după ea. Acesta era planul. Billie ştia că e planul ei, însă capul o durea îngrozitor, poate din cauza orei târzii sau a ultimului pahar de şampanie şi, în mod poate necaracteristic, începea să regrete unde se află.

Rămâi alenă, Walker!

---

[14] Armata Salvării (*Salvation Army*) este o organizaţie de caritate creştină cu o structură cvasimilitară (n.tr.).

Holul era modest mobilat – câteva canapele şi scaune uzate, o lampă care lumina cârn cât o lumânare şi o masă lipită de perete, pe care erau proptite mai multe broşuri. Din biroul care se afla dincolo de recepţie venea un sunet, probabil tresărirea şi aţipirea la loc a unui paznic de noapte care, în acel moment, nu făcea o treabă pe cinste. Ceea ce lui Billie îi convenea. În rest, era linişte. Privi în jurul ei, cu ochi obosiţi, şi, când nu îl găsi nicăieri pe Con Zervos, deschise uşa de la casa scărilor şi începu să le urce. O durere ascuţită îi străbătu picioarele, şi fu nevoită să îşi aducă aminte că nu trebuia să mai reziste decât jumătate de oră, apoi avea să se întoarcă la ea în pat şi să se odihnească după această zi obositoare.

Păşind în coridorul de la etajul al treilea, Billie regăsi aceeaşi linişte ca la parter, cu excepţia unui radio în surdină dintr-o cameră alăturată şi a sunetelor, în egală măsură de vagi, ale străzii. Aici nu erau pereţi din carton, se gândi ea. Clădirile noi pur şi simplu nu izolau fonic precum cele vechi. La trei camere distanţă, sub uşă, strălucea fad o lumină. Aceea avea să fie 305, bănui Billie, dar, când se apropie, văzu că e 304. De sub uşa de la 305 nu venea nicio lumină. Doamne, ce obosită se simţea! Atât de obosită! Cu siguranţă ceva nu era în ordine.

Billie apăsă clanţa camerei 305, iar uşa se deschise cu un scârţâit. Nu fusese încuiată.

O trecu un fior pe şira spinării şi făcu un pas în spate, capul greu limpezindu-i-se pe loc de la presentimentul că se întâmplase ceva foarte rău. Din instinct, îşi ridică rochia din crep satin şi extrase de la jartieră micul pistol Colt. Puse degetul pe trăgaci şi simţi căldura mânerului din sidef ţinut lipit de coapsă până în acel moment. Deşi cu câteva clipe înainte simţise că se învârte coridorul cu ea, mâinile nu-i tremurau. Păşi înainte şi deschise uşor uşa cu vârful piciorului.

— Domnule Zervos? aruncă ea întrebarea în bezna din încăpere.

Nu veni, drept răspuns, niciun sunet.

Billie încercă să gândească raţional; poate îl ratase când Zervos coborâse pe alte scări, iar acum o aştepta în hol, însă instinctul o obligă să renunţe la acest raţionament. Încăperea spunea altă poveste. Mica femeie din stomacul ei, cea care le ştia pe toate, era convinsă că au de-a face cu ceva cu totul diferit. Era o certitudine acumulată din fiecare piesă a acestui puzzle care nu se potrivea foarte bine, din fiecare indiciu şi fiecare semn. Încăperea emana un miros greţos care o neliniştea pe Billie şi îi accentua ameţeala, deşi adrenalina reuşea cât de cât să i-o reprime. Nu era în siguranţă aici. Ce era mirosul ăsta? Era metalic – sânge, vomă sau o febră cu transpiraţii. Cineva trebuia să deschidă o fereastră. Nu voia să păşească în încăperea întunecată, dar avea nevoie de lumină.

Billie întinse mâna spre peretele din dreapta, degetele ei căutând ca niște păianjeni întrerupătorul, pe care îl găsiră și îl acționară. Lumina năvăli ca un fulger în camera mică, scoțând la iveală o privelişte îngrozitoare, apoi se stinse dintr-odată, cufundând încăperea în întuneric, ca mai apoi să se aprindă cu un pâlpâit și să scoată un zumzet constant.

Billie nu strigă. Nu tresări. Privi numai.

Uniforma lui Con Zervos atârna pe spătarul unui scaun. Acesta însă era îmbrăcat într-un costum, cu cămașa parțial descheiată, și zăcea întins pe spate pe așternutul alb, cu ochii mari, bulbucați și goi, și cu cravata înfășurată strâns în jurul gâtului, deasupra căruia totul căpătase o nuanță albăstruie. Părea că o privește, sau că privește drept prin ea, cu o mână dusă la gât, cealaltă atârnând peste mocheta cu model a camerei 305.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Puţine lucruri se pot compara cu aşteptarea poliţiştilor la ora două, sâmbătă noaptea, în holul cu lumină verzuie al Palatului Poporului. Samuel Baker şi Billie Walker şedeau pe una dintre canapelele jerpelite din hol, iar asistentul încerca să o împiedice pe şefa lui să aţipească. Adrenalina se consumase, aşa că o copleşiseră din nou oboseala şi ameţeala, doar că acum era şi mai rău ca înainte.

„O să mă băgaţi în belele, doamnă", îi spusese Zervos. „O să mă băgaţi în belele".

Timpul trecea în mod straniu. Se auzeau voci, apoi era linişte, apoi Billie deschidea dintr-odată ochii şi se întreba cât timp aţipise. Paznicul de noapte era confuz şi cam bleg, şi ieşea din cămăruţa lui când te aşteptai mai puţin.

— Doamnă, tocmai ce-am urcat la 305, îi vorbea acum cineva. Nu ştim ce fel de farsă credeţi că ne faceţi aici, dar nu o gustăm deloc.

Billie deschise ochii şi se concentra să îl privească pe poliţist. Acesta avea părul roşcat, era solid şi trona deasupra lor, privindu-i încruntat cu ochi verzi, injectaţi de oboseală. Billie îl privea ca şi cum s-ar uita la cineva prin câteva straturi de geam aburit. Băgă de seamă că erau doi agenţi de poliţie. Păreau să fie acolo de ceva timp.

— Vă cer scuze, domnule poliţist, ce-aţi spus? întrebă Billie.

Ochii ameninţau să i se închidă la loc, aşa că Sam îi dădu un cot în coaste.

— Nu se află nicio persoană în camera 305 a acestui hotel, repetă poliţistul cu asprime. Individul despre care vorbiţi, Zervos, nu e în cameră.

— Ba bine că nu! Este. E mort! E... E îngrozitor! Săracul om! începu ea să bată câmpii, auzind în minte neliniştea din glasul lui când îi spusese „O să mă băgaţi în belele..."

Ofiţerul o privi cu dezgust.

— Du-o acasă! îi spuse lui Sam şi se întoarse cu spatele.

Atitudinea acestuia o nedumeri pe Billie.

— Vă aştept de... Se uită la ceas şi bombăni: De 45 de minute, iar voi veniţi şi-mi spuneţi că mortul a dispărut.

— Ai urcat şi tu?

Poliţistul îi adresase întrebarea lui Sam, ignorând-o complet pe Billie.

— Ei bine, nu, recunoscu el.

Billie îi ceruse să aştepte cu ea jos până la sosirea poliţiei, deşi nu îşi imaginase că avea să dureze atât de mult timp. Câte cadavre erau găsite în

oraşul acesta într-o noapte de sâmbătă? se întrebă ea exasperată, apoi se cutremură.

— Nu e nimeni acolo. Ia-o de aici! îi spuse poliţistul lui Sam, care îşi puse braţele la subsuorile lui Billie şi o ridică. Îţi recomand să o laşi mai moale cu băutura! adăugă agentul când Sam o ajută să se ridice şi o pregătea să iasă la aer curat. Nu e bună pentru doamne. E o chestiune biologică, îl mai auzi Billie spunând, înainte ca uşile să se închidă în urma lor.

Era prea obosită, însă ar fi vrut să se întoarcă acolo şi să îi tragă o palmă.

•

— Eşti sigură că nu vrei să te conduc până sus? o întrebă Sam când ajunseră la Cliffside Flats.

Aerul nopţii era ca un tonic; în Edgecliff toată lumea dormea. Drept răspuns la sugestia asistentului său, Billie clătină cu încăpăţânare din cap, chiar dacă abia se ţinea pe picioare. Ce senzaţie stranie avea, că lumea pluteşte pur şi simplu în jurul ei! Sam, încruntat, îi căută privirea.

— N-am nevoie de ajutorul tău! Sunt în ordine, îl minţi ea, ferindu-şi ochii.

Era de la şampanie, era sigură acum. Acele ultime înghiţituri. Avuseseră un gust ciudat. Ceva nu fusese în ordine. Era singura explicaţie pentru tot ce se întâmplase. Slavă Domnului că nu o terminase! Sub nicio formă însă, nici chiar dacă, după toate aparenţele, fusese drogată, nu avea să îşi lase angajatul să o urce în pat.

— Te sun mâine-dimineaţă! îi spuse el cu îngrijorare.

Billie încuviinţă din cap şi deschise uşa, după ce umblă neîndemânatică pentru câteva clipe cu cheile. Uşa se închise în spatele ei, ascunzându-l pe Sam şi totodată şi sunetele nopţii. Urcă treptele până la micul lift, simţind cum o ard picioarele. Apăsă butonul şi intră în cabina placată cu lemn, iar când uşile se închiseră, îl zări pe Sam dincolo de panoul de sticlă al uşii de la intrare, privind-o în continuare.

Era ora 2.30 când Billie intră în apartament, aruncând cheile spre cuier, însă acestea căzură cu un zăngănit pe podea. Clătinând din cap, începu să se dezbrace din mers în drum spre baie, lăsând în urma ei articole de îmbrăcăminte ca nişte firimituri de pâine – mai întâi pantoful drept, apoi stângul, apoi un ciorap, pe care creierul ei obosit nu îi dădu voie totuşi să îl abandoneze pe podea. Privi la acesta cu ochii înceţoşaţi. Ai naibii ciorapi scumpi! Bâjbâi după el pe semiîntuneric şi îl adună de jos, mişcare mai obositoare decât şi-ar fi dorit. Se sprijini de spătarul unui scaun şi îşi desprinse şi celălalt ciorap, pe care îl rulă. Toaleta! Acolo voia să ajungă. Ce noapte oribilă fusese! Oribilă şi tulburătoare. Iar capul o durea îngrozitor.

Billie îşi îndepărtă machiajul într-o manieră haotică, fiindu-i totuşi greu să-şi ignore complet obiceiurile de dinainte de culcare. Umplu un pahar cu apă, pe care o dădu pe gât, apoi îl umplu din nou. Se spălă pe mâini şi îşi scoase afurisita de rochie din crep satin, apoi ieşi din baie. Îşi simţea capul ca de plumb şi fu foarte mulţumită să ajungă în sfârşit la orizontală, pe pat, deşi avea încă pe ea furoul şi lenjeria intimă, inclusiv jartiera, ale cărei clipsuri îi atârnau pe talie. Colierul mamei atârna şi el greu peste gât. Încercă să îl deschidă, dar afurisitul înţepenise, aşa că renunţă şi îşi dădu jos numai cerceii, pe care îi aşeză pe noptieră fără să îi scape pe jos. O mică victorie. Chinuindu-se să îşi mişte mâinile grele, vârî Coltul sub pernă, cel mai apropiat loc în caz de nevoie. Fu un efort să treacă sub pătură.

Curând, simţi că se cufundă în saltea cu o greutate istovitoare, iar dormitorul ei deveni o masă întunecată.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Lume întunecată, întunecată!

Prin pleoapele umflate, Adin Brown reuşi să întrevadă o întindere tulbure de culori întunecate, care îşi schimbau forma şi dimensiunea când încerca să le distingă, toate într-o lumină atât de vagă, încât avu impresia că e încă scufundat şi se zbate să ajungă la aer, sentiment întărit de o durere în plămâni. Însă era imposibil să mai fie sub apă, de asta era sigur. Locul în care se afla era prea nisipos, prăfos, arid. Aerul din încăpere îi făcea rău la ochi. Îl mânca tot corpul, capul îi zvâcnea, iar sub mâna cu care se sprijinea de podea simţea ceva ascuţit şi dur. Să fi murit oare? Era oare în Şeol[15], tărâmul umbrelor şi al uitării, în care îi era sortit de acum să sălăşluiască, sau era oare în Hades, în privinţa căruia îl avertizase bunica lui, un loc fără de cei dragi şi fără de Dumnezeu?

Îşi trecu o mână peste chip şi îşi descoperi fizionomia schimbată şi o carne care ustura, acoperită de mizerie ce se desprindea în straturi la cea mai mică atingere. Îşi dădu seama că are mâinile libere. Nu mai era legat, funiile care îl ţinuseră în loc dispăruseră, iar carnea eliberată era acum roşie. Nu mai era în cadă. Nu mai era în acea încăpere ciudată. Fusese eliberat oare? Răpitorii lui chiar îl lăsaseră în viaţă după ce le văzuse chipurile? Şi pe cel al bărbatului care îl interogase? Îşi întoarse corpul, cu durere, şi continuă să pipăie în întuneric, citind acest nou loc întunecat ca pe o pagină în Braille. Găsi ceva rece ca fierul, ceva solid. Îşi adusese cu el rănile în moarte? Nu ar fi fost drept să fie eliberat de durere dacă murise sau făcea oare asta parte din pedeapsă? Ca răspuns, urechile, cu care până acum nu auzise decât un ţiuit continuu, percepură altceva, un răget. Un răget profund şi puternic, care creştea în intensitate. Îşi luă mâna de pe bucata de fier şi se întoarse pe partea cealaltă, unde găsi şi mai mult fier de acelaşi fel. Îşi dădu seama că ceea ce simţea sub corp erau pământ şi plăci de lemn, precum şi mai mult fier. Iar ceva se apropia, ceva creştea în intensitate. Fierul de sub mână începu să vibreze mai tare şi mai rapid. Miji ochii, încercând să distingă ceva. Şine. De tren. Se afla pe şine de tren.

Iar din faţa lui se apropia o locomotivă.

---

[15] Loc subpământean asemănător Infernului, care, la asiro-babilonieni şi la evrei, este locuinţa sufletelor după moarte până la judecata de apoi (n. red.).

CAPITOLUL PAISPREZECE

Billie Walker fu purtată înapoi în acel moment.

Cerul rece vienez era aprins de scântei roşii, iar ei doi stăteau ghemuiţi într-un rând de tufişuri joase, Jack cu camera foto Argus în mâini, iar Billie cu carnetul şi cu ochiul ei ager, gata să înregistreze fiecare detaliu care îi sărea în ochi. În jurul lor, din toate direcţiile, veneau sunete de sticlă spartă şi trosnete de lemn plesnind în foc, strigăte disperate şi urletele unei gloate de civili şi agenţi SS, care spărgeau într-o veselie vitrine şi incendiau magazine. În tot oraşul se întâmpla acelaşi lucru, mulţimi încrâncenate se adunau în mod spontan – sau, poate, fusese totul planificat? se întreba Billie. Intrase pentru scurtă vreme în sinagogă, cu Jack alături, şi văzuse cum mai mulţi oameni distrug stranele şi sfâşie acoperământul pentru Arca Sfântă, însă se retrăseseră în momentul în care gloata aprinsese focuri, iar sinagoga se umpluse de fum. Pitulaţi afară, în spatele unui rând de tufişuri ce străbătea strada, priviră cum un soldat german, cu cizme înalte din piele, trântea la pământ un bărbat de vreo şaizeci de ani, la numai câţiva paşi de locul în care se ascunseseră ei doi. Bărbatul era în cămaşă de noapte şi avea mâinile ridicate în aer, era neînarmat şi implora; Billie şi Jack priviră cu groază şi în tăcere cum nu mai puţin de douăzeci de austrieci furioşi tăbărâră asupra lui şi îl loviră cu picioarele, încurajaţi de soldat, până ce reduseră ceea ce înainte se numea fiinţă omenească, jelind şi implorând, la ceva ce ziarista nu mai văzuse până în acel moment, ceva frânt şi însângerat, spulberat şi făcut una cu piatra cubică pe care ea şi Jack călcaseră cu câteva minute în urmă.

Închise ochii.

Deschide-i! Deschide ochii!

Ceva o trezi brusc pe Billie Walker, cu mult înainte de ora ei obişnuită pentru o dimineaţă de duminică. Era încă întuneric afară, iar păsările îşi conservau energia. Numai raze vagi de lumină îi pătrunseseră în dormitor. Totuşi, trebuise să se trezească. Să fi fost ceva din visul ei? Îşi dădu seama că se întorsese în vis la *Kristallnacht,* „Noaptea de cristal”[16].

[16] „Noaptea de cristal” sau „Noaptea sticlei sparte”. În perioada 9-13 noiembrie 1938 în numeroase oraşe şi sate germane şi austriece au fost devastate casele evreilor şi circa 8.000 de magazine evreieşti. Atât civili, cât şi trupele SA (*Sturmabteilung*) şi SS (*Schutzstaffel*) au distrus clădiri cu ciocanul sau barosul, lăsând străzile acoperite cu cioburi de la geamurile sparte, de aici numele acestei acţiuni (n. red.).

Billie nu era o persoană matinală, iar în această dimineaţă în special îşi simţea capul greu, atât de greu! Undeva, într-un colţ al minţii ei, continuau să se formeze suspiciuni cu privire la oboseala pe care o simţise. Ţinea la alcool. Nu era stilul ei să cadă frântă în pat şi nici să se trezească dimineaţa, odată cu găinile. În ciuda oboselii, băgă de seamă că ceva nu era la locul lui, ceva era schimbat. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă, încă întinsă în pat. Nu auzi nicio mişcare şi nicio trosnitură a podelei. Luă în mână Coltul şi se îndreptă de spate, cu mâna întinsă, gata să apese pe trăgaci. Mişcarea aceasta îi aduse la tâmple o pulsaţie neplăcută şi, fără să vrea, închise din nou ochii.

Ceva...

Când, după câteva secunde de visare, se forţă să deschidă ochii, se trezi de tot. Era într-o stare de alertă maximă; îşi simţea nervii încordaţi la limită. Nu era singură în cameră. Un bărbat era întins pe podea lângă patul ei.

Dintr-o săritură, se dădu jos din pat, ridicându-se asupra lui cu furoul şifonat, cu micul pistol ţinut strâns în mână şi cu degetul aşezat uşor peste trăgaci. Nedumerită, lăsă Coltul jos.

Con Zervos, mort de-a binelea, aşa cum îl găsise în camera sa de hotel, zăcea întins pe covorul ei persan.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Când Billie ciocăni la uşa din capătul holului aflat cu un etaj deasupra, purtând halatul de culoarea piersicii şi papuci de casă de aceeaşi culoare, cu părul ciufulit şi cu mascara încă mânjită la un ochi, îi răspunse Alma. Era atât de devreme, încât menajera baronesei nu era nici ea aranjată încă. Avea ochii umezi de la trezirea la o oră nepoliticoasă şi era înveşmântată într-un halat tricotat de culoarea oului de raţă, strâns în grabă la mijloc cu un brâu şi închis cu un nasture la gât. Părul Almei era prins în bigudiuri, sub o plasă maronie; femeia o privea pe Billie cu sprâncenele subţiri puternic arcuite de mirare.

Billie trecu pe lângă ea fără să o salute, dându-şi seama din căutătura menajerei că şi fizionomia îi era alarmantă. Era de asemenea conştientă că nu îşi periase părul, care avea aspectul unui cuib de pasăre. Toate astea nu aveau importanţă acum.

— Poţi să încui uşa? Trebuie să o văd pe mama chiar acum, zise Billie pe un ton imperios, trecând peste politeţuri.

Alma făcu ceea ce i se ceruse, reţinându-şi zecile de întrebări care îi veniseră în minte.

— O să am nevoie şi de tine, cred, adăugă Billie.

Auzind asta, mirarea din expresia Almei se adânci şi mai tare. Fără alte cuvinte, femeia se îndreptă către camera Ellei.

Mama nu se lăsă trezită cu una, cu două. Fără îndoială că de la ea se pricopsise Billie cu predispoziţia pentru dormitul până târziu. Billie aprinse câteva lămpi, apoi umblă de colo-colo prin camera de zi, încercând să se gândească ce ar fi de făcut. După ceea ce păru a fi jumătate de oră, deşi în realitate probabil nu dură mai mult de cinci minute, baroneasa ieşi cu părul pe bigudiuri şi acoperit cu o eşarfă, cu o mască de ochi din satin pe frunte, iar pe umeri cu un halat negru de mătase cu un cordon lung, brodat cu flori. Avea picioarele goale, iar papucii de mătase neagră îi ţinea într-o mână; o privea pe Billie ca prin ceaţă, cu ochii injectaţi de somn. Deasupra acestora, nici urmă de sprâncene – şi le pensase complet când aşa era moda.

— Scumpa mea, arăţi ceva de speriat! spuse Ella automat, privindu-şi fiica din cap până în picioare cu uimire şi considerabilă dezaprobare.

Billie fu aproape să îi întoarcă complimentul.

— Serios, scumpa mea, eşti palidă ca luna. Cât e ora? întrebă Ella confuză, apoi începu să caute un ceas în camera de zi. Despre ce e vorba? Credeam că

vom lua prânzul împreună. Afară e întuneric, ce naiba? Cât e ora? repetă aceasta. Nu poţi ieşi aşa în lume!

În zilele ei de reporter de război, Billie văzuse soldaţi sfâşiaţi treziţi din anestezie care eram cam tot atât de coerenţi cât era mama ei acum. Fără a se implica, Alma ascultase monologul confuz şi apoi intrase în bucătărie, de unde ieşiră mai apoi sunetul şi mirosul cafelei proaspăt măcinate. Ce femeie minunată şi atentă la detalii! Deşi Billie prefera de cele mai multe ori o ceaşcă de ceai negru, aroma cafelei puternice era, în circumstanţele date, deosebit de atrăgătoare. La această oră ar fi băut cafea în neştire.

— Porţi colierul *acum...* cu... asta?

Colierul era încă la gâtul lui Billie, care îşi aduse vag aminte că fusese prea obosită pentru a-şi deschide încuietoarea la trei dimineaţa.

— Şi pentru ce ai venit aici cu pistolul? continuă Ella, cu mai multă claritate acum, iar Billie îşi dădu seama că încă strângea puternic în mâna dreaptă arma, aţintită în jos.

Relaxă uşor strânsoarea şi aşeză arma pe măsuţă.

— Scuze! Mama... *Ella...* Nu pentru prânz am venit azi. Trebuie să amânăm, oricum. Trebuie să particip la o licitaţie, cred... Mă rog, nu contează asta acum, spuse Billie, apoi îşi aşeză mâinile pe umerii mamei sale şi o privi drept în ochi. Am o... problemă. Şi îmi e necesar ajutorul tău.

— Sfinte Sisoe, la şase dimineaţa?

Ella îşi feri privirea de Billie şi se frecă la ochi.

— Alma, cafeaua, te rog! murmură, deşi femeii i-ar fi fost imposibil să o audă din bucătărie, şi oricum i-o luase deja înainte Ellei. Te simţi bine? întrebă aceasta, privind-o cercetător pe Billie.

— Fizic sunt nevătămată, mamă, nu te teme! Cred... Ei bine, s-ar părea că sunt victima unei înscenări, şi nu avem foarte mult timp să rezolvăm situaţia. De fapt, nu sunt sigură că avem timp pentru cafea.

Se opri din vorbit, realitatea izbind-o treptat. Fusese drogată la The Dancers. Cineva o urmărise până la Palatul Poporului său, mai degrabă, îl urmărise pe săracul Con.

— Cineva încearcă foarte tare să mă scoată din joc. Trebuie să fie vorba de noul caz. Da, sunt sigură de asta!

După ce îşi trăise viaţa alături de tatăl lui Billie atât de mulţi ani, Ella era mult mai conştientă – cu siguranţă faţă de majoritatea femeilor de societate – de situaţiile în care se puteau găsi cei din domeniul lui Billie.

— O înscenare? Cum? întrebă aceasta, privirea limpezindu-i-se, iar rotiţele minţii sale agere începând să lucreze degrabă.

— Cred că ar fi mai bine să vii să vezi cu ochii tăi, spuse Billie.

Îşi luă de mână mama, descuie uşa de la apartamentul acesteia şi scoase capul pe hol, apoi o conduse în jos pe scări către propriul apartament. Când ajunseră la etajul ei, verifică să nu fie nimeni pe coridor. Acesta era neschimbat, cufundat în continuare în întuneric şi tăcere. Îl străbătură, trecând uşor cu papucii de casă peste mocheta din coridor. Billie descuie uşa de la apartament şi se uită în ambele direcţii, ascultând cu răsuflarea în gât. Podeaua nu scârţâi. De nicăieri nu veni niciun sunet de om. Era o linişte mormântală. Încredinţată că erau singure, îşi conduse mama în interiorul apartamentului şi încuie uşa în urma lor.

— E un bărbat aici, îi şopti acesteia, şi se apropie cu ea de dormitor.

Se opriră în cadrul uşii deschise şi priviră.

— Cerule mare! exclamă mama, cu privirea aţintită asupra siluetei întinse pe covor.

— L-am văzut noaptea trecută pe acest bărbat. Con Zervos îl cheamă. Zăcea fix aşa, numai că în camera lui de la Palatul Poporului, explică Billie.

Hainele erau aceleaşi, chiar şi cămaşa ai cărei nasturi erau în continuare parţial desfăcuţi. Principala diferenţă era nuanţa tot mai pronunţat verde-albăstruie a tenului său, pe care ultimele ore nu făcuseră decât să o accentueze.

— Când au ajuns poliţiştii la hotel, mi-au spus că dispăruse şi că am vedenii, povesti în continuare Billie. Cineva trebuie să fi sustras corpul înainte de sosirea poliţiştilor. Iar apoi, azi-dimineaţă când m-am trezit, l-am găsit aici. Cineva mi-a făcut figura asta, şi a mutat cadavrul în apartamentul meu cât dormeam.

Îşi dădu seama de implicaţiile a ceea ce spunea, şi anume faptul că o persoană pătrunsese în apartament cât ea zăcuse inconştientă pe pat, numai în furou. Billie se cutremură şi se întrebă dacă va mai putea dormi vreodată.

— Eşti nevătămată? întrebă Ella şi îşi studie fiica din priviri.

— Sunt nevătămată, cum eram şi când am adormit. Doar că mi s-a pus ceva în băutură, ceva care m-a adormit. Nu mi-au prădat apartamentul. Cerceii tăi cu safire sunt chiar aici, arătă ea în direcţia noptierei, apoi îşi dădu seama că dispăruseră şi se cutremură.

Cel care intrase în apartament sustrăsese şi cerceii.

— Eram prea obosită să-mi dau jos colierul, spuse ea. Încuietoarea e complicată, dar pare că cineva ţi-a luat cerceii. Îmi pare foarte rău...

Mama ei o săgetă cu privirea şi zise:

— N-avem timp să ne gândim acum la cercei. Trebuie să ne hotărâm ce facem cu *domnul.*

Chiar şi fără cafeaua Almei, baroneasa se trezise de-a binelea. Îşi ţinea bărbia sus şi avea buzele strânse într-o linie subţire şi mâinile în şolduri.

— Cred că ar fi cel mai bine să ne descotorosim de el, zise simplu.

Billie încuviinţă din cap.

— De acord!

— Cred că ar trebui să o aducem şi pe Alma aici, propuse baroneasa.

— Şi eu cred! Fug la ea. Nu pune mâna pe nimic!

Baroneasa inspiră adânc într-o manieră demonstrativă.

— Crede-mă, scumpa mea, nu intenţionez să ating nimic din... *asta,* spuse, fluturând din mână în direcţia corpului neînsufleţit de pe covor.

Părăsiră amândouă dormitorul lui Billie.

În câteva minute, Billie se întoarse în apartamentul ei alături de Alma, care adusese şi un termos cu cafea proaspăt fiartă. Billie turnă lichidul negru în trei ceşti, iar Alma păli când văzu cadavrul întins pe covorul persan. Femeia fusese avertizată, însă tot i se făcu greaţă şi fugi în baie. Nu era o dimineaţă bună pentru servitoarea Ellei. Acesteia îi plăceau ordinea şi liniştea, şi cu siguranţă nu aprecia nimic la situaţia de faţă. Nici după standardele lui Billie nu era ceva acceptabil, mai ales atât de aproape de casă şi de viaţa ei personală.

— Bea asta! spuse Billie, întinzându-i mamei sale o ceaşcă aburindă.

Ella sorbi cu nerăbdare licoarea, care păru să aibă efectul de a o înălţa cu câţiva centimetri.

Se auzi apa de la toaletă, iar Alma apăru curând în camera de zi cu chipul umed şi în continuare palid. Billie îi înmână o ceaşcă de cafea, iar după câteva înghiţituri, culoarea reveni şi în obrajii menajerei. Aşezate aproape în semicerc, cele trei femei priviră în tăcere la cadavru.

— Pare să fi fost un om cumsecade, pronunţă Billie o primă sentinţă. Nu l-am întâlnit decât de două ori. Cred că era pe cale să îmi spună ceva important.

— Aş pune pariu pe ce-am eu mai de valoare că asta aşa este, spuse mama. Ţi-ai vârât nasul unde nu-ţi fierbea oala, draga mea.

Valul de adrenalină care o cuprinsese pe Billie începea să se retragă, iar acum simţea că vede lucrurile clar. Da! Chiar îşi vârâse nasul unde nu-i fierbea oala. Probabil la fel făcuse şi Adin Brown, cu consecinţe nefaste pentru băiat. Cineva îşi dorea cu disperare să o oprească pe Billie. Şi ca aceasta să nu îl găsească pe băiat cu niciun preţ. Acum era trecut bine de ora şase dimineaţa. Poliţiştii urmau să îi bată la uşă în orice clipă, iar dacă voiau cu adevărat să o îngroape, aveau să trimită şi un fotograf care să-i surprindă arestarea pentru crimă şi scoaterea cu forţa din apartament la răsăritul soarelui, cu lenjeria în neorânduială pe ea, alături de cadavrul presupusului ei informator, evacuat din clădire pe targă. O înscenare cum nu se poate mai murdară. Chiar dacă Billie avea să fie exonerată la tribunal, dovedindu-şi

nevinovăţia, apariţia unui cadavru în dormitorul ei avea să îi păteze numele pentru multă vreme, într-o meserie „bărbătească” din care colegii de breaslă s-ar fi bucurat în marea lor majoritate să o vadă alungată. Sigur că investigatorii privaţi dădeau şi peste cadavre în timpul cazurilor lor, însă mai rar acestea îşi făceau apariţia fix în apartamentul omului cu pricina.

— Hai să îl învelim în covor! spuse Alma, punând capăt gândurilor pe care Billie fu mulţumită să le abandoneze, cel puţin pentru moment.

Foarte descurcăreaţă, menajera îşi aşează ceaşca de cafea pe podea şi se lăsă în genunchi, cu bărbia încordată de la atâta concentrare. Începu să ruleze marginile covorului persan şi să le îndoaie sub pliurile corpului inert ca pe un soi de giulgiu. Luate prin surprindere, Ella şi Billie îngenunchează alături de ea şi începură să o ajute.

— Îl vom transporta aşa la lift, mai spuse Alma.

— Bine gândit! o felicită Ella.

Continuară să ruleze covorul.

— Măcar e subţirel, comentă Billie, sperând că aveau să fie în stare să îl care până la lift şi întrebându-se dacă măcar urma să încapă, rulat ca într-un cocon în covorul care îi adăuga rigiditate şi volum.

În timp ce lucra, mintea ei se preocupa cu calcule logistice. Le lăsă pe Alma şi pe Ella să termine treaba şi îşi făcu la repezeală patul, aşeză ceştile de cafea înapoi în dulapul din bucătărie şi deretică astfel încât totul arăta cum arătase şi cu o zi în urmă, cu excepţia spaţiului gol unde fusese întins covorul persan. Nu avea ce să facă în privinţa acestei absenţe, despre care speră că i-ar fi fost bătătoare la ochi numai unei persoane familiarizate cu apartamentul ei.

— Speram totuşi să nu aducă atât de tare a cadavru învelit într-un covor, şopti Ella, iar Billie şi Alma încuviinţară din cap. Să sperăm că nu dăm peste vreun vecin, altfel viitoarea şedinţă cu locatarii va fi un coşmar.

La ora 6.30 într-o dimineaţă însorită de duminică, cele trei femei scoaseră din apartamentul lui Billie un covor rulat, suspect de greu, şi îl târâră de-a lungul holului celui de-al doilea etaj, Alma şi Billie aflându-se în frunte, iar Ella la coadă.

— Ce ruşine! spuse Ella, gâfâind uşor şi îndreptându-se de spate cât opriră să îşi tragă sufletul. Tatăl tău mi-a cumpărat covorul acesta la...

— Nu acum, mamă! Te rog! Avem nevoie de toată puterea, îi şopti Billie impacientată.

— Desigur! spuse aceasta şi apucă din nou de covor. Trebuie să spun însă că am mai văzut eu morţi, însă nu mi-am dat seama cât de grei sunt.

— Şşşşşş!

Se numea greutate mortuară, iar lui Billie îi părea a fi complet disproporţionată la acest individ, care îi păruse a se încadra mai degrabă la „categoria uşoară". Săracul om fusese numai tendoane, muşchi şi coaste. Billie şi Alma îl trăgeau acum cu spatele.

— Mamă, tu păzeşte-ne spatele, noi ţinem de şase la tine. Trebuie să fim foarte, foarte tăcute. Fără discuţii! OK, nu mai avem mult de mers. Dar nici mult timp la dispoziţie.

Puseră osul la treabă şi ajunseră cu covorul în faţa liftului. Erau la câţiva paşi de destinaţie, când sarcina din covor se mişcă, făcând ca unul dintre picioarele decedatului să iasă la iveală prin partea Ellei.

— Fir-ai tu să fii! exclamă ea.

— Şşşşş! o certă Billie.

Poate că ar fi fost mai înţelept să o ia pe scări? Nu, ar fi fost prea dificil, deşi ar fi fost mai greu de detectat.

— Promit că nu va rămâne mult în apartamentul tău! gândi Billie cu voce tare.

Ella dădu drumul covorului.

— *Apartamentul meu?*

— Da! murmură calm Billie. Dacă vom *coborî,* vom risca să dăm nas în nas cu poliţiştii. Trebuie să *urcăm...*

Chiar dacă baroneasa nu se mai bucura de influenţa din vremurile mai bune, Billie era sigură că poliţiştii nu ar îndrăzni să dea buzna la ea în apartament fără un motiv foarte bine întemeiat, susţinut de un mandat de percheziţie incontestabil. Billie, pe de altă parte, nu era protejată de vreun titlu nobiliar şi nici nu avea conexiunile impresionante ale mamei sale.

Ella îşi ţintui fiica cu privirea, strâmbă din nas, închise ochii şi se lăsă pe vine, acceptând evident inevitabilul.

— Crezi că tatăl tău a făcut vreodată aşa ceva? murmură ea şi îndesă piciorul mortului înapoi în covor.

Billie ocoli întrebarea. Nu avea un răspuns, deşi era sigură că instinctele ei i se datorau, măcar parţial, şi tatălui. Ştiuse să recunoască o înscenare, şi ar fi fost exclus să stea cu ochii pe pereţi, aşteptând să-i bată la uşă poliţia, cu un mort în apartament.

Ajungând la lift, cele trei femei se confruntară cu o altă problemă. Mai mult ca sigur că Zervos nu ar fi încăput pe orizontală. Billie, Alma şi Ella, transpirând deja vizibil şi cu părul răvăşit, erau la culme de suspecte.

— Va trebui să-l târâm în sus pe scări, oftă Alma, afirmaţie care o lăsă cu gura căscată pe angajatoarea sa.

— Dar...

— N-avem timp să ne certăm, insistă Alma. Îl putem căra împreună.

— E prea greu, mai ales înfăşurat în covor, ripostă Ella încruntată, apoi îşi şterse cu dosul palmei, într-un gest elegant, locul în care ar fi trebuit să-i fie sprâncenele.

— Staţi! spuse Billie lăsându-se pe vine, ca mai apoi să desfăşoare covorul ca şi cum ar fi fost ambalajul unui cadou macabru.

Se chinui să proptească cadavrul. Era ţeapăn, rigiditatea cadaverică se instalase deja, dar cu puţin efort îl aşeză cum dorea. La final, Zervos era sprijinit cu spatele de lift, cu picioarele uşor îndoite şi cu braţele nefiresc de rigide. Avea gura uşor întredeschisă, iar vânătăile din jurul gâtului îi căpătaseră o nuanţă albastru-închis.

— Poftim! spuse Billie.

Uşile fură închise. Billie ignoră dezgustul manifestat de celelalte două călătoare care erau în viaţă şi apăsă butonul pentru etajul mamei ei. Liftul porni cu un zumzet de rotiţe şi mecanisme. Billie nu mai fusese niciodată atât de recunoscătoare pentru instalarea unui lift automat în clădire. De altfel, fusese printre primele clădiri rezidenţiale care se bucuraseră de un aşa lux.

După câteva minute agonizante, femeile se găsiră în apartamentul baronesei von Hooft, unde îşi traseră sufletul, în timp ce se holbau la covorul foarte suspect din care ieşeau două picioare. Descompunerea corpului începuse imediat după moarte, iar săracul om îşi dăduse duhul cu cel puţin cinci ore în urmă. Lucrurile aveau să se înrăutăţească rapid. Nu se asemăna cu aceea a unui spital de campanie, însă duhoarea inevitabilă a morţii era totuşi neplăcută, în special într-un context domestic, fiindcă te ducea cu gândul la un iz de flori putrezite şi de carne. Moartea însă avea mirosul ei distinctiv, unul pe care nimeni care l-a simţit nu-l mai poate uita.

Billie deschise toate ferestrele apartamentului pentru a lăsa adierea vântului să îşi facă treaba, în vreme ce Alma încuie şi zăvorî uşa de la intrare, apoi dispăru în bucătărie. Curând, Billie pătrunse în salonaşul mamei, luă prima sticluţă de parfum pe care o găsi şi se făcu nevăzută pe hol. Din fericire, liftul nu fusese chemat. Deschise uşile, pulverizâ parfum din abundenţă, flutură din mâini şi închise la loc. Cât de lipsită de demnitate este moartea! se gândi ea. Se întoarse în apartamentul mamei şi încuie şi zăvorî la rândul ei uşa. În vremea asta, baroneasa nu se mişcase din loc.

Fruntea golaşă a Ellei era necaracteristic de încruntată, fiind străbătută de linii lungi şi adânci. Billie îşi ceru scuze printr-un zâmbet, apoi primi cu recunoştinţă o ceaşcă de cafea de la Alma, împreună cu două aspirine din dulăpiorul cu medicamente. După câteva minute începu să îşi simtă capul mai uşor – durerea trecea. Un plan începuse să prindă contur. *O să meargă,* murmură ca pentru sine.

Îşi dădu seama că o dureau braţele. Mama ei şi Alma, femei mult mai în vârstă, cel mai probabil sufereau şi mai tare de pe urma efortului depus. Dacă bărbatul ar fi fost de dimensiuni mai mari, spre exemplu, cum era corpolentul Georges Boucher, sarcina de a se descotorosi de el, oricât de necesară, s-ar fi dovedit cel mai probabil imposibilă.

Georges Boucher! Licitaţia avea loc astăzi. Trebuia să ajungă acolo. Nu putea permite ca lipsa de somn sau un posibil interogatoriu să o oprească.

Se apropie de măsuţa pe care se găsea telefonul şi fu surprinsă când, la a patra sonerie, Sam răspunse, părând foarte treaz.

— Nu mă aşteptam să fii trează atât de devreme, îi spuse el drept salut.

Era uşor răguşit, dar părea să gândească limpede.

— Crede-mă, nici eu nu mă aşteptam! îi răspunse şi îi aruncă o privire fugară mamei, care nu se mai mişcase de ceva vreme din locul în care stătea.

— Te simţi în regulă în dimineaţa asta? Ieri păreai uşor...

Sam nu termină propoziţia.

— Da, ştiu, Sam! Îmi pare rău să îţi fac asta, dar am nevoie să-ţi iei pe tine ce aveai şi noaptea trecută şi să vii să mă iei de la Quambi Place, strada din spatele Cliffside Flats, cam în jumătate de oră.

— Poftim?

— Mă tem că am nevoie să te îmbraci din nou la patru ace şi să vii să mă iei cu maşina, repetă Billie. Îmi dau seama că e neplăcut. O să te aştept în Quambi Place şi o să urc în maşină – nu opri şi nu parca, şi, mai ales, nu trece prin faţa clădirii sau pe Edgecliff Road, fiindcă suspectez că apartamentele sunt urmărite!

Sam avu nevoie de câteva momente pentru a asimila instrucţiunile primite.

— Billie, eşti în regulă? întrebă el, îngrijorat.

— Poţi s-o faci sau nu, Sam? întreabă ea şi îşi ţinu respiraţia în aşteptarea unui răspuns.

— Ei bine, sacoul mi s-a cam şifonat. O să dureze ceva călcatul şi...

— Uită de asta! Merge şi şifonat. Ia-l pe tine şi e de ajuns! Poţi ajunge aici în jumătate de oră cu maşina? Ştii că e important, altfel nu ţi-aş cere-o.

— Da! îi răspunse asistentul după un moment de tăcere. Pot ajunge acolo în treizeci de minute sau un pic mai mult.

Billie avu altă idee.

— De asemenea, ai vreun amic de la care poţi împrumuta o maşină în după-amiaza asta? Cineva de încredere, care să nu aibă o înclinaţie pentru bârfit?

— Nu-mi plac bârfitorii, spuse Sam, apoi căzu pe gânduri. Stevo nu prea mai conduce din cauza şocului provocat de obuze... Soţiei lui nu-i place să-l ştie la volan. Cred că mi-ar împrumuta maşina.

— E de încredere maşina? se interesă Billie

— O, da, o conduce soţia lui. E trainică.

— Bun! Îţi explic mai multe când ne vedem!

— Am înţeles, Mizz Walker!

Billie puse la loc receptorul şi se uită la hainele de pe ea, apoi aruncă o scurtă privire ceasului de pe perete.

— Mamă, va trebui să împrumut un schimb de haine de la tine. Nu cred că ar trebui să mă mai întorc în apartamentul meu acum.

Avuseseră noroc să îl scoată pe Zervos de acolo înainte de ora şapte. Dar, dacă intuise bine ceea ce rivalul ei necunoscut plănuia, poliţia avea să îşi facă apariţia foarte curând. Se prea poate să fi fost acolo deja, răscolindu-i apartamentul.

Baroneasa îşi conduse fiica în dormitorul somptuos, cu pereţii de un roşu burgund. Făcu un semn din cap în direcţia şifonierului dublu, iar Billie deschise uşile. Fie dintr-o legătură puternică cu trecutul ei, fie din cauza privaţiunilor din ultima vreme, şifonierul Filei era dominat de haine haute couture şi prêt-à-porter din anii '20. Billie se încruntă.

— Nu ai ceva mai... la modă? întrebă ea, uşor prosteşte, îşi dădu seama imediat de greşeala comisă şi se corectă: Vreau să spun... ceva mai nou?

Mama ei o fulgeră cu privirea.

— Să ştii că asta e o rochie Schiaparelli, îi spuse glacial, făcând un gest din cap către articolul rafinat pe care Billie îl luase de pe umeraş.

Billie închise ochii şi inspiră adânc.

— Ai dreptate, mamă! Asta e în regulă.

Îşi dădu jos halatul de culoarea piersicii şi îşi trase rochia cu mărgele peste furoul şifonat în care dormise. Rochia i se potrivi de minune, deşi era un pic mai scurtă decât fusese gândită. Avea să îşi facă treaba cu ea totuşi.

— Schiaparelli va fi întotdeauna *în regulă*! se răţoi Ella.

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun doar că trebuie să pară hainele *mele,* nu ale tale.

— Şi presupun că tu eşti mai la modă? o repezi Ella. Cu hainele tale bărbăteşti şi cu perniţele pentru umeri?

Baroneasa îşi încrucişa braţele la piept, privind cum fiica sa continuă să îi răscolească şifonierul.

— Ştii, şi când aveai şase ani îmi răvăşeai şifonierul, spuse pe un ton uşor mai blând.

Pantofii mamei îi erau un pic strâmţi, însă Billie îi încălţă peste o pereche de dresuri din mătase închise la culoare, apoi se privi în oglindă. Rochia îi venea grozav la spate. Efectul general cu dresurile şi cu pantofii uşor strâmţi nu era perfect, dar, de data asta, trebuia să fie mulţumită şi cu atât.

— Îţi rămân datoare, Ella! Îţi mulţumesc! Ai o colecţie de haine foarte frumoasă, spuse Billie împăciuitor, apoi aruncă o privire în jurul ei. O să am nevoie şi de acel cufăr, cred, adăugă, indicând un cufăr de dimensiuni mari, marca Louis Vuitton, depozitat într-un colţ al dormitorului.

Ella urmă privirea fiicei până la cufărul cu pricină.

— Da, îl poţi împrumuta, dar vreau să mi-l returnezi în stare bună, ţinu să precizeze cu afectare.

Vocea Ellei luase un ton rece şi formal; era felul iritant în care le vorbea subalternilor, pe vremea când avea aşa ceva.

— Eşti sigură? murmură Billie ironic.

Ella icni oripilată, înţelegând deodată intenţiile lui Billie.

— O, nu, îţi interzic! Nu-l poţi băga acolo! Am cufărul ăsta de peste două decenii. Ai idee cât valorează? Poţi să cumperi două bilete dus-întors la Londra la clasa întâi cu banii de pe el!

Billie ridică din umeri, devenind voit indecentă.

— Cumva trebuie să-l scoatem din apartament. Bănuiesc că ţi-am putea folosi cutiile pentru pălării, însă îndrăznesc să spun că nu ar fi cea mai plăcută treabă. Şi ne-ar mai trebui şi un fierăstrău.

Baroneasa păli şi îşi duse o mână la gură.

— Nu ai îndrăzni...

— Presupun că nu, recunoscu Billie.

Avea ea stomacul tare, dar nici chiar aşa. Spera să nu fie nevoită să adauge şi mai multă umilinţă sfârşitului prematur al lui Zervos.

— OK! spuse Ella pe un ton resemnat, privind cu tristeţe la cufăr. Fă ce vrei cu el! Levi mi l-a luat. Arde-l, dacă vrei!

Levi fusese primul ei soţ.

— Norocul tău că individul acela e subţirel, adăugă ea.

Billie îi puse mamei mâna pe umăr, îşi exprimă gratitudinea cu o privire, apoi se apucă de treabă.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Billie Walker coborî scara de incendiu îmbrăcată în rochia cu mărgele a mamei şi cu o blană de vulpe la gât, traversă două curţi private fără a-i murdări prea tare pantofii mamei şi aşteptă la umbra unui copac de lângă un bloc de pe Quambi Place, drept în spatele Cliffside Flats, până ce asistentul ajunse într-o camionetă Ford 1939 albastră. Billie trase cu putere de mânerul portierei şi sări în maşină.

— Îţi mulţumesc, Sam! Ştiu că îţi cer un serviciu foarte mare.

Luat prin surprindere, Sam îşi duse mâna înmănuşată la frunte şi spuse:

— Vai, ce m-ai speriat! Cum reuşeşti să faci întotdeauna asta? Nu te-am văzut.

— Asta e şi efectul dorit! spuse Billie, apoi cercetă din priviri împrejurimile.

Părea că într-adevăr nu fusese reperată. Pentru cei mai mulţi din cartier, era o dimineaţă de duminică leneşă, în care până şi cei mai nerăbdători locuitori abia începuseră să se trezească.

Sam se opri câteva clipe pentru a o privi, băgând de seamă hainele de seară şi blana de pe umeri, şi, dacă observă şi chipul nedormit al lui Billie, alese cu tact să nu zică nimic. Aceasta se machiase cu instrumentele mamei, însă pentru ochii injectaţi de nesomn nu exista tratament. Sam se ţinuse de cuvânt şi se afişase cu sacoul alb purtat cu o zi în urmă, chiar dacă înfăţişarea sa elegantă contrasta cu aspectul rural al vehiculului. Hainele lui Sam păreau într-adevăr uşor şifonate, dar asta nu mai conta acum. Asistentul îi căută privirea cu ochii mari, acvamarin.

— Eşti OK? Ce se întâmplă?

— Nu cred că ne urmăreşte nimeni. Opreşte motorul câteva clipe! îi ordonă Billie.

Apoi, în doar câteva minute, îl aduse pe Sam la zi cu evenimentele recente. Asistentul o ascultă foarte concentrat cum îi descrise ameţeala, momentul în care îl descoperise pe nefericitul domn Zervos în propriul apartament, cum îl mutase în apartamentul mamei, precum şi planul pe care îl avea. Nu îl mai văzuse niciodată pe Sam înnegrindu-se la chip cu atâta furie.

— Cine e nenorocitul care ţi-a înscenat-o? se răsti el. Şi care te-a drogat.

Să îi fi pus ceva chiar barmanul în băutură? se întrebă Billie. Cu siguranţă nu. Ar fi putut cineva să se apropie suficient de mult, încât să îi plaseze ceva

în pahar? Şi, oricine ar fi fost, acţionase singur sau la ordin? Fusese unul şi acelaşi om care îl ucisese pe Zervos şi îi mutase cadavrul?

— Încă nu ştiu, Sam, răspunse Billie, dar se întâmplă ceva extrem de periculos. S-ar putea să fie vorba despre aceeaşi persoană care l-a ucis pe Zervos şi care fireşte că vrea să mă înlăture şi pe mine, şi, prin extensie, el sau ea nu ţine prea tare nici la tine. Te sfătuiesc să îţi păzeşti spatele!

Era înfiorător să îţi imaginezi că un criminal ţi-ar fi putut pătrunde în dormitor cât dormeai. Într-atât, încât un tremur îi străbătu lui Billie şira spinării, iar aceasta simţi că i se face pielea de găină. Se abţinu să nu se scuture din tot corpul pentru a alunga senzaţia neplăcută şi în schimb îşi dădu părul brunet pe spate şi se îndreptă în scaun. Calmul exterior aducea după sine, de cele mai multe ori, şi calmul interior.

— Voi avea grijă! Îţi mulţumesc! răspunse Sam, clătinând din cap. Nu înţeleg... De ce să mute cadavrul la tine acasă? De ce să nu-l ducă undeva unde nu avea să fie găsit o perioadă mai lungă?

— Ei bine, cu siguranţă transmite un mesaj. Un fel de avertisment pentru mine, poate? Să mă ţină ocupată cu poliţişti, zvonuri şi incertitudine? Suficient cât să ratez licitaţia de astăzi, poate? speculă Billie. Nu ştiu! Poate ca să-mi însceneze crima, dar pare exagerat.

Billie se gândise la varianta asta, dar realitatea era că încrederea ei în sistem nu era atât de slabă, încât să creadă că urma să ajungă cu adevărat după gratii. Nu pentru multă vreme, oricum.

— Vreau să zic, continuă Billie, ce motiv aş avea pentru crimă?

— Că a refuzat să vorbească? sugeră Sam.

— Aşa că l-am strangulat? Ce sunt eu, Gestapo? Nu, nu sunt sigură că un judecător ar înghiţi o aşa poveste, zise Billie şi clătină din cap. Să îmi aducă pe cap poliţia şi să îmi împroaşte cazul cu noroi, da, sigur, dar să obţină chiar o condamnare? Să mă închidă pentru crimă?

Era oare posibil?

— Poate că au ales special un judecător pentru asta? se întrebă cu voce tare Sam.

Billie se încruntă. Simţea cum cofeina din licoarea preparată de Alma îi conferea o claritate aproape supranaturală. Drogurile nopţii trecute nu îi mai înceţoşau mintea, dar era ceva mai mult de atât. Spaima îngrozitoare cu care se trezise în această dimineaţă încă îi mai încorda nervii şi îi făcea membrele să zvâcnească, iar inima să bată cu neobişnuită putere. Acum observa şi ea asta, o citise în privirea asistentului.

— Nu ştiu, Sam, îi spuse în cele din urmă. În cel mai fericit caz, cineva mi-a transmis să renunţ la caz sau cineva vrea să-mi creeze suficiente probleme cu legea, încât să nu mai pot lucra.

Da! Un avertisment. Tactică de intimidare. Crezuseră că o pot speria. Ei bine, se înşelaseră. Aveau de-a face cu Billie Walker.

Billie îşi ridică bărbia sus.

— Dacă au impresia că asta mă va descuraja, se înşală amarnic. Încă nu ştiu exact cu ce avem de-a face, Sam, însă e ceva mult mai complicat decât ne-am imaginat. Se întâmplă ceva mult mai interesant şi al naibii de putred.

•

Când Billie şi Sam traseră maşina în faţa Cliffside Flats, soarele era pe cer, însă cea mai mare parte a locuitorilor din Edgecliff erau încă în pat. Billie nu putea fi sigură dacă erau sau nu priviţi, însă aleseră să nu se joace de-a v-aţi ascunselea, Sam parcând corect lângă bordură, apoi mergând în dreptul portierei pasagerului pentru a-i întinde o mână lui Billie şi a o ajuta să coboare.

Curând, băgară de seamă că nu sunt singuri, fiindcă zăriră o femeie care în mod evident se trezea devreme şi, după felul acuzator în care o privea pe Billie, era clar că nu aproba activităţile nocturne extravagante. Aceasta se apropia de ei pe trotuar, plimbând un Schnauzer miniatural. Era atât de încruntată, încât fruntea ei o duse pe Billie cu gândul la Marele Canion. Femeia privi încruntată la hainele strălucitoare de seară ale nou-sositei, apoi merse mai departe. Sam, din câte se părea, nu era atât de deranjant, fiindcă femeia nici nu se obosi să-i arunce o privire. Căţelul miniatural nu băgă în seamă judecăţile morale ale stăpânei sale, iar Billie făcu tot posibilul să îi urmeze exemplul. În schimb, îi ură zi bună lui Sam, într-o manieră formală, dar în acelaşi timp voioasă, apoi începu să urce cărarea ce ducea către intrarea în Cliffside Flats.

— Ah, ai uitat ceva! îi strigă ea, întorcându-se teatral înainte de a ajunge la intrarea în clădire.

Sam opri motorul, deschise portiera şi ieşi din automobil.

— Ce este, Billie? îi strigă el un pic mai tare decât ar fi fost necesar.

Billie coborî către el cu paşi afectaţi şi îi returnă batista.

— Bună treabă! îi şopti. Cred că ne-a ieşit bine. Mulţumesc!

Dacă poliţiştii nu erau acolo să o vadă sosind, cel puţin micul lor spectacol nu avea cum să fie lipsit de spectatori. Nu era suficient să trezească întregul cartier, însă poate că locuitorii mai indiscreţi din Cliffside aveau să vorbească despre ea la micul-dejun. În ochii lor, deja era un scandal. Billie făcu cu mâna, iar Sam demară, în aparenţă pentru nişte binemeritat somn, şi nu pentru a-şi schimba hainele şi a vedea care dintre prietenii lui îi poate împrumuta o maşină. Billie profită de ocazie pentru a mai arunca o privire în lungul străzii principale, cu un zâmbet discret şi plăcut pentru potenţialii ei spectatori. Cântecul păsărilor se înteţise, iar soarele începuse chiar să ardă.

Billie nu reperă niciun poliţist pe stradă, cel puţin nu în maşină oficială, deşi nu recunoscu toate automobilele parcate în apropierea clădirii. I se păru că zăreşte capul unei persoane, cu păr negru, într-un Vauxhall de pe la finalul anilor '30, însă se prea poate să fi fost numai o reflexie. Îşi reluă drumul către uşa principală a clădirii şi intră.

Când Billie ieşi din liftul automat, agentul de poliţie deja se afla în faţa apartamentului ei şi părea gata să spargă uşa. Cât de obositor este să ai atâta dreptate! Atât agentul de poliţie, cât şi poliţistul în civil se întoarseră spre ea, îmbrăcată în hainele alese ale mamei, la o oră atât de matinală! Hainele nu erau la modă, nu ar fi fost nici înainte de război, însă puţini bărbaţi şi-ar fi dat seama, spera Billie.

— Bună dimineaţa, domnilor! spuse Billie, apropiindu-se cu paşi eleganţi de cei doi şi cu mărgelele lucindu-i pe rochie. Pare că bateţi la uşa mea. Cu ce vă pot ajuta?

Chiar şi după două ore înfiorătoare, încă nu se făcuse opt. Într-o duminică obişnuită, Billie nu s-ar fi trezit înainte de nouă şi cu siguranţă nu s-ar fi aşteptat să se trezească înainte de acea oră după o noapte petrecută în oraş.

Billie le afişă celor doi bărbaţi un fermecător zâmbet discret. În spatele dinţilor ivorii se ascundea însă o determinare de oţel. Agentul de poliţie, un bărbat solid, cu fruntea lată şi chipul ascuţit ca o lamă de topor, îi era cunoscut, însă pe bărbatul mai înalt nu îl mai întâlnise, de asta era sigură. Acesta îşi scoase pălăria când o văzuse apropiindu-se pe coridor. Un gentleman. Avea în jur de un metru optzeci şi era lat în umeri; în orice alte circumstanţe l-ar fi considerat relativ chipeş, cu maxilarul bine definit şi chipul onest. Avea ochii deschişi la culoare, la fel şi genele, iar părul brunet îl avea tuns milităreşte, cu cărare într-o parte. Costumul albastru îi venea bine, dar era uzat. Era costumul unui bărbat care nu se preocupa de ţinută. Cravata de mătase pe care o purta la gât avea un model cu o pasăre şi era în nuanţe de roşu burgund şi ivoriu, cu urme de albastrul cerului. Nu arăta rău! Îşi ţinea pălăria în mâinile mari, dar elegante. În ansamblu, era bine îngrijit şi părea să aibă cu zece ani mai mult decât Billie. Ori aşa, ori cutele din jurul ochilor le căpătase în război, şi în realitate nu avea mai mult de treizeci şi un pic de ani. Faţă de topor, pe de altă parte, nu necesita cine ştie ce inspecţie. Era un pic mai înalt decât Billie, dar de vreo trei ori mai mare în circumferinţă. Degete ca nişte cârnăciori. Un chip permanent încruntat. Îmbătrânise de la douăzeci de ani şi era un subaltern dur, hotărât să arate din ce e făcut. Erau cu zecile ca el în oraş. Billie era sigură că îl întâlnise când lucrase la vreun alt caz şi că nu fusese impresionată.

— Domnişoară Walker? Ne pare rău să vă deranjăm, dar văd că deja v-aţi trezit, îi spuse bărbatul înalt fără prea mult sarcasm, lucru admirabil în

circumstanţele date. Mă tem că avem nevoie să ne arătaţi interiorul apartamentului dumneavoastră.

— Mizz, spuse Billie, strecurându-se printre cei doi şi descuind uşa.

— Poftim?

— *Mizz* Walker. Nu contează! spuse Billie şi intră în apartament, unde îşi dădu jos de pe umeri blana de vulpe, observând cum mişcarea le atrase privirea celor doi. Îmi puteţi arăta documentele, vă rog? întrebă ea cu naturaleţe.

Întinse mâna, cealaltă proptindu-şi-o în şold.

— Doamnă, dacă voiam, vă făceam praf uşa, spuse Faţă de topor, impacientat.

— Ei bine, văd că n-aţi făcut-o. Şi pentru asta vă sunt foarte recunoscătoare, spuse Billie, zâmbind. Documentele, vă rog!

Cei doi părută luaţi prin surprindere, apoi cel înalt îi arătă portofelul cu insigna, fără niciun moft. Ea îl luă şi o studie.

Inspectorul-şef Hank Cooper. Îl privi, cu capul aplecat într-o parte.

— Hank... E un nume american? întrebă ea.

— Mama era din America, răspunse bărbatul ridicând din sprâncene şi luându-şi înapoi portofelul.

O privea cu ochii mari. Să fi fost verzi? Billie decise că erau căprui cu urme de verde şi auriu.

Îşi întoarse apoi atenţia asupra insignei agentului, pe care o privi scurt înainte de a i-o da înapoi. *Agent de poliţie Dick Dennison.*

— Cărui fapt datorez onoarea vizitei dumneavoastră, inspectare? îl întrebă ea pe cel înalt.

Lui Billie îi dădu prin gând să îşi scoată afurisiţii ăia de pantofi strâmţi, dar hotărî să mai reziste.

— Dacă aţi putea să nu atingeţi nimic, nu vă vom răpi foarte mult timp, îi vorbi inspectorul pe un ton rigid şi profesionist, ca şi cum dintr-odată şi-ar fi adus aminte pentru ce se afla acolo.

— Ceai? Cafea? le oferi Billie.

Aceştia o ignorară şi începură să cotrobăie prin apartament. Agentul intră în dormitor. Billie îl auzi cum deschide uşile dulapului, ca mai apoi să le închidă la loc. După un minut, acesta ieşi din dormitor.

— Ce anume v-a adus la mine acasă, mai exact? întrebă ea.

— Aţi lipsit de acasă toată noaptea? o întrebă cel înalt.

— Mă tem că da, spuse ea.

Mărturisirea nu avea să-i ajute reputaţia, însă alternativă era mult mai puţin atrăgătoare, aşa că aparenţele trebuiau de această dată ignorate.

— Nu obişnuiesc, explică Billie, însă am terminat un caz important săptămâna trecută şi abia ieri am găsit timp să sărbătoresc. Am ieşit cu secretarul meu – sau, dacă vreţi, cu asistentul meu.

Inspectorul păru să asimileze informaţia primită, deşi lui Billie îi era greu să estimeze ce părere îi crease, acum, că bărbatul revenise la atitudinea sa profesionistă.

— Poate că l-aţi cunoscut? Samuel Baker. A fost unul dintre *Şobolanii din Tobruk.* Batalionul 2/23 infanterie, Brigada 26, Divizia 9. Dumneavoastră unde aţi făcut serviciul militar?

— Înţeleg că sunteţi investigator privat, spuse acesta, evitând întrebarea.

Billie încuviinţă din cap. Faţă de topor continua să scormonească – acum ajunsese în baie.

— Un apel anonim în legătură cu mine, poate? insistă ea.

— Mda, răspunse Faţă de topor, ieşind din baie.

Acesta avea fălcile încleştate şi ochii mijiţi. Nu era la fel de bun la alura profesională.

— Trebuie să fi fost o sursă de încredere pentru ca un inspector-şef să vină aici atât de devreme, adăugă Billie.

— Mda, mormăi agentul.

— Bănuiesc că anonimitatea nu mai e ce-a fost odată, comentă Billie.

În apartament se aşternu o linişte apăsătoare. Inspectorul stătea în dreptul ferestrei, cu draperia trasă, şi observa schimbul de replici dintre cei doi cu mâinile în buzunar şi cu ochii deschişi la culoare ageri, atent să nu piardă niciun detaliu. Faţă de topor începu să cotrobăie din nou, de această dată cu şi mai puţină eleganţă, deschizând şi închizând dulapurile din bucătărie foarte demonstrativ, de parcă nu eşuase deja în a găsi ceea ce venise să găsească, ceea ce se presupunea că avea să fie limpede ca lumina zilei.

Billie se apropie de fereastra mare şi se uită jos, în stradă. Apartamentul ei era în colţul din nord-est al clădirii, de unde avea o perspectivă favorabilă asupra traficului din Edgecliff Road. La o stradă în jos de intrarea în Cliffside Flats era parcată maşina Vauxhall observată mai devreme de Billie. Da! simţi femeia. Era cineva în acea maşină. Poate aceeaşi persoană care o urmărise în ziua în care fusese la magazinul de blănuri al soţilor Brown din Ştrand Arcade. Ce rol avea această persoană în puzzle?

— Acel Vauxhall de acolo... E unul de-ai voştri? îl întrebă ea cu prefăcută lejeritate pe inspector.

— Vauxhallul?

— Da! Cred că cineva ne urmăreşte.

— Nu e de-ai noştri, spuse inspectorul relaxat, însă Billie îl simţise deja mai încordat pe Faţă de topor, care se întorsese în living.

Billie îşi trase un scaun şi luă loc.

— Oferta de ceai rămâne valabilă, îi spuse inspectorului. Sau cafea.

— Nu, mulţumesc, domnişoară! răspunse acesta, încrucişându-şi braţele la piept.

— V-aţi transferat recent? se interesă ea. Nu cred să vă mai fi auzit numele până acum. O ştiţi pe sergentul-şef Lillian Armfield? Vă rog să îi transmiteţi salutările mele când o vedeţi! Îi sunt datoare cu o vizită.

Inspectorul-şef Cooper nu muşca momeala. Devenise impenetrabil ca o scoică. Una politicoasă, dar totuşi impenetrabilă.

Pe Faţă de topor îl treceau toate apele.

— Nu aţi raportat dumneavoastră descoperirea unui cadavru noaptea trecută? o întrebă morocănos.

— Ba da, spuse Billie, punându-şi un braţ pe după spătarul scaunului şi privindu-l în ochi pe agent, curioasă unde voia să ajungă cu asta. La Palatul Poporului, se grăbi să precizeze.

— Apoi aţi părăsit oraşul? Sfinte Dumnezeule, ce excentrice sunteţi voi, femeile! Cum vedeţi un cadavru, cum vă apucă nebunia.

Beneficiarul ultimei glume era celălalt bărbat, însă agentul râse de unul singur.

— Nu-mi spuneţi că dumneavoastră nu aţi bea ceva după ce aţi da nas în nas cu un cadavru? îl întrebă Billie privindu-l fix, iar acestuia i se şterse rânjetul de pe buze.

Dintr-odată, inspectorul expiră zgomotos. Billie nu se întoarse către el. Continuă să îl fixeze pe Faţă de topor, care acum nu îi mai întâlnea privirea. Bărbatul se făcuse roşu ca sfecla la faţă şi îşi încorda pumnii de parcă ar fi primit nişte monede foarte valoroase. În alte circumstanţe, unul dintre acei pumni ar fi putut încerca să o atingă.

— Nu era nimeni acolo însă, reuşi să riposteze agentul de poliţie, deşi cu mai puţină încredere de această dată. Asta numai *visează* cadavre, anunţă el.

La această remarcă, începu să chicotească din nou. Era un adevărat *one-man show,* la care era şi protagonist, şi public. Inspectorul îi privi fără a spune nimic.

— Nu mi-am imaginat nimic, domnule poliţist. Era acolo, în camera lui de la Palat, spuse Billie cu sinceritate.

Această sinceritate fu irosită pe agent, însă inspectorul o asculta cu atenţie, tăcut.

— O persoană moartă nu ţi-o *imaginezi,* mai spuse Billie.

— Şi, oricum, ce făceaţi acolo, în camera unui bărbat? vorbi din nou Faţă de topor.

Omul ăsta chiar avea ceva împotriva ei. I-ar fi plăcut să ştie de ce.

— Bărbatul se numea Zervos, îi explică ea, adoptând un ton profesionist. Con Zervos. Lucra ca portar la clubul The Dancers de pe George Street, cum ieşi din Victory Lane, şi era dispus să stea de vorbă cu mine, aşa cum le-am spus şi poliţiştilor aseară. Era târziu fiindcă atunci scăpase el de la muncă. The Dancers închide la ora unu noaptea.

— Acceptaţi deseori invitaţii de a urca în camerele bărbaţilor în toiul nopţii?

Billie ignoră remarca.

— Aţi terminat aici sau vreţi să-mi cotrobăiţi şi-n sertarul cu lenjerie intimă? îl întrebă ea.

— Cred că am terminat, zise inspectorul, care părea să fi auzit şi spus suficiente. Vă mulţumim pentru timpul acordat, domnişoară! Scuzaţi-ne că v-am deranjat!

Billie se ridică de pe scaun şi îi înmâna inspectorului cartea ei de vizită.

— Dacă aveţi nevoie să îmi puneţi vreo întrebare, ştiţi unde mă puteţi găsi. Voi fi aici sau în biroul meu din Daking House. Nu am născocit ce am văzut noaptea trecută, inspectore. Nu ştiu ce v-a adus astăzi aici, dar aş vrea foarte mult să aflu.

Acesta întoarse cartea de vizită în mână, cu degetele lungi şi elegante.

— Nu e ciudată chestia asta, o damă frumoasă ca dumneata să se amestece în aşa ceva? spuse Faţă de topor.

Omul pur şi simplu nu putea să-şi ţină gura. Răbdarea lui Billie era aproape epuizată. Agentul se întoarse către inspector şi adăugă:

— Tatăl ei a fost investigator privat, ştiai? Barry Walker. A fost şi poliţist odată. Bietul de el s-ar învârti în mormânt acum, spuse acesta, privind-o pe Billie cu ochii lui mici şi lucioşi, dacă ar şti că fetiţa lui...

Billie simţi că îşi pierde cumpătul. O ardea faţa. Trecură câteva secunde, timp în care nu muşcă momeala şi îşi ţinu firea în frâu. Era o mişcare jalnică de-a dreptul ca individul să-l aducă în discuţie pe răposatul ei tată.

— Ei bine, dacă aţi terminat cu mine, mi-ar prinde bine un somn de frumuseţe, spuse ea cu vădit efort, afişându-şi totuşi zâmbetul profesionist. Se apropie de uşa de la intrare şi puse mâna pe mâner, adăugând: O zi bună, domnilor!

Odată ieşiţi bărbaţii în hol, Billie închise uşa fără menajamente. Agentul ştia cine sunase la poliţie. Poate că şi inspectorul. Billie se apropie de fereastră şi curând îi zări pe cei doi străbătând drumul până la maşina de poliţie. Nu avea să strice o vizită făcută acelui inspector, se gândi ea,

privindu-l. Spre surprinderea ei, acesta se îndepărtă de partenerul său şi se apropie de maşina Vauxhall parcată în capătul drumului. În câteva clipe, se aplecă pe geamul şoferului şi începu să stea de vorbă cu cineva, în timp ce Dennison îl aştepta în drum. Acesta clătină din cap şi dădu cu piciorul în pământ, ca un copil mic. După ce scurtul schimb de replici luă sfârşit, portiera maşinii se deschise, iar un bărbat ieşi afară, aparent fără mare tragere de inimă.

Ia te uită, ce avem noi aici?

Billie Walker îl recunoscu.

Era un alt investigator privat, la fel ca ea, pe numele lui Vincenzo Moretti. Se zvonea că ar fi asociat cu *Mano Nera* sau cu *Camorra,* bande misterioase de infractori australieni de origine italiană, cunoscute pentru şantaj şi violenţe, zvon pe care Billie, de altfel, îl găsise întotdeauna mai degrabă convingător. Individul îl urase cu pasiune pe tatăl lui Billie, care o avertizase în legătură cu el. Ceva ce avea de-a face cu vremea când era poliţist, însă mai multe nu ştia. Din câte se părea, tatăl ei îi făcuse probleme lui Moretti, probleme pe care acesta din urmă i le întorsese constant după aceea. De regulă, investigatorii privaţi nu se înţelegeau între ei, bineînţeles, dar domeniul nu era chiar aşa de bănos, încât să merite să îi faci necazuri altuia. Nu, ura lui pentru Billie era altceva, era moştenită. Era ceva personal. Şi, iată-l acum pe Moretti, cu maşina parcată în faţa apartamentului ei la ora opt într-o dimineaţă de duminică. Şi ce dimineaţă îşi alesese!

Conversaţia din stradă se sfârşise. Moretti urca înapoi în Vauxhall, cu umerii plecaţi, iar inspectorul înalt i se alătură lui Dennison. Înainte ca poliţiştii să dispară din câmpul vizual al lui Billie, inspectorul Cooper se întoarse şi căută fereastra lui Billie cu privirea. Billie nu reuşi însă să îi citească expresia.

•

Două ore mai târziu, Sam sosi într-un Ford Prefect cu suport pentru bagaje pe capotă, perfect adaptat sarcinii pe care o aveau. Conform instrucţiunilor, purta costum, o pereche de ochelari cu lentile rotunde şi o beretă cafenie, aşa încât nimeni nu ar fi putut să îl asocieze cu bărbatul care îşi făcuse apariţia la aceeaşi adresă cu puţin timp în urmă. Intră în Cliffside Flats şi ieşi de acolo cu o femeie trecută de vârsta a doua, cu o pălărie cloş pe cap şi cu un palton larg şi uşor din tweed pe umeri. Bărbatul o ţinu uşor de cot şi o ajută să urce în maşină, înainte de a-i urca pe capotă valizele. Una dintre ele era un geamantan mare şi greu.

25 de minute mai târziu, privitorii atenţi aveau să o observe pe Alma McGuire, menajera baronesei von Hooft, intrând în Cliffside Flats, întorcându-se din câte se părea de ia plimbare matinală de duminică. Numai

cei mai atenţi observatori ar fi putut băga de seamă asemănarea remarcabilă dintre pantofii acesteia şi aceia purtaţi de femeia cu cloş.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Era începutul unei după-amiezi incerte, care venea pe urmele unei dimineţi fantastic de neplăcute, iar strada din Paddington pe care se aflau Billie şi Sam era un ospăţ vizual de limuzine Rolls-Royce şi Cadillac, din care ieşeau ceea ce tinerei îi păreau a fi cei mai înstăriţi şi mai şic cetăţeni ai Sydneyului. Billie scruta împrejurimile ca printr-un telescop pe al cărui ecran se perindau personaje cu sânge albastru atât de rafinate şi de civilizate, încât îi venea greu să creadă că fac parte din aceeaşi lume în care se trezise în această dimineaţă. Aici, bărbaţi şi femei bine îmbrăcaţi soseau cu şoferi la uniformă şi erau escortaţi de bărbaţi la patru ace prin uşile duble ale unei clădiri istorice, cu două etaje, cu faţada din gresie. Billie zări un semn mai degrabă discret, cu litere aurii filigranate, pe un fundal negru, care confirma că într-adevăr găsiseră sediul casei de licitaţii menţionate în anunţul care îl interesase atât de tare pe Adin Brown.

Casa de licitaţii Georges Boucher, scria pe semn.

Apropiindu-se, Billie cercetă din priviri întreaga clădire. Poartă de fier, în prezent deschisă. Garduri vii perfect întreţinute. Arbuşti ornamentali fasonaţi. O grădină de dimensiuni mici cu flori englezeşti bine întreţinute. Ca multe alte clădiri vechi din Sydney, şi aceasta era cuibărită între alte două edificii cu o vechime asemănătoare. Construcţia avea un aspect imaculat întreţinut şi de bun-gust, care garanta întotdeauna preţuri exorbitante. Deşi Billie se descurca în aproape orice context social, se simţea mai mult ca de obicei ca un intrus, în special în această zi, care pornise într-o manieră atât de ruşinoasă. Un pui de somn, câteva ceşti mari de ceai şi un duş o înzdrăveniseră suficient pentru a participa la licitaţie, de la care nu ar fi lipsit pentru nimic în lume, în special dacă nefericita înscenare de dimineaţă fusese pusă la cale tocmai pentru a o împiedica să calce pragul amintitului stabiliment.

— Parc-am picat în cuibul ştabilor, îl auzi Billie pe asistentul ei spunând printre dinţi când intrară braţ la braţ în gloata înstărită. Scuzele mele, Mizz Walker! îşi ceru el iertare aproape imediat, fără îndoială amintindu-şi că mama ei e baroneasă.

— N-ai pentru ce, Sam! Suntem, cum spui tu, în cuibul ştabilor, îi dădu ea dreptate şi îi zâmbi cu căldură companionului său, care astăzi îşi făcuse cu prisosinţă datoria.

Bănuiesc că sunt şi eu pe jumătate ştab, se hotărî Billie când îşi aminti de părinţii ei atât de incompatibili ca statut social, dar în acelaşi timp atât de compatibili din punct de vedere sentimental. În această clipă îşi dorea ca şi contul ei din bancă să reflecte mai bine latura aceasta a familiei. Aceasta era tipul de adunare socială în care puteai observa de cât de puţină putere şi avere dispuneai cu adevărat. Însă Billie era cu mult mai norocoasă decât mulţi alţii şi nu îşi permitea prea des să uite asta, nu după toate câte văzuse. Şi cu siguranţă era mai norocoasă decât săracul Con Zervos, care merita mult mai mult decât ceea ce primise. Spera însă că tânărul Adin Brown nu se îndrepta în acest timp către o soartă asemănătoare.

Pe lângă ei treceau bărbaţi în haine scumpe, precum şi femei în rochii la comandă şi cu pălării extravagante. În lumina soarelui străluceau perle şi nestemate, purtate la ureche, pe degete sau poate peste mănuşi, la încheieturile fragile ale unor doamne. Pantofii erau lustruiţi şi imaculaţi, ca şi cum nu s-ar fi coborât vreodată la nivelul pământului sau al vreunei alei mai răsărite. Sam parcase pe aleea din dos, un gest deosebit de prudent, având în vedere că Fordul aducea mai mult a „farmec rustic" decât a averi transmise din generaţie în generaţie. Billie încuviinţă din cap către Sam şi amândoi trecură prin porţile deschise, flancate de gardul viu, îndreptându-se către intrarea aglomerată a casei de licitaţii. Formau o pereche atrăgătoare, fiind sensibil mai tineri decât restul lumii, care în marea ei majoritate îşi purta părul cărunt şi elegant aranjat sub pălării Homburg sau sub pălării melon, sau poate sub turbane cu bijuterii şi pălării platou.

Sam purta costumul lui bun din lână uşoară, bleumarin, pe care Billie i-l făcuse la comandă, asortat cu o cravată în nuanţe de maroniu, bleumarin şi alte tente de albastru, aleasă pentru a-i complimenta ochii, alături de o curea din piele maronie şi de pantofi Brogue, pe care încă nu îi purtase suficient cât să nu îl mai strângă. Folosise aceeaşi vestimentaţie de multe ori la tribunal. Garderoba lui, se gândi Billie, se învârtea în jurul costumului elegant purtat cu o seară în urmă, al celui în dungi purtat la birou, al uniformei militare şi al vestimentaţiei de astăzi.

Chiar şi Billie depusese un deosebit efort vestimentar în această după-amiază, alegând să poarte o rochie cu umerii pătrăţoşi, dar totuşi feminină, de un gri-deschis cu o bordură strălucitoare de un verde vânătoresc şi cu o fundă de mătase atent legată la talie, asortată cu mănuşi în aceeaşi nuanţă de verde. Rochia o croise după un model *Vogue Coutourier Design* şi, la fel ca toate celelalte veşminte făcute de ea, îi consumase mult timp, însă rezultatul fusese impecabil. Aceasta îi cădea puţin sub genunchi, cu o fustă în A care îi oferea suficientă libertate de mişcare fără a-i mânca inutil cupoane de material textil. Purta, înclinată pe cap, o mică pălărie din rafie şi

mătase, de sub care se vedea părul brunet ondulat, iar o voaletă subţire, neagră, îi acoperea jumătate de chip şi îi cobora până la claviculă; aspectul era completat de o pereche de ochelari cu lentile rotunde şi fumurii, împreună cu o broşă cu imitaţie de perle, precum şi cu cercei. Lungimea rochiei şi tocul relativ înalt erau perfecte pentru o ţinută de zi, însă texturile erau strategic luxuriante. Mătasea folosită de Billie avea o calitate deosebită şi fusese păstrată de dinaintea războiului. În acelaşi timp, rochia din crep satin aproape întunecată de cu o seară înainte fusese aruncată în fundul dulapului pentru lenjerie, posibil destinată să devină cârpe într-un viitor îndepărtat.

Billie îşi îndreptă umerii.

— Intrăm în gura lupului? spuse jovial.

— Chiar că, răspunse Sam. Şi, trebuie să spun, arăţi splendid, o complimentă el, ridicându-şi uşor pălăria de pe cap.

Şi el se integra bine. Nu ai fi zis că îşi petrecuse dimineaţa transportând un cadavru într-un cufăr.

Cei doi urcară cele câteva trepte de gresie şi ajunseră la interior, unde călcară pe covoare persane şi traversară pasaje pline de antichităţi bogat ornamentate, unde era mai răcoare decât din stradă, iar aerul era înnobilat de parfumul florilor proaspăt tăiate, aranjate în vaze baroce, de sub care se ridica aroma lustrului de mobilă. Oaspeţii se învârteau prin clădire, purtând scurte conversaţii în timp ce sorbeau băuturi răcoritoare şi li se ofereau cataloage, din care primi un exemplar şi Billie. Pereţii, cât vedeai cu ochii, erau împodobiţi cu draperii grele de catifea, care dădeau impresia că ar putea fi în orice clipă trase deoparte pentru a descoperi o privelişte nemaivăzută şi nepreţuită. În faţă, pe o mică scenă elevată, se afla un podium, iar în faţa acesteia fuseseră dispuse două duzini de scaune pliante. Pe scenă şi în jurul ei erau dispuse ceea ce păreau a fi obiecte mici şi mari de o valoare inestimabilă. Printr-o uşă din stânga, personalul, cu şorţ şi mănuşi albe, intra şi ieşea, ducând alte şi alte bogăţii. Oaspeţii însă, se gândi Billie, erau cel puţin la fel de interesanţi ca şi bunurile expuse, şi părea să nu fie singura de aceeaşi opinie, având în vedere că un număr de clienţi o sorbeau din priviri, în timp ce ea studia la rândul ei, cu discreţie, publicul. Se întrebă în treacăt câţi dintre cei prezenţi se cunoşteau, fiindcă îi dădeau senzaţia de cerc restrâns. Poate că acest aspect şi făcea ca prezenţa ei să fie atât de interesantă – ea şi însoţitorul ei nu erau de-ai casei.

Cele mai multe dintre femeile din sala de licitaţii purtau un tip sau altul de blană, observă Billie, cele de vulpe, ale căror ochi de sticlă te priveau stăruitor din capetele împăiate fiind, aparent, la mare căutare. Aveau oare afacerile familiei Brown să prospere dacă tendinţa se păstra? Raţionalizarea

şi restricţionarea obiectelor de lux era evident că nu avuseseră un impact serios asupra acestui anturaj. Oare vreunul dintre ei cumpărase din magazinul familiei Brown? Îl cunoscuse şi pe Adin? Billie luă aminte la chipurile din jur, înmagazinându-le în formidabila ei memorie.

— Să stăm jos! îi sugeră lui Sam.

Se îndreptară către scaunele de la capătul celui de-ai cincilea rând. Billie îi înmână lui Sam catalogul licitaţiei şi îi ceru să caute obiectele cărora li se făcea reclamă în ziarul care îi stârnise interesul lui Adin, în timp ce ea continuă să cerceteze publicul.

În faţa lor urcă pe scenă un bărbat într-un costum din trei piese şi cu papion, iar murmurul mulţimii se stinse.

— Vă rog să luaţi loc! Licitaţia va începe în scurt timp, anunţă acesta cu gesturi şi mişcări bine alese şi elegante, care nu i-ar fi fost total necaracteristice unui antreprenor de pompe funebre.

Sam îşi ridică privirea din catalog.

— Vrei să îţi aduc ceva înainte să înceapă? o întrebă în şoaptă.

Billie îşi dădu jos ochelarii fumurii şi îi întâlni privirea.

— Nu cred că vom avea nevoie de paletă, îi spuse ea.

Licitaţia oferea obiecte prea costisitoare pentru buzunarul ei, însă privind la oamenii din sală, dintre care numai jumătate aveau palete de licitare, nu i se părea deplasat să fie spectatori şi atât.

— Şampanie? se oferi el să o servească, făcând un gest în direcţia chelnerilor cu tăviţele lor argintii.

— Niciodată! refuză ea şi se foi în scaun. Cel puţin nu săptămâna asta.

Următoarele nouăzeci de minute trecură fără niciun eveniment notabil în sala copleşitor de opulentă, în care articolele se perindau pe scenă unul după altul până ce, la un moment dat, deveniră un fel de procesiune neîntreruptă de mărfuri la care Billie, cu finanţele ei, nu ar fi avut acces. Nici urmă de Adin Brown, nici măcar în momentul în care bufetul din lemn sculptat, prezentat în anunţul din ziar, fu expus şi vândut. Georges Boucher, corpolent, socializa selectiv, salutându-şi clienţii preferaţi, apoi dispărând pe tărâmul misterios din spatele perdelelor negre. Billie căută din priviri cuplul pe care îl văzuse la The Dancers, însă nu îl zări.

Un lucru care probabil i se trăgea de la ultimele 24 de ore foarte stranii pe care le petrecuse fu faptul că licitaţia îi stârni lui Billie sentimente puternic conflictuale cu privire la familie, avuţie şi proprietate. Nu putea să nu îşi imagineze că unele dintre piesele expuse şi vândute reprezentau declinul unor familii odinioară măreţe sau trecerea în nefiinţă a unor oameni ale căror posesiuni îndrăgite nu reprezentau nimic pentru urmaşi, cu excepţia unei promisiuni în bani. Pe Billie o răscolea scoaterea la licitaţie a unei

cutiuţe de scrisori din epoca victoriană, împodobită cu inserţii de argint şi sidef şi gravată cu numele Rose Cox. La interiorul cutiei, căptuşit cu velur, se afla un bileţel inscripţionat cu cuvintele „În afectuoasa amintire a lui" Rose Hannah Caroline Klimpton, mai mult ca sigur numele de căsătorie al fetei, care decedase, conform bileţelului, la 1 septembrie 1897, la vârsta de 26 de ani. Cum de îşi găsise acest obiect locul sub ciocanul adjudecătorului? Asemenea lucruri nu erau rare, bănuia Billie, dar ceva la tristeţea abandonării cutiei de scrisori, precum şi gândul la posesorul ei de demult aproape o împinseră pe Billie să o achiziţioneze. Licitaţiile puteau fi în acelaşi timp locuri de pierdere şi de descoperire.

— Te simţi bine? murmură Sam.

Acesta simţise desigur, dacă nu văzuse, că o macină ceva. Billie spera că mama ei nu urma să fie forţată mai devreme sau mai târziu să se despartă din disperare de posesiunile ei. Şi totuşi, după război, ce importanţă mai puteau avea obiectele de preţ, decât să hrănească, să îmbrace şi să pună un acoperiş deasupra capului, pentru măcar o zi în plus?

Billie fu scoasă din reveria sa de mişcările draperiilor grele de catifea. Îmbrăcat în negru şi alb, un membru al personalului care se strecurase printre draperiile care înconjurau încăperea îi permise lui Billie să zărească dincolo de acestea o uşă deschisă, iar în faţa acesteia, cu spatele la ea, un bărbat cu părul alb ca neaua. Materialul greu reveni la poziţia iniţială, iar imaginea dispăru.

— Iar acum ajungem la lotul 664, anunţă adjudecătorul.

Sam arătă către catalogul deschis şi schimbă o privire cu Billie. Era prezentată una dintre piesele din anunţ, un colier. Adjudecătorul îl descrise ca fiind o bijuterie rară Art Nouveau, creaţie Georg Kleemann, făurită din argint cu opale, perle de apă dulce, lapis lazuli şi ametist. Ceea ce îl scotea cel mai tare în evidenţă însă era forma de aripă de liliac a părţii principale a pandantivului complex. Kleemann, explică adjudecătorul, fusese o figură bine-cunoscută la începutul secolului, lucrând în Germania în celebrul *Jugendstil.* Să îi fi atras atenţia lui Adin Brown acest obiect? Sau poate fusese numele casei de licitaţii Boucher? Billie mai aruncă o privire prin sală, străduindu-se să vadă până în spate, la intrare. Nici urmă de băiat. Dacă era prezent, era bine ascuns. De altfel însă, se aflau într-o încăpere plină de obiecte ascunse. Billie tânjea să treacă dincolo de draperiile de catifea.

Un angajat al casei de licitaţii, îmbrăcat cu şorţ şi mănuşi albe, începuse să treacă pe culoar pentru a le expune clienţilor interesaţi colierul, care era prins în mod elegant de un cadru căptuşit cu catifea. Câţiva oameni îi făcură semn aproape imperceptibil, iar el, bun observator, cum de altfel era antrenat să fie orice angajat al unei case de licitaţii, se mişcă cu graţie în

direcţia lor. Niciunul dintre aceştia nu îi părea cunoscut lui Billie, care era sigură că nu îi văzuse la The Dancers în niciuna dintre cele două seri în care fusese acolo. Bijuteria strălucea în luminile sălii, în vreme ce adjudecătorul descria lustrul perlelor, strălucirea ametistelor şi vechimea estimată la anul de graţie al mişcării Art Nouveau, 1907. Când angajatul trecu prin dreptul lor, Billie ridică un singur deget, iar acesta se opri pentru a-i prezenta colierul. Era într-adevăr o bijuterie frumoasă şi foarte neobişnuită, ceva ce ar fi putut purta actriţa franţuzoaică Sarah Bernhardt. Ceru să vadă spatele, iar mâinile, înmănuşate, întoarseră obiectul pentru ea. Pe spate se afla o plăcuţă nominală cu iniţialele GK şi numărul 935, care semnifică argint. Alte două persoane solicitară obiectul pentru a-l inspecta; Billie nu le recunoscu. Paletele fură ridicate, banii licitaţi, şi, curând, obiectul dispăru. 1.200 de lire australiene. Era suficient cât să-i facă pe unii să ucidă. Oare de-asta murise Con Zervos? Până la urmă, banii erau principalul mobil al unei crime – parte a trioului completat de gelozie şi putere. Dar cum se potrivea cu restul indiciilor? Cu Adin şi Con?

După ce alte câteva obiecte de valoare făcură rondul – ceasuri de cămin rare şi coliere din perle –, veni şi rândul lotului de inele din anunţul de la ziar, printre care şi inelul mare de aur, din epoca victoriană, pentru bărbaţi, decorat cu trei pietre preţioase tăiate în forme rotunde – un diamant coniac, un safir albastru şi un al doilea coniac. Acesta era piesa principală, care era prezentată şi în ziar. Billie ceru să vadă inelele, examinându-l pe cel victorian şi descrierea acestuia: un safir autentic, rotund, de aproximativ 12 carate, şi două diamante coniac maronii naturale, rotunde, având greutatea totală de aproximativ 20 de carate. Greutate totală aproximativă: 32 de carate. Provenienţă necunoscută.

Din nou, nu părea să fie vorba de nimic ieşit din comun. Poate că anunţul din ziar fusese până la urmă o pistă falsă?

Nimic nu se potrivea! Cu siguranţă Zervos nu avusese inelele şi nici colierul, şi desigur nici bufetul prezentat în anunţ. Nu avusese mai nimic, de fapt, iar acum era mort şi luase cu el ceea ce ar fi vrut să-i spună lui Billie. Adin nu părea să fie prezent la licitaţie, fie pentru a cumpăra, fie pentru a fura ceva. Nu, puzzle-ul era încă nerezolvat, căci piesele nu ajunseseră la locurile lor logice.

Cum rămânea cu Boucher? Poate că numai numele acesta îl stârnise pe tânăr? Fusese o ceartă din motive sentimentale? Fata în violet care păruse prea tânără şi nelalocul ei la masa lui Boucher cu o seară în urmă? Era doar o coincidenţă faptul că Boucher se aflase la The Dancers, un loc în care Adin era evident disperat să intre?

CAPITOLUL OPTSPREZECE

— Crezi în noroc, Sam? întrebă Billie.

— Noroc? Ei bine, cred în oameni norocoşi, bănuiesc.

Soarele coborâse deja pe bolta cerească în momentul în care părăsiră în sfârşit atmosfera rarefiată a Casei de licitaţii Georges Boucher, umbrele celor din jur alungindu-se în umbre reci şi întunecate când ieşiră în aleea din spatele casei de gresie, unde era parcată camioneta lui Sam. Experienţa nu fusese complet neinteresantă, însă Billie nu se considera mult mai lămurită în privinţa cazului, iar impresia pe care i-o lăsaseră atâţia bani la un loc o apăsa în continuare. Întrebările ei discrete despre Adin Brown adresate personalului casei de licitaţii nu obţinuseră niciun fel de clarificare. Buzele erau pecetluite, aproape în mod suspect, şi orice încercare de a se strecura dincolo de perdele fusese împiedicată de angajaţii prezenţi. Billie se simţea murdară, ca şi cum ar fi vrut să îşi spele locul de pe hainele şi de pe corpul ei. Şi se simţea profund epuizată.

— Eu nu cred în noroc, spuse ea, însă în unele zile...

Poate că rochia în nuanţa cernelii nu fusese totuşi purtătoare de noroc, cum anticipase mama ei. Poate că Billie însăşi aducea ghinion. Nu fusese o zi reuşită pentru B. Walker, investigator privat. Iar în câteva ore, foarte curând adică, asistentului ei avea să îi revină sarcina neplăcută de a despacheta cufărul supra-încărcat în care săracul Con Zervos avea să fie găsit de către autorităţi – însă departe de apartamentul baronesei von Hooft şi de cel al fiicei sale, investigator privat. Billie nu îl întrebase pe Sam unde depozitase cufărul cât fuseseră împreună la licitaţie. Poate că era încă în maşina amicului său. *Sper că se află într-un loc răcoros,* gândi Billie cu morbiditate.

Mintea ei se opri asupra contrastului extrem dintre portarul sărac, tratat ca un parazit şi aruncat pe covorul ei, şi toţi oamenii bogaţi adunaţi în casa de licitaţii, trataţi ca nişte regi, serviţi cu răcoritoare pe platouri de argint în timp ce licitau pentru opere de artă şi bijuterii lucitoare. Reflectă la variile motive pentru care aceştia şi-ar dori să aibă picturile, sculpturile, colierele şi inelele strălucitoare expuse. Văzuse nişte lucruri frumoase acolo – unele dintre ele s-ar fi putut numi chiar capodopere –, dar simţise şi mirosul puternic al competiţiei. Cum altfel ar fi putut cineva să explice faptul că atât de mulţi oameni erau dornici să fie *văzuţi* cumpărând?

— Atâta bănet! murmură Sam, care îşi punea evident aceleaşi întrebări.

Acesta păruse frapat de bogăţia participanţilor la licitaţie. Venind de la ţară, probabil că nu mai văzuse niciodată atât de multă bogăţie şi atât de multe privilegii concentrate într-un spaţiu atât de restrâns. Billie, pe de altă parte, mai văzuse aşa ceva, deşi într-un context cu totul diferit, şi dezvoltase un anume cinism. Unde erau acum toţi acei „prieteni" care umpluseră viaţa socială a mamei sale înainte ca aceasta să fie nevoită să-şi vândă conacul din suburbia Potts Point şi să se mute la apartament? Unde fuseseră când îşi pierduse soţul investigator privat? Unde erau acum, când vânduse pianul model „baby" pentru a o scoate la capăt? Ella întreţinuse nişte contacte sociale impresionante, însă multe dintre acestea se risipiseră, aşa cum fug şobolanii când se scufundă corabia, în momentul în care averea ei se consumase. Şi fix asta fuseseră, nişte şobolani.

— Unii oameni trăiesc bine de pe urma războiului, spuse Billie contemplativ. Şi toţi morţii ăia ar fi meritat mai mult.

Tânăra clătină din cap cu mâhnire. Morţii erau aproape fără excepţie cei mai săraci, cei care posedau cea mai puţină putere politică şi socială. Întotdeauna fusese aşa: bărbaţii puternici extrag alţi bărbaţi şi tineri din comunităţile lor şi îi aruncă pe front, în timp ce ei înşişi fumează trabucuri şi fac afaceri sau iau decizii de la o distanţă sigură.

— Bănuiesc că războaiele ar fi mult mai rare dacă nimeni n-ar face bani de pe urma lor, mai spuse Billie, iar Sam se întoarse să o privească.

Era greu de crezut ce sentimente îi stârnea lui Sam o astfel de afirmaţie brutal de onestă, având în vedere sacrificiul atât de mare pe care îl făcuse. Însă războiul nu putea fi separat de goana după putere, avere şi teritorii. Hitler militase pentru *Lebensraum*[17], ocuparea de către Germania a teritoriilor străine şi anihilarea populaţiilor considerate de acesta a fi *Untermenschen*[18]. Aliaţii ar fi pierdut totul dacă nu l-ar fi înfrânt; numărul victimelor fusese foarte mare, însă, cu toate acestea, mai erau unii care profitaseră de pe urma flagelului mortal al războiului. Cine erau mai exact nu era încă foarte clar, însă ei existau. Billie auzise vorbindu-se de noi averi în America şi în Elveţia. Şi circula zvonul că guvernul australian avea să retragă toate bancnotele din circulaţie şi să emită unele noi, care aveau să le ia locul celor vechi. Această mişcare avea să aducă la suprafaţă banii strânşi în timpul războiului – în special pe cei făcuţi de gangsterii de pe piaţa neagră. Unele case de licitaţii aveau să fie foarte bucuroase să îi scape pe oameni de tot acel bănet pe care erau disperaţi să îl cheltuie. Oare lui Georges Boucher cât de bine îi mergea?

---

[17] „Spaţiu vital" în limba germană, în orig. (n.tr.).
[18] Subumani" în limba germană, în orig. (n.tr.).

— La asta te refereai când ai pomenit de noroc? o întrebă nedumerit Sam.

Ceva îi atrase atenţia lui Billie, distrăgând-o de la gândurile ei.

— E cumva un Packard? remarcă ea, aducându-şi aminte cum descrisese Shyla maşina „străinului".

Se întoarse în acea direcţie şi se opri în loc. Sam era cu câţiva paşi înaintea ei şi se pregătea să îi deschidă portiera, când Billie simţi că o apucă un braţ din spate, de talie.

Ce naiba... Un cuţit mic, lucios, îi apăru în dreptul obrazului drept. Un briceag, ţinut de mâini masculine, bătătorite. Unghii murdare şi manşeta cămăşii zdrenţuită. Billie simţi mirosul de transpiraţie de bărbat şi bătaia unei inimi străine între omoplaţi. Cugetă la această turnură bruscă de situaţie şi respiră încet şi calm, schimbând macazul din mers. Lumea încetini în jurul ei. Se aplecă cu grijă înainte, îndepărtându-şi capul de tăişul lamei ascuţite şi strălucitoare, şi se împinse cu fundul în bărbatul care o strângea puternic. Atacatorul, aşteptându-se ca Billie să se zbată în faţă, nu înspre el, slăbi fără să vrea strânsoarea asupra briceagului. Billie continuă să se aplece în faţă şi îşi întinse ambele mâini în lateral, apropiindu-se cu capul de aleea soioasă. Apucându-l pe bărbat de piciorul stâng, îl trase cu putere şi îl desprinse de la sol, trăgând în sus şi înainte, aducându-şi piciorul la piept. Auzi cum una dintre cusăturile atent lucrate ale rochiei se rupe, urmată de sunetul mai satisfăcător al atacatorului căzând pe spate într-o zvârcolire stânjenitoare. Billie sări din calea lui, dându-i drumul la picior şi ştiindu-se liberă, până ce un al doilea atacator o apucă de picior, iar ea căzu în genunchi, simţind că unul dintre ciorapi i se rupsese ireparabil. Acum chiar reuşiseră să o enerveze!

— Acesta este modul nostru de a-ţi spune „vezi-ţi de treaba ta", auzi Billie o voce aspră şi, când ridică privirea să o întâlnească, primi o lovitură feroce de picior în coşul pieptului.

În acel moment, punctat de durere, reuşi să surprindă un chip gras şi un corp relativ subţire. Cele două picioare din spatele ei erau îmbrăcate în pantaloni murdari, ciocolatii, cu un tiv uşor uzat. Nu erau foarte diferiţi de ai bărbatului pe care îl doborâse, cu excepţia că aceia erau de un bleumarin cam şters. Pantofii de piele erau la rândul lor comuni şi ieftini. Bărbatul care o înşfăcase avea să se ridice curând de jos. Şi avea să fie, la fel ca ea, foarte nervos.

— Data viitoare îţi scot ochişorii ăia dulci, adăuga convingător cel din faţa ei, cu nasul turtit, ca şi cum ar fi ştiut şi cum să facă una ca asta.

Billie alese să nu se ridice de jos, ghemuindu-se şi aşteptând să i se domolească durerea din coaste. Aşteptă următoarea mişcare a oricăruia dintre ei şi cu coada ochiului îl văzu pe Sam, lângă maşină, cum primeşte un

pumn puternic în rinichi de la o a doua pereche de atacatori. Totul se întâmplase atât de repede, de neaşteptat! Sam fu pus la pământ, dar nu fără luptă.

— Sunteţi patru la unu. Foarte onorabil! reuşi Billie să spună.

Billie scoase acul pălăriei şi îl vârî în glezna bărbatului de lângă ea, acesta intrând cu totul, cam de vreo opt centimetri, prin şoseta neagră cu găuri în spaţiul moale dintre gleznă şi călcâi, şi ieşind pe cealaltă parte. Billie scoase acul şi sări în picioare, pălăria de rafie şi mătase căzându-i imediat din cap.

— Stai! strigă bărbatul, de acum şchiop, făcându-se mov la faţă de ruşine şi ţinându-se de gleznă.

Omul era atât de şocat, încât Billie avu timp să îi dea un şut bine ţintit în fund cu pantoful ei cu toc, iar el căzu cu faţa înainte între două maşini parcate, de unde aruncă o serie de injurii şi încercă fără succes să îşi recapete echilibrul. Nu era cea mai elegantă mişcare, însă avu efect. Dacă nici acesta nu era un moment pentru un joc murdar, atunci când să fie?

Billie se întoarse şi îl fulgeră cu privirea pe celălalt bărbat, care era gata să îşi ia revanşa. Tânăra îşi depărtă picioarele şi ţinu acul într-o mână ca pe un pumnal. Cât timp flutura acul în direcţia bărbatului cu chip cicatrizat care arăta ca o bucată de carne cu ochi, Billie ridică încet, cu cealaltă mână, de rochia ei ruptă. Ochii atacatorului coborâră de la acul din mână la genunchi, iar apoi la coapsa şi la partea de sus a ciorapului, tot numai dantele, de unde în sfârşit ieşi la iveală ţeava Coltului cu mâner sidefat, care fu îndreptată către bărbat. Deasupra armei, bărbatul văzu ochii ei de un verde-albăstrui. Fu suficient de înţelept, încât să îngheţe în loc.

— Uite ce e, doamnă, nu vreau niciun necaz! reuşi să rostească după câteva clipe.

— În acest caz, ţi-ai ales foarte nefericit meseria, remarcă ea.

Mâna nu îi tremura. Avu impresia că se uită la un bărbat tânăr, în ciuda feţei acestuia. Avea costumul ponosit şi ros la coate. Asemenea celuilalt, părea hămesit şi muncit până la epuizare. Cu adevărat îşi alesese o meserie mizerabilă! Şi nici nu o practica cu foarte mare pricepere.

Bărbatul care o lovise cu piciorul se ridicase de jos şi ţopăi într-un picior, ca o pasăre flamingo speriată, până ce ajunse în spatele asociatului său mai scund. Cât de amabili să se grupeze într-un mic mănunchi de prostie, uşor de controlat cu Coltul ei! O crezuseră, evident, ţintă uşoară, fiindcă erau doi bărbaţi subţiri şi isteţi cât o lingură. Cei doi băieţi care se ocupaseră de asistentul ei erau mai masivi şi poate chiar mai iscusiţi. Billie nu voia să-şi ia ochii de la niciunul dintre nătângii din faţa ei. Cu coada ochiului însă, văzuse ceva mare care arăta ca un sac de cartofi într-un costum urât cum zboară prin aer şi nimeri într-o grămadă de pubele de gunoi care se năruiră cu un

zgomot tulburător. Din aceeaşi direcţie se auziră gemete şi urlete de durere, care nu aveau timbrul vocii lui Sam. Billie simţi, mai mult decât văzu, că acesta se ridicase şi preluase controlul situaţiei, iar furia i se citea lesne pe chip. Se mişca repede, apărându-i ca o umbră de bleumarin. Apucase pe cineva de gât şi-l ţintuise de un perete de cărămidă. Billie riscă să arunce o privire, dar atacatorii ei erau la rândul lor distraşi de acţiunea ce se petrecea de cealaltă parte a aleii. Da, Sam ridicase pe perete un bărbat – îl apucase de gât, cu mâna stângă, cea rănită. Billie se gândi că aceasta nici măcar nu părea a-l încetini sau incomoda în vreun fel. Nici măcar un pic – fie că era vorba de o sală de dans, fie de o alee plină cu gorile puse pe cotonogeală. Sam îşi încordase braţul drept şi era gata să dea lovitura de graţie. Până şi atacatorii lui Billie priveau cu un dram de uimire şi admiraţie. Tânăra îi privi pe deasupra ţevii Coltului şi văzu, în momentul în care Sam lovi, cum ochii li se măresc şi încep să facă paşi înapoi. Trebuie să fi fost o privelişte sinistră.

— Ce-ar fi, băieţi, să ne spuneţi cineva v-a angajat? zise Billie suficient de tare pentru a le atrage atenţia atât lor, cât şi lui Sam.

Atacatorii îngheţară în loc. Sam îi aruncă o privire peste umăr lui Billie, părând impresionat de cuvintele sale, şi îşi relaxă un dram braţul drept. Atunci, Billie observă că bărbatul pe care îl strângea Sam la perete nu atingea pământul cu picioarele. Corpul care zăcea între pubelele de gunoi se mişcă uşor şi scoase un oftat, apoi rămase neclintit.

Billie făcu un pas în direcţia atacatorilor.

— Haideţi, domnii mei! Vreau să aud nişte informaţii, şi le vreau repede, că de nu, s-ar putea să-mi alunece degetul pe trăgaci şi să vă eliberez de vreuna dintre funcţiile vitale.

Spunând asta, Billie coborî ţeava în direcţia zonei inghinale a unuia dintre bărbaţi, care făcu ochii şi mai mari.

Cei patru atacatori rămaseră tăcuţi, fiecare în locul în care se afla.

— Nu ştiu ce să zic, Sam! strigă Billie. Cred că voi fi nevoită să...

Bărbatul dintre gunoaie se ridică şi începu să fugă, scoţând un zgomot îngrozitor, împleticindu-se şi adunându-şi corpul de pe jos cum şi-ar fi adunat un copil o jucărie căzută.

— Asta este, voi doi vă alegeţi în secunda următoare cu un glonţ fix în...

— Moretti, murmură cineva, suficient de clar însă.

Billie nu îşi dădu seama care dintre ei fusese, deşi cel cu halca de carne drept chip o privea cu vinovăţie.

Al naibii Vincenzo Moretti! Billie se aşteptase să audă numele lui Boucher, dar al lui Moretti? Era implicat cu vârf şi îndesat în toată afacerea asta. Fireşte!

— Unde e băiatul? Unde e Adin Brown? insistă ea. Ziceţi imediat!

Bărbatul cu faţa de carne clătină din cap.

— *Unde este?* spuse ea, ridicând pistolul ca acesta să fie aţintit între ochii bărbatului.

— E prea târziu acum pentru el, răspunse vocea vinovată.

Bărbatul îşi feri privirea.

Prea târziu?

Fu rândul acestuia să îi întoarcă spatele şi să fugă, dispărând din linia de ochire a lui Billie, cu laşul său tovarăş pe urme. Billie îi ochi din nou şi pentru un moment care încetini parcă timpul îl privi pe bărbat peste ţeava Coltului, ca apoi să coboare arma. Nu avea să împuşte un om în spate. Ridică din umeri. Privi în direcţia lui Sam, iar acesta îi răspunse cu o ridicare din sprâncene.

— Unde-i băiatul? îl întrebă Sam pe bărbatul pe care îl ţintuise la perete.

— Eu... spuse acesta cu glasul gâtuit.

Era clar că nu poate articula vreun cuvânt din acea postură. Privindu-l circumspect, Sam relaxă strânsoarea cu care-l ţintuise ca pe un cui în peretele de cărămidă, dar cealaltă mână rămase gata să-i aplice o lovitură năucitoare.

— Unde e băiatul?

— Nu întrebi pe cineva trebuie, spuse bărbatul, tremurând. Mie nu-mi zic nimic. M-au plătit câţiva şilingi să vă caftim şi să vă spunem să vă vedeţi de treaba voastră. Nu ştiu de ce.

Când Sam făcu în cele din urmă un pas în spate, bărbatul o luă ia sănătoasa.

Moretti. Vincenzo Moretti îi trimisese.

Un grup de persoane îşi făcu apariţia la intrarea în alee, posibil venind tot de la licitaţie, având în vedere hainele alese pe care le purtau. Aceştia îl priviră nedumeriţi pe bărbatul care trecu pe lângă ei în fugă. Sam se apropie de Billie, cu ochii acvamarin uşor bulbucaţi.

— Sfinte Sisoe! Nu i-am văzut, Billie. Îmi pare aşa de rău! spuse, părând să nu-i placă ce vede la înfăţişarea şi starea hainelor ei. Of, Sfinte Dumnezeule!

— Nici eu! Lasă, nu e dracul atât de negru. Dar hai să o ştergem de aici înainte ca oamenii ăştia să ne ia la întrebări!

Sam îi deschise portiera, iar ea se urcă în maşină, răvăşită şi resimţindu-se. Cu siguranţă avea să se resimtă şi a doua zi dimineaţă. Iar ciorapul nu îl mai putea repara. Ce ruşine!

— Dacă nu ai vreun motiv bine întemeiat să mă refuzi, te invit la mine să bei ceva, îi spuse Billie. Sinceră să fiu, eu am disperată nevoie de o băutură şi nu beau singură. Iar în starea în care se află hainele astea, nu pot ieşi cu ele în public. Deci, ai ceva împotrivă?

— Nu vorbeşti serios, nu? întrebă Sam şi porni motorul.

Ce zi am avut! se gândi Billie şi îşi lăsă corpul să se relaxeze, închizând ochii, în scaunul pasagerului. Încercă să îşi încetinească bătăile inimii. Se trezise cu un mort în casă, îi fuseseră furaţi cerceii valoroşi împrumutaţi de la mama sa, se dăduse în spectacol pentru doi poliţişti, îşi petrecuse după-amiaza în cuibul nobililor din Sydney, pentru ca mai apoi să fie atacată de nişte golani pe o alee din Eastern Suburbs. Morga avea să fie următorul loc pe lista ei, încheind perfect o duminică cu cadavre. Chiar şi după standardele lui Billie, această combinaţie era ceva de neuitat, în special acum, că nu mai cădeau bombe peste oraş. Şi ea, care crezuse că lumea devenise cumva mai puţin violentă!

•

— Apartamentul tău e o comoară! remarcă Sam, stând drept ca un soldat în faţa geamului din camera de zi, cu vedere la golful Moreton, cu ai săi smochini pe malul apei.

Soarele, care stătea să apună, îi conferea lui Sam o aură diafană aurie şi îi ilumina silueta din cap până în talie. Cei doi reuşiseră să ajungă la apartamentul lui Billie fără a mai fi încolţiţi de potenţiali ucigaşi sau gorile, însă adrenalina întâlnirii de mai devreme, pe alee, încă nu se domolise.

— N-am mai avut aşa o zi agitată de...

Vocea lui Sam se stinse uşor înainte să-şi termine ideea.

— De când erai în Tobruk? sugeră Billie.

— Da! spuse Sam şi încuviinţă din cap. Iar acolo n-aveam pe cineva ca tine.

Ciocnirea cu gorilele părea să îşi fi lăsat aceeaşi amprentă asupra amândurora: erau încă îmbujoraţi şi aveau o scânteie în privire. Billie se simţea plină de vitalitate. Se apropie de barul din lemn de nuc în stil Art Deco şi îi aruncă o privire asistentului sau siluetei sale cu halou. Privindu-l, se emoţionă. Sam fusese impresionant pe alee. Al naibii de impresionant! Se oferise să pregătească el băuturile, cum părea să-i fie obiceiul, însă era oaspete în casa ei, aşa că Billie nu ar fi putut accepta. Aici nu erau la birou. Sam făcuse deja suficient în serviciul ei, iar ziua lui de muncă nici măcar nu luase încă sfârşit. Era foarte posibil să îl aştepte ceva şi mai rău. Starea rămăşiţelor lui Con Zervos nu avea decât să se fi degradat în ultimele câteva ore.

O zi cu ghinion!

— Ce ai dori să bei? îşi întrebă Billie asistentul, apoi se aplecă să deschidă uşile de jos ale barului, dintre care una era uşor ieşită din balamale.

Da, îi era clar că avea să se învineţească, o simţea, mai ales la coaste. Mascându-şi o tresărire, văzu că mai are vin de Porto, un whisky scoţian bun, sherryul preferat al mamei ei şi câteva sticle de vin.

— Ce bei şi tu, spuse Sam prudent din dreptul geamului. Poate doar un păhărel...

— Da, te aşteaptă o noapte lungă, nedormită. O să-ţi dau ceva să te ajute. Un scotch cu gheaţă? Am o sticlă bună de Dewar's White Label.

— Cu gheaţă? Sigur că da! spuse Sam şi îi mulţumi, arătându-se impresionat.

Acesta aşteptă stânjenit paharul cu băutura, privind la coroanele copacilor iluminate de soare, cu mâinile mari, pline de cicatrici, strânse la spate. Cât de tare îi fusese afectată mâna stângă, pe care purta mereu acea mănuşă? se întrebă Billie. Chiar şi cu degete protetice, se descurcase impresionant de bine cu acei doi bărbaţi. Spera că efortul nu îi afectase şi mai tare mâna.

— Eşti rănit? se interesă ea, ştiind că el probabil putea masca şi mai bine decât ea disconfortul. Croşeul ăla în rinichi a părut dur. Şi mâna ta...

Sam clătină din cap.

— Sunt bine!

— Bine! Deci suntem amândoi bine! declară ea, luând sticla de scotch de pe bar. S-ar părea că numai ciorapul meu a fost iremediabil deteriorat, adăugă Billie cu un zâmbet lejer pe buze, care însă se transformă în încruntare când îşi privi piciorul.

Nu avea energia să îşi dea jos ciorapii încă, şi nici rochia sfâşiată, iar apropierea aceasta de Sam, în casa ei, îi păru dintr-odată mai intimă decât îşi imaginase iniţial. Plutea ceva în aer, un disconfort care nu era caracteristic timpului petrecut împreună cu el la birou. Poate că nu ar fi trebuit să danseze împreună. Iar asta îi adusese acum aminte de cât timp trecuse de când nu mai avusese un bărbat în apartamentul ei – cel puţin, unul cu suflu în el. Acel ultim vizitator viu trebuia să fi fost tatăl ei. Da! El fusese, înainte de plecarea ei în Europa, şi înainte ca el să se îmbolnăvească. Prezenţa vânjosului ei asistent îl punea într-o lumină diferită, şi poate că şi el simţi o schimbare subită, fiindcă deveni neobişnuit de încordat. Nu, reflectă Billie, nu era momentul să anunţe că îşi ia pe ea ceva mai comod. Voia să îşi dea jos hainele astea sfâşiate, dar putea să o facă după finalul vizitei. Cel mai mult avea nevoie acum de o băutură. O băutură bună, medicinală, pentru a spăla gustul adrenalinei din gură şi cel al morţii din nări.

— Te rog, ia loc şi relaxează-te! îl îndemnă Billie, luând două dintre cele mai frumoase pahare de cristal pe care le avea în dulap şi pornind către bucătărie să le umple cu gheaţă. Ştiu că ai o întâlnire în seara asta. Promit să

nu te reţin prea mult! îi strigă, iar când se întoarse către el, avu impresia că Sam se îmbujorase.

Billie scoase dalta pentru gheaţă dintr-un dulap şi sparse suficientă gheaţă pentru două pahare de cristal.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă Sam din camera de zi, iar Billie îl asigură că nu este nevoie.

Se întoarse în camera de zi şi îl văzu aşezat în scaun, cum îi şi ceruse. Whiskyul curse frumos peste gheaţa proaspătă şi translucidă, care scoase un clinchet uşor în pahare. Billie îi dădu unul dintre pahare lui Sam şi luă loc, atentă să lase o anumită distanţă între ei doi.

— Îţi mulţumesc! Nu mi-aş fi dorit să mă întorc singură acasă după asta, spuse Billie, apoi ridică paharul. În cinstea acestei zile atât de dificile pentru amândoi – să se sfârşească mai repede şi să nu se mai repete niciodată!

— În cinstea noastră, că i-am făcut faţă, îi răspunse Sam, întâlnindu-i privirea.

Cei doi ciocniră paharele şi sorbiră whiskyul.

— Şi în cinstea nopţii trecute, adăugă apoi Sam.

— Chiar aşa!

Băutura ardea satisfăcător gâtlejul, împrăştiind note de fum de turbă, cu care fusese afumat. Până în momentul în care duse paharul la gură, Billie avusese impresia că simte transpiraţia atacatorilor în gură şi în nări. Arsura băuturii însă îndepărtă complet această senzaţie de pe vârful limbii până în stomac. Billie inspiră adânc şi se relaxă pe deplin, umerii coborându-i câţiva centimetri buni.

— Ai arătat bine acolo, Sam! spuse Billie. Sunt impresionată! Cred că şi gorilele alea au fost impresionate de tine, ce să mai!

La auzul acestor vorbe, Sam roşi din nou şi strânse mai bine paharul cu ambele mâini.

— Bună treabă, domnule! spuse Billie, ridicând paharul şi sorbind din nou.

Nu era nevoie să îl întrebe unde învăţase să se lupte aşa. Probabil că avusese o sumedenie de oportunităţi să înveţe în New South Wales, la ţară, şi mai apoi în Tobruk. Era tipul de bărbat pe care îl voiai de partea ta în tranşee, fără îndoială.

— A fost o nimica toată, spuse el cu indiferenţă. Şi tu ai fost foarte impresionantă, de altfel, adăugă şi-şi duse paharul la buze, deschizând ochii mari ca pentru a puncta ideea.

— N-a fost primul meu rodeo, cum se spune! îi explică ea cu voioşie, moment în care oaspetele aproape se înecă de surprindere. Deşi, trebuie să spun, Sydney s-a schimbat mult de când am plecat.

Plecată, cum fusese, pentru atâţia ani în Europa, îşi adusese mereu aminte de o Australie paşnică şi sigură, aşa cum probabil şi era, în comparaţie cu teritoriile ocupate şi cu frontul. Pe de altă parte, se poate să fi fost şi efectul ochelarilor de cal pe care îi purtăm cu toţii când ne e dor de casă. Cum numise Johannes Hofer fenomenul? *Nostalgia* sau „dor acut de casă ca maladie", de la grecescul *álgos* – durere, mâhnire – şi *nóstos* – întoarcere acasă. Nostalgia fusese considerată boala soldaţilor care luptau departe de casă, însă se dovedise a fi şi boala tinerelor care activau ca reporter de războaie, după cum aflase Billie pe pielea ei – dacă „boală" este într-adevăr cel mai potrivit cuvânt pentru această stare. Spre final, i se făcuse un dor îngrozitor de Australia. După toate câte îi arătase tatăl ei despre lumea interlopă a Sydneyului când era mai mică, nu se putea spune că fusese naivă înainte şi nici nu o şoca orice fleac, însă i se părea că într-adevăr ceva fundamental se schimbase odată cu războiul. În aer părea să plutească un soi de disperare periculoasă.

— Nu ştiam de Coltul tău, remarcă Sam.

— Zilele astea ies foarte rar din casă fără el, îi mărturisi Billie. Nu-mi aduc aminte când a pornit obiceiul ăsta însă.

Nu se întâmplase imediat după întoarcerea din Europa, unde avusese parte de destule arme, şi ar fi crezut că le văzuse efectele mortale cât să-i ajungă pentru câteva vieţi, dar, cum cazurile începuseră să se complice, începuse să poarte pistolul tot mai des, o decizie pe care nu simţea că trebuie să o explice, în special în urma evenimentelor recente. Până la urmă, instinctele ei fuseseră corecte. Fuseseră depăşiţi numeric, patru la doi. Dacă Sam avea să îi ceară explicaţii pentru motivul pentru care o „doamnă" umbla înarmată, cum aveau tendinţa unii bărbaţi să gândească, nu i-ar fi picat bine. Se îndoia că bărbaţii din meseria ei primeau astfel de întrebări. Din fericire, Sam păru să accepte ideea că siguranţa personală a lui Billie este în propriile ei mâini, fiindcă nu spuse nimic.

Billie sorbi mai departe din pahar şi privi spre fereastră.

— Ai şi tu unul? veni întrebarea, după o lungă tăcere.

— Da, am! îi răspunse el. Calibru .38. Are ţeavă lungă. Dar nu prea vin cu el la birou.

— Cred că ar fi bine să vii cu el data viitoare, Sam, cel puţin până când ne dăm seama ce se întâmplă, spuse ea. Ai permis pentru el? Funcţionează bine?

Sam încuviinţă din cap.

— Un revolver, deci! Bun! aprecie ea.

Dacă ai fi rănit la braţ sau la mână, ar fi drăcia naibii să încarci un pistol. Un revolver, însă, cum avea Sam, era mai sigur de purtat, chiar şi armat, şi

mai uşor de încărcat şi folosit cu o singură mână bună. O alegere potrivită pentru el, având în vedere situaţia lui.

— Cât de lungă e ţeava?

— Cincisprezece centimetri, veni răspunsul.

O armă de fermier nu foarte uşor de ascuns, se gândi Billie. Acest tip de arme nu erau de regulă îndreptate către alţi oameni, ci către animale nenorocoase. Nu era o armă subtilă sub un sacou, însă Sam era clar obişnuit cu ea, iar să introduci arme noi înainte de bătălie nu e înţelept. Patru bărbaţi îi atacaseră cu cuţite pe o alee, iar dacă apăreau din nou, Billie şi Sam puteau să se aştepte la ceva mai rău de atât.

— Billie, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat pe alee! Ar fi trebuit să îi văd la timp, se scuză Sam atât din vorbe, cât şi din priviri. Îmi asum răspunderea.

— Sam, niciunul din noi nu i-a văzut, sublinie Billie. Nu a fost vina ta!

Billie ridică paharul, sorbi şi simţi arsura pe gât. Îi întâlni privirea asistentului pentru o clipă. Era un bărbat solid, Sam. Atât de solid! Nu era atât dimensiunea lui sau abilitatea lui de a azvârli un om peste cap ca pe un manechin. Părea, de asemenea, complet netulburat de ceea ce i se cerea – să poarte armă. Să se descotorosească de un cadavru. Începea să creadă că asistentul ei e unul la un milion. Îşi feri privirea şi se aşeză la loc în fotoliu.

— Şi, apropo, a fost opera lui Vincenzo Moretti, spuse ca pentru sine.

Sam se aplecă înainte, cu paharul strâns în palmă, şi se încruntă.

— Asta ar explica de ce a fost la The Dancers noaptea trecută.

Billie nu ar fi putut fi mai şocată de această revelaţie.

— Ce vrei să spui? întrebă, aşezând prea repede paharul pe marginea mesei, încât lichidul de culoarea ambrei aproape că se revărsă peste margine. Ce vrei să spui: cum adică a fost la The Dancers?

— A fost acolo. Ţi-am şi spus.

Acum, că auzea asta, parcă îşi recăpătă şi amintirea acelei seri. Sam îi spusese ceva despre un italian. Se luaseră cu o contrazicere inutilă despre prizonieri de război şi civili, şi alte asemenea lucruri.

— Pe Vincenzo Moretti l-ai văzut? De ce n-ai zis?

— Ţi-am zis, se apără Sam.

— Ai zis că ai văzut un italian. Nu toţi italienii sunt Vincenzo Moretti.

În cazul lui Moretti, toată neîncrederea şi animozitatea erau cu certitudine justificate. În cazul în care Casa de licitaţii Georges Boucher era cumva legată de Vincenzo Moretti, asta o trăgea mult în jos. Orice lucru în care era implicat Vincenzo Moretti puţea, iar demonstraţia de pe alee era fix genul de comitet de primire pe care l-ar organiza un astfel de personaj. Dacă fusese la The Dancers, era foarte probabil ca el să îi fi strecurat ceva în

pahar. Dacă cineva era suficient de iute şi de perfid, ar fi putut s-o facă. Şi într-un local de clasă, precum The Dancers. Cât de supărător! Iar portarul avusese întâlnire cu moartea în propria cameră de la hotel, după muncă. În spatele fastului, locul era putred. Aşa cum se întâmplă întotdeauna...

Al naibii Moretti!

— Mă urmăreşte. Nu m-am prins decât când l-am văzut de la geam azi-dimineaţă. Unul dintre poliţiştii care au venit, un anume agent Dennison, cred că ştia că e acolo. Aş zice că Moretti a fost şi cel care m-a urmărit la Strand Arcade. M-a căutat prin tot oraşul, adăugă, punând totul cap la cap.

— Afurisitul de Moretti n-ar putea găsi un pian cu coadă într-o casă cu o singură cameră! comentă Sam.

— Da, e un idiot, fără îndoială, confirmă Billie. Însă unul periculos.

Mai periculos pentru ea decât îşi imaginase. Fireşte, Moretti nu îi înfruntase de unul singur. Trimisese nişte caftangii de joasă speţă în locul lui. Aproape că îi părea rău pentru ei. Aproape. Nu, Moretti nu o stima, asta era clar. Ce urma să creadă când avea să audă relatarea incidentului de pe alee? Moretti era în spatele dispariţiei cadavrului? Erau legate cele două incidente? Cine era clientul final? Şi unde intra, în toată povestea asta, Georges Boucher? El dădea ordinele, el venea cu banii? Sau era ceva personal? Ce l-ar împinge pe Moretti atât de departe?

— Nu mi-a plăcut ce ne-au spus despre băiat, adăugă Billie.

Sam îşi ridică privirea.

— „E prea târziu pentru el". Mă întreb ce au vrut să spună cu asta.

— Doar nu crezi...?

— Că Adin Brown e mort? Poate. Sper tare mult că nu, spuse Billie, încruntându-se. Când ai întâlnirea? întrebă apoi, alegând să lase deoparte gândurile negre şi să arunce o privire ceasului.

Asistentul ei avea, înainte de toate, misiunea foarte neplăcută de a se descotorosi de Con Zervos. Soarele apusese, iar lumea de dincolo de fereastră se cufunda în întuneric. Curând avea să fie timpul.

— Pot anula, se oferi el.

— Nu! Te rog! Nu! Vreau să spun, dacă ai timp să ajungi, nu anula! Ar fi bine să te comporţi cât mai normal după...

După ce se descotorosea de cadavru.

— Ar trebui să îţi iei gândul în seara asta de la tot ce s-a întâmplat. Chiar apreciez foarte mult tot ce ai făcut! Sper să nu te simţi rău mâine-dimineaţă.

Sam avea ceva motive să se simtă aşa.

— Sunt în odine. De fapt, eu pentru tine îmi fac griji.

— Ei bine, aşa ceva nu pot accepta, Sam. Pot să-mi port singură de grijă. Va trebui să ai încredere în mine în privinţa asta.

Felul în care Sam o privise, cu pistolul aţintit asupra a doi bărbaţi îngroziţi, o făcea să creadă că începea şi asistentul ei să înţeleagă asta.

— Îţi mulţumesc că mi-ai ţinut companie la un pahar! continuă ea. Şi îţi mulţumesc pentru ce vei face în noaptea asta! Ne vedem mâine la birou, da? Nu cumva începi să ai îndoieli în privinţa muncii noastre? Aş înţelege dacă aşa ar sta lucrurile.

— Poftim? spuse asistentul, părând rănit. Nici vorbă, Billie! Sunt omul tău. Dacă ai nevoie de mine.

Billie îi aprecie în tăcere remarca.

— Voi face ce am de făcut, apoi voi ieşi şi în oraş, dacă zici că aşa e cel mai bine. Tu păzeşte-ţi spatele, OK?

Billie îşi ridică paharul şi i-l întinse pentru a ciocni a doua oară. Goliră paharele şi, cu un schimb mai puţin stângaci de priviri ca până atunci, Sam părăsi apartamentul. Billie închise uşa în spatele lui şi se opri în loc. Ce zi avusese! Îşi dădu jos dresurile şi rochia. Ar fi trebuit să fie absolut doborâtă de ziua pe care o avusese, se gândi, în special în urma unei nopţi atât de tulburătoare, însă electricitatea părea să îi alerge în continuare în corp şi în nervi. Erau prea multe întrebări fără răspuns pentru a lăsa totul baltă, chiar şi pentru ceva atât de revigoram şi de necesar precum somnul. Corpul ei avea nevoie de săpun şi de arnică şi poate şi de un al doilea pahar de whisky bun, chiar dacă avea să îl bea de una singură. Era şi asta o doctorie, până la urmă. Apoi avea să iasă şi ea din casă.

În seara aceasta urma să viziteze morga.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Billie se aventură în Circular Quay West şi păşi în umbrele arcadelor din cărămidă neagră şi gresie ale morgii de pe Mill Lane. Era trecut de miezul nopţii, iar în aer domnea o atmosferă apăsătoare şi caldă.

Billie trecea pe la morgă mai târziu decât ar fi obişnuit pentru alte cazuri, însă cazul în sine o împiedicase să îşi aducă cercetarea în această direcţie. Spera din toată inima că băiatul dispărut, Adin Brown, nu avea să o aştepte pe un pat de metal, în chip de oaspete neidentificat, un sfârşit tragic pentru o zi catastrofală, care i-ar fi oferit întregii poveşti o încheiere tristă, pe lângă violenţa pe care păruse a o genera. Nu, spera totuşi că nu avea să îl găsească aici, de dragul familiei lui, însă nu putea să mai amâne mult această vizită, indiferent cât de epuizată se simţea. În cazurile de persoane dispărute, astfel de vizite deveniseră pentru ea o rutină, iar acum, luând în calcul cuvintele gorilei cu mutră cărnoasă, avea un motiv în plus să se afle aici, unul pe care nu l-ar fi putut anticipa vineri după-amiază, când Nettie Brown păşise pentru prima dată în biroul ei, cu un caz aparent simplu – un fiu adolescent dispărut de acasă. Evenimentele care se desfăşuraseră ca urmare a acelei vizite o lăsaseră pe Billie profund neliniştită şi tânjind după răspunsuri. Somnul era doar o idee îndepărtată.

Billie se opri, căzu pe gânduri şi îşi masă distrată coastele, acolo unde se învineţise, prin materialul hainelor închise la culoare.

Ce avusese Con a-mi zice atât de important, încât să moară pentru asta?

De ce mă urmăreşte Moretti? Şi pentru ce să trimită gorilele la casa de licitaţii?

El mi-a pus ceva în băutură? El l-a ucis pe Con? De ce? Pentru cine?

Nenumăratele piese ale acestui puzzle nu se potriviseră încă, nici pe departe, însă nişte aspecte erau clare – la mijloc era ceva necurat, iar cineva îşi dorea şi încerca cu orice preţ să o ţină departe de acest caz.

Billie se sprijini de una dintre arcadele din gresie. Facilităţile din morga municipală erau rudimentare – existau o cameră de primire, morga propriu-zisă, o încăpere pentru examinarea post-mortem şi un mic laborator. Era considerat un spaţiu nu foarte igienic – opinie răspândită şi împărtăşită de mulţi locuitori ai oraşului. În timpul grevei groparilor, cu ocazia Crăciunului din anul 1944, morga municipală se umpluse cu „leşuri împuţite", conform martorilor. Lui Billie nu-i venea greu s-o creadă. La doi ani distanţă, instituţia nu dispunea încă de un sistem de refrigerare şi nici de spaţiul

adecvat, deşi, înţelesese Billie, îmbunătăţirea condiţiilor era în plan. Cu toate că era un spaţiu înghesuit, acesta reprezenta cel puţin o îmbunătăţire faţă de aranjamentul antebelic, care le permisese vizitatorilor de pe vasele de croazieră care andocau în portul Sydney să vadă cadavrele îngrămădite unul peste celălalt la interior. Evident, cu efecte nefaste asupra turismului.

Anticipând această vizită târzie, Billie îşi schimbase hainele sfâşiate ale acelei după-amiezi – nu ducea lipsă de haine ce aveau să trebuiască cârpite –, luând pe ea pantaloni din bumbac albastru-închis, o cămaşă ivorie de mătase, un palton automobilistic bleumarin şi ghete mai vechi, peste gleznă, cu talpă de piele, care puteau fi uşor curăţate. De regulă, prefera tălpile mai silenţioase, din crep satin sau material textil, aşa că sunetul ascuţit al paşilor pe piatră cubică, în întuneric, o luă prin surprindere.

Curând se trezi captivă unui alt gând, de care nu reuşi să se descotorosească pe loc. În toată chestiunea asta era sau nu implicată o aripă coruptă a poliţiei? Şi, dacă da, din ce motiv?

Fiindcă moartea nu aşteaptă pe nimeni, morga municipală funcţiona zi şi noapte, însă, cu excepţia identificărilor pe care rudele persoanelor decedate sunt nevoite să le facă pentru poliţie, oaspeţii civili care mai aveau suflu nu îi treceau de regulă pragul. Billie însă era o excepţie. Ciocăni la uşă şi fu primită cu un zâmbet de o încântare făţişă pe chip de către tânărul care se afla la birou. Billie ştiuse că urma să dea de el. Îşi cultivase o primire călduroasă în această instituţie rece. În ciuda companiei, Billie îşi imagina că locul putea deveni singuratic, în special în toiul nopţii.

— Bună seara, domnule Benny!

— Oh, spuneţi-mi Donald, Mizz Walker! Este aşa o plăcere să vă văd! spuse acesta, părând cu adevărat încântat.

— Bună dimineaţa ar fi poate un salut mai indicat? spuse Billie, aruncând o privire la ceasul delicat de la încheietură.

Acesta încuviinţă din cap.

— Da, este foarte târziu.

Donald Benny era un individ subţirel şi cocârjat, cu un ten aproape la fel de palid ca al clienţilor cărora le priveghea somnul. Era cam de vârsta lui Sam, 24 de ani, însă aceasta era şi singura asemănare dintre cei doi. Benny avea un aspect de şcolar, cu ochelari de vedere cu lentile rotunde, cămaşă albă şi cravată neagră, iar peste umeri avea un halat alb de laborator. De această dată, halatul nu avea urme vizibile de sânge şi alte substanţe necunoscute, ceea ce Billie o luă drept un semn bun. Ca de obicei, Benny se arătă fermecat de prezenţa lui Billie. Aceasta îi zâmbea cu căldură şi intenţiona să perpetueze efectul pe care îl avea asupra lui până ce va fi aflat ce venise să afle.

— Ţi-am adus o carte, spuse Billie şi scoase din geantă un roman poliţist. Georgette Heyer, preciză ea.

Heyer era mai bine cunoscută pentru romane de dragoste a căror acţiune se petrece în perioada regenţei lui George al IV-lea, precum şi în epoca georgiană, însă scrisese şi nişte romane poliţiste reuşite.

Billie observă că Benny se îmbujorase. Un chip anemic, cum era al lui, afişa fără oprelişti orice sentiment personal. Ochii tânărului se plecară asupra cărţii, apoi urcară către mâna lui Billie, către degetele ei lungi şi elegante şi chiar mai sus, până la gâtul care îi era expus pe o parte, în vreme ce de cealaltă parte părul negru îi atârna în valuri.

— *Moartea în mlădiţe,* spuse Benny, citind cu voce tare titlul cărţii, odată ce îşi plecă privirea asupra acestui detaliu.

— N-ai citit-o deja, nu-i aşa? voi să ştie Billie.

— Oh, nu, n-am citit-o! Cum de ştiţi întotdeauna pe care nu le-am citit?

Billie se mulţumi să îi răspundă la întrebare cu un surâs.

— Mă întrebam dacă aş putea să arunc o scurtă privire oaspeţilor din seara asta? Este vreunul neidentificat?

Chipul lui Benny luă o mină gravă, al cărei profesionalism contrasta puternic cu primirea aproape ghiduşă.

— Doi neidentificaţi, spuse, evitând cuvântul „cadavre", deşi Billie văzu că acesta îi stătea pe vârful limbii.

— Aş putea să...? îndrăzni Billie, privind către uşa deschisă care ducea la încăperea principală a morgii.

Benny îşi luă privirea de la Billie pentru a se uita împrejur la biroul cufundat în tăcere, cum făcea întotdeauna, iar apoi încuviinţă din cap. Billie nu ştia ce se aştepta acesta să găsească când chestiona camera tăcută, însă, cum morţii nu se pot opune, tânărul o conduse încet prin pragul uşii care ducea la încăperea centrală. Ea îl urmă îndeaproape, cu mâinile în buzunarele hainei.

— Aveţi o batistă? o întrebă el.

Billie încuviinţă şi scoase o batistă din buzunar. Dintr-o mişcare rapidă, o umezi cu ulei de arbore de ceai dintr-un mic flacon pe care îl purta la ea tocmai pentru astfel de situaţii. Deşi Billie ştia la ce să se aştepte, încăperea avea totuşi un miros deosebit de neplăcut – acelaşi cu care se trezise în această dimineaţă în apartamentul ei. Ceva care aducea a frunze putrezite sau carne de animal, dar care nu era chiar întocmai acestora. Uleiul de arbore de ceai îi reducea din intensitate, însă mirosul caracteristic tot se lipi de nările lui Billie. Aceasta speră că, atunci când avea să-i vină vremea, urma să fie îmbăiată în parfum franţuzesc şi îngropată rapid, înainte ca prea mulţi oameni să se zgâiască la ea sau să o adulmece. Billie nu se temea de moarte,

însă o nelinişti ce urma să se întâmple cu corpul ei odată ce nu avea să mai fie în stare să îl protejeze. Ştia bine că moartea putea fi îngrozitor de nedemnă. Un lucru, până la urmă, cu care fiecare trebuie să se împace.

— Nu ai avut aici un băiat pe nume Adin Brown, nu-i aşa? În jur de şaptesprezece ani, un metru optzeci, păr creţ, fără semne distinctive, îl descrise Billie pe băiat, cercetând cu priviri rapide încăperea şi ducându-şi batista la nas.

„E prea târziu". Cuvintele nu-i ieşeau din minte. „Prea târziu".

Ochii o usturară uşor de la damful puternic de arbore de ceai. Morga avea vreo doisprezece oaspeţi decedaţi, de vârste, sexe şi forme diferite – subţiri, grăsuţi, bărbaţi, femei, bătrâni ca dealurile şi tineri ca Adin. În seara aceasta moartea nu părea să fi avut preferinţe.

Benny se opri în dreptul celui mai apropiat cadavru şi se gândi o clipă, ducându-şi un deget subţire la buze.

— Nu! Sunt sigur că nu a trecut pe aici nimeni cu numele ăsta, şi niciunul dintre bărbaţii neidentificaţi nu corespunde vârstei.

Vestea veni ca o mică uşurare. Benny avea memorie bună, iar Adin nu avea cum să fi fost decât un oaspete recent al morgii. Riscul ca el să se afle în această încăpere era mic. Asta nu însemna, fireşte, că era neapărat încă în viaţă.

Ghidul lui Billie se mişcă din nou, iar aceasta făcu un pas în faţă pentru a-l urma, ca în următoarea clipă să îşi dea seama, cu oroare, că se uitase în gol la portarul subţire, Con Zervos, care avea faţa la câţiva centimetri de şoldul ei drept. Un fior îi străbătu şira spinării ca şi cum acesta ar fi putut să se întindă şi să o apuce de picior. De data aceasta, avea ochii închişi şi părea că se odihneşte în pace, însă ei i se păru totuşi că se uită la ea, aşa cum o făcuse în camera lui de la hotel, sugrumat cu propria cravată.

Billie scoase, fără să vrea, un icnet.

— Mizz Walker?

— Scuze! Am mâncat ceva ce nu trebuia la cină. Fructe de mare. Mi-au deranjat stomacul.

— Aţi dori, poate, un ceai?

— Nu, mulţumesc, sunt bine! îl asigură ea.

Încercă să zâmbească din nou, însă zâmbetul nu se lăsă chemat pe buze.

Nu era prima dată când vedea un cadavru – nici pe departe. Războiul o şcolise în acest sens, precum şi numeroasele vizite la morgă în interes de serviciu. Însă era prima dată când vedea la morgă un cadavru pe care îl găsise în apartamentul ei şi primul civil care suferise de o moarte violentă pe timp de pace şi pe care avusese neşansa să îl descopere, astfel încât moartea lui Con Zervos o zguduise. Nu avusese garda sus când păşise în

interiorul camerei 305 de la Palatul Poporului. Spera că descoperirea macabră avea să fie un incident izolat. Clipi şi îşi redobândi controlul asupra propriului corp, silindu-l să rămână calm. Con Zervos nu mai era bărbatul de dinainte, ci doar o matriţă deşartă, în formă umană, la fel de lipsită de viaţă precum un manechin. Pielea chipului i se strânsese, ochii i se adânciseră în orbite şi întreaga carne fusese abandonată complet de forţa vitală care o populase la The Dancers. Această privelişte, a ceea ce fusese odată – atât de vânos, de tensionat şi de viu –, îi făcu inima lui Billie să bată puternic, în ciuda faptului că se aşteptase să îl găsească aici, dacă Sam îşi făcuse treaba corect. Nimic nu putea fi făcut pentru a-i reda suflul vital, însă, acum, că fusese adus aici, avea cel puţin să fie îngrijit de Benny, iar familia lui urma să fie informată de soarta pe care o avusese.

— Sunteţi în regulă? întrebă dintr-odată Benny.

Billie se gândi că pălise.

— Care-i povestea acestuia? reuşi să întrebe, trecându-şi o mână prin păr.

— Îmi pare rău, e un pic macabră povestea lui!

— Ştii că rezist, spuse ea, încercând din nou să zâmbească, de data asta obrajii ascultând-o, ceea ce păru să îi recâştige încrederea lui Benny.

Billie speră că acesta nu auzise că ea însăşi susţinuse că găsise cadavrul nefericitului în camera 305.

— Sunteţi unică, Mizz Walker! îi spuse băiatul cu admiraţie, apoi se întoarse către cadavru. Bietul om a fost găsit în noaptea asta în spatele Palatului Poporului. Strangulat. Pe-acolo oricum îşi duc veacul tot soiul de... Portarul de noapte l-a identificat. Un imigrant grec care a venit aici pentru o viaţă nouă, şi uite cu ce s-a ales pentru deranjul lui!

Billie înghiţi în sec. Portarul de noapte. Se întrebă ce credea despre toată încurcătura cu poliţia de sâmbătă seară, precum şi despre asta.

— Nu e un hotel raliat la Mişcarea temperanţei? întrebă Billie cu prefăcută indiferenţă.

— Nu băutura l-a omorât pe amărât, remarcă Benny.

— Într-adevăr.

Billie îşi spuse să reziste tentaţiei de a discuta. Era uşor să începi să vorbeşti fără scop când erai agitat sau aveai un secret, care te încurca cu una, cu două. Nu te trezeai în fiecare zi cu un cadavru în apartament. Dacă poliţia avea să afle asta, nu i-ar fi prins bine deloc. Dacă ar fi fost mai puţin corupţi, poate şi-ar fi lăsat dreptatea în mâinile poliţiştilor, însă tatăl ei o învăţase mai bine de atât. Tăcerea rămânea de aur. Tăcerea sau cel puţin concizia. „Reg”, medicul legist, urma cel mai probabil să îi facă autopsia lui Con Zervos în ziua următoare, dacă bugetul îi permitea. Cât de mult timp avea să treacă până ce familia din Grecia avea să-i afle soarta? Billie merse

mai departe, luptându-se cu impulsul de a privi înapoi la Zervos sau de a mai pune şi alte întrebări.

— Îmi pare rău că nu v-aţi găsit puştiul! spuse Benny, o schimbare de subiect binevenită.

— Mie nu-mi pare rău! spuse ea cu sinceritate. Sper în continuare să îl găsesc în viaţă.

„E prea târziu. Prea târziu..."

— Desigur! spuse Benny. N-am vrut să zic...

— Citesc unul dintre acele romane poliţiste americane în care doi se duc într-un deşert să îngroape un cadavru, spuse Billie, schimbând subiectul când se întoarseră la birou. S-ar părea că deşertul din Vegas este plin de cadavre, adăugă, băgând de seamă că îi stârnise interesul. Mă întrebam, unde ar încerca cineva să facă aşa ceva în zona noastră? Vreau să zic, să ascundă un cadavru.

— Apăi, în Munţii Albaştri, firește, răspunse Benny instantaneu.

— Serios?

— Dacă nu ai timp să conduci până în sălbăticie – şi e riscant, ştiţi, să umbli cu un cadavru după tine. Vreau să spun, ai putea fi oprit de poliţie, ţi s-ar putea strica automobilul, sunt o groază de lucruri care pot merge prost. Aşa că, dacă nu te duci până în inima sălbăticiei, atunci te duci în Munţii Albaştri. Se întâmplă tot timpul. Mai bine decât la ţară, unde localnicii şi câinii umblă, dau peste ceva, cunosc zona... Nu, cel mai bine e în munţi şi în toate zonele acelea sălbatice. După vreo două săptămâni sub o stâncă, e greu să deosebeşti o crimă de o moarte accidentală, explică Benny cu seninătate. Sau de un suicid. Drumul e bătătorit de sărmanele suflete care se îndreaptă către povârnişurile Munţilor Albaştri să facă un ultim pas în gol. Mare păcat...

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse ea.

Evident, Benny îi dăduse o idee.

— Dacă nu, peste bord, în port.

La asta se gândise.

— Atunci ar ajunge aici, nu-i aşa?

— În cele din urmă, spuse el. Dacă ar fi găsiţi.

•

Când ajunse acasă, Billie controlă fiecare cameră cu Coltul în mână până ce fu convinsă că e singură, apoi verifică uşa de la intrare să fie încuiată, precum şi ferestrele. Se dezbrăcă, trase aşternuturile proaspete de pe pat şi se aşeză pe marginea acestuia. După o clipă se ridică din nou, merse în bucătărie şi scoase nişte ziare vechi dintr-un dulăpior. Se întoarse în dormitor şi închise uşa în urma ei. Scoase paginile de ziar una câte una,

mototolindu-le, şi le împrăştie într-un arc pe podeaua din dormitor, ca un fel de cerc de protecţie dintr-un roman despre ştiinţele oculte.

Nimeni, dar nimeni, nu avea să se mai strecoare în dormitorul ei.

Nu dormi bine, dar reuşi să se odihnească. Şi asta era într-adevăr ceva!

CAPITOLUL DOUĂZECI

La puţin timp după ora nouă jumătate, când funcţionăraşii din Daking House îşi începuseră de ceva vreme ziua de muncă, sosi şi Billie, îmbrăcată într-o rochie de vâscoză bleumarin şi imprimeu cu păsări mici, albe, în zbor, pe sub care purta, dincolo de furou, Coltul ei încărcat. Cum talia îi era acoperită, iar, în rest, rochia era destul de largă, arma n-ar fi fost detectată decât de un ochi ager şi suspicios.

I-ar fi prins bine mai mult somn, dar, cum spunea tatăl ei, ai suficient timp să dormi când eşti mort. Astăzi erau atât de multe de făcut!

Billie purta pantofii ei Oxford de încredere, cu talpă de piele – acei pantofi satisfăcător de silenţioşi cărora le dusese dorul cu o seară în urmă –, îşi ducea paltonul bleumarin pentru condus pe un braţ şi avea părul înfăşurat atent într-o eşarfă de mătase de un bleumarin strălucitor, cu flori roşii şi albe. Un joben mic şi bleumarin, purtat înclinat pe cap, completa ansamblul, iar ochelarii cu lentile rotunde, impenetrabile, îi şedeau pe nas, deasupra zâmbetului calm şi pictat ca întotdeauna cu ultimul tub de ruj Fighting Red. Se simţea optimistă şi hotărâtă, înveşmântată cum era cu hainele ei, ca o armură. Mintea îi lucrase şi pusese la cale un plan.

Cu spatele drept şi tăcut, John Wilson, care părea ca întotdeauna înviorat de prezenţa ei, o conduse pe Billie către etajul al şaselea. Acesta îi studie pieziş profilul sculptat fără a părea să ştie că ea îl vede, păcălit de ochelarii fumurii şi de efectul părului prins şi al pălăriei, care o făceau cumva să arate de parcă era un manechin care prinsese viaţă. Billie îi dădu un şiling, îi zâmbi larg şi îi spuse că urma să aibă nevoie de el în curând.

Să fie aceasta ziua! se gândi Billie, păşind în birou.

— Bună dimineaţa, Mizz Walker!

Când intră, asistentul se ridică în picioare din spatele biroului, părând uşor surprins de ora relativ timpurie a sosirii ei. Paltonul lui Sam atârna deja în cuier, iar ziarele erau deschise pe birou. În ciuda încercărilor din cursul săptămânii, bărbatul nu arăta şifonat. Avea ochii limpezi şi plini de viaţă, iar postura nu era aceea a unui bărbat care primise un pumn de la nişte atacatori laşi. Probabil se aşteptase ca angajatoarea lui să doarmă mai mult, şi era mulţumitor pentru Billie să vadă că ajunsese totuşi la timp la muncă, indiferent cât de puţin probabil ar fi fost ca ea să îşi facă apariţia înainte de ora unsprezece.

— Bună dimineaţa, Sam! îl salută.

Billie îşi dădu jos ochelarii de soare rotunzi şi îl ignoră pe Sam când acesta încercă să o ajute cu paltonul. Sala de aşteptare era din nou goală, iar revistele şi gazetele erau neatinse. Niciun client. Dar, dacă îşi juca cărţile corect, asta avea să se schimbe – precum şi multe altele.

— Cineva ne-a lăsat un bileţel în această dimineaţă, spuse Sam. E doar un bileţel, strecurat printre scrisori pe sub prag. M-am gândit că vei vrea să îl consulţi imediat. Ar putea fi ceva important.

Billie se încruntă. Un bileţel? Nu ştia dacă să se aştepte la o ameninţare cu moartea sau la o invitaţie la ceai, aşa era viaţa ei profesională în acest moment. Luă din mâna lui Sam bucata de hârtie simplă.

— Te-ai descurcat aseară? îl întrebă ea, privindu-i cu băgare de seamă expresia.

Sam încuviinţă din cap.

— Da! Nu avea cine să mă vadă. Treaba e făcută.

— Ai făcut treabă bună, Sam, îl asigură ea. Con a fost identificat, iar familia lui din Grecia probabil că a fost deja informată, astfel încât să poată face aranjamentele necesare şi să îl poată jeli. A fost o mizerie ce i-au făcut! Mizerabil şi nedrept, şi sper că într-o zi voi face pe cineva să plătească foarte scump pentru asta.

Sam păru uşurat, deşi era în continuare încruntat.

— Mi-a fost greu să îl las acolo.

Nu părea că vrea să vorbească despre asta. Era şi normal! Fusese o treabă murdară. Billie despături hârtia, scoţând la iveală o serie scurtă de numere şi litere: XR-001.

Recunoscu scrisul distinctiv – Shyla trimisese biletul.

— Un număr de înmatriculare, spuse ea, mulţumită.

Observă, de asemenea, că era al unei maşini înmatriculate recent, detaliu care se potrivea cu ceea ce îi spusese Shyla despre faptul că bărbatul, Frank, era nou-venit în ţară. De sâmbătă până acum, isteaţa femeie făcuse rost de informaţie şi i-o adusese pe o foaie de hârtie fără alte indicii, astfel încât numai Billie să îi poată descifra semnificaţia. Poate că se impunea o călătorie în Upper Colo, odată ce alte chestiuni presante erau rezolvate? Dar această călătorie avea să aştepte cel puţin încă o zi. Pentru moment, avea un băiat de găsit, şi, pe lângă asta, o groază de răspunsuri.

— Încă ceva, îi spuse lui Sam, punând bucata de hârtie în buzunar. Am ajuns ieri la morgă. Aşa am şi aflat de Zervos. Dar băiatul nostru, Adin, nu era acolo, şi nimeni cu semnalmentele lui nu a fost adus acolo recent. Cel puţin e o veste bună, spuse, privind cu interes expresia lui Sam şi văzând că acesta era încă uşor posomorât şi încruntat. Decise să schimbe subiectul: În

altă ordine de idei, spuse, cum a decurs restul nopţii tale? Ai avut o întâlnire reuşită cu Eunice? Te-ai mai simţit în stare?

Sam tresări şi o privi nedumerit.

— Vreau să spun... dacă te-ai simţit în stare să petreci o noapte în oraş, după incidentul de pe alee, preciză ea, mirându-se de sensibilitatea lui.

— Am fost la o proiecţie târzie a filmului *Biserica St. Mary*[19], mulţumesc de întrebare, Mizz Walker! spuse Sam, cu rigiditate în glas.

Ceva la noaptea lui nu decursese bine, însă Billie decise că era mai bine să nu mai insiste.

— Eşti dispus să facem o călătorie? îl întrebă. Până în Munţii Albaştri?

— Întotdeauna! spuse el, luminându-se la faţă. N-am fost acolo decât o dată... Am văzut formaţiunea stâncoasă *Trei surori.* Maşina am parcat-o aproape, dacă nu cumva vrei să luăm trenul?

— Nu va fi nevoie, îi spuse Billie, zâmbind. E decembrie. La lună nouă, cupoane noi de benzină. Am adus maşina sport şi i-am făcut deja plinul.

Billie nu avea de gând să renunţe la oportunitatea de a conduce la drum întins timp de câteva ore. Ca urmare a discuţiei purtate cu Donald Benny la morgă, avea speranţe legate de caz pe care nu voia să i le dezvăluie încă lui Sam, în eventualitatea în care urmau să se dovedească a fi fost în van, dar, chiar dacă lucrurile nu aveau să ducă nicăieri în această zi de luni, cel puţin aveau să se bucure de o plimbare pitorească şi de aer proaspăt de munte. Meritau cel puţin atât, după un sfârşit de săptămână îngrozitor.

— Hai să închidem prăvălia şi să pornim la drum!

Maşina ei sport cu două locuri Willys 77 aştepta lângă intrarea de la Daking House, cu capota coborâtă, cu vopseaua neagră strălucind în soarele dimineţii şi cu interiorul de piele roşie invitându-i la drum. Lui Billie i se păru că îl vede pe Sam lingându-şi buzele de plăcere când văzu automobilul. Acesta dădea impresia că, pe cât este inginerie pură, pe atât este de sălbatic, aducând a armăsar negru sau poate a panteră. Pentru vechimea lui, avea puţini kilometri la bord, fiindcă îşi aşteptase cu răbdare stăpâna să se întoarcă din teatrele de război ale Europei. Automobilul sport fusese un cadou la împlinirea vârstei de 21 de ani din partea baronesei von Hooft, care până în acel moment îi dăruise, exact în această ordine, singurei sale fiice o maşină de cusut rapidă, un automobil şi mai rapid şi un Colt mic. Toate cele trei păreau a fi fost alese cu grijă fiindcă baroneasa le recunoştea capacităţile, chiar dacă ea însăşi nu le stăpânea, şi probabil nici nu avea să le stăpânească vreodată – nefiind înzestrată cu talentul de a coase, de a conduce, de a trage sau, de ce nu, de a găti. Cel puţin din câte ştia Billie. Ella

[19] Film american din 1945 având-i în rolurile principale pe Ingrid Bergman şi Bing Crosby (n. red.).

fusese o femeie modernă pentru vremea ei, însă fiica sa, Billie, era dintr-o cu totul altă eră, şi, mulţumită acestor daruri, putea merge unde dorea, putea să-şi confecţioneze orice obiect de vestimentaţie şi se putea proteja în meseria unică pe care şi-o alesese.

Pe capota automobilului, conducând orice goană a acestui monstru sportiv, trona zeiţa înaripată Victoria, sau Nike, cu bărbia ridicată şi capul cuibărit între aripi şi părul lung şi ondulat, într-o postură care lui Billie îi sugera plăcere trupească. Vechii greci o veneraseră pe Nike fiindcă crezuseră că le va conferi nemurirea, dar şi puterea şi rapiditatea de a fi victorioşi în tot ce făceau, aceasta devenind astfel un ornament potrivit unei maşini sport, deşi Billie nu ar fi vrut totuşi să testeze teoria cu nemurirea la volan. Nu mai departe decât i-ar fi lăsat vitezometrul, cel puţin.

Sam i-o luă înainte lui Billie şi îi deschise portiera, iar ea luă loc în spatele volanului, în interiorul de un roşu luxuriant. Era exclus ca maşina ei să fie condusă de oricine altcineva. Scoase din torpedou mănuşile de condus din piele neagră şi le luă peste mâinile cu piele albă şi fină, în vreme ce Sam urcă în scaunul pasagerului. Asistentul o privi în tăcere, părând uşor copleşit de automobil. De când se angajase, era pentru prima dată când urca în automobilul lui Billie.

Cu un rânjet pe buze, Billie apăsă pedala de acceleraţie şi în acelaşi timp acţionă cu piciorul butonul care porneşte motorul, simţindu-i în talpă focul, iar bestia de automobil îi primi ca pe doi stăpâni. În opinia lui Billie, condusul era ceva obligatoriu pentru toate femeile, şi nu doar ca o curiozitate, deşi posibilităţile erau limitate şi de raţionalizarea combustibilului. Pentru moment, restricţiile o împiedicau să se bucure de mult iubita ei maşină pe cât şi-ar fi dorit, însă faptul că se afla la volan, la drum întins, era o încântare rară care avea beneficiul de a nu da nici mahmureală, nici stânjeneală socială, nici ataşamente masculine nedorite sau boli, şi cine şi-ar fi dorit asemenea încântări?

— Sam, îţi recomand să te ţii bine! râse Billie.

•

După aproape trei ore plăcute de condus, Billie intră cu automobilul în Woodlands Road, unde găsi un loc de parcare lângă cimitirul Katoomba – cimitirele aveau un obicei sinistru de a se afla în vecinătatea spitalelor –, îşi dădu jos mănuşile de piele şi se îndreptă către Spitalul Memorial ANZAC[20] din districtul Munţilor Albaştri din Katoomba, urmată de partenerul ei, aparent nezdruncinat de călătoria rapidă.

[20] Australian and New Zealand Army Corps (ANZAC) este ziua naţională de comemorare a soldaţilor din Australia şi Noua Zeelandă (n.tr.).

Călătoria fusese relaxantă, dar şi încântătoare, peisajul din jurul lor transformându-se, prin dispariţia treptată a clădirilor, până ce sălbăticia abundentă în tufe şi aerul de munte părură a căpăta o nuanţă albăstruie, uleiul eucalipţilor amestecându-se cu particulele de praf şi cu picăturile de apă în suspensie pentru a da regiunii culoarea şi numele caracteristice. Billie şi Sam vorbiseră cât le permisese vuietul motorului, adică prea puţin. Cu cât urcaseră, cu atât larma oraşului se estompase mai tare, iar acum se aflau în Katoomba, unde domnea o linişte desăvârşită. În intervalele când pe autostrada din apropiere nu se intersectau cu alte automobile şi acolo unde păsările nu îşi înălţau cântecul, tăcerea naturii predomina. Avea ceva magnific, ceva ce o făcu pe Billie să se oprească şi să inspire adânc.

Sam nu întrebase de ce hotărâse Billie să conducă în munţi şi nici de ce se îndreptau către un spital. Dacă motivul pentru aceasta era firea lui sau antrenamentul din armată, Billie nu putea spune. Însă faptul că Sam avea încredere în judecata ei... ei bine, era straniu de reconfortant. Astfel de aliaţi erau rari pentru o femeie.

— S-ar putea să ţi se pară straniu că am bătut atâta drum, începu Billie să explice. Am dat câteva telefoane şi cred că am o pistă. Dacă nu... spuse ea, ezitând, dacă mă înşel cumva, Sam, oricum meritam o călătorie în afara oraşului. Vom bea un ceai şi vom vizita hotelul Hydro Majestic sau cafeneaua Paragon, spuse ea, şi văzu că Sam se luminează la faţă la auzul acestor propuneri.

— Nu cred că ar trebui să fiu plătit pentru *aşa ceva,* îi răspunse asistentul.

— Vei fi plătit, indiferent ce găsim aici. S-ar putea să nu fie nimic. Ai făcut mai multe decât era nevoie. Nu vreau să crezi că nu îmi dau seama de asta, fiindcă o fac, Sam.

Acesta îi întâlni privirea, dar nu spuse nimic. Încuviinţă abia perceptibil din cap. *Bun!* Se înţelegeau.

Urcară cele câteva trepte către intrarea principală a spitalului, o clădire cu fronton, cu un singur etaj şi cu o arcadă centrală pe care era scris numele instituţiei, apoi se strecurară pe uşile de sticlă ce dădeau într-un coridor rece. La interior, pereţii erau din cărămidă aşezată în lung, cu plăcuţe memoriale din marmură de o parte şi un panou de onoare de cealaltă parte. Mirosea a dezinfectant şi a amidon.

Asistenta de la recepţie dădu din cap când Billie îi explică ce căuta şi, spre surprinderea lui Billie, se lumină la chip.

— Am vorbit cu dumneavoastră la telefon! spuse, făcând ochii mari. Săracul băiat! Vă rog, veniţi! Vă conduc la el! Urmaţi-mă!

Asistenta le povesti cum fusese adus băiatul, dar şi că nu ştia nimeni cine este, că avea o rană la cap şi era aproape inconştient, încă incapabil să

vorbească, iar toată lumea era teribil de îngrijorată. Billie avu impresia că băiatul misterios devenise un punct central al discuţiilor din spital. Chiar nu îl vizitase nimeni, cu excepţia poliţistului local, care îi înregistrase semnalmentele? Billie şi Sam o urmară pe femeie până în salonul bărbaţilor, unde mai puţin de jumătate dintre paturi erau ocupate. Asistenta îi conduse până în capătul salonului, unde zăcea întins un băiat bandajat şi cu vânătăi pe corp. În momentul în care Billie îi zări părul creţ ieşindu-i printre bandajele de la cap, inima îi zvâcni de emoţie. *Da, ar putea fi el. Chiar s-ar putea să fie el.*

— Uneori vorbeşte, spuse asistenta, dar aiurează. Pare să-şi fi pierdut memoria. Nu am reuşit să-i aflăm numele sau adresa.

— Înţeleg, spuse Billie.

— Credeţi că e... cel pe care speraţi să îl găsiţi? Vai, săracul băiat, atât de tare ne dorim să îi găsim familia!

Auzind acestea, Billie scoase mica fotografie din buzunar. O ridică şi simţi că i se strânge stomacul când o privi. Puse fotografia pe care o primise de la clientă la loc în buzunar şi îngenunche lângă băiat, adunându-se. Acesta avea ochii închişi, umflaţi, dar părul era un indiciu clar.

— Adin Brown? Sunt Billie Walker, îi şopti băiatului la ureche, deşi nu primi niciun răspuns.

Rezistă tentaţiei de a-i lua pulsul şi temperatura. Era pe mâini bune acum, dar unde fusese? Ce i se întâmplase? Privirea îi coborî pe carnea cu urme roşii de la încheieturi. *Urme de frânghie?* Rămasă în continuare în genunchi lângă patul băiatului, se întoarse şi o întrebă pe asistentă:

— Îmi puteţi spune exact unde a fost găsit şi când? Cum a ajuns aici?

— Vai, a fost ceva îngrozitor, domnişoară! Nişte drumeţi se întorceau dintr-o plimbare pe munte şi se îndreptau spre tren când au văzut un corp la baza unei mici stânci lângă parcul naţional Wentworth Falls, chiar lângă calea ferată. La început au crezut că e un obiect căzut din tren. Apoi, când s-au apropiat, au crezut că e un cadavru, însă când au ajuns lângă el, respira. Era grav rănit şi deshidratat, dar în viaţă. E cu adevărat un miracol! Duhnea a alcool. Sărăcuţul trebuie să fi băut şi... În acest moment, asistenta se opri un pic să se adune, apoi continuă: Ar fi putut să fie lovit de tren, atât de aproape era.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri-dimineaţă, spuse ea.

— Aşadar, a fost găsit lângă calea ferată. Părea să fi sărit din tren? Sau să fi căzut? întrebă Billie.

— În fiecare lună aici vin oameni să-şi pună capăt zilelor, reflectă asistenta cu voce tare şi clătină din cap. Billie o ascultă cu o mină neutră în

timp ce femeia îşi continua explicaţiile: Dar de obicei îşi lasă automobilul sau lucrurile în vârful stâncii. Pantofi, un bilet de adio, genul ăsta de lucruri. Băiatul nu părea să aibă decât hainele de pe el. Nu ştim dacă a sărit sau a căzut; se poate să fi plecat beat dintr-un pub şi să fi hoinărit până aici, unde a alunecat şi s-a prăbuşit, săracul! Unele dintre locurile astea au margini foarte ascuţite. Asistenta se opri, iar următoarele cuvinte părură să indice ceea ce gândea cu adevărat despre pacientul său: Şi e atât de tânăr...

Samuel, care stătuse tăcut în spatele lui Billie, vorbi în cele din urmă:

— Familia lui se va bucura să afle că este în viaţă. Vă mulţumim pentru tot ce aţi făcut!

Billie se întrebă dacă nu ar fi putut afla mai multe. Cu zâmbetul cel mai demn de încredere pe buze, spuse:

— E posibil să fie băiatul pe care îl căutăm noi, însă nu sunt sigură. Avea lucruri personale la el? Un portofel? întrebă ea, deşi era aproape sigură că-şi găsise băiatul, însă voia să vadă toate dovezile.

— Niciun portofel, altfel am fi ştiut imediat cu cine avem de-a face, răspunse asistenta.

— Desigur!

— Veniţi, vă rog, cu mine; o să vă arăt lucrurile pe care le-am găsit! Sper din tot sufletul să vă ajute! M-am îmbolnăvit de griji pentru băiatul ăsta.

— Vă mulţumesc! spuse Billie, apoi privi la Sam peste umăr, făcându-i semn să rămână pe loc.

Billie şi asistenta pătrunseră în altă zonă a spitalului, iar femeia în uniformă deschise un vestiar şi scoase două pachete învelite în hârtie maro şi etichetate. Un miros îngrozitor de băutură îi atinse nările atunci când le deschise. În interiorul unuia dintre pachete era o pereche de pantofi de piele bărbăteşti. Celălalt pachet avea haine împăturite, lucru care i se păru imediat foarte straniu lui Billie. Părea a fi o ţinută elegantă. Poate că asta explica credinţa asistentei că băiatul venise să moară în Munţii Albaştri. Nu pornise într-o drumeţie, atâta lucru era clar.

Asistenta aşeză obiectele pe o masă, ca Billie să le examineze, apoi făcu repede inventarul. Pantofii de piele erau pantofi Oxford simpli, negri, spălăciţi. Eticheta indica măsura 41, care se potrivea cu aşteptările ei, pornind de la înălţimea lui Adin. Erau „pantofi ortopedici", ceea ce însemna doar că au suport pentru bolta piciorului. Era imposibil să identifici un bărbat după o pereche atât de obişnuită de pantofi. Cât despre haine: o pereche de pantaloni negri de calitate, dar uzaţi, şi o cămaşă albă mototolită şi pătată, care mirosea a gin, unul ieftin, dacă se putea încrede în nasul ei. Chiar ar fi putut vărsa atât de mult pe el? De asemenea, un sacou de seară la fel de mototolit şi de pătat. Billie presupuse că acesta era făcut la croitor, dar

nu recent. Era posibil chiar să fi fost făcut înainte de război, poate când lucrurile mergeau bine pentru compania de blănuri. Dar, dacă fusese făcut înainte de război, atunci nu fusese făcut pentru Adin. Era oare sacoul tatălui lui Adin? Billie se întrebă dacă Mikhall i-l dăduse sau dacă dispariţia acestuia pur şi simplu trecuse neobservată. Trecu peste fiecare articol de îmbrăcăminte cu atenţie, fără a identifica etichete sau vreun semn special, până ce descoperi în buzunarul sacoului ceva mic şi aplatizat. Era un fel de hârtie groasă, încreţită. *O fotografie.* Îi aruncă asistentei o privire scurtă şi o sustrase, înainte ca aceasta să fi băgat măcar de seamă că existase un asemenea obiect. Era posibil ca persoana care îi făcuse toate rănile să îl şi fi deposedat de orice document, cu excepţia acestui obiect mic, pe care îl omisese.

Billie adusese decupajul din *Sydney Morning Herald* cu ea, în caz că reuşea să îl interogheze pe Adin, şi sperase, în treacăt, să găsească decupajul pe care chiar acesta îl făcuse, poate în sacou sau în pantaloni, poate şi câteva cuvinte înscrise pe acesta, care i-ar fi explicat interesul. Chiar şi aşa, nu era de mirare că nu se prezentase la licitaţie. La ora la care se ţinuse, Adin se afla deja în acest spital, într-o stare de semiconştienţă. Această fotografie, indiferent ce reprezenta, era singurul indiciu, din tot ce găsiseră, care ar fi putut indica ce i se întâmplase băiatului, cu excepţia faptului că, indiferent ce se petrecuse, probabil avusese loc seara, având în vedere ţinuta pentru The Dancers sau pentru un alt local la fel de elegant.

— O să îi transmit o descriere detaliată a acestor haine clientei mele. Am speranţe că el este, îi spuse Billie asistentei. Nu mai era nimic altceva? O sticlă?

Asistenta clătină din cap.

— Credeţi că îşi va reveni?

— Aşa sper, răspunse asistenta. Nu avem un doctor aici, însă doctorul local a venit să-l vadă şi se va întoarce curând. Pare să-i fi stârnit interesul.

Merseră împreună înapoi în salonul unde le aştepta Sam, privindu-l pe băiat cu îngrijorare.

— Iată că vine şi doctorul! exclamă asistenta, zărindu-l pe doctor în acelaşi timp ca Billie.

Acesta era un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în alb, cu părul pieptănat într-o parte şi cu un chip liniştitor de sănătos, având în vedere ocupaţia acestuia, precum şi cu o privire preocupată. Asistenta îl prezentă drept doctorul Worthington.

— Domnule doctor Worthington, numele meu este Billie Walker, se prezentă Billie şi îi întinse mâna. Este o plăcere să vă cunosc! Acesta este colegul meu, Sam Baker, spuse, arătând către asistentul ei.

Doctorul se uită la pacient pentru câteva clipe, apoi la cei doi.

— Sunteţi rudele pacientului? îi întrebă.

— Am fost angajaţi de familia lui să îi dăm de urmă după ce a dispărut.

Billie se temea că doctorul îi va da afară. În schimb, acesta se lumină la chip.

— Ce uşurare! exclamă bărbatul. Aşadar, credeţi că puteţi identifica pacientul? Nu credem că e din zonă. E aici de mai mult de o zi. Am informat poliţia când l-am găsit, însă nu au aflat nimic până în acest moment. E într-o stare oribilă...

— Văd că l-aţi îngrijit foarte bine. În opinia dumneavoastră, îşi va reveni, domnule doctor? Vreau să spun, atât memoria, cât şi rănile...

— Diagnosticul e pozitiv, însă lucrurile vor dura. A trecut printr-un calvar, săracul băiat! Nu ar trebui mutat până nu se recuperează complet, iar în acel moment ar putea probabil să fie mutat într-un spital mai mare. Are o rană la coloană, care se va vindeca prin fizioterapie. Şi sunt şanse mari să îşi recapete în întregime memoria, deşi de acest lucru nu pot fi sigur.

Billie îi mulţumi doctorului, iar ea şi cu Sam ieşiră în curtea spitalului. La exterior radia, însă, sub rochia de vâscoză, inima îi bătea tare. Fotografia! Era cam de dimensiunea ramei goale de pe biroul din magazinul de blănuri, se gândi Billie. Cât de interesant! Şi încheieturile! Carnea roşie a încheieturilor... Adin Brown nu fusese tratat bine de când dispăruse de acasă. Nu, Adin nu-şi făcuse toate astea de unul singur. Erau încă multe lucruri pe care nu le înţelegea despre băiat şi despre acest caz, însă tentativa de sinucidere nu era piesa lipsă a acestui puzzle. Nu fusese nici vreun tânăr beţiv care se aventurase singur în pustiu. Cu toate astea, Adin ajunsese aici, şi era în viaţă. Era în viaţă, şi existau şanse mari să poată vorbi din nou în viitor.

Billie era foarte interesantă de ce urma să aibă de spus tânărul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

— Sunteţi *sigură* că este el? veni pe firul cu pârâituri al telefonului, întrebarea lui Nettie Brown. Chiar sunteţi *sigură?*

Billie se pregăti o clipă înainte de a-i răspunde clientei. Era sigură, mica femeie din stomacul ei era sigură, iar părul lui creţ semăna izbitor cu cel din fotografie, însă în astfel de momente era nevoie de prudenţă.

— Sunt foarte încrezătoare că este fiul dumneavoastră, doamnă Brown, răspunse ea, dar nu pot fi întru totul sigură. Numai dumneavoastră şi soţul dumneavoastră puteţi confirma asta. Băiatul se potriveşte descrierii lui Adin, dar sosirea lui la spital nu se încadrează în cursul evenimentelor decât dacă a petrecut câteva zile în alt loc, înainte de a fi găsit.

— În alt loc?

— Da! spuse Billie, fără a da mai multe detalii.

Se uită către biroul asistentelor. Personalul îi oferea intimitate, însă observă că asistenta care o ajutase o privea, ochii albaştri scânteindu-i plini de speranţă. Billie îi zâmbi şi o saluta uşor din cap, apoi îşi duse telefonul mai aproape de ureche.

— Dar unde? insistă doamna Brown, însă Billie nu răspunse nici de această dată.

— Doctorul spune că Adin nu îşi aduce aminte foarte multe lucruri acum. Vă rog să nu vă supăraţi prea tare dacă nu vă recunoaşte imediat, îi spuse clientei pe un ton jos. Cred că a trecut prin multe. O contuzie, nişte zgârieturi şi tăieturi, plus o rană la coloană, însă doctorul crede că îşi va reveni cu timpul. Dar nu poate fi mutat, doamnă Brown. Nu încă.

Pe fir nu mai venea niciun cuvânt, numai pârâituri.

Apoi Billie detectă un sunet slab şi indescifrabil. Clienta ei suspina, îşi dădu seama, iar o parte din Billie se prăbuşi la auzul emoţiei primare a femeii învăţate să îşi ţină cumpătul. Când îşi redobândi stăpânirea de sine, doamna Brown promise să închidă imediat magazinul şi să vină la spital să identifice băiatul. Billie lăsase loc de îndoială în privinţa acestuia, însă era foarte încrezătoare că este cel căutat de ei. Era un rezultat grozav, atâta timp cât băiatul avea să îşi revină după acest calvar.

— Încă un lucru, doamnă Brown! adăugă Billie, ducând cealaltă mâna la receptor şi vorbind în şoaptă. Vreau să mă ascultaţi cu atenţie. Poate că aţi dori să nu le mai spuneţi şi altora despre identitatea şi starea lui Adin până ce nu aflăm exact ce s-a întâmplat cu el.

Urmă o pauză.

— Ce vreţi să spuneţi? Cazul e închis, nu-i aşa? L-aţi găsit!

— Aşa cred. Dar ceea ce nu ştim e...

— Vreau să închideţi cazul dacă l-aţi găsit. S-a terminat!

Billie se gândise că avea să se întâmple asta.

— Înţeleg! Acum sunt în afara programului, doamnă Brown, dacă asta doriţi, o asigură ea.

Billie aprecia că familia Brown nu dorea cheltuieli neprevăzute. Tariful ei avea să fie de patruzeci de lire, plata a patru zile de muncă, însă suspecta că ultimii săi clienţi erau la limită cu bugetul.

— Dacă nu mai doriţi şi altceva de la mine sau nu ne caută de la tribunal, atunci munca mea s-a încheiat. Sunt sigură că v-am găsit fiul, dar, dacă nu este aşa, vă rog să îmi spuneţi! Cu toate astea, îndrăznesc să spun că este implicat şi un element infracţional în această poveste, iar poliţia ar putea fi interesată de poveste, odată ce fiul dumneavoastră va fi în stare să îşi amintească. Pentru moment, cel puţin, eu v-aş sfătui să nu dezvăluiţi starea şi locul în care se află fiul dumneavoastră decât celor care trebuie neapărat să ştie, o preveni ea.

— Dar am fost atât de îngrijoraţi! Toată lumea ştie că îl căutăm.

— Îmi dau seama de asta, doamnă Brown! Cu toate astea, eu aşa vă sfătuiesc.

Din nou, pe fir se lăsă tăcerea. Billie aşteptă răbdătoare. Această întorsătură de situaţie era cu siguranţă copleşitoare pentru doamna Brown, aşa cum ar fi fost pentru oricine în locul ei.

— Credeţi că e în vreun fel de pericol, nu-i aşa?

Billie credea în această posibilitate, dar nu voia să alarmeze inutil femeia.

— Vă pot aştepta aici? întrebă ea cu prudenţă.

— Vă mulţumesc, nu va fi necesar!

— Sunteţi sigură, doamnă Brown? Nu e nicio problemă pentru noi să mai rămânem câteva ore. Ar fi bine să vedem...

— Soţul meu şi cu mine vom ajunge acolo curând. Vă mulţumim că ne-aţi găsit fiul! Vă suntem foarte recunoscători, însă munca dumneavoastră s-a terminat, spuse doamna Brown cu fermitate. Nu vrem decât să ne aducem acasă fiul.

Billie încuviinţă din cap şi îl privi pe Sam, care păru să o înţeleagă.

— Desigur! Mult noroc! doamnă Brown.

Billie vorbise din suflet. Puse încet receptorul în furcă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Hotelul Hydro Majestic era cu adevărat măreţ, cum, de altfel, i-o spunea şi numele. Pictat în culori plăcute, un verde pal şi crem, fusese construit de magnatul comercial Mark Foy în orăşelul Medlow Bath pe muchia unei stânci abrupte, cu o panoramă uluitoare asupra văii Megalong. Hydro îşi deschisese porţile în 1904 şi găzduise băi termale salubre, restaurante de lux, precum şi oaspeţi de seamă, cu o pauză în 1942, când fusese preluat de Departamentul american al Apărării şi transformat în spital pentru soldaţii răniţi în Pacificul de Sud. Locul îşi redobândise calitatea de hotel şi se deschisese chiar şi o aripă nouă.

Billie Walker voia să îl vadă. Avea ceva de sărbătorit.

Sala de mese principală de la Hydro era închisă într-o după-amiază de luni, după cum descoperiră Billie şi Sam, însă barul Cat's Alley, în care se intra prin ceainăria bogat decorată Salon du Thé, li se potrivea de minune şi oferea gustări cu ceai şi băuturi alcoolice. Spaţiul strâmt, decorat cu câteva picturi spectaculoase pe peretele din dos, se lăuda cu o privelişte uluitoare a luxuriantei văi Megalong, care se întindea de la marginea stâncii pe care era situat hotelul până hăt în zare, cât vedeai cu ochiul.

Sam îi trase un scaun lui Billie, întrecându-l pe ospătar, care se pregătea să facă acelaşi lucru, iar Billie se holbă cu dor la pagina din meniu în care era prezentată şampania Veuve Cliquot, la un preţ de trei lire sticla. *Trei lire!* Era o extravaganţă, având în vedere că nu fuseseră plătiţi pentru mai mult de patru zile. Circumstanţele erau de asemenea altele acum, faţă de ultima dată când venise aici şi băuse această licoare incredibilă cu mama ei. Totuşi, era un caz închis cu un nou client fericit. Trebuia să sărbătorească.

Asistentul ei, care fusese până în acest moment absorbit de privelişte, se opri cu ochii asupra ei şi păru să îi intuiască starea de spirit.

— S-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic, răspunse ea. Nu voi mai privi niciodată cu aceiaşi ochi zilele de luni.

— Ai fost evazivă la telefon cu privire la identitatea băiatului. Crezi că e Adin Brown?

— Sunt absolut sigură! îl linişti ea, ignorând gândurile care o nelinişteau în continuare. Se uită după chelner, pe care îl chemă: *Garçon!* Ne aduci, te rog, două pahare de Veuve Clicquot? *Merçi!*

Era un compromis rezonabil, se gândi, atât timp cât se putea limita la un pahar. Nu în fiecare dimineaţă te trezeai alături de un cadavru sau erai atacat pe o alee, sau chiar găseai tineri daţi dispăruţi în Munţii Albaştri. Mai comandă *scones* cu smântână şi gem pentru amândoi, iar chelnerul se întoarse repede cu sticla rece, deja deschisă, şi le turnă cu grijă fiecăruia câte un pahar.

— Pentru un nou caz închis! spuse Billie, privind cum bulele de şampanie se ridică la suprafaţă.

Ciocniră şi sorbiră şampania.

— Pentru un nou caz închis! repetă Sam.

Bulele din şampanie dansau încântător pe limbă înainte de a ajunge în stomac. Billie îşi dădu seama că nu mâncase nimic şi era trecut de ora prânzului. Simţi o uşoară căldură în obraji, precum şi o stare de relaxare generală.

— Am crezut că stai departe de şampanie, remarcă Sam, evident ca răspuns la reacţia ei deloc discretă.

— Se pare că nu, zâmbi Billie.

— Ei bine, e chiar sofisticată! declară Sam mulţumit.

Priviră pe fereastră la priveliştе şi lăsară şampania să îşi facă efectul, însă Billie se încordă în clipa în care mintea ei o purtă cu gândul la Vincenzo Moretti. Încercă să îşi dea singură asigurări că avea să aibă suficient timp să îi descifreze intenţiile. Acum însă era la Hydro Majestic şi se desfăta cu o şampanie bună după o victorie repurtată alături de un asistent care îşi dovedise tăria. Era cu siguranţă o victorie, chiar dacă Billie nu înţelegea încă de ce şi cum se întâmplase totul. Era o victorie fiindcă aşa o declarase clienta ei, iar acesta era modul în care lucrau investigatorii privaţi. Dacă nimeni nu voia să mai cauţi răspunsuri, nu mai era treaba ta. Şi totuşi...

— Nu ţi-am spus niciodată de ce am răspuns anunţului tău pentru un post de secretar şi asistent, îi spuse dintr-odată Sam.

Billie lăsă paharul din mână şi îl privi pe Sam. Era îmbujorat. Nu era obişnuit cu şampania, care părea să îl fi destins.

— Tatăl meu a lucrat o vreme cu Barry, tatăl tău, înainte de a se întoarce în forţele de poliţie municipale. Se numea Robert Baker.

Billie se aplecă în faţă cu interes. Ştia că tatăl lui Sam era poliţist, iar Sam îi spusese că ar fi mers probabil şi el în aceeaşi direcţie dacă războiul nu i-ar fi schimbat planurile şi dacă nu ar fi fost declarat inapt pentru serviciu din cauza rănilor suferite. Însă în acest ultim detaliu se afla o noutate.

— Mă uitam după cereri de angajare în ziar când am recunoscut numele din anunţul tău şi m-am întrebat ce voi găsi, continuă Sam, scărpinându-se

absent sub mănuşă, un obicei de care părea să nu fie conştient. Când am luat legătura cu tine, de fapt nu mă aşteptam să fii... tu, explică el.

— Vrei să spui că te aşteptai la altcineva?

Acesta oftă zgomotos şi râse.

— Da, se poate spune şi aşa.

— Dar până la urmă ai găsit că nu-ţi displace să lucrezi pentru o femeie? îndrăzni ea să întrebe, înţelegând la ce se referise.

— Oh, nu, sub nicio formă nu-mi displace! Unele dintre cele mai puternice persoane din viaţa mea au fost femei. Am patru surori, iar mama mea, ei bine, ar putea conduce o armată, spuse el, ducându-şi paharul la buze.

Da, se îmbujorase de-a binelea.

— Mă surprinde că nu ai pomenit până acum această legătură, spuse Billie, sorbind din pahar.

— Nu voiam să fie un motiv pentru care m-ai angaja, nu că m-ai fi angajat sigur, dar... Nu voiam să îţi dau impresia că m-aş aştepta să mă ajute cu ceva asta, mai ales având în vedere...

Sam se opri şi privi la mănuşa care ascundea proteza de lemn.

— Şi, după ce m-ai angajat, când m-am gândit să menţionez în treacăt despre asta, ei bine, la vremea aceea ştiam deja cât de dor îţi este de tatăl tău şi bănuiesc că n-am vrut să...

— Să mă superi?

— Bănuiesc că da. Niciodată nu mi se părea că e momentul potrivit, spuse el, ridicând din sprâncene.

— Nu mă supăr din orice, Sam, însă înţeleg ce vrei să spui. Îţi mulţumesc că mi-ai povestit! zise Billie, care avea impresia că Sam e bucuros să scape de această povară. Ce mai face tatăl tău?

Bucuria din ochii lui Sam se stinse.

— A murit în timpul războiului. Într-un accident.

— Oh, cât de îngrozitor! Îmi pare atât de rău să aud asta! Condoleanţele mele, spuse Billie şi trase adânc aer în piept, căci i se pusese un nod în gât – mereu i se întâmpla asta când vorbea cu tatăl ei. Ei bine, iată încă un lucru pe care îl avem în comun, continuă ea şi ridică paharul. În cinstea taţilor noştri, care au fost luaţi prea devreme de lângă noi!

— În cinstea taţilor noştri! spuse şi Sam, ciocnind paharul.

Chelnerul se întoarse cu *scones* şi cu gem, din care Sam începu să se servească aproape total lipsit de eleganţă, ca un sportiv înfometat după o zi de antrenamente istovitoare. Billie îl urmări câteva clipe, amuzată, înainte de a începe la rândul ei să se înfrupte. Era adevărat că Sam făcea tot posibilul să se integreze, să se comporte adecvat, de cele mai multe ori cu succes, însă, în momente precum acesta, când avea garda jos, Billie vedea în

el băiatul ce fusese odinioară, când locuia la ţară în New South Wales. Se întrebă dacă Sam şi fraţii lui se luptaseră pentru porţii mai mari de mâncare când erau copii. La aşa ceva ducea foametea şi raţionalizarea alimentelor. Sam îşi termină prăjiturile, se şterse la gura cu şerveţelul şi sorbi din nou din şampanie, poate chiar inconştient că mâncase cu grabă, în vreme ce Billie îşi savura porţia încet, cu îmbucături delicate, fără a-şi întinde rujul.

— Lucrurile n-au mers aşa de bine cu Eunice aseară, se scăpă Sam, apoi păru să regrete.

Billie îşi plecă într-o parte capul şi îl privi cu o sprânceană ridicată. Asistentul ei avea multe informaţii de împărtăşit în această după-amiază.

Sam îi părea lui Billie a fi un bărbat nesigur pe el în ceea ce priveşte viaţa sentimentală. Ca şi cum n-ar fi fost suficient cât pătimise pe front, iubita lui de câţiva ani îi dăduse papucii pentru un soldat american chipeş cât el era în străinătate, din ce aflase Billie. Auzise, fireşte, numai frânturi ale poveştii, dar nu dorise să fie indiscretă. Cu uniformele lor spilcuite şi accentele de film hollywoodian, cu dresurile de nailon şi cu verzişorii lor, americanii făcuseră ravagii printre localnice. Însă Sam era suficient de tânăr cât să treacă peste această durere odată ce avea să îşi recapete echilibrul. Billie ştia că Eunice este o iubită relativ nouă. Făceau oare pereche bună? Era greu de spus, fiindcă Billie nu o cunoscuse, iar Sam nu vorbea prea mult despre ea.

— Ne-am... certat, recunoscu el.

— Chiar aşa? Din ce cauză?

Sam păru pe cale să răspundă, apoi se răzgândi.

— Vai mie, nu cumva are legătură cu mine şi cu munca noastră? întrebă Billie, sperând cu adevărat să nu fie aşa.

Tăcerea lui anunţă că era într-adevăr vorba despre asta.

— Nu i-ai spus despre... încercă ea din nou. Sam, nu i-ai spus despre cufăr, nu-i aşa? murmură ea.

Sam clătină cu fermitate din cap, punând paharul de şampanie la loc pe masă.

— Doamne fereşte, Mizz Walker! Am jurat să păstrez secretul muncii noastre în orice situaţie, spuse el, dezmeticindu-se, deşi avea încă obrajii îmbujoraţi. Nu aş încălca această încredere pe care ţi-ai pus-o în mine pentru nimeni şi nimic. Nu, nu a fost nimic de genul ăsta.

Billie se relaxă şi se lăsă pe spătarul scaunului, apoi se îndreptă imediat de spate când se gândi la alt motiv plauzibil.

— Eunice nu crede cumva că...

Billie se gândise că iubita lui Sam s-ar putea să se întrebe de ce acesta primeşte telefoane de la o anume femeie la orice oră. Îndreptă cu stânjeneală un deget către sine, apoi către Sam, iar Sam înţelese imediat.

— Nu, nici asta nu e, spuse el, clătinând din cap. Spune că nu ai...

— Continuă, te rog! îl încuraja ea, când i se păru că se răzgândeşte din nou.

— Ăăă... o purtare cuviincioasă, reuşi el în cele din urmă să spună.

Billie îşi stăvili un hohot de râs. Nu are o purtare cuviincioasă? *Ei bine, are şi femeia dreptate,* se gândi. Samuel Baker, de regulă un bărbat reţinut, schimbase şampania pe serul adevărului. Săracul, avea cel mai probabil să o regrete mai târziu!

Billie se întrebă dacă ar fi mai bine să îi ceară mai multe detalii şi găsi că nu se poate abţine.

— În care situaţii anume nu am avut o purtare cuviincioasă, dacă îmi permiţi să întreb?

Erau atât de multe motive pentru a o caracteriza astfel! Care avea să fie cel ales? Intervalul orar în care îşi desfăşura activitatea? Sau poate localurile pe care le frecventa? Cei cu care se întovărăşea? Hainele pe care le purta? Limbajul ei colorat sau fumatul, sau poate faptul că părea să fi rătăcit ceva esenţial, cum ar fi un soţ?

— A spus că... începu Sam, părând foarte încurcat. A spus că doamnele nu ar trebui să facă meseria asta. Ar trebui să le lase munca bărbaţilor care au nevoie de ea.

Billie clipi surprinsă.

— Înţeleg. Şi cum rămâne cu femeile care au şi ele nevoie să muncească? Ele de unde să facă rost de bani? Şi-a exprimat vreo opinie şi în acest sens?

Sam înghiţi în sec.

— N-a spus.

Asistentul se îmbujorase şi îi întâlnea cu dificultate privirea. Billie simţea că mersese poate prea departe, însă chiar se întrebase cu adevărat dacă Eunice se gândise vreodată de unde făcea Sam rost de banii cu care o scotea în oraş. Că doar nu cresc în copaci, vorba aia.

Se aşternu tăcerea, iar Billie îşi termină ultimul *scone* cu un gem de afine, un desert desăvârşit, care părea să-i complimenteze perfect bulele de şampanie de pe limbă. Nimic nu avea să îi lase un gust amar în gură. Fusese judecată şi în trecut, şi avea să fie judecată şi în viitor.

— Îmi pare rău, nu prea ştiu de ce ţi-am spus asta! zise Sam. Nu are importanţă.

— Mi-ai spus, dragă Sam, fiindcă am insistat să îmi spui, îi reaminti Billie. Nu contează, sunt mulţi alţii care cred aceleaşi lucruri. Eunice a ta nu e singură. Însă astăzi ne bucurăm că avem un client satisfăcut. A fost un caz straniu, care nu ni s-a revelat în întregime, dar acum e închis, iar clientul este fericit. Poate că ar trebui să ne concentrăm pe acest aspect.

Spunând astea, încercă să se bucure din nou de starea de bine de până acum câteva clipe, însă simţea că şampania şi mâncarea i se făceau ghem în stomac. Descoperirea lui Adin Brown nu îi redusese în niciun fel interesul pentru ceea ce se întâmplase cu Con Zervos sau pentru găsirea cerceilor cu safire ai mamei, cât şi faţă de persoana care se strecurase în toiul nopţii în dormitorul ei. Era clar ceva putred la mijloc, iar Billie îşi dădu seama că nu avea să se poată relaxa, oricât ar fi încercat. Mintea ei se întorcea la soţii Brown: la faptul că încinseseră prăvălia şi conduseseră în munţi, încântaţi de posibilitatea de a-şi aduce fiul înapoi acasă. Toate astea aveau, foarte posibil, să atragă atenţia. Dacă nu ea, ci chiar soţii Brown, fuseseră cei urmăriţi la Strand Arcade?

Opreşte-te, Billie! îşi spuse şi sorbi şampania din pahar. Acea parte a ei care se ocupa de contabilizarea cazurilor ştia că s-a încheiat, că asta a fost tot. Aşa *trebuia* să fie. Doamna Brown insistase. Însă Billie simţea forţa de atracţie a pieselor de puzzle care îi solicitau atenţia.

Când Sam termină ultima gură de şampanie, Billie scoase din buzunar fotografia pe care o luase din buzunarul băiatului. Aproape că uitase de existenţa ei. La o privire fugară avusese impresia că este o imagine veche, un posibil portret de familie, iar la o inspecţie amănunţită amândouă bănuielile se adeveriră, coafurile indicând faptul că poza fusese realizată la cumpăna dintre anii ’20 şi ’30. Fotografia era îndoită, dar suficient de clară. Reprezenta doi adulţi – cel mai probabil soţ şi soţie – şi trei copii, cu vârste cuprinse între unu şi opt ani. Fiecare dintre aceştia, cu excepţia bărbatului, purta blană, fie sub forma unei haine, fie sub forma unui palton. Acest detaliu era relevant, bineînţeles, dar mai surprinzătoare era forma pieptului femeii. Aceasta privea impasibil la aparat, cu spatele la o perdea lungă şi neagră de fotograf, şi purta o rochie neagră cu corsaj şi un colier extraordinar. Acesta avea o formă deosebită – precum aripile unui liliac.

— Fir-ar să fie! exclamă Billie.

— Poftim? Billie, ce s-a întâmplat?

Billie oftă.

— M-am simţit bine sărbătorind cu tine aici, iar tu ai meritat pe deplin un pahar în cinstea muncii depuse, însă cred... ei bine, cred că aş vrea să mai rămân un pic prin zonă, spuse ea, privind peste umăr la chelner. Te voi lăsa la gară, dacă doreşti.

Asistentul ei păru îngrozit de această propunere.

— Despre ce vorbeşti? o întrebă el.

— Îmi pare foarte rău! Te-aş conduce până acasă, dar nu am timp. Călătoria cu trenul e foarte plăcută, cel puţin aşa am auzit. O să mă revanşez eu, Sam!

— Opreşte-te! spuse Sam pe un ton răspicat. Ce crezi că faci?

— Am fost discretă la spital, îi spuse ea. Dar acum doamna Brown a aflat că i-am găsit fiul şi se îndreaptă spre spital cu soţul ei şi, ei bine, în scurt timp s-ar putea duce vestea că băiatul trăieşte. Mă tem că... Ei bine, am fost urmărită, dar am fost urmărită lângă magazinul lor şi nu pot fi sigură dacă pe mine mă urmăreau sau pe ei...

Sau şi pe mine, şi pe ei, se gândi Billie. Dacă părinţii erau filaţi? Dacă li se asculta telefonul? Era nevoie de ceva resurse pentru a face asta, însă pentru un preţ se putea face. Putea oare să fie atât de important ceea ce făcea băiatul? Putea miza să fie atât de mare? Se gândi la urmele roşii de la încheieturile lui Adin. Nu avea cum să îşi fi făcut singur aşa ceva, şi cu siguranţă nu le căpătase în vreo încăierare într-un bar.

Billie aşează fotografia pe masă şi i-o întinse lui Sam.

— Şi apoi mai e şi acest portret. Vezi? Colierul, spuse, şi trase adânc aer în piept. Cred că această fotografie lipsea din biroul lor şi că băiatul a luat-o fiindcă a recunoscut în anunţul din ziar colierul pe care femeia din poză îl avea la gât. Dacă se înşela şi era doar o coincidenţă, ar fi fost tras de ureche şi alungat afară, ar fi fost făcut nebun şi scandalagiu. Însă, dacă avea dreptate...

Sam se uită la fotografia de pe masă.

— Crezi că cineva ar putea să îl caute în continuare pe băiat, concluzionă el.

— Uite ce s-a întâmplat cu el, spuse ea. Da... Cred că este o posibilitate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Efectul şampaniei Veuve Clicquot se atenuase de-a binelea când Billie trase din nou maşina în faţa spitalului din Katoomba, către care condusese în grabă. Sam, care se afla în scaunul pasagerului, rămăsese fără niciun comentariu alături de ea, refuzând să se întoarcă la Sydney şi să o lase să înfrunte pericolul de una singură.

În momentul în care sări din maşina sport, Billie se simţea şi mai neliniştită decât fusese când demaraseră din parcarea hotelului Hydro Majestic. Îşi spuse că sentimentul ar putea fi iraţional. Ziua fusese încununată de succes. Presupunerea ei riscantă, bazată însă pe conversaţia cu domnul Benny de la morgă, dăduse rezultate, aducând-o la Adin Brown, pe care îl găsise în viaţă, chiar dacă nu şi nevătămat, iar toate astea se petrecuseră în urmă cu mai puţin de trei ore. Ar fi trebuit să se bucure de succesul unui alt puzzle rezolvat, al unui alt caz închis. Însă mica femeie din stomacul ei nu era mulţumită. Avea un sentiment inconfundabil de groază cu privire la caz. Fotografia, licitaţia, portarul, gorilele. Carnea roşie de la încheieturile băiatului. Se putea prea bine ca elemente separate şi fără legătură între ele să se confunde în mintea ei, însă rezultatul final era teamă pentru băiat, un sentiment de care nu reuşea să se descotorosească.

Porni degrabă către intrarea în spital, cu Sam pe urmele ei.

— M-am întors, anunţă ea la recepţie cu respiraţia tăiată şi cu un zâmbet forţat pe chip.

Aceeaşi asistentă săritoare era la birou.

— Clienta mea este pe drum, îi explică Billie. Ar trebui să ajungă aici în orice clipă, probabil cu soţul ei. Numele de familie este Brown.

Asistenta o privi confuză.

— Acum câteva clipe au sosit prieteni de-ai domnului Brown.

Fie Nettie Brown condusese mult mai repede decât îşi imaginase Billie, fie se întâmplase cu totul altceva. Billie simţi că îi creşte pulsul.

— Îl putem vedea din nou, vă rog?

Declaraţia, fiindcă fusese mai mult o declaraţie decât întrebare, fu urmată de o fugă în salonul bărbaţilor unde era internat Adin Brown, însoţită de asistentă, care simţise că s-a întâmplat ceva. Sam ţinu pasul, iar Billie observă că dusese mâna la sacou, unde avea pregătit revolverul. Şi el ştia că viaţa băiatului e în primejdie.

În salonul bărbaţilor găsiră o scenă confuză. Adin Brown nu era în patul său. Era pe podeaua spitalului, cel puţin aşa i se păru lui Billie, care nu vedea decât un amalgam de picioare şi mâini în mişcare. Un bărbat se lăsase pe vine peste corpul care se zbătea. Un pacient dintr-un pat vecin zbiera. Alţii se holbau, iar alţii, ce păreau sedaţi, priveau cu nepăsare. Billie se simţi urmărită şi ridică privirea de la lupta de pe podea pentru a-l descoperi pe unul dintre golanii sfrijiţi care o ajutaseră să îşi distrugă dresurile bune pe aleea din spatele Casei de licitaţii Georges Boucher. *Aceiaşi golani afurisiţi sunt acum aici.* Billie înjură într-o manieră clar necuviincioasă şi se aruncă asupra siluetei de pe podea, care se zbătea încă să scape cu viaţă. Bărbatul care tăbărâse asupra lui Adin, fiindcă Billie îl vedea acum clar pe băiat, ridică privirea şi se rostogoli dinspre băiat, apoi sări în picioare. Alături de complicele său, acesta ieşi pe uşa din dos a salonului, lovind asistenta şi aproape dărâmând-o în goana lui.

Adin tuşea violent pe podeaua spitalului, cu perna lângă el. Încercaseră să-l sufoce, îşi dădu seama Billie, şi fu sigură că bărbaţii nu fuseseră trimişi ca avertisment, ci în chip de echipă de execuţie. Totul fusese planificat. Îi întrecuseră până şi pe părinţii băiatului. Adin îşi trăgea sufletul, dar altfel părea neatins, aşa că Billie porni fără întârziere în urmărirea bărbaţilor, trecând pe lângă asistenta care striga după ajutor.

— Are nevoie de un doctor! strigă Billie, privindu-i ochii mari ai asistentei când trecu pe lângă ea. Şi chemaţi poliţia!

Sam i-o luase deja înainte în urmărirea celor doi, cu mâna dusă la buzunarul sacoului.

— Chemaţi poliţia! strigă din nou Billie când trecu pe lângă recepţie şi ieşi pe uşa principală.

Sam extrase pistolul când ajunse la intrare şi se auziră două împuşcături, Billie nu ştiu de unde. Sperase să îi prindă pe cei doi în viaţă, dar începea să nu mai ţină aşa de tare la această idee. Se auzi o a treia împuşcătură, moment în care Sam se lipi cu spatele de un perete, din care explodară părţi într-un fum albicios. Asistentul ochi şi îşi stabiliză mâna cu mănuşă. Apăsă trăgaciul încă o dată, de două ori, zgomotul făcut fiind mai puternic decât părea posibil. Una dintre împuşcături îşi atinse ţinta, care răspunse printr-un urlet de durere. Billie, care ajunsese lângă Sam, îl văzu pe cel mai înalt dintre cei doi cum se ţine de picior, apoi traversează, mai mult târându-se, strada. Se mişca încă. Şi urma să le scape.

— Atenţie! strigă Sam şi întinse mâna ca pentru a avertiza personalul medical să nu se aventureze dincolo de uşa principală, în direcţia căreia se trăseseră focuri de armă.

Urmă un alt schimb de focuri, care se stinse când cei doi bărbaţi încercară să scape cu maşina. Cel de-al doilea îşi târî piciorul rănit până la maşina maronie cu două portiere marca Oldsmobile, model „Sloper" sport, care arăta de parcă ar fi văzut zile şi mai bune. Zgomotul motorului era puternic, însă inegal, iar partea din spate, îngustată pentru aerodinamică, dădea impresia unui câine maroniu speriat, care fuge cu coada între picioare. Billie sări de după protecţia intrării în spital şi fugi cu toată viteză către maşina ei sport, refuzând să accepte că cei doi i-ar putea scăpa acum. Sam se lansă cu picioarele lui lungi astfel încât, când Billie deschise portiera, acesta era deja lângă ea.

— Haide! strigă ea cu sufletul la gură, iar Sam luă loc într-o clipită.

Când băgă maşina în viteză, iar motorul prinse viaţă cu un vuiet, Billie avu pentru o clipă impresia că îi vede pe domnul şi doamna Brown ieşind din maşină, evident fără a şti tot ce se petrecuse. Ce sincronizare incredibilă! Intre spital şi autostradă, drumul se încovoia precum o ţeavă de scurgere, iar Billie ataca fiecare curbă cu încredere şi viteză. Erau la doar câteva lungimi de Oldsmobile când băgă de seamă cu bucurie că traficul se îngreuna la coborârea de pe munte. Automobilele erau bară la bară, probabil ca rezultat al vreunui accident produs în josul drumului sau al unei aglomeraţii la trecerea la nivel cu calea ferată, iar Billie se gândi *gata, i-am prins,* apoi făcu ochii mari când văzu că maşina maronie nu se opreşte, ci în schimb virează brusc de-a lungul a două benzi de trafic pline cu automobile, atingând uşor partea din faţă a unui autobuz plin cu pasageri, impact care stârni grimase şi gesturi de furie din partea călătorilor. Se ridică sunet de claxoane. Mai multe autovehicule se tamponară. Pasagerii autobuzului se holbau acum cu gurile căscate. *Ce cred că fac?* se întrebă Billie pentru o clipă, însă, firește, ştia. Ştia că cei pe care îi urmăreşte aveau să facă totul pentru a scăpa, dar şi că are o cursă pe mâinile ei, fiindcă şoferul Oldsmobile-ului traversă separatoarele şi trecu pe contrasens, apoi, cu scârţâit de cauciucuri şi coborând o treaptă de viteză, o luă înapoi la deal.

— Ţine-te bine, Sam! îi spuse Billie, simţind cum îi pompează sângele prin vene.

Billie văzu că traficul în josul muntelui se pornise din nou, însă automobilele din jurul ei nu se puseseră încă în mişcare, şoferii îngroziţi de ceea ce văzuseră fiind prea ocupaţi să se uite după vehiculul care dispăruse ca o nălucă. Fără ezitare, profită de această oportunitate pentru a se strecura prin culoarul creat în urma trecerii Oldsmobile-ului, gest care stârni o nouă rundă de strigăte şi claxoane indignate. Trecu fără emoţii prin spaţiul creat, fără a-şi zgâria caroseria, depăşind separatorul ca şi cum ar fi fost o denivelare pe drum, iar maşina neagră sport evită la limită să nu fie lovită de

cele care urcau. Cu o mişcare rapidă de volan, Billie întoarse vehiculul şi intră în rând cu celelalte care circulau regulamentar. Simţi în ceafă privirile acuzatoare – inclusiv pe cea a lui Sam –, însă nu se gândi la asta. Avea probleme mai importante. Schimbă treapta de viteză, călcă pedala de acceleraţie şi porni în urmărirea bărbaţilor care făcuseră prima greşeală mortală când îi sfâşiaseră hainele în acea înfruntare primitivă de pe alee şi care acum încercaseră să îi rănească – nu, să îi ucidă – fiul deja rănit al clientei, în vreme ce acesta zăcea neajutorat pe un pat de spital. Pentru aceşti bărbaţi evident că nimic nu era prea josnic, iar Billie era hotărâtă să îi facă să-şi regrete eroarea de judecată.

Sam, evident nu la fel de zguduit de evenimente precum îl crezuse Billie, avu prezenţa de spirit să îi scoată din torpedou mănuşile de piele, pe care tânăra reuşi să şi le tragă peste mâini fără a-şi lua o clipă ochii de la ţintă. Da, chiar aveau să îi fie indispensabile!

— Bine gândit, Sam! spuse ea, şi îşi folosi ambele mâini pentru a ocoli un autobuz şcolar plin cu copii, pielea mănuşilor oferindu-i o excelentă aderenţă asupra volanului.

Automobiliştii de pe Marea Autostradă Vestică erau de acum conştienţi de prezenţa subită şi alarmantă a unui Oldsmobile maroniu, care se deplasa haotic, fiindcă atât pasagerul, cât şi şoferul se întorceau constant să evalueze progresul pe care îl făcea maşina sport care îi urmărea. Aceasta era o maşină mai rapidă, mai uşoară şi cu motor mai mare, iar Billie ştia că este în condiţie mult superioară maşinii urmărite, în ciuda vechimii. Cele două vehicule ocoleau traficul, accelerând de la 50 la 60 de kilometri pe oră. Când ajunseră în orăşelul Medlow Bath, circulau cu aproape 80 de kilometri pe oră, ocolind maşinile pe banda de urgenţă acolo unde drumul se îngusta. Hotelul Hydro Majestic, unde Billie şi Sam petrecuseră o după-amiază triumfătoare, păru să zboare pe lângă ei. Dacă atacatorii voiau o urmărire, prea bine, îşi zise Billie.

— Nu cunoaştem drumurile astea. Vor încerca să scape de noi pe aici, pe undeva, prezise Billie. Nu putem permite aşa ceva!

Unul dintre cele două geamuri înclinate de la spatele Oldsmobile-ului se făcu ţăndări în momentul în care se auzi o pocnitură, iar maşina trecu în viteză prin intersecţia Blackheath şi Gardner's Inn, împrăştiind cioburi pe strada din faţa pubului, unde trei bărbaţi şedeau pe bănci de lemn şi se bucurau de un pahar de băutură. Doi dintre aceştia săriră speriaţi în picioare, ţipară şi fluturară nervoşi din mâini, ca mai apoi să rămână în norul de praf al celor două maşini. Cu siguranţă că atrăseseră atenţia localnicilor. Acum, pasagerul înarmat din automobilul din faţă se lăsă în jos, vântul fluturându-i părul, iar ţeava pistolului dispărându-i treptat din vedere.

— Ţine jos pistolul când trecem prin sate... dacă poţi! strigă Billie. Poliţiştii sigur ne vor prinde din urmă!

Billie se întrebă dacă era adevărat, având în vedere viteza pe care o atinseseră deja. Aici nu erau în Sydney, unde poliţia îi putea întâlni din orice direcţie.

— Au tras în geamul ăla, data viitoare noi suntem ţinta, îl preveni ea, urmărindu-l pe unul dintre bărbaţi cum trece pe brânci pe bancheta din spate. Trebuie să-i oprim, şi repede!

Ajunseseră într-o curbă, iar clădirile de o parte şi de alta a străzii fuseseră în mare parte înlocuite de sălbăticie.

— Ocheşte acum cauciucurile! strigă Billie peste vuietul vântului şi al motorului.

Dacă Sam reuşea să atingă unul dintre cauciucuri, atunci maşina ar fi ajuns pe marginea drumului, iar aceasta urmărire nesăbuită ar fi luat sfârşit. În momentul în care treceau între o linie de cale ferată şi un cimitir, Sam trase o dată, de două ori, iar Oldsmobile-ul viră brusc la stânga şi la dreapta. Nicio lovitură.

— Au fost ultimele cartuşe! strigă Sam, frustrat.

Revolverul lui Smith & Wesson avea cilindru cu cinci cartuşe, şi nici dacă ar fi avut altele la el, nu ar mai fi fost timp să-l încarce acum. Ridică neajutorat pistolul într-un gest de frustrare şi neputinţă.

— Ia-l pe-al meu! spuse Billie şi îşi împinse coapsa stângă către el, ridicându-şi tivul cu o mână. E în jartieră.

Sam ezită. Jartiera ei era mică şi fusese confecţionată de Billie pentru a-i sta deasupra dresului, iar efectul, cu fâşia de dantelă şi panglicile delicate, asemănătoare spatelui unui corset, era atât plăcut, cât şi practic, se gândi ea. Totuşi, vederea armei legate de coapsa ei evident îl încurcă pe asistentul ei într-un moment foarte nepotrivit.

— *Sam, ia-l acum!* îl somă ea.

Vântul care intra în maşină îi ridică mai sus tivul rochiei, dezvăluind mânerul de sidef al pistolului.

Sam extrase Coltul.

Traficul deja se redusese considerabil, iar în acest moment pe drum nu mai erau decât ei şi Oldsmobile-ul, care, foarte supărător, nu încetinise defel. Depăşiseră intersecţia cu localitatea Mount Victoria, cu vechiul hotel şi calea ferată, ultimul loc cunoscut lui Billie, şi se îndreptau către vest, în teritoriu necunoscut. Acum, un desiş sălbatic şi terenuri agricole nu foarte îngrijite decorau drumul, iar vechea casă de şindrilă, cu fundaţia scufundată, era singurul indiciu că acest tărâm continua să fie o aşezare umană. Din spatele maşinii urmărite ieşi la iveală, strălucitoare şi mortală, ţeava unui pistol.

— Fereşte-te! strigă Billie, iar arma se descărcă, ratându-şi cu puţin ţinta.

Billie conduse în zigzag în încercarea de a se face o ţintă greu de ochit, iar maşina ei sport reuşi manevra perfect. Apoi, drumul se deschise dramatic şi scoase la iveală o coborâre abruptă într-o vale inundată de soarele după-amiezii. Drumul coti la stânga, unduindu-se în jos în curbe late, iar de o parte se ridică un zid de piatră care fusese construit de deţinuţi şi dincolo de care se întindea valea. Văzând coborârea, Billie frânase uşor, simţind că maşina trage uşor spre dreapta. În câteva secunde însă redobândi controlul. Cei doi urmăriţi opriseră focul, iar acum, că Sam avea pistolul lui Billie, acesta părea gata să îl folosească. Însă nu aici. Nu acum. Drumul cobora prea abrupt şi se unduia prea tare pentru o lovitură eficientă.

Oldsmobile-ul derapa şi vira spre stânga, unul dintre cauciucurile din spate mişcându-se nesigur, iar automobilul vechi alunecă periculos, de neoprit, dincolo de marginea drumului, apoi îşi continuă mişcarea, izbindu-se şi trecând prin parapetul de lemn.

Într-un nor de praf şi lemn plesnit, asasinii căzură cu maşina într-un hău de vreo nouăzeci de metri.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

— Spune-mi din nou ce s-a întâmplat! îi ceru poliţistul cu chipul proaspăt bărbierit, privind-o pe Billie, cu o expresie cumva nedumerită, încruntat şi cu capul plecat uşor într-o parte. Ai spus că *dumneata* conduceai automobilul?

Billie şi Sam se aflau la Secţia de Poliţie Katoomba, o clădire din gresie care găzduia un arest, o secţie de poliţie şi reşedinţa sergentului, şi era situată în spatele tribunalului din Katoomba. Maşina sport neagră a lui Billie, acoperită cu un strat gri de praf în urma urmăririi, era parcată în faţa intrării din spate a secţiei. Soarele apusese, iar răbdarea lui Billie era pe terminate. Adrenalina urmăririi se estompase, lăsând în loc prea puţină energie pentru diplomaţie.

— Da, *eu îmi conduceam,* automobilul, răspunse ea cu emfază.

După ce îndurase un interogatoriu mult prea istovitor, zâmbetul ei profesionist – care în atâtea situaţii îi fusese de mare ajutor – nu se mai arătă, lăsând loc unei priviri încruntate. Îşi dădu din ochi o şuviţă de păr negru, ondulat, încercând să şi-o prindă sub bentiţă, însă nu găsi un ac de păr unde se aştepta să fie unul, aşa că lăsă şuviţa să îi cadă din nou peste ochi, mulţumită că măcar o ascunde de agentul care o interoga. Îşi încrucişa braţele la piept.

— M-am dus la spital să-mi văd clienţii... începu ea din nou, dar fu întreruptă.

— Clienţii? repetă poliţistul, ca şi cum Billie nu i-ar fi explicat deja întreaga situaţie de-a fir a păr.

Din spatele şuviţelor ei necooperante, Billie îl privi pe agentul de poliţie, în uniforma sa regulamentară. Blond şi bine făcut, acesta avea pielea lucioasă, însă îmbătrânită prematur, şi ochii strălucitori ai unui aventurier. Şi-l imagină escaladând stâncile din localitate în timpul liber. Se prea poate ca acesta să fi văzut multe lucruri cât timp lucrase pentru poliţia din Katoomba, însă se părea că schimburile de focuri şi femeile investigator privat conducând automobile rapide nu făceau parte din lumea aşa cum o cunoştea el.

— Da, clienţii mei, silabisi clar Billie, cu lentoare voită. Sunt investigator privat, aşa cum v-am mai spus, iar acest domn este asistentul meu.

Billie făcu un semn către Sam, aşa cum un învăţător ar arăta către o ecuaţie simplă de la tablă, apoi îşi drese glasul şi se opri, încercând să îşi menţină calmul fragil pe care îl mai avea.

— Clienţii mei aproape ce ajunseseră când doi bărbaţi le-au atacat fiul, care era pe patul de spital, apoi au fugit când i-am surprins asupra faptului. În acest moment am demarat urmărirea, aşa cum v-am mai spus, zise Billie, simţind că răbdarea i se întinde şi se subţiază precum o gumă de mestecat.

Se auzi o bătaie la uşă, apoi intră un alt poliţist, nu atât de tânăr, dar cu acelaşi tip de ten bătătorit şi în acelaşi timp lucios ca al colegului său.

— Amice, crocodilul... spuse, apoi se opri. Scuzaţi-mă! reluă, privind la femeia elegantă, cu părul răvăşit de vânt, şi la partenerul ei, care aducea cu actorul Alan Ladd, despre care crezuse în mod evident că părăsiseră deja secţia. Ăă, domnule poliţist, crocodilul a fost zărit din nou.

Billie ridică din sprâncene şi întrebă:

— Un crocodil? Aici?

— A scăpat de la circul ambulant. De săptămâni întregi îl căutăm, spuse bărbatul, apoi ieşi din încăpere, iar Billie speră că apariţia crocodilului avea să pună capăt interogatoriului.

— Cum rămâne cu schimbul de focuri? continuă poliţistul, care în mod evident nu terminase, în ciuda celor mai recente veşti bizare din jurisdicţia sa. De ce i-aţi urmărit pe aceşti bărbaţi înarmaţi? întrebă el, posibil chiar pentru a patra oară. A fost ceva periculos, nu credeţi?

Billie se forţă să îşi păstreze calmul. *Tocmai* fiindcă erau înarmaţi, şi *trăgeau în oameni,* voi să spună, dar se abţinu.

— Am simţit că este datoria noastră civică să alertăm poliţia, să protejăm cetăţenii vulnerabili din spital şi să îi reţinem pe acei bărbaţi până la sosirea voastră. Din păcate, nu am reuşit să îi prindem la timp, iar aceştia au plonjat cu maşina în prăpastie.

— Bun! spuse agentul. Îmi voi chema superiorul.

Bărbatul se ridică iar Billie îşi imagină că îl pălmuieşte.

Când Sam şi Billie fură lăsaţi să plece, se lăsase întunericul, iar aceştia se întoarseră la Spitalul Memorial ANZAC din districtul Munţilor Albaştri, unde avură în sfârşit ocazia să stea de vorbă singuri cu Nettie şi Mikhall Brown şi să fie serviţi cu ceai şi cu biscuiţi Anzac din fulgi de ovăz. Pentru Billie, era o binecuvântare faptul că soţii Brown nu fuseseră martori la încăierarea urmată de schimbul de focuri şi nici nu îşi văzuseră fiul pironit de podeaua spitalului, cu o pernă ţinută pe faţă de un criminal.

— Recunoaşteţi această fotografie? întrebă Billie, lăsând jos ceaşca de ceai şi arătându-le pe rând, mai întâi lui Nettie Brown, apoi lui Mikhall, micul portret.

— Bineînţeles, răspunse Nettie surprinsă. E mătuşa mea, Margarethe, alături de familia ei. Unde aţi găsit-o?

Strămătuşa lui Adin. Cea care rămăsese în Berlin. Exact aşa cum bănuia Billie.

— Fotografia era ascunsă în hainele lui Adin. Credeţi că ar putea fi aceeaşi fotografie care a dispărut din rama de pe biroul dumneavoastră?

Cei doi soţi schimbară o privire şi încuviinţară uşor din cap.

— Da, cred că da! spuse Nettie.

— Trebuie să vă întreb din nou: nu există nimic la această reclamă care să vă pară familiar sau care să vă ducă cu gândul la ceva? spuse Billie şi despături articolul mototolit din ziar, aşezându-l pe masă, între biscuiţi şi ceainic.

— Ei bine... răspunse Nettie, apoi clipi şi se aplecă să vadă mai bine. Măi să fie! Pare să fie acelaşi colier, nu-i aşa?

— Da, chiar pare să fie acelaşi colier, fu de acord Billie şi îi căută privirea clientei sale.

Designul Kleemann era distinctiv. Aripile de liliac. Sigur nu puteau fi multe coliere la fel.

— Da... Bănuiesc că nu m-am uitat cu atenţie. Dar ce treabă ar avea Adin cu o licitaţie? întrebă Nettie, clătinând din cap.

Billie îşi aduse aminte de frustrarea acesteia când văzuse prima dată articolul, inabilitatea ei de a face o legătură cu colierul mătuşii.

— Dar este imposibil, continuă Nettie. Acesta a fost făcut de Georg Kleemann, în Prorzheim, departe de aici. Era un obiect de preţ al lui Margarethe. Cum ar putea fi vorba de unul şi acelaşi?

Billie avea impresia că Nettie ştie cum. Şi avea impresia că şi Adin ştie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Billie stătea în colţul balconului biroului ei de la etajul al şaselea, sprijinită de unul dintre stâlpii în stil roman, şi fuma un Lucky Strike în timp ce sorbea ceaiul perfect preparat de Sam, de parcă acesta ar fi fost cheia refacerii ei – poate chiar aşa şi era –, când sună telefonul. Era zi de fumat, decisese Billie. Asistentul ei ridică receptorul, ceea ce îi permise ei să se concentreze în continuare asupra oraşului Sydney, cu locuitorii săi în miniatură ce se perindau pe străzi şi cu soarele aruncându-şi razele peste cele mai înalte clădiri. După câteva clipe, Sam apăru în pragul uşii. Ochii lui albaştri aveau o urmă de îngrijorare.

— Eşti căutată la telefon, Billie. E de la poliţie.

Billie păşi înapoi în birou, cu ţigara între buzele date cu rujul Fighting Red. Deşi petrecuseră mai multe ore decât şi-ar fi dorit cu poliţiştii din Katoomba, era sigură că aceştia nu terminaseră cu ei. Fusese o seară plină, petrecută între clienta sa mai mult decât încântată, poliţiştii mai mult decât deranjaţi şi personalul spitalului mai mult decât şocat de toate cele petrecute. Billie lăsă ceaşca de ceai, de acum goală, pe marginea biroului, apoi se aşeză în scaun şi ridică receptorul.

— Billie Walker la telefon. Cum vă pot ajuta?

Spunând asta, se lăsă pe spate şi îşi ridică picioarele încălţate cu pantofii Oxford pe birou, aruncând din nou o privire paginii principale a ziarului *Sydney Morning Herald,* care conţinea o ilustrare dramatică a unui Oldsmobile plonjând de pe Victoria Pass în prăpastie.

— Aici inspectorul Cooper, îi răspunse vocea groasă de la celălalt capăt al firului. Colegii noştri din Katoomba m-au informat în legătură cu evenimentele zilei de ieri.

La fel şi ziarele, se gândi Billie. Inspectorul nu avea cum să fi ratat partea în care scria „Investigatoarea privată Billie Walker, fiica fostului detectiv Barry Walker, a fost implicată în ceea ce martorii descriu ca fiind un «schimb de focuri de armă» şi «o urmărire automobilistică dramatică», care s-a soldat cu doi morţi". Articolul includea şi o fotografie clară, care o ilustra într-un taior cu sacou şi fustă, şi cu o pălărie înclinată pe cap, ieşind din Tribunalul Central din Sydney într-un caz de divorţ în care îşi oferise serviciile cu câteva luni înainte. Articolul mai avusese puţin şi îi publica numărul de telefon şi programul de funcţionare.

— Aş vrea să treceţi pe la secţie chiar astăzi, dacă este posibil! spuse inspectorul.

Billie înclină din cap şi-şi ajustă cusătură dresului. Apelul nu o luase prin surprindere, chiar dacă morţile celor doi bărbaţi nu intrau în ceea ce Billie îşi imagina a fi jurisdicţia obişnuită a inspectorului-şef.

— Desigur, domnule inspector! Pot să trec pe la secţie cât de curând, dacă vă ajută, răspunse ea.

Mai trase un fum din ţigara care era pe stinse, simţind cum plămânii i se umplu cu fum şi umerii i se relaxează. Dacă Billie avea cu adevărat necazuri, nu i-ar fi telefonat; i-ar fi bătut la uşă şi ar fi escortat-o la secţie. Abordarea inspectorului nu indica un interogatoriu fără menajamente.

— Da, sunt la Secţia Centrală de Poliţie. Vă aştept! îi spuse inspectorul şi închise.

Billie lăsă uşor receptorul în furcă. Mai trase un fum din ţigară, deşi nu obişnuia să fumeze ţigară după ţigară, apoi o ţinu între degete şi reflectă la situaţia în care se afla. Îşi dădu seama că postura aceasta îi aducea aminte de tatăl său. Îi semăna tot mai tare cu fiecare zi. La acest gând, zâmbi cu seninătate.

— Sam, trebuie să mă duc la secţia de poliţie. Rămâi tu aici?

Asistentul ei încuviinţă din cap.

— Absolut! Sper că torul va fi...

— Va fi bine, îl asigură ea.

Sam îşi făcea griji fiindcă folosise o armă de foc în văzul mai multor martori, însă nu avea niciun motiv. Poliţiştii păruseră mai circumspecţi în privinţa condusului ei, decât în privinţa tentativelor acestui veteran de a opri doi criminali cu un pistol de fermă. Bărbaţii aveau arme. Asta era uşor de priceput. Dar femei precum Billie la volanul maşinilor sport? Billie se întoarse şi îşi verifică pălăria în oglinda ovală de lângă birou şi, mulţumită de ce văzu, îşi puse ochelarii fumurii, cu ţigara din nou între buze. Şi-o scoase din gură pentru a îşi aplica un nou strat de Fighting Red, apoi o puse la loc. La naiba! Era aproape complet fumată. O stinse în scrumiera lui Sam. Acesta scoase o ţigară nouă din pachetul propriu şi i-o oferi fără cuvinte, Billie primind-o cu o încuviinţare din cap.

Da, astăzi este zi de fumat.

— Ar trebui să mă întorc cam într-o oră; dacă nu, îţi telefonez, spuse Billie, luându-şi geanta. Ah, şi, dacă dau năvală clienţii fluturând bancnote de zece lire, fă-le un ceai din ăla bun de-al tău şi nu-i lăsa să plece! glumi ea. Tariful nostru este acum de douăsprezece lire pe zi.

•

Billie cunoştea bine Secţia Centrală de Poliţie. Tatăl ei lucrase acolo pe vremea când era poliţist, înainte ca ea să se nască, iar munca lui ulterioară îl purtase de multe ori în acelaşi loc, când Billie era mică. Familia Walker avea o legătură veche cu această clădire înaltă de trei etaje, situată la câteva minute de biroul ei, astfel că Billie alese să bată drumul pe George Street pe jos şi să economisească tichetele de carburant, pe care îi plăcea atât de tare să le folosească la plimbări lungi în afara oraşului – în ciuda evenimentelor recente.

Secţia îşi luase numele atât de la locul, cât şi de la scopul în care funcţiona. Clădirea din gresie aflată în zona centrală era de mult timp sediul central al forţei poliţieneşti. Secţia găzduia birourile Departamentului de investigaţii criminale, precum şi pe cele ale altor ramuri, şi era vizavi de Tribunalul Poliţienesc Central din Liverpool Street. Cele două edificii erau conectate prin subteran, acest pasaj permiţând transportarea prizonierilor din arest în tribunal şi înapoi printr-un labirint de coridoare întunecate şi celule pline cu bărbaţi jegoşi şi periculoşi – şi, ocazional, cu femei fatale. Dar, în vreme ce tribunalul din Liverpool Street avea faţada impresionantă la care te-ai fi aşteptat de la o clădire publică, intrarea în Secţia Centrală de Poliţie, cu arcada ei masivă din cărămidă, se făcea în mod relativ nepotrivit din Central Street, în realitate mai mult o alee îngustă decât o stradă, ca şi cum oraşul ar fi decis colectiv să nu se uite la secţia de poliţie şi să nu se gândească la dedesubturile Sydneyului, la beţivi, scandalagii, hoţi, violatori, găinari şi mafioţi. Edificiul avea efectul arhitectural echivalent unei treceri sub tăcere a aspectelor neplăcute.

Într-o dimineaţă de marţi, pragul Secţiei Centrale de Poliţie nu era trecut de multe femei. La această oră se remarca şi lipsa femeilor şi a copiilor din sala de aşteptare, o privelişte obişnuită pentru Billie la sfârşit de săptămână şi mai ales în perioada sărbătorilor, atunci când tensiunile acasă tindeau să fie exacerbate. De fapt, Billie era singura femeie, iar prezenţa ei distinctivă nu trecu neobservată. Se simţi privită când păşi pe sub arcada de cărămidă, în taiorul ei cu o croială relativ conservatoare, cu pantofii Oxford cu toc de fier şi cu dresurile cu dungă. Trecând pe lângă camera de aşteptare la stânga şi camera pentru punere sub acuzare la dreapta, Billie fu condusă până la recepţie de zeci de priviri de bărbaţi ca de zeci de perechi de mâini. Aproape că putea mirosi testosteronul din aer. Nu era un miros oribil, dar cu siguranţă unul aparte, iar în acest context era aproape copleşitor.

Acesta era rezultatul excluderii unuia dintre sexe dintr-un domeniu decenii ia rând, se gândi Billie. Dacă adunai la un loc toţi investigatorii privaţi din Sydney, rezultatul ar fi fost asemănător.

Billie zări cu multă uşurare chipul primitor al agentei Annabelle Primrose, din spatele biroului de recepţie. Aceasta era o tânără isteaţă, de vreo 22 de ani, cu o constituţie robustă şi solidă, şi cu o falcă pătrăţoasă şi hotărâtă, păr blond şi cu cei mai albaştri ochi pe care Billie îi văzuse vreodată. Tenul ei avea un luciu aparte. Era de la ţară, de undeva din vest, îşi aduse Billie aminte. Lui Billie îi dădea impresia că juca un ghem de tenis, călărea un ponei şi alerga până la muncă, toate astea înainte de micul-dejun. Conducerea poliţiei o repartizase la acest post de birou, cum făcuse cu multe alte femei care se înscriseseră, presupunând că fetele aveau să se mărite mai devreme sau mai târziu şi că urmau să fie nevoite să demisioneze. Primrose însă ar fi putut să se ia la trântă cu spărgătorii de bănci, numai de i s-ar fi permis s-o facă.

— Bună dimineaţa! spuse Billie, privind în jur. Ce atmosferă aveţi astăzi!

Intensitatea privirilor care o scrutau abia ce începuse să se domolească.

Agenta Primrose o salută din cap.

— Oh, Mizz Billie, mă bucur să vă văd!

— Înţeleg că inspectorul-şef Cooper vrea să-mi vorbească, spuse Billie.

Aceasta îşi imagină că inspectorul o aştepta la etajul al treilea, în birourile Departamentului de investigaţii criminale.

— Da! Am auzit ce s-a întâmplat ieri, spuse femeia mai tânără, făcând ochii mari. Şi am citit în toate ziarele. Sunteţi faimoasă! Îl voi anunţa că aţi sosit.

Primrose efectuă apelul, explicând că oaspetele inspectorului-şef avea să urce imediat cu liftierul, însă Billie avea mai întâi o favoare să îi ceară agentei Primrose. Dar nu era genul de favoare despre care îşi dorea să afle toată secţia. Conştientă că este urmărită, Billie începu o conversaţie banală cu privire la vremea de afară pentru un picnic. Acesta era un soi de cod secret, fiindcă toţi care o cunoşteau de bine, de rău ştiau că era mai puţin probabil ca Billie Walker să vorbească despre vreme decât ca un poet să dedice o sonată bursei de valori. Agenta Primrose zâmbi cu complicitate. Atmosfera de la secţie le forţase şi în trecut să recurgă la astfel de tertipuri.

— Chiar sper să fie o zi senină astăzi! fu de acord Primrose.

Deconectarea ascultătorilor de la conversaţia lor se petrecu cu un semnal aproape sonor.

În vreme ce Billie vorbea în continuare despre temperaturile maxime şi minime prognozate şi despre un sfârşit de săptămână cu potenţiale furtuni, scrijeli pe furiş *XR-001* pe o bucăţică de hârtie, pe care i-o împinse pe birou femeii.

— Aş fi extrem de bucuroasă dacă, printr-un noroc chior, aş putea afla mai multe despre această situaţie înainte de a merge mai departe cu planul

meu, spuse Billie clar, apoi, ca un magician care exersează tehnica distragerii care-i ascunde prestidigitaţia, se aplecă şi se prefăcu că îşi aranjează dungile dresurilor.

În realitate, una dintre ele chiar era strâmbă, iar Billie profită de ocazie pentru a o îndrepta. Dacă toţi voiau să se holbeze la ea, n-aveau decât; aceasta îi dădea ocazia să se aplece mai aproape de Primrose şi să îi şoptească:

— Promit să-l predau poliţiei pe individul care deţine maşina, dacă am ocazia! murmură ea. Nu cred că aveţi nicio informaţie despre el momentan, dar, dacă aveţi, aş vrea tare mult să aflu. Personalul din casa lui îl cunoaşte drept Frank. Familiile unor tinere angajate la el sunt îngrijorate, încheie Billie.

Zicând acestea, se îndreptă de spate, sceneta fiind completă, iar cele două femei îşi întâlniră privirile într-o înţelegere tacită. Agenta Primrose o privea încruntată, evident îngrijorată de ce ar fi putut pune la cale acest personaj, Frank. Hârtiuţa îi dispăruse în buzunar. Billie cunoştea acea încleştare determinată a maxilarului. Agenta Primrose avea să o ajute dacă era posibil.

— Sper din tot sufletul că vremea se va îmbunătăţi pentru picnicul dumneavoastră! îi spuse agenta cu voioşie, reluând conversaţia codată.

— Ştii cât ador picnicurile! îi răspunse Billie şi îi zâmbi cu şiretenie.

Cele două femei tocmai îşi luau la revedere când o a treia le întrerupse:

— Văd că eşti ocupată, ca întotdeauna, spuse aceasta cu subînţeles, făcând-o pe Billie să tresară.

Era Lillian Armfield. Legendarul sergent-şef avea părul scurt, în bucle răsucite, şi o privea pe Billie cu asprime şi atenţie, cu buzele subţiri cât un tăiş. Era chipul unei femei care le văzuse pe toate cât timp lucrase ca asistentă medicală, iar acum, cu mai multă notorietate, ca detectiv de poliţie. Ochii ei de un căprui discret o fixau pe Billie, care se aşteptă ca Armfield să o fi zărit dându-i agentei detaliile plăcuţei de înmatriculare, spre deosebire de poliţiştii bărbaţi, care ori erau fascinaţi de dungile de la dres, ori îşi vedeau de treburile lor.

— Nu am avut eu dreptate în legătură cu tânăra mea agentă? întrebă Armfield, îndepărtând tensiunea printr-o uşoară bătaie pe umărul agentei Primrose. Va ajunge departe.

Billie scoase un oftat. Lillian de regulă privea cu ochi buni intrigile ei, aşadar, chiar dacă ştia că agenta Primrose o ajuta cu ceva, era puţin probabil să intervină.

— Cred că aveţi dreptate, spuse Billie, redobândindu-şi încrederea. Ca întotdeauna.

Agenta Primrose se uită la Billie, apoi la Armfield, şi păru să se relaxeze puţin, deşi detectiva mai în vârstă avea o reputaţie de temut, iar apropierea ei era suficientă pentru a da o stare de nervozitate oricărui tânăr agent de poliţie. Însă Billie redevenise deja punctul central al atenţiei lui Armfield, iar acei ochi uşor căprui o priveau cu familiaritate.

— Avem nevoie de mai multe femei în poliţie. Te-ai mai gândit la asta? Tatăl tău a fost foarte bun la vremea lui, să ştii.

Billie zâmbi, apoi îşi aduse aminte de motivele pentru care acesta renunţase. Câteva ouă stricate dădeau întregii forţe de poliţie o reputaţie neplăcută, ceva de care Barry Walker ţinuse să se distanţeze. Chiar şi după sfârşitul carierei sale de poliţist, în anii '20-'30, poliţia fusese urmărită de acuzaţii de corupţie, problemă care îi era bine cunoscută lui Armfield, căreia i se dusese faima pentru că se luase la trântă cu faimoasele bande de mafioţi, precum şi cu Tilly Devine, matroana de bordel şi „Regina din Woolloomooloo"[21], cât şi cu rivala acesteia, „Regina din Surry Hills", Kate Leigh, implicată în comerţul ilegal cu alcool. Oare corupţia dispăruse? Oare ouăle stricate fuseseră date afară? Era un scenariu cam optimist. Însă Lillian îşi juca rolul în curăţirea forţei de poliţie, hotărâtă fiind că este nevoie de sânge proaspăt şi mai ales de mai multe femei, care reprezentau în continuare o raritate.

— E o muncă mai satisfăcătoare decât cu divorţurile, adăugă Armfield cu un strop de venin, ştiind bine cât de frecvente erau în domeniul investigatorilor privaţi cazurile de adulter, pentru care era nevoie de dovezi substanţiale, lucru care ducea adesea la scenarii dizgraţioase.

Billie, din principiu, nu apela la prostituate pentru a le înscena ceva bărbaţilor pe care îi investiga, deşi aceasta era o practică frecventă. Însă urmărise destui bărbaţi şi îi prinsese pe mulţi în flagrant înşelându-şi nevestele. Putea fi o munca neplăcută, dar măcar era onestă. Fără înscenări. Lui Billie nu îi făcea plăcere, însă nu îşi dorea să fie nevoită să subînchirieze şi ultima parte a birourilor tatălui său, şi astfel să recunoască înfrângerea profesională. Tatăl ei lucrase la sute de cazuri de divorţ – până la urmă, aşa îi întâlnise mama – şi, dacă erau suficient de bune pentru el, atunci... Dacă Billie îşi făcea o reputaţie în branşă – una bună, sau, cel puţin, una captivantă –, atunci ar fi avut posibilitatea de a atrage şi alţi clienţi şi ar fi putut lăsa cazurile de divorţ în seama altcuiva, pentru a se concentra pe cele mai complicate, cum era acesta al familiei Brown. Un astfel de puzzle era mult mai satisfăcător de rezolvat, deşi se dovedise deja a fi şi mult mai periculos.

[21] Suburbie din Sydney (n.tr.)

Rămânea încă de văzut cum avea să o afecteze profesional publicitatea neaşteptată de care avea parte acum.

— Barry te-a respectat foarte mult, Lillian, spuse Billie drept răspuns, apoi încuviinţă din cap şi o privi pe Armfield ca pentru a spune că se bucura de acelaşi respect şi din partea ei.

— Recunosc când sunt într-un punct mort, răspunse aceasta cu căldură, dar şi cu regret. Ce bine le şade voinţa de fier femeilor! adăugă mai mult pentru sine şi se îndreptă spre ieşire, trecând pe lângă inspectorul-şef Hank Cooper, care coborâse, evident sătul să o mai aştepte pe Billie.

Cooper ieşise din lift şi o privea straniu pe Billie. Să fi fost cu surprindere? Amuzament? Curiozitate? Când Armfield trecu pe lângă el, acesta îşi întoarse capul să o urmărească până ce colega sa dispăru pe sub arcadă şi ieşi în Central Street. Când bărbatul îşi întoarse atenţia asupra recepţiei, agenta Primrose era întruchiparea profesionalismului. Billie îl salută pe inspector cu o fluturare jucăuşă a mâinii.

— Păreţi a fi de neevitat, domnişoară Walker, spuse acesta, apropiindu-se cu paşi mari de ea.

Tonul vocii sale era uniform.

— Necazurile mă urmăresc, inspectore, nu eu pe ele, răspunse Billie cu seriozitate. Vă rog să-mi spuneţi *Mizz,* nu domnişoară! îi reaminti ea. În plus, dumneavoastră m-aţi chemat astăzi.

— Cum aş fi putut să nu vă chem? răspunse acesta, făcându-i semn să intre prima în lift. Toate ziarele vorbesc de dumneavoastră.

Inspectorul nu se arăta convins de relaţia ei specială cu necazurile, lucru pentru care Billie nu îl putea învinovăţi.

— Într-adevăr, aşa s-ar părea, spuse ea când uşile se închiseră şi începură urcarea. Sau, mai degrabă, acei doi nefericiţi sunt. Mă tem că necazurile mele nu pot concura cu ale lor.

Cei doi bărbaţi îşi aleseseră un loc pe cinste să piardă controlul asupra Oldsmobile-ului, iar ilustratorul gazetei *Sydney Morning Herald* fusese, de asemenea, la înălţime.

Inspectorul o conduse pe Billie în biroul său, o încăpere îngustă şi intimă, care mirosea a fum de ţigară, frustrare, dar şi a testosteronul care se simţea din abundenţă şi la parter. Din cele trei arome, cea din urmă nu o deranja defel – preferinţă personală –, însă primele două, într-un spaţiu închis precum acela, erau la limita tolerabilului. Secţia Centrală de Poliţie devenea un loc înghesuit şi, ca multe alte clădiri guvernamentale, avea nevoie de o redecorare.

Billie îl urmări cu coada ochiului pe inspector, încercând să-i anticipeze următoarea mişcare. Această întâlnire avea să fie combativă sau amicală? se întrebă ea. Avea oare să încerce s-o intimideze?

Inspectorul îi făcu semn să ia loc într-un scaun de lemn, apoi se duse la fereastră, pe care o deschise. *Ce maniere alese!* se gândi Billie şi îi mulţumi. Apoi, închise uşa biroului şi astfel rămaseră izolaţi de restul secţiei.

— Când v-aţi transferat aici? întrebă Billie.

Era conştientă de transferurile frecvente de la secţie, iar acest bărbat nu fusese parte a ecuaţiei ultima dată când ajunsese ea la etajul al treilea. Şi l-ar fi adus aminte.

— Sau poate că aţi fost în Europa? se interesă ea.

— Am servit în Batalionul 2/8 în Africa de Nord şi în Noua Guinee, răspunse inspectorul, aproape ca un automatism. Asta înainte de a fi recrutat într-o... unitate specială, adăugă.

Puţini bărbaţi erau discreţi cu privire la activităţile lor de pe front. Era marea diferenţă – dintre cei care serviseră pe front şi cei care nu o făcuseră. Nu era o conversaţie pe care o puteai evita în timpul războiului, dar nici acum, când anul 1947 se apropia cu iuţeală.

Billie urmări cu atenţie chipul inspectorului, analizându-i răspunsul.

— În Unitatea Specială Z, eventual? presupuse cu o înclinare a capului. Serviciile secrete militare?

Mâna lui sugera un răspuns afirmativ, însă bărbatul se închise repede în carapacea pe care Billie o observase şi la vizita acestuia în apartamentul ei.

— Eu voi pune întrebările, mulţumesc frumos! răspunse el scurt.

Billie oftă zgomotos.

— Nu mă îndoiesc că aveţi un dosar militar impecabil, inspectore, clarifică ea. Eu însămi am lucrat ca reporter de război, până ce m-am întors acasă când s-a îmbolnăvit tata. Dar sunt familiarizată cu anumite proceduri ale acestei funcţii. Sunteţi binevenit să îmi puneţi întrebări, bineînţeles, şi mă aştept la asta, însă, sinceră să fiu, cred că ne-am putea ajuta reciproc dacă am face schimb de informaţii. Consider că suntem de aceeaşi parte a baricadei, dacă nu v-aţi dat seama până acum.

Acesta îi aruncă o privire imposibil de citit.

— Credeam că nu sunteţi interesată să fiţi agent de poliţie, îi spuse el.

— Aveţi auz bun, răspunse Billie.

— Pentru asta sunt plătit, *Mizz* Walker.

Inspectorul pronunţă apelativul corect, cu o grijă care lui Billie nu îi păru sarcastică. *Bun! E un progres!*

Se măsurată din priviri aruncate peste biroul ponosit, amândoi cu spatele drept în scaun. După o perioadă de tăcere, în care niciunul nu îndrăzni să îşi ferească privirea, păru că ajunseseră la un acord greu de precizat.

Billie se aşeză picior peste picior şi se lăsă uşor pe spate. La apartament avusese impresia că acest inspector s-ar putea dovedi a fi un detectiv pe cinste, şi unul chiar util, deşi se închidea în sine la primul semn de necaz. Cu toate astea, iată că se afla în biroul lui, iar el nu se formalizase şi nici nu îl invitase pe detestabilul agent Dick Dennison, „Faţă de topor". Până acum, inspectorul mai mult ca sigur aflase că tatăl ei fusese poliţist şi probabil ştia şi motivele pentru care îşi dăduse demisia, creându-şi duşmani printre cei care nu îşi doreau ca starea de fapt din acel moment, corupţia, să se schimbe. Billie hotărî să nu-l aştepte pe inspector să o întrebe şi îi explică detaliile esenţiale privitoare la cazul la care lucrase, omiţând foarte puţine, cu excepţia chestiunilor de viaţă privată ale soţilor Brown şi, în mod special, apariţia neaşteptată a lui Con Zervos în dormitorul ei, precum şi felul în care îl părăsise, anume într-un cufăr. Clienţii ei se aşteptau la protejarea intimităţii, însă era deja prea târziu pentru aşa ceva când doi criminali pătrunseseră în spital, puseseră în pericol viaţa unui băiat şi fuseseră văzuţi de o groază de martori. Billie sublinie faptul că se temea că fiul clientei sale, Adin Brown, nu era încă în siguranţă. Nimic mai departe de adevăr. Spera că inspectorul Cooper avea să o ajute cu această problemă.

— Trebuie să accentuez că este foarte important, spuse Billie, aplecându-se în faţă. Cred că ar fi înţelept să fie mutat în alt spital imediat ce i se îmbunătăţeşte starea de sănătate – undeva mai aproape de părinţi – sub un nume fals. I-oi fi dat eu de urmă, dar ieri a fost ultima zi în care m-am ocupat în mod oficial de caz, iar necazurile nu s-au sfârşit pentru el, mă tem. Adin Brown nu este în siguranţă, în ciuda morţii celor doi bărbaţi de ieri, continuă Billie, ştiind că mica femeie din stomacul ei se înşela rareori în chestiune de siguranţă. Sper să îi revină curând memoria. Sunt sigură că am putea afla nişte lucruri uluitoare.

Inspectorul o urmărise îndeaproape fără a trăda vreun sentiment şi îi ascultase istorisirea fără a o întrerupe.

— Sunteţi sigură că bărbaţii care au suferit accidentul îl căutau pe el anume? Nu a fost un jaf din oportunitate care a luat o întorsătură urâtă?

— Absolut sigură, spuse ea, privindu-l cu calm, fără a clipi.

Privirea ei, deşi lipsită de puterea de a transforma un om în piatră, în stilul Medusei, avusese în trecut efecte înfiorătoare.

— Înţeleg, spuse inspectorul, părând să nu se îndoiască de cuvintele ei.

— Şi sunt de asemenea absolut sigură că ne-au atacat pe mine şi pe asistentul meu duminică, lângă casa de licitaţii a lui Georges Boucher, adăugă Billie.

Bărbatul ridică abia perceptibil din sprâncene.

— Aţi raportat acest atac?

— Nu! Dacă ar fi să raportez de fiecare dată când cineva încearcă să mă intimideze când îmi fac meseria, aş fi aici în fiecare zi, îi spuse ea simplu.

Nu minţea.

— Şi, în plus, n-au avut prea mult noroc, adăugă Billie, aducându-şi aminte de sentimentul satisfăcător al străpungerii gleznei unuia dintre atacatori cu acul de pălărie. Oricum, nu a fost folosită nicio armă.

De către atacatori, cel puţin, omise Billie să precizeze. Ea îşi scosese Coltul, dar ce sens avea să menţioneze asta? Avea permis, iar pistolul nu fusese descărcat. Nu-şi dorea să îşi piardă permisul dacă, prin absurd, poliţistul de faţă era mai puţin permisiv cu femeile care purtau armă. Deşi simţea că sunt de aceeaşi parte a baricadei, în anumite chestiuni pur şi simplu nu avea sens să te joci cu focul.

Billie urmări reacţia inspectorului. Îşi dădu seama că acesta avea ochii căprui, cum îi avea şi Jack, doar că un pic mai deschişi la culoare. Îi văzuse privind-o cu oarece milă în dimineaţa când se trezise cu un cadavru în dormitor, însă acum erau seriozitatea întruchipată. La fel ca Lillian, recunoştea că ajunsese într-un punct mort.

— Am înţeles că s-au tras focuri la spital, continuă inspectorul.

— Da, în direcţia noastră şi a tuturor celor care au încercat să blocheze planurile asasinilor. Fireşte că am fost nevoiţi să ne apărăm.

— Martorii relatează că... secretarul, aşa-i?... Secretarul dumneavoastră a tras şi el

Billie încuviinţă din cap.

— Aşa cum am spus, am fost nevoiţi să ne apărăm, şi să-i apărăm şi pe alţii. S-a tras în afara spitalului, oricum, şi nimeni nu a fost rănit, din câte ştiu eu.

— Într-adevăr. Şi, spuneţi-mi, de ce i-aţi urmărit când au plecat din incinta spitalului?

Ah, da, acesta fusese punctul nevralgic şi pentru poliţistul din munţi. De ce urmărise doi potenţiali asasini?

— Aveam nişte întrebări să le pun, spuse Billie, conştientă că această apărare era dificil de argumentat, din moment ce atacatorii fugiseră. Şi s-ar fi putut întoarce să termine ce începuseră.

Billie voia să ştie cine sunt, iar poliţia nu îi oferise încă această informaţie. Singurul indiciu pe care îl avea era că erau asociaţii lui Moretti, care era următorul pe lista celor cărora avea să le facă o vizita.

— Încercaseră să ucidă băiatul, reluă Billie, băiatul pe care clienta mea mă plătise să îl găsesc, un puşti rănit grav, aşa că am luat foarte în serios chestiunea.

Inspectorul o studie cu o privire de fier, punctată de gene de culoarea fânului uscat vara. O privire pe care Billie o întâlni cu calm. Bărbatul întrerupse primul contactul pentru a spune:

— Bănuiesc că aveţi permis de portarmă?

— Am. Este ceva standard pentru cei din profesia mea. Autoapărarea este un lucru necesar câteodată, deşi, firește, nu a jucat un rol în evenimentele tragice petrecute ieri pe Victoria Pass. Arma mea nu a fost descărcată.

După această remarcă, urmă o pauză lungă.

— Aşteptăm încă raportul medicului legist.

— Desigur! Erau cu siguranţă aceiaşi doi bărbaţi, inspectore, gorile plătite, care ne-au atacat pe mine şi pe domnul Baker duminică dimineaţa, când au fost însoţiţi de alţi doi. Cred că lucrau pentru Vincenzo Moretti, investigatorul privat. S-ar putea să vi-l amintiţi. Era într-o maşină Vauxhall parcată pe strada mea în dimineaţa de duminică în care m-aţi vizitat.

— Moretti? De ce spuneţi asta?

— Ei bine, fiindcă l-am făcut pe unul dintre ei să-mi spună numele, îi explică Billie. Pot fi convingătoare, la nevoie.

La auzul acestei remarci, ochii inspectorului părură a se mări. Nu o întrebă cum îl făcuse pe bărbat să îi spună numele, însă părea teribil de intrigat.

— M-am interesat ce-i cu individul acesta, Moretti.

Acum era rândul lui Billie să fie surprinsă.

— Vă ascult!

Inspectorul răsfoi un carneţel până ce ajunse la pagina care îl interesa.

— Familia Moretti a fugit din Italia după revoltele legate de costul pâinii din Milano în 1898 şi s-a stabilit în Sydney. Vincenzo Moretti, născut la 10 iulie 1900, acum în vârstă de 46 de ani, lucrează ca investigator privat. Are mai multe arestări la cazier, cea mai notabilă pentru încercarea de a mitui un martor cu scopul de a elimina probe într-un dosar. Ia să vedem... spuse inspectorul şi se opri un moment, dând paginile carneţelului. Ah, da! Ulterior, a fost acuzat de tentativa de a deturna cursul justiţiei prin încercarea de a descuraja un martor de la a depune mărturie, faptă pentru care a petrecut o scurtă vreme în spatele gratiilor. Poliţistul pe care a

încercat să-l mituiască şi care a adus cazul la tribunal are un nume de familie cunoscut – Walker. Detectiv Barry Walker, care între timp a demisionat.

— Şi, din păcate, a şi decedat, adăugă Billie, cu o voce mai subţire decât şi-ar fi dorit, simţind că vorbele i se opresc undeva în gât.

— Condoleanţele mele, Mizz Walker! spuse inspectorul, privind-o cu ochii săi căprui impenetrabili, dar înţelegători. Acest bărbat se afla în faţa apartamentului dumneavoastră duminică dimineaţă, cum aţi şi spus. Face asta deseori?

— Din ce ştiu eu, nu, răspunse Billie şi înghiţi în sec.

Oare el fusese cel care îi intrase în dormitor cât dormea?

— Iar acum cei doi bărbaţi, care s-ar putea să fi fost colegii acestuia, au plonjat într-o prăpastie.

— Aşa s-ar părea, da, spuse ea, foindu-se pe scaunul incomod din lemn. Vă rog să aveţi în vedere că am raportat incidentul imediat! Nu credeam că au prea mari şanse de supravieţuire, plonjând de la asemenea înălţime, însă am chemat o ambulanţă. Au tras în noi din maşină, din mers. Poliţia din Katoomba v-a spus asta? Au fost nesăbuiţi.

Se aşternu tăcerea, de care Billie profită pentru a se gândi la istoria tatălui ei cu Moretti. Ştia că Moretti îl urâse pentru ceva, pentru ceva personal. Aşadar, Moretti fusese condamnat pentru tentativa de a mitui un agent de poliţie? Bineînţeles!

Inspectorul păru să ia o decizie.

— Vreau să îmi arătaţi exact ce s-a întâmplat, spuse.

— Mă suspectaţi? întrebă ea, chiar dacă inspectorul nu părea pregătit să o aresteze.

— În acest punct, nu, răspunse el fără a trăda vreo emoţie.

— Ei bine, atunci bănuiesc că putem rămâne prieteni, spuse Billie şi zâmbi, smulgându-i inspectorului o zvâcnire din colţul buzelor.

După o pauză lungă, timp în care intensitatea din privirea lui se domoli, Billie se ridică, netezindu-şi rochia.

— Atunci, facem un drum împreună? propuse ea. Am maşina parcată la două străzi. E un automobil sport fiabil. Vă pot duce eu.

— Nu e nevoie, Mizz Walker! Avem la dispoziţie un automobil al poliţiei, spuse el, apoi îi deschise uşa.

— Atunci, ne întâlnim pe Victoria Pass? sugeră Billie, rezistând tentaţiei de a propune o întrecere amicală.

— Secretarul dumneavoastră, domnul Baker, a fost de asemenea martor, punctă inspectorul. Este şi el disponibil?

Billie tresări.

— Aveţi nevoie şi de el? Sper tare mult că nu! Voi fi nevoită să închid biroul dacă nu e nimeni să primească clienţii. Iar poliţia i-a luat deja declaraţia.

Nu era o zi de ignorat telefoanele clienţilor, având în vedere publicitatea gratuită pe care i-o făcuseră gazetele.

— Prea bine! cedă inspectorul, uitându-se la ceasul de la mână, care avea un cadran dreptunghiular vechi, dar lucrat elegant, auriu, aşezat pe o curea de piele tocită. Dacă nu vreţi să vă conduc eu, atunci ne întâlnim în intersecţia unde se termină Victoria Pass. La ora două e convenabil pentru dumneavoastră?

Ora două. Asta le dădea un pic peste trei ore şi jumătate de condus până acolo, socoti ea.

— Oh, da! Prefer să conduc singură, vă mulţumesc! Asta dacă nu mă reţineţi. Şi ar trebui să am timp să beau şi un ceai, îşi permise ea să râdă.

Inspectorul îşi luă sacoul din cuier şi o privi surprins.

— Numai să nu mai scoateţi în decor pe altcineva, recomandă el, iar ea îi răspunse cu un rânjet, convinsă că era prima dată când îl aude glumind.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

— Mizz Walker, a sosit un bilet pentru dumneavoastră cât eraţi plecată, spuse John Wilson, liftierul.

Când aceasta îi înmâna plicul, Billie cobora la parterul Daking House, după ce îi lăsase lui Sam instrucţiuni să aştepte clienţii şi să preia orice mesaj. Billie lua plicul de la Wilson şi îl întoarse în mână. Era un plic simplu, pe care numele îi fusese notat cu litere mari, familiare, fără adresă sau timbru, iar la interior părea aproape gol. Îl deschise cu unghia şi citi conţinutul, scris pe o hârtie, care îi confirmă identitatea corespondentului. Erau numai patru cuvinte:

M-AM ANGAJAT ÎN CASĂ

Billie simţi că păleşte. *Shyla!*

— Când a sosit?

— Acum un minut. Urcam să vi-l aduc când aţi comandat liftul, îi spuse Wilson.

— Trebuie s-o prind din urmă! spuse Billie, iar când cabina ajunse la parter, o zbughi afară, uitând să-i mulţumească liftierului, cum făcea de obicei.

Ieşi pe uşa principală a Daking House şi se opri pe trotuar pentru a privi în jur. Traficul din jurul Gării Centrale era intens, iar trotuarele abundau de pietoni. În ce direcţie s-ar fi dus Shyla? O femeie cu părul brunet, într-o haină lungă, neagră, traversa strada către gară, iar Billie o zări printre alţi pietoni mai înalţi şi fugi după ea, strecurându-se prin mulţime şi reuşind s-o apuce de umăr. Aceasta se întoarse. Femeia cu ochii căprui se încruntă speriată la Billie, se smulse din strânsoare şi îşi continuă drumul.

— Scuzaţi-mă... începu Billie, dar străina dispăruse deja.

Prin dreptul lui Billie trecu un tramvai, din care un băiat, nu mai mare de cincisprezece ani, o fluieră. Billie auzi sunetul ca de la distanţă, de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva, într-un univers paralel. *Fir-ar să fie, Shyla!* se gândi ea. Dacă acel bărbat, Frank, le ţinea închise pe fete sau le făcea rău în vreun fel, atunci Shyla putea să se expună unui mare pericol. Billie încă nu avea o adresă, însă o gospodărie de dimensiuni mari din Upper Colo, lângă o livadă, n-ar fi trebuit să fie prea greu de găsit, dacă reuşea să dea de acel Packard distinctiv, pentru care obţinuse acum şi numărul de înmatriculare. Asta, firește, dacă maşina fusese lăsată afară sau dacă bărbatul nu lipsea,

transportând cine ştie ce transporta el. *La naiba!* Avea să fie nevoită să meargă până acolo şi să vadă ce se întâmplă, şi asta curând. Dar voia mai întâi să afle detaliile de la agenta Primrose: un nume întreg, o adresă, un cazier, ceva. Când ajunsese „Frank" în ţară? Era cunoscut poliţiei?

Se întrebă când oare avea să înceapă Shyla; mai avea oare la dispoziţie câteva zile? Voia, de asemenea, să-i facă o vizită lui Moretti. Voia să se asigure că Adin Brown este în regulă. Voia să le vorbească din nou părinţilor acestuia. Voia să facă multe lucruri, însă pentru moment avea de cooperat cu un inspector de poliţie.

Billie se întoarse şi se îndreptă către maşina ei, simţind că pulsul i se reglează şi descleştându-şi pumnii care îi lăsaseră uşoare urme roşiatice în palme. Automobilul era parcat lângă Station House şi o aştepta pregătit ca un armăsar. Când coborî capota şi urcă la volan, se simţi şi mai mult în apele ei. Vehiculul era încă puţin murdar şi avea zgârieturile zilei precedente, însă acestea nu îi diminuau măreţia. Billie era la volan şi avea în întregime controlul. Fuseseră zile pline de evenimente, iar acum era din ce în ce mai îngrijorată pentru siguranţa lui Adin, dar şi pentru cea a prietenei sale, Shyla. Trebuia să îşi limpezească mintea, pentru a şi-o folosi la potenţialul de care avea nevoie, iar pentru ea tonicul ideal îl reprezenta viteza. Îşi lăsă geanta pe scaunul pasagerului, îşi trase pe mâini mănuşile de condus din piele şi bătu uşor bordul maşinii de parcă ar fi fost o iapă mare şi adorată, pregătită pentru o demonstraţie de forţă şi eleganţă. Motorul se încălzi admirabil de repede, şi, în timp ce aştepta momentul pentru a se contopi cu traficul, Billie se gândi la reacţia lui Sam când aflase că avea să conducă de una singură înapoi în munţi. La început, acesta păruse dezamăgit că nu îl ia cu ea, însă făcuse eforturi admirabile să îşi ascundă sentimentele. Telefonul sunase toată ziua – mulţumită publicităţii –, iar Billie avea nevoie de el în birou. *Sam cel statornic. Sam cel săritor.* Probabil că nu ar fi trecut peste sfârşitul de săptămână fără ajutorul lui.

Cu motorul cald şi gata de drum, Billie intră în trafic fără probleme, observând cu plăcere că incidentele zilei precedente nu îi afectaseră în niciun fel pasiunea pentru condus. Aceasta avea să fie a doua ei călătorie în Munţii Albaştri, după ce prima fusese cu doar o zi în urmă; în acest ritm, avea să rămână fără cupoane de combustibil undeva pe la jumătatea lunii, dar nu mai conta. Apropierea de moarte te învăţa că trebuie să trăieşti în prezent. Să trăieşti în fiecare zi. Nu avea de gând să fie condusă de un poliţist când putea să fie ea cea din spatele volanului.

Acul vitezometrului urcă tot mai sus; rezistenţa vântului se înteţi. Billie se bucura din plin de libertatea deplină a drumului întins şi, deşi nu era conştientă de asta, pe buzele roşii i se strecurase un surâs care îl oglindea pe

acela al Victoriei înaripate, zeiţa care şedea pe capota autovehiculului ei, care torcea atât de plăcut.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Inspectorul-şef Hank Cooper de la Secţia Centrală din Sydney şi investigatorul privat Billie Walker se găseau în afara jurisdicţiilor proprii în momentul acela, la marginea autostrăzii Victoria Pass, în Munţii Albaştri, cu vântul de după-amiază trăgându-le de haine şi de păr. O zonă în care parapetul de lemn fusese spart, înconjurată de frânghie, marca locul în care Oldsmobile-ul îşi croise o cale mortală către locul de odihnă al celor doi bărbaţi, printre pietrele neiertătoare aflate la zeci de metri mai jos.

— Ne uităm la un „nefericit accident", spuse în cele din urmă inspectorul, privind peste marginea dealului şi citând-o pe Billie din raportul poliţiei. Să înţeleg că asta s-a întâmplat aici?

— Ei bine, „fericit" sigur nu a fost, punctă Billie.

Se aflau la câţiva metri de zona de distrugere şi, deşi totul era tăcut, cu excepţia adierii vântului de vară prin vegetaţia sălbatică şi pe după stâncile abrupte, precum şi a vuietului intermitent al câte unui vehicul în trecere, plonjonul în gol lăsase un fel de cărare mistică relativ uşor de urmărit. Lui Billie i se păru că aproape aude sunetul revoltător al parapetului plesnind şi al impactului maşinii cu stâncile de jos.

— Nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru lipsa de talent automobilistic a altora, adăugă ea, învelindu-şi umerii cu paltonul bleumarin, pe care i-l flutura vântul. Din ce înţeleg, chiar şi localnicii ajung să-şi găsească sfârşitul în această curbă în fiecare an, iar şoferul nostru nu cunoştea drumurile ca un localnic, tind să cred, spuse, apoi făcu o pauză. Eu am încetinit. El, nu.

— Aveţi un răspuns la orice, nu-i aşa? spuse Cooper, întorcându-se să o privească şi ţinându-şi pălăria să nu i-o sufle vântul.

— Credeţi? întrebă ea.

Billie avea teoriile ei, însă nu şi un răspuns sigur legat de motivul pentru care bărbaţii cu pricina îşi doriseră să-l reducă pe Adin Brown la tăcere sau legat de cine îi trimisese. Moretti? Iar *el* pentru cine lucra, mai exact? Să fi fost urmarea ranchiunei pe care i-o purta tatălui ei şi, prin extensie, şi ei? După atâţia ani, părea o exagerare. Nu, nu avea toate răspunsurile. Billie nu avea un răspuns legat de motivul pentru care fusese atacată pe o alee sau pentru care Con Zervos fusese ucis şi ulterior plasat în dormitorul ei. Teoriile luau formă, se contura un set de personaje, indiciile începeau să se lege – dar avea răspunsuri? Nu!

Inspectorul îi ceru să descrie din nou înlănţuirea evenimentelor şi traseul parcurs de vehicule. Billie se supuse cu răbdare, ridicând vocea în momentele când vântul se înteţea.

Cooper o ascultă pe îndelete, îşi luă notiţe şi, fără alte cuvinte, o conduse înapoi la maşini, departe de curba cu vedere spectaculoasă asupra văii Megalong, de o parte, şi asupra văii Hartley, de cealaltă parte. Dacă nu doreau să coboare şi ei către mormanul mortal de stânci, nu se puteau apropia de grămada de metal sfârtecat din care fuseseră extrase două cadavre şi pe care o macara urma să o îndepărteze din peisajul, altfel, foarte pitoresc.

— A fost o imprudenţă să porniţi pe urmele lor, spuse inspectorul atunci când ajunseră la vehicule.

— Nu plănuiesc să-mi fac un obicei din asta, inspectore, răspunse Billie, aplecându-se pe portiera maşinii ei sport şi întrebându-se în treacăt dacă ar fi fost numită imprudentă sau poate eroică dacă ar fi fost tatăl ei. Mi-aş dori totuşi să stabilim clar cine i-a angajat pe cei doi şi care au fost motivele sale.

— Mă voi interesa, spuse inspectorul.

— Sigur? întrebă ea, privindu-l în ochi. Trebuie să recunoaşteţi că este o mare coincidenţă faptul că Moretti a fost în faţa apartamentului meu duminică, iar aceşti golani, care au spus că lucrează pentru el, l-au atacat pe Adin chiar a doua zi.

— Da! Este interesant, spuse el cu prudenţă.

Urmau să se îndrepte către spital în curând, iar Billie spera că Adin avea să îşi revină şi să le ofere lămuriri, chiar dacă nu avea să îşi recapete toată memoria. Simţea totuşi că inspectorul ştie mai multe decât vrea să spună, inclusiv, probabil, identităţile celor doi decedaţi. Însă asta rămânea de văzut.

•

Sosirea lui Billie la spitalul din Katoomba, alături de inspectorul înalt, nu trecu neobservată de către pacienţi şi personal.

Croindu-şi drum către intrarea din gresie cu arcadă, Billie observă o activitate intensă în spatele ferestrelor spitalului. Asistenta pe care o cunoscuse deja era din nou la recepţie, cu o privire şi mai mirată, şi era bucuroasă să ajute, iar lângă ea Billie zări un exemplar al ziarului din ziua precedentă. Acesta părea să fi fost dat la o parte în grabă, ca pentru a oferi impresia că incidentul şi reportajele din ziar nu fuseseră un subiect central de discuţie. Personalul, în uniforme albe, îi urmărea cum traversau holurile şi şoptea, astfel încât, în trecerea lor către o zonă a spitalului cu care Billie era familiarizată, cei doi auzeau un zumzet constant dinspre ceilalţi. Spre uşurarea sa, Billie descoperi că Adin fusese mutat din salonul bărbaţilor într-unul privat, în aripa de vest, rezervată de regulă pentru cazuri de

carantină. Acesta era de asemenea păzit de poliţie. Agentul de poliţie care o interogase cu o zi în urmă – cel cu întrebările repetitive şi cu aerul de aventurier – stătea în faţa salonului cu o privire de plictis profund, iar lui Billie îi făcu plăcere să observe schimbarea acestuia când o zări, felul în care se îndreptă de spate şi luă un aer oficial, ca mai apoi Cooper să îi arate insigna, surclasându-l mult în rang şi punându-l la punct.

— Inspectorul-şef Cooper, Secţia Centrală. Mizz Walker ne ajută cu investigaţiile, spuse acesta.

Poliţistul căscă gura fără să vrea, arătând ca un peşte auriu, apoi îşi reveni. Asistenta deschise uşa salonului, iar Billie îi zâmbi dulceag când intră, urmată de Cooper, care închise după el pentru a avea intimitate.

Se găsiră într-o încăpere modestă, cu un pat de o persoană şi o fereastră blocată, prin care treceau numai câteva raze de lumină. Mirosea a înălbitor şi a dezinfectant, cu care probabil fuseseră curăţate rănile băiatului. Adin stătea sprijinit pe o pernă mare, lucru încurajator, însă când se întoarse să îi privească, Billie fu şocată de cât de umflaţi îi erau ochii. Fusese lovit la cap cu furie, era evident, iar asta explica de ce avea acum dificultăţi cu memoria. Părinţii erau cu el, iar tatăl său îl ţinea cu grijă de mână. Odată intraţi în salon, spaţiul deveni aglomerat. O vază cu *Bougainvillea cerise* adăuga un strop de culoare unui decor care ar fi fost foarte sobru, cu excepţia privirilor simţitor de relaxate ale celor doi soţi Brown.

— Oh, Billie! exclamă Nettie, sărind în picioare şi îmbrăţişând-o fără urmă de rezervă sau formalitate. Îţi mulţumim că l-ai găsit pe scumpul şi iubitul nostru băiat!

Pe chipul femeii şiroiau lacrimi, iar strânsoarea fu atât de puternică, încât Billie se temu că urma să se aleagă cu o vânătaie, deşi era posibil să se resimtă încă după atacul de pe alee. Prinsă cum era în îmbrăţişarea acesteia, Billie schimbă o privire cu inspectorul, care urmărea scena emoţionantă fără comentarii. Acum, clienta ei – fosta sa clientă – nu mai era interesată de cât costase găsirea băiatului. Acum, că îl găsise, se părea că tot ce simţea e uşurare.

Billie aşteptă ca strânsoarea să slăbească înainte de a vorbi:

— Mă tem că nu îmi pot asuma toate meritele, doamnă Brown. Ar trebui să i mulţumiţi celor care l-au găsit pe Adin lângă calea ferată şi l-au adus aici. Şi asistentelor, şi doctorilor. Eu sunt doar bucuroasă că acum primeşte îngrijirile adecvate şi că va fi în siguranţă.

Spunând asta, Billie privi din nou salonul în care se aflau. Da, numai pe uşă se putea intra, iar oricine ar fi încercat să ajungă la băiat ar fi trebuit să treacă de poliţistul de afară.

— Are urme de bocanci pe el... Urme de bocanci pe scumpul meu băiat... L-au rănit atât de tare! spuse Nettie, suspinând încet în urechea lui Billie.

Cele două femei rămaseră îmbrăţişate încă o clipă, timp în care Billie o linişti şi o asigură că Adin e acum pe mâini bune.

Asistenta îi informase deja că băiatul suferise o rană – nu o fractură – la coloană, ce uşurare, însă rănile de la cap erau o sursă de mari îngrijorări, precum şi cele câteva hemoragii interne. Băiatul urma să se recupereze cu timpul, însă pentru asta avea nevoie de odihnă, de multă odihnă. Billie se temea că nu avea să obţină prea repede sau prea uşor vreo amintire relevantă de la acesta.

Când asistenta îi lăsă singuri cu pacientul, Billie îşi trase un scaun lângă patul îngust de spital şi îi vorbi:

— Adin, numele meu este Billie Walker. Te-am vizitat ieri, dar probabil că nu îţi aduci aminte.

Spunând asta, îi luă mâna între palme şi o strânse uşor, privirea fiindu-i din nou atrasă de liniile de carne roşiatică de la încheieturi. Urme de frânghie.

Cu ochii roşii şi umflaţi, Adin o privi şi murmură, cu glasul gâtuit, dar hotărât:

— Îmi aduc aminte. Vă mulţumesc!

Billie încuviinţă din cap ca pentru a-i arăta că înţelege.

— Acesta este inspector Cooper, de la poliţia din oraş. A venit pentru a înţelege ce ţi s-a întâmplat, dacă îţi poţi aduce aminte vreun detaliu, spuse ea, apoi se întoarce către inspector, care nu se arătă deranjat de faptul că Billie preluase iniţiativa.

De altfel, demonstraţia de afecţiune a lui Nettie probabil răspunsese oricăror întrebări pe care acesta le-ar fi avut despre legătura lui Billie cu familia lui Adin.

Băiatul se chinui să îşi aducă aminte orice detaliu pentru inspector, iar de câteva ori îşi ceru scuze şi le dădu asigurări că se străduieşte cu adevărat. Părea frustrat de faptul că nu îi reveneau amintirile. Inspectorul făcea eforturi; era mai blând şi mai răbdător decât s-ar fi aşteptat Billie. Când fu întrebat dacă băuse, băiatul jură că nu, dar nu ştiu să spună de ce îi miroseau hainele a alcool când fusese găsit. Îşi amintea că se trezise pe şinele de tren, însă nu îşi aducea aminte cum ajunsese acolo şi nici la spital.

Cu trecerea timpului, spaţiul din salonul privat păru să se contracte, iar la vreo douăzeci de minute de la sosirea vizitatorilor, îşi făcu apariţia o asistentă, aducând ceai şi răcoritoare pentru pacient, pentru familia sa şi pentru oaspeţi. Cât timp Nettie, Mikhall şi asistenta se înghesuiau să îl proptească pe Adin şi să se asigure că totul e bine, Billie îl luă deoparte pe

Cooper şi îi spuse că ar dori să îi arate lui Adin ceva ce i-ar putea întrebuinţa memoria. Cooper fu de acord şi, spre surprinderea ei, nu ceru prea multe detalii, probabil bazându-se pe faptul că legătura investigatoarei cu familia avea să faciliteze interogatoriul. Billie ştia că nu orice inspector ar fi procedat aşa, dorindu-şi mai degrabă să pară în control, cum îşi doreau adesea bărbaţii aflaţi în poziţia lui. Odată îndepărtate răcoritoarele, Billie luă loc lângă băiat şi îi arătă anunţul casei de licitaţii, pe care îl adusese cu ea. Efectul fu răscolitor. Ochii dureros de umflaţi se făcură mari, iar băiatul se ridică cu dureri de pe pernă.

— Da, am văzut acest anunţ şi am recunoscut colierul străbătuşii mele, spuse Adin, îndreptându-se cât putu de spate şi apucând bucata de ziar de parcă viaţa lui ar fi depins de asta. L-am văzut la *milk bar.* Anunţul.

Descrierea aceasta se potrivirea cu ceea ce îi spusese lui Billie Maurice, prietenul lui Adin. Inspectorul lua notiţe cu înfocare.

— Acel colier, continuă băiatul, i-a aparţinut străbătuşii mele, iar ei i l-au furat şi i-au luat tot ce mai avea.

— Cine anume sunt „ei”?

— Cei de la casa de licitaţii. Nu ştiu exact cum...

— Cum poţi fi sigur că este unul şi acelaşi colier? întrebă inspectorul.

— Sunt sigur!

— Pare într-adevăr să fie acelaşi colier cu cel din fotografie, spuse Billie, dându-i inspectorului fotografia mică, îndoită.

— De unde aţi făcut rost de ea?

— Îi aparţine băiatului, fu tot ce spuse Billie, ferindu-şi privirea şi nedorind să dea mai multe detalii despre cum intrase în posesia acesteia.

Inspectorul se încruntă, însă nu îi mai spuse nimic altceva. Cel puţin pentru moment.

— Aş dori să o păstrez eu, vă mulţumesc! le spuse soţilor Brown, iar aceştia aprobară fără cuvinte.

— Am căutat adresa casei de licitaţii şi am luat legătura cu ei, pentru a-i întreba de unde au făcut rost de el, spuse Adin repede, ca şi cum fotografia îi adusese în minte acest episod... Proprietarul n-a vrut să vorbească cu mine, şi nici nu mi s-a dat voie să intru. Dar trebuia să ajung la el. Toată lumea ştie că Georges Boucher frecventează clubul The Dancers, aşa că am încercat să vorbesc cu el acolo. Mi-am zis să mă duc direct la el şi să-l confrunt; mi-am zis că aşa îl voi face să mă asculte.

— Şi i-ai vorbit? întrebă inspectorul.

— Nu! răspunse Adin, încruntându-se. M-au dat afară înainte de a avea ocazia să-i zic ceva, iar apoi nu ştiu cine şi de unde au tăbărât pe mine.

— A fost cineva de faţă la acest incident? întrebă Cooper.

— Nu! răspunse băiatul, apoi se încruntă. De fapt, ba da, unul dintre portari. Vorbisem deja cu el. Cred că el a văzut ce s-a întâmplat.

Con Zervos. A fost martor la răpirea băiatului.

— Erai singur când s-a întâmplat? Nu erai cu prieteni? întrebă inspectorul, notând fiecare detaliu în carnet.

Băiatul clătină din cap.

— La început, am crezut că e portarul. E un local elegant. Dar apoi m-au brutalizat. Cred că... Cred că am leşinat în cele din urmă. M-au dus undeva şi... M-au... spuse Adin, respirând tot mai repede şi albindu-se la faţă.

Billie observă că începuseră să-i tremure mâinile.

— Linişteşte-te, puştiule! Eşti în siguranţă acum, spuse inspectorul. Respiră! Aşa...

Încet-încet, băiatul se calmă, iar pieptul începu să i se mişte într-un ritm normal.

— I-ai recunoaşte pe cei care te-au atacat?

— Oh, da... Cred că da. Nu şi-au ascuns deloc feţele de mine. Cred că...

Adin se opri din nou, iar fruntea, acolo unde nu era acoperită de bandaje, i se umplu deodată de sudoare. Îşi încleşta pumnii şi şi-i duse la tâmple. Apoi, dintr-odată, scoase un strigăt care îi alarmă pe cei din salon.

Imediat, o asistentă dădu buzna în salon, iar poliţistul de afară se aplecă pentru a privi înăuntru. Strigătul fusese auzit şi pe hol.

— E de ajuns! spuse femeia, împingându-l pe Adin cu blândeţe înapoi în pat. Trebuie să te odihneşti!

Asistenta îi conduse afară pe toţi, chiar şi pe soţii Brown, în ciuda protestelor inspectorului.

— Pacientul trebuie să se odihnească. Dumneata ai ordinele tale, eu, pe ale mele. Este de ajuns pentru astăzi.

Chiar şi în faţa autorităţii inspectorului, asistenta cu tărie de fier nu era dispusă să cedeze.

Billie se îndepărtă de salonaş ca în transă, căzută pe gânduri şi abia conştientă de faptul că inspectorul o urma. Vedea acum clar cum băiatul aproape fusese omorât în bătaie, apoi stropit cu alcool şi lăsat să moară pe şinele de tren. Un accident şi gata! Trenul avea să ofere o explicaţie convenabilă pentru toate rănile găsite pe corpul băiatului – asta dacă avea să mai rămână vreun corp de examinat după trecerea convoiului de vagoane.

L-au lăsat să le vadă chipurile, se gândi Billie. Se aşteptaseră să nu aibă nicio importanţă, fiindcă se aşteptaseră să fie mort.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Se făcuse aproape ora cinci când Billie se întoarse la maşina ei sport şi ridică iute capota pentru a se proteja de furtuna care se pornise în după-amiaza târzie, cu un vânt de vară. Departe, o ceaţă fumurie se înălţa la cer, învelind Katoomba în tonuri umbroase, de la albastru la cenuşiu. De departe venea iz de cenuşă. Prin părţile astea, zilele fierbinţi şi vijelioase aduceau cu ele pericol de incendiu de vegetaţie. Era, probabil, prea mult să spere că urma să plouă, se gândi Billie, observând că norii erau albi şi traversau repede un cer albastru. Iarba de pe marginile drumului era uscată, gata să se aprindă. Lucrurile se mişcaseră atât de vertiginos cu o zi în urmă, încât nu băgase de seamă.

După ce termină discuţia cu personalul spitalului, inspectorul Cooper traversă drumul, iar Billie băgă de seamă lungimea paşilor şi postura de militar. Maşina acestuia era parcată în spatele maşinii ei, aşa că i se alătură, ajutând-o să monteze capota.

— Vă mulţumesc că ajutaţi cu investigaţia! spuse inspectorul, vorbind primul, apoi îşi vârî mâinile în buzunarele paltonului.

Fusese o zi lungă, însă plină de rezultate atât pentru cazul lui deschis, cât şi pentru cazul ei închis, piesele fiecărui puzzle începând să îşi ia locul natural pe măsură ce băiatul se recupera şi făcea eforturi să îşi aducă aminte ce i se întâmplase. Casa de licitaţii nu fusese, până la urmă, o pistă falsă. Însă unde fusese dus de acolo? Pentru ce şi de către cine? De către Moretti însuşi? Era clar că răpitorii lui Adin nu se aşteptaseră ca acesta să supravieţuiască, şi era noroc chior că fusese găsit de drumeţi înainte de a muri din cauza rănilor suferite sau din cauza expunerii la elementele naturii. Impenetrabilul inspector ştia mai multe decât îi spusese, Billie era sigură de asta, şi îşi puse în gând, privindu-l, să dezlege misterele ascunse în mintea sa, în faţa căreia se ridica pe nesimţite un zid, ori de câte ori simţea cea mai mică ameninţare.

— Cred că voi lua o gustare înainte de a porni înapoi la drum lung, spuse ea cu lejeritate, ţinându-şi pălăria înclinată să nu i-o bată vântul. Aţi dori să mă acompaniaţi, inspectore?

Acesta făcu un pas înainte, ca şi cum ar fi vrut să se aplece să îi deschidă portiera sau, poate, se gândi ea în treacăt, ca să o sărute. Ea nu reacţionă. Ochii li se întâlniră, ea ridicându-şi uşor bărbia. Ochii verzi-albăstrui ai lui

Billie îl priveau calm, iar ai lui, căprui, liniştiţi şi aproape apoşi deveniră din nou impenetrabili.

— Ar trebui să mă întorc la sediu, spuse el, îndepărtându-se şi privind la pantofii de piele tociţi pe care îi purta. După o pauză, adăugă: Neoficial, Mizz Walker, vă pot spune că pare că m-aţi scutit de o grămadă de bătăi de cap. Este puţin probabil să îi plângă cineva pe cei doi indivizi. Toată lumea de la spital a văzut atacul. Dacă ar fi scăpat...

— Ar fi în continuare o ameninţare, completă ea, iar el încuviinţă din cap. Este un drum lung până în oraş, adăugă, încercând încă o dată să îl convingă. Nu aş putea să vă invit totuşi la o gustare?

Billie nu era dispusă să îl lase să plece, acum, că îl îndepărtase de biroul lui, de colegi precum Dennison, şi mai ales după ce conversaţia cu Adin Brown dăduse atât de multe rezultate. Cei doi începeau să aibă încredere unul în celălalt. Dacă reuşea să profite de deschiderea aceasta...

— Mă tem că sunt nevoit să refuz, răspunse acesta, aruncându-i o privire greu de citit. Vă mulţumesc pentru ajutorul oferit astăzi, în special cu băiatul!

Inspectorul nu îşi urmă ideea, iar ea nu adăugă nimic, alegând să aştepte în tăcere. Cooper nu se întorsese la maşină şi nici nu o forţase să urce, deschizându-i portiera.

Billie luă o poziţie relaxată şi se sprijini cu spatele de maşina ei sport neagră.

— Poliţia locală n-a mai văzut asemenea acţiune de ceva vreme, mai spuse el în cele din urmă. După cum probabil ştiţi, unul dintre bărbaţi a fost identificat, însă celălalt era atât de rănit, încât s-ar putea să mai dureze până avem confirmarea.

Billie nu ştia nimic din toate astea, de fapt. Aşteptă să primească şi alte informaţii.

— Însă credem că l-am identificat, fiindcă ar fi vorba de doi care lucrau mereu împreună, reluă el. Cunoscuţi poliţiei. Şi da, se ştie că erau asociaţi cu Moretti, printre alţii.

— Ah! exclamă Billie, zâmbind victorios.

Inspectorul ştiuse toate astea încă de la întâlnirea lor din birou, dar nu îi dezvăluise nimic. Se gândise ea că era puţin probabil ca nenorocitul acela de caftangiu, când se trezise cu pistolul îndreptat spre el, să fi scornit minciuni. De ce l-ar fi adus pe Moretti în toată treaba, dacă nu el îi angajase? Nu ar fi avut niciun sens. Aşadar, Vincenzo Moretti, sau cel pentru care lucra, nu voia ca Adin Brown să vorbească. Unde era Moretti acum? Şi unde erau ceilalţi doi bărbaţi de pe alee? Nu se aflau pe fundul prăpastiei. Se aflau altundeva, probabil cu ordine să-i suprime lui Adin amintirile despre cele întâmplate.

— Credeţi că băiatul este în siguranţă acum? întrebă Billie, făcând semn către clădirea de peste drum. Acum, că ştim că Moretti şi ceilalţi îl vor mort?

— Este păzit de un poliţist, răspunse inspectorul.

— N-ar fi mai bine să îl mutaţi? insistă ea.

— Se poate, recunoscu Cooper.

— Se poate face ceva în privinţa asta?

— Se poate, repetă el. Mă voi interesa.

— Şi casa de licitaţii?

— Nu m-am intersectat cu ea încă, dar mi-a stârnit interesul, spuse el, privind din nou în jos la propriii pantofi şi trăgând adânc aer în piept. Ar trebui să mă întorc, spuse. Dacă mai aflaţi şi altceva, vă rog. nu ezitaţi să mă contactaţi! Acesta este numărul meu personal, spuse şi îi înmâna lui Billie un bileţel cu numărul proaspăt notat pe spate, căci vopseaua se întinsese într-un colţ.

Billie luă bileţelul, simţind că era un gest neobişnuit din partea lui.

— Vă mulţumesc, domnule inspector Cooper!

Cei doi schimbară o privire neaşteptat de intensă, pe care Billie o menţinu cât putu de mult şi din care el se desprinse primul.

— Şi eu vă mulţumesc din nou că m-aţi ajutat astăzi! repetă el cu uşoară stânjeneală.

— Fireşte! Mă bucur să ajut! Ştiţi unde să mă găsiţi, îi zise Billie.

Îşi strânseră mâinile, un gest curtenitor, chiar dacă formal, după intimitatea din salonaşul lui Adin, iar Billie deschise portiera şi urcă în maşină. Inspectorul se grăbi să i-o închidă, mai ales că ratase oportunitatea de a-i deschide cavalereşte portiera, apoi se îndepărtă. *La naiba!* se gândi ea, fiindcă sperase să îl reţină mai mult timp. Înainte de a demara, îl lăsă pe acesta să o ia înainte, îndreptându-se spre Central Street, Sydney, şi spre biroul său îngust. Era posibil ca inspectorul Cooper să fi avut şi mai multe de spus, dacă ar fi fost ea suficient de convingătoare. Îşi pierduse priceperea.

•

Billie avu răgazul să se gândească la inspector şi la cel mai bun mod de a-l aborda când aveau să se întâlnească din nou în timp ce lua un prânz uşor în Salon du Thé, de la Hydro Majestic, unde era servită de acelaşi chelner care lucrase cu o zi în urmă în Cat's Alley. Dacă acesta citise ziarul şi o recunoscuse, fu suficient de profesionist, încât să nu lase să se vadă. Localul părea mai ocupat în această zi; mai mulţi bărbaţii cu părul cărunt şedeau în jurul unei mese, sorbind ceai şi părând a discuta afaceri.

Trecuseră 24 de ore pline şi palpitante de la ultima sa vizită. Iar acum o aştepta o săptămână la fel de încărcată. Avea să pornească în căutarea Shylei, acum, că băiatul era pe mâini bune şi sub protecţia poliţiei, însă,

pentru moment, era extenuată. La o adică, ar fi putut să se afle într-un loc mult mai rău decât la această masă cu priveliște de la Hydro, într-o zi rezonabil de senină, în ciuda ceții care se lăsase mai la baza muntelui. De data aceasta nu mai comandă șampanie, ci acompanie ospățul cu un ceai negru, simplu. Pentru Billie, să bea singură ar fi însemnat să păşească pe teren minat; văzuse cu ochii ei cum acesta dusese la decăderea multor investigatori privați. În cele din urmă, revigorată și sătulă, părăsi salonul, băgând de seamă că vântul încă nu se domolise. Soarele era încă sus pe cer – mai erau trei săptămâni până la solstițiul de vară aşa că nu avea să fie nevoită să conducă până acasă în beznă totală. Privea în lungul Marii Autostrăzi Vestice, cu pălăria în mână, și se gândea la lunga călătorie înapoi la Cliffside Flats, în momentul în care trecu prin dreptul unui automobil negru, parcat lângă intrarea arcuită a hotelului.

Se opri în loc și se întoarse, apoi înlemni.

Lângă arcada clădirii principale a hotelului Hydro Majestic era parcat un Packard negru. Billie clipi surprinsă, căută în memorie numărul de înmatriculare și privi în jur după proprietar. Nimeni nu ieşea chiar în acel moment din hotel, iar în apropiere nu erau alte persoane. Se întoarse pe tocurile pantofilor și merse repede către maşina ei sport, parcată pe Marea Autostradă Vestică și, după ce se gândi un pic, o întoarse și o parcă lângă Belgravia, o clădire nouă și impunătoare a complexului, de unde, aşezată la volanul maşinii, putea urmări intrarea principală. Scoase din torpedou binoclul Lumière, ajustă lentilele și aşteptă. Nu prea mult însă.

Iată-l că vine!

Deși era la distanță mare, pe Billie o surprinse aspectul șoferului când acesta ieși din hotel și fu salutat de un valet. Prin lentilele rotunde ale binoclului, Billie îl văzu pe bărbat afișând un zâmbet discret, ca mai apoi să se întoarcă și să se îndrepte către automobilul său deosebit. Billie era sigură, lucru care îi dădu o stare de rău fizic, că bărbatul pe care îl privea avea să se oprească în dreptul automobilului Packard, și nu al altuia. Omul era înalt și subțire și purta un costum de un alb șters, probabil din in, uşor șifonat în urma statului la volan. Avea părul alb ca zăpada, tuns scurt la spate și pe margini, stil militar, și pieptănat cu breton în față. Billie nu surprinse și alte detalii, fiindcă bărbatul nu privea în direcția ei, ci către autostradă. Acesta urcă în maşină și ieși de pe aleea hotelului.

Shyla îi spusese că bărbatul era „alb", însă Billie nu făcuse legătura. Era bărbatul cu părul alb ca zăpada. Bărbatul cu arsura tipică unui aviator sau cu operația estetică. Bărbatul de la masa lui Georges Boucher de la The Dancers. Nu văzuse pe cineva cu părul alb ca zăpada și la casa de licitații? Da, și maşina Packard, chiar înainte de a fi atacați prin surprindere. *Ce circ*

grotesc! se gândi ea. Orice dubiu în privinţa urmăririi maşinii îi dispăru din minte. Billie trebuia să afle cine e bărbatul.

Porni motorul şi plecă în urmărirea maşinii Packard, inima bătându-i puternic în piept. Automobilul de dimensiuni considerabile făcu stânga la ieşirea de pe aleea hotelului, deplasându-se în direcţia oraşelor Blackheath şi Lithgow. Billie păstră distanţa la două vehicule de cel urmărit. Simţi nevoia să îşi reamintească faptul că bărbatul nu avea niciun motiv să se simtă urmărit. Chiar şi aşa, se simţea recunoscătoare traficului local în care reuşi să se amestece. Revăzu în minte interiorul elegantului Salon du Thé. Nu, bărbatul nu se aflase printre oamenii de afaceri care cinau acolo. Oare ce îl adusese prin părţile astea? se întrebă ea. Să-i fi stârnit şi lui interesul băiatul ţinut în izolare în spitalul din Katoomba?

Maşina Packard îşi continuă drumul pe autostradă, trecând în Blackheath prin intersecţia unde explodase geamul din spate al nefastului Oldsmobile – urmele de cioburi dispăruseră între timp. Maşina mare merse mai departe fără a opri, trecu de cimitirul vechi, apoi continuă pe drumul ce străbătea sălbăticia şi terenul arabil, brăzdat ici-colo de ferme şi case din şindrile. Multe proprietăţi fuseseră năpădite de vegetaţie, ceea ce sugera că boomul interbelic fusese înăbuşit de lipsa bărbaţilor apţi de munca câmpului. Cei de la frâie decimaseră generaţii de bărbaţi. Packardul negru merse tot mai departe, departe de oraş, cine ştie unde. Până în Colo, oare? Dacă da, Billie nu avea timp să obţină vreo informaţie de la agenta Primrose şi să afle cu cine are de-a face.

Autovehiculul încetini în cele din urmă în Mount Victoria, chiar în vârful munţilor, şi ieşi de pe Marea Autostradă Vestică la intersecţia principală. Billie încetini, bucuroasă că măcar unul dintre vehiculele din faţa ei făcea aceeaşi manevră. Trecură de renumitul Hotel Imperial, cu ale sale două niveluri, cel mai vechi hotel turistic din ţară, care se înălţa, veşted şi în acelaşi timp regesc, decorat cu detalii în stil medieval. Billie băuse ceaiul acolo, o dată, cu părinţii ei. I se părea că trecuse o viaţă de atunci. Şoferul alb nu opri, îndreptându-se către localităţile Mount Tomah şi Bilpin. Un automobil rural, cu spatele pătrăţos, intră în faţa lui Billie, luând rolul de tampon între cele două maşini negre, cea sport şi Packardul. Timp de aproape o oră, Billie urmări maşina Packard de-a lungul drumului Bell's Line Road, rămânând la distanţă de cele două maşini, suficient cât să evite detectarea. Sau cel puţin aşa spera. Totul depindea şi de şoferul Packardului, însă, din experienţa lui Billie, majoritatea şoferilor nu verificau dacă sunt urmăriţi, chiar şi cei care ar fi avut un motiv întemeiat s-o facă.

Cine e Frank? Un bărbat plin de sine? Un bărbat suspicios?

Soarele începea să apună în momentul în care maşina mare şi neagră încetini şi trase în faţa hotelului Kurrajong Heights, o clădire imensă din lemn care se putea lăuda, se gândi Billie, cu o privelişte spectaculoasă asupra întregii văi. Fu forţată să meargă mai departe, ştiind că, dacă ar fi tras la acelaşi hotel, i-ar fi atras atenţia bărbatului. Merse mai departe, în spatele vehiculului de la ferma şi ai celeilalte maşini, până în momentul în care hotelul dispăru din oglinda retrovizoare, iar apoi întoarse şi reuşi să conducă pe cealaltă parte, intrând pe o alee şi parcând lângă o camionetă mare, care ascundea maşina sport de intrarea hotelului. Stinse farurile şi aşteptă, neştiind dacă să iasă. Acum, că ştia că „Frank" este bărbatul de la The Dancers, îşi dădu seama că aceasta, la rândul lui, ar putea s-o recunoască dintr-o privire, la fel cum îl recunoscuse şi ea. Se oprise pentru o gustare oare? Sau să dea un telefon? Avea să înnopteze acolo? Aşteptând, Billie trecu în gând peste toate detaliile pe care le ştia despre acesta, calculând dacă să intre în hotel sau dacă să arunce o privire pe fereastră mai întâi.

Din fericire, după numai câteva minute, bărbatul ieşea din nou cu paşi repezi din hotel, părul alb ca varul şi chipul palid dându-i o aură fantomatică în amurg şi exagerându-i caracterul aproape extraterestru. Cu cine stătuse de vorbă? Făcuse o livrare? Starea de spirit părea să îi fi rămas aceeaşi, limbajul trupului denotând un bărbat încrezător, unul care poate chiar se simţea superior celor din jurul său, un bărbat care nu părea suspicios sau îngrijorat de faptul că ar putea fi urmărit. Porni Packardul şi demară, fără a se deranja să arunce o privire în jur. *Transportă lucruri cu automobilul la Sydney,* spusese Shyla. Ce fel de lucruri, mai exact? Trecuse pe la Hydro Majestic, iar acum pe la acest hotel, amândouă stabilimente cu o bună reputaţie. Când stopurile Packardului se îndepărtară, Billie porni cu grijă maşina ei sport şi îl urmări cu şi mai mare grijă. Ajunşi în punctul în care acesta vira pe un drum îngust de ţară, cu indicatorul „Colo", între cele două maşini nu mai era niciun tampon, iar pe cer urcase deja luna. La ţară, farurile îţi dădeau de gol prezenţa, însă acelaşi efect îl aveau şi drumurile prăfuite de ţară. Lui Billie nu îi fu greu să rămână în trena Packardului, trecând prin localităţi mici şi pe lângă ferme izolate. În cele din urmă, de o parte şi de alta a drumului nu mai fură nici aşezări omeneşti, nici case răsfirate. Un cangur sări în faţa maşinii sport, iar Billie frână la timp, ceilalţi canguri din grup oprindu-se speriaţi. Trecând de biserica izolată din Upper Colo şi mai apoi de cimitir, Billie zări lumina farurilor într-un viraj la dreapta.

Cu geamurile coborâte şi cu farurile stinse, Billie lăsă maşina să înainteze din inerţie pe drumul îngust şi luminat de razele lunii, simţind aerul estival

şi mirosul de eucalipt, de livezi de citrice şi de sălbăticie australiană. Simţi de asemenea umezeala din aer, care indica apropierea de apă, de râul Colo, bănui ea, probabil încet curgător şi cu debitul redus de căldura verii. Între copacii de pe partea stângă a drumului, Billie zări un luciu argintiu. *Sfinte, sper că nu-i o capcană,* se gândi, resimţind izolarea locului. Avea Coltul legat de coapsă. Era posibil să aibă nevoie de el.

Ieşind dintr-un viraj în care, de o parte şi de alta, se ridicau copaci înalţi, Billie văzu o gospodărie lângă o veche livadă de citrice. Să fi fost acesta locul de care pomenise Shyla? Era singura sursă de lumină din zonă, cu excepţia lunii de pe cer. Billie se opri, apoi dădu cu spatele până ce ieşi din raza vizuală. Da, Packardul intrase pe o poartă de lemn şi se îndrepta spre clădirea principală a fermei. Ochii lui Billie se obişnuiseră deja cu întunericul, ceea ce îi permise să distingă o clădire surprinzător de mare, cu un singur etaj, în stil colonial, ridicată de la sol pe nişte piloni mici şi cu o verandă lungă care o traversa de jur-împrejur. Casa era flancată de diverse anexe, iar la spate era ocrotită de o culme naturală de o înălţime considerabilă. Porţiunea de drum pe care oprise Billie îi oferea prea puţină protecţie pentru a mai rămâne pe ea mult timp, aşa că merse cu spatele până ce intră din nou într-o zonă cu sălbăticie un pic mai densă, unde putea să ascundă maşina sport de oricine ar fi fost la fermă sau pe drum. După cât efort depusese în urmărire, ar fi fost inacceptabil să fie descoperită acum.

Decise să se apropie de fermă pe jos şi să vadă ce era de văzut din spatele vegetaţiei. Billie scoase din torpedou binoclul şi o lanternă Rayovac atât de uzată, încât părea să fi trecut prin două războaie mondiale, nu unul. Într-o stare de alertă intensă, datorată întunericului de ţară atât de necunoscut ei, Billie ieşi din maşină pe drumul cufundat în beznă, închise uşor portiera şi privi în jur cu prezenţa de spirit a unui iepure care ciuleşte urechile după sunete sau mişcări bruşte. Ca întotdeauna, greutatea Coltului cu mâner de sidef legat de coapsă îi oferi un anume sentiment de siguranţă.

Mama îi spusese întotdeauna că nu poţi şti unde te va purta ziua, iar acum, că singurele piste ale lui Billie erau un chip pe care-l mai văzuse o singură dată, un număr de înmatriculare şi o conversaţie cu Shyla pe care simţea că o avusese cu ani în urmă, se găsea în sălbăticia tăcută, departe de casă, fără prea mare idee despre ceea ce avea să găsească sau chiar despre ceea ce căuta. Din ce motiv existau îngrijorări cu privire la fetele care lucrau în casă? De ce nu mai primise nimeni vreo veste din partea lor? Erau bine? Şi ce legătură avea cu toate astea „Frank", acest bărbat cu părul alb? Prezenţa lui la casa de licitaţii şi la The Dancers fusese pură coincidenţă? Mica femeie din stomacul ei avea un răspuns pentru asta. Nu era vorba de nicio

coincidenţă, ci de un cerc restrâns şi infracţional – unul în care era pe cale să se afunde şi mai tare.

Avansând cu precauţie pe drumul către casă, Billie revăzu în minte ceea ce îşi mai amintea din conversaţia cu Shyla.

„Am o presimţire rea în legătură cu el. Are cu el patru fete din clanul meu... Sunt îngrijorată, Billie".

Billie scrută împrejurimile cufundate în întuneric şi se mişcă încet, dar constant, pe drumul denivelat înspre poarta de lemn, bizuindu-se numai pe lumina lunii şi neîndrăznind să aprindă lanterna, în caz că ar fi fost vizibilă din casă. Îşi luase pantofii Oxford, silenţioşi şi de încredere, care făceau faţă fără probleme terenului accidentat, coborând fără zgomot pe pietrişul întunecat, răscolind sub ei noroi care, în paloarea lunii, căpăta o nuanţă de maroniu-închis. Ajunse la poarta de lemn, surprinzător de dărăpănată, de unde urme de cauciucuri duceau la intrarea în casă, apoi tresări când văzu un chip imens, cadaveric.

Moartea.

Billie îşi duse mâna la piept.

Nu, nu era Moartea. Era o bufniţă mare de funingine, care o privea cocoşată, cu chipul alb şi ochii negri şi pătrunzători aproape comic de supradimensionaţi. Păsării nu părea să îi pese că Billie o caută cu lumânarea, ci îşi luă zborul, lăsând-o pe tânăra femeie îngândurată.

Poarta era acum încuiată cu un lanţ şi cu zăvor, băgă de seamă Billie. Transmitea limpede dorinţa bărbatului de a nu fi deranjat, însă nu putea împiedica trecerea a ceva mai mic decât un autovehicul, fiindcă gardul era atât de erodat de o parte şi de alta a sa, încât Billie pătrunse direct printr-o crăpătură. Packardul cel mare dispăruse, fără îndoială parcat într-unul dintre hambare.

Era oare o capcană? se întrebă Billie din nou. Dar care ar fi fost şansele ca bărbatul să se fi aşteptat să o întâlnească chiar în această zi, în inima munţilor? Care ar fi fost şansele ca acesta să fi ştiut că Billie avea să-l urmărească? Pe de altă parte, ce credea că urma să găsească aici? Abuzul, în special asupra femeilor tinere, era ceva ce Billie nu îşi dorea să mai întâlnească, în special după tot ce văzuse în război. În ciuda tuturor discuţiilor cu privire la „momentul de aur" al Angliei, războiul păruse să scoată tot ce era mai bun, dar şi mai rău din umanitate, iar Aliaţii nu fuseseră fără de prihană în privinţa asta. Billie auzise că femeile şi copiii eliberaţi din lagărele de concentrare, atât de vulnerabili, fuseseră abuzaţi de eliberatorii sovietici. Da, războiul scotea într-adevăr ce este mai urât din oameni şi, aşa cum spusese şi mama ei, munca lui Billie îi arăta în fiecare zi cele mai rele instincte şi comportamente umane posibile. Văzuse şi auzise

suficientă suferinţă inutilă şi suficient abuz de putere cât pentru câteva vieţi de om, iar stomacul i se strânse la ideea că putea să dea peste aşa ceva şi în noaptea aceasta, însă asta îi permise să fie cu atât mai concentrată şi mai determinată.

Pas cu pas, înaintă pe aleea de pământ, rămânând pe cât posibil în umbrele copacilor şi ale tufişurilor. La ambele capete ale fermei ardeau lumini şi, apropiindu-se de una dintre ele, Billie văzu că locuinţa era veche şi părăginită, veranda, înclinată într-o parte şi vopseaua, scorojită. Nu era ferma grandioasă ce părea de departe. De altfel şi pământurile fuseseră neglijate, iar casa era înconjurată din trei părţi de tufişuri sălbatice.

Ajunsă aproape de casă, croindu-şi drum printre tufişurile crescute sălbatic şi prin ceea ce odinioară ar fi putut să fie o grădină de zarzavat, Billie simţi mişcare într-una dintre încăperi şi se lăsă pe vine, trenciul de condus aşternându-i-se în colb. Ciuli urechile. I se păru că aude paşi pe o podea de lemn. O singură pereche de pantofi. Păreau a fi prea uşori pentru a-i aparţine bărbatului înalt cu păr alb. Billie se înălţă un pic pentru a trage cu ochiul, însă tentaculele stufoase ca nişte degete bătrâne o apucară de trenci şi o traseră în jos. Se întoarse pentru a se elibera şi înjură tufişul de *Acacia horrida* care creştea de jur-împrejurul ei. Cine Dumnezeu o fi fost geniul care importase acest tip de tufiş în Australia, convins că nu sunt destule lucruri de care să te prinzi, înţepi sau zgârii în sălbăticia aridă.

Pe măsură ce sunetul de paşi se estompă, Billie se ridică încet în picioare. Fereastră dădea într-o cameră de zi luminată cu lumânări şi o lampă cu petrol, iar lângă aceasta, o a doua fereastră dezvăluia o cameră de zi întunecată şi goală, plină cu forme stranii. *Ce neobişnuit!* Billie se apropie de geam şi îşi puse mâinile la ochi să vadă mai bine, apoi sări imediat înapoi când o pereche de ochi strălucitori, oblici, îi întâlniră privirea. Din nou, îşi duse mâna la piept şi îşi înăbuşi un râs. Nu erau ochii unei fiinţe vii, ci ochi sculptaţi în scoică. Nelalocul lor în acest decor rustic, o pereche de impunătoare figurine de lemn, una îndreptată spre fereastră, cealaltă dispusă lateral, se înălţau cât Billie, cea mai apropiată întâlnindu-i în mod deranjant privirea. Îşi puse din nou mâinile la ochi pentru a vedea mai bine prin geam. Ce să fie? Satiri, demoni ai naturii? Nu, erau Satana şi soţia acestuia, iar ochii din scoică ai doamnei Satana luceau în lumina lunii şi păreau să-i urmărească mişcările. Chipul aspru din lemn era îndreptat în jos, iar gura părea că rânjeşte. Billie nu îi vedea chipul Satanei, însă braţul lung al acestuia era ridicat şi sprijinea o farfurie de argint, în care puteau fi aşezate cărţi de vizită. Ce sculpturi deosebite, chiar dacă un pic deconcertante! Şi ce straniu să dea peste aşa ceva într-o gospodărie

dărăpănată din Upper Colo. Văzuse un asemenea set în Europa şi înţelesese că ar fi de origine italiană şi aproape nepreţuit.

Alături de perechea mefistofelică se aflau o sumedenie de obiecte mai mici, observă Billie, probabil tot de valoare. Un sfeşnic aurit. O figurină din porţelan reprezentând o femeie cu un pui de cerb. Un cufăr miniatural cu ornamente. Acest aranjament straniu de obiecte de valoare era juxtapus peste o varietate de piese de mobilier rustice, chiar rudimentare. Masa, pe care era aşezată argintărie de calitate, părea să fi fost construită din lemn reciclat de la fermă. Suprafaţa ei nu era uniformă. Un dulap dintr-un colţ, pe care fuseseră aşezate mai multe figurine de mici dimensiuni, părea să fi fost reciclat dintr-un dulap de bucătărie. Picioarele fuseseră scurtate cu fierăstrăul, iar Billie observă mici cârlige înfipte în sertare, de care ar fi atârnat odinioară ceşti sau căni.

O siluetă trecu pragul uşii deschise, trezind-o pe Billie din visare. Se ascunse în umbre şi continuă să se deplaseze cu grijă în tufişuri, înjurând printre dinţi ramurile ascuţite şi vegetaţia ţepoasă care îi rupea dresurile şi îi zgâria mâinile.

Acum putea să vadă şi mai clar camera de zi. Era mare, cu un şemineu cu lemne de foc, neaprins în această seară de vară, deşi temperaturile aveau să scadă semnificativ odată cu lăsarea nopţii, presupuse Billie. Silueta reapăru în prag, iar Billie se încordă.

Shyla!

Shyla, care o rugase să afle ceva despre acest loc. Shyla, care o prevenise în legătură cu bărbatul alb, care era străin şi de rău augur. Era aici deja! Billie inspiră adânc. Atunci poate că nu ea îi înmânase bileţelul lui John Wilson. Informaţia putea să fi fost transmisă de un intermediar. Sau poate că Shyla se aciuase de puţin timp la fermă? În orice caz, era în casă. Billie se apleca şi ridică de jos o pietricică, apoi dădu să o arunce în fereastră, înainte de a se opri. Era prea riscant. Casa era cufundată în tăcere. Ar fi putut să fie auzite. Cu grijă, Billie continuă să înconjoare casa. Unde era Frank? Unde erau celelalte fete?

Zări Packardul, parcat în spatele unui hambar, caroseria lucindu-i în lumina lunii. *De ce nu şi-ar dori să protejeze maşina asta atât ele scumpă în sălbăticia australiană?* se întrebă Billie. Dacă autovehiculul acesta deosebit nu era în hambar, asta însemna că altceva şi mai de preţ era depozitat acolo.

Cu lanterna încă stinsă, Billie aruncă o privire peste un umăr, apoi peste celălalt, şi se strădui să asculte. Se apropie încet de unul dintre cele două hambare dărăpănate. La fel ca poarta de la intrare, uşa acestuia era încuiată cu un lacăt simplu, cu o încuietoare de fabricaţie englezească, genul din care Billie spărsese nenumărate în trecut. Aşadar, scoase un ac lung şi ascuţit din

pălărie, examină perla ornamentală din coada acestuia, decise că îi place prea mult, îl puse la loc şi scoase alt ac, mai simplu. Cu forţă, îndoi vârful pentru a obţine forma literei „L”, cam de adâncimea încuietorii, apoi îl introduse în gaură. În întunericul relativ, operând mai mult orbeşte, Billie ascultă pârghia ridicându-se în încuietoare. *Haide...* Asta e! Ridică pârghia, iar încuietoarea cedă. Puse acul în buzunar, regretând faptul că probabil nu avea să-i mai şadă bine niciodată, şi trase încet de uşa hambarului, păşind în întuneric beznă, apoi o închise în urma ei, blocând orice rază de lumină.

Un miros ciudat, de mucegai, îi ajunse la nări, şi, în ciuda întunericului ca smoala, îşi dădu seama că hambarul era plin de obiecte. Abia avea loc să se mişte între ele. Atinse cu piciorul o cutie sau o boxă. Trase aer în piept şi aprinse în cele din urmă lanterna.

Tablouri?

Billie nu ştiuse la ce să se aştepte, însă aşa ceva chiar nu anticipase. Hambarul era ticsit cu tablouri în ulei – portrete, peisaje – şi cu tot felul de obiecte, unele dintre ei e acoperite cu prelate. Câteva dintre tablouri păreau foarte vechi. Billie nu îşi putea da seama dacă erau catalogate sau aranjate într-o ordine logică. Păreau să fie pur şi simplu adunate, unul peste celălalt, pentru depozitare. Nu era ea colecţionar de artă, însă mama sa fusese, demult, iar unele dintre acestea îi păreau a fi foarte bune. Lângă ea, adunate peste câteva butoaie de petrol, stăteau mai multe rame de tablou. Deci de asta se lovise! Erau multe butoaie de petrol în hambar, îşi dădu seama, gândindu-se la această combinaţie stranie: petrol şi tablouri. Nu prea se potriveau. Lanterna lui Billie ilumina un melanj surprinzător de obiecte prăfuite din porţelan, din bronz şi din aur. Heruvimi. O balerină. Un sfeşnic complex. Un Menorah. *Ce straniu, să laşi astfel de comori într-un hambar ca acesta!* se gândi. Era o varietate de obiecte atât de impresionantă, încât Billie se minună că nu le vedea în spatele unui geam de protecţie, expuse cu mândrie pentru admiraţia oaspeţilor geloşi – iar asta o duse cu gândul la alt spaţiu artistic: casa de licitaţii a lui Georges Boucher, cu toate acele obiecte de preţ apărând de după cortinele grele pentru a fi apreciate, râvnite şi cumpărate de bogătaşii din Sydney. Dacă acest bărbat venise după război, adusese multe cu el. Aspectul în sine era ieşit din comun. Aşa de mulţi veniseră cu o singură valiză sau doar cu hainele de pe ei!

Şi atunci îşi dădu seama. Mica femeie din stomacul lui Billie ştiu cu precizie, cu groază, la ce se holba şi cum se potriveau piesele acestui puzzle.

Billie găsi o rangă pe pământ lângă unul dintre butoaie, îndepărtă ramele de deasupra şi desprinse capacul fără prea mare efort, ceea ce sugera că vasul de lemn fusese deschis recent. Nu era plin cu petrol şi nici cu vreun alt lichid, iar când lumina lanternei căzu pe conţinutul acestuia, Billie nici

măcar nu icni. Sentimentul de familiaritate era ca un déjà vu. Ca un coşmar pe care îl avusese de multe ori. *Aur.* Butoiul era plin cu aur. Billie scoase o bucată de aur din el. Era cam de dimensiunea...

O scăpă imediat din mână.

Unui dinte de aur!

Billie înghiţi în sec. Spaţiul părea să se micşoreze, pereţii strângându-se peste ea. Se uita la un butoi plin cu dinţi şi plombe de aur. Stomacul, deja încordat, i se strânse şi mai tare. Stinse repede lanterna şi ieşi din hambar afară în lumina lunii, primind cu uşurare aerul nopţii în nări şi ţinându-şi ochii închişi, în dosul cărora putea vedea o lume de culori abstracte. Aproape că îi simţi mâna lui Jack într-a ei, şi frigul şi groaza care o cuprinseseră în acea zi în Viena, când văzuse pentru prima dată cu ochii ei, când îşi dăduse seama pentru prima oară, cu ce se confruntau.

Însă acum nu era în Viena. Era în Australia, iar războiul nu se sfârşise. Războiul venise la ea acasă.

Un plânset cu suspine o smulse pe Billie din amintiri. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă în întuneric. Din acest loc tăcut şi izolat se ridicase un suspin. Apoi, la fel de repede cum auzise şi plânsetul, auzi un murmur de voci, peste care se lăsă iarăşi tăcerea grea. Noaptea era din nou liniştită. De departe veni strigătul bufniţei. O adiere de vânt în tufişuri. Nu fusese imaginaţia ei; suspinul nu venise din amintirea ei, din Viena, ci din casă. Suspinul se auzise câte se poate de distinctiv dintr-una dintre încăperile apropiate de Billie.

Era o încăpere fără draperii, îşi dădu seama. Era o încăpere ale cărei ferestre fuseseră baricadate de la exterior cu plăci de lemn.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUA

— Cooper! Răspunse vocea groasă de la celălalt capăt al firului.

Dacă inspectorul Hank Cooper era obosit sau fusese trezit din somn, vocea nu îl trăda. Lui Billie îi luase o veşnicie să se întoarcă la hotelul Kurrajong Heights, să obţină acces la telefon şi să intre pe fir cu un operator telefonic. Era târziu, însă Billie nu era obosită. Nu se mai simţise atât de trează în viaţa ei!

— Inspectore, sunt Billie Walker, îi răspunse ea vocii.

— Mizz Walker?

— Vă mulţumesc că mi-aţi dat numărul personal! Nu mă aşteptam să vă sun atât de curând sau la această oră, spuse ea, uitându-se la ceasul de la încheietură.

Era trecut de ora unsprezece.

— Este o urgenţă.

— Unde sunteţi? întrebă el, de data asta pe un ton ferm şi direct.

— Sunt la hotelul Kurrajong Heights, însă nu aici este urgenţa. În Upper Colo se află o fermă izolată unde cred că sunt ţinute captive cinci femei tinere, cinci fete de fapt, şi cred că... Billie îşi alese cu grijă cuvintele când continuă: Cred că este ferma unui criminal de război. Ani descoperit un butoi de petrol plin cu dinţi de aur. Cred că bărbatul vinde bunurile prizonierilor de război decedaţi sau ale victimelor din lagărele de concentrare prin intermediul Casei de licitaţii Georges Boucher şi posibil şi prin alte canale. Ferma şi anexele sunt pline de tablouri europene, sculpturi şi alte obiecte fine. Omul sigur are contacte bune atât aici, cât şi în Europa dacă a fost în stare să aducă atâtea lucruri de valoare, spuse ea, şi înghiţi un nod care i se pusese în gât. Fetele care sunt cu el... Cred că sunt în pericol de moarte.

— Un criminal de război? Un nazist, vreţi să spuneţi? Sunteţi sigură?

Procesele de la Nürnberg tocmai ce se sfârşiseră în octombrie. Timp de peste un an, Billie citise despre faptul că foştii lideri nazişti ar fi urmat să fie judecaţi pentru crime împotriva umanităţii şi alte crime de război de către un tribunal militar internaţional. Dovezile împotriva lor erau zguduitoare. Un element-cheie al procesului fusese rechiziţionarea bunurilor civililor, în special ale evreilor şi ale altora consideraţi duşmani ai statului. Argintărie, bijuterii, tablouri – orice lucru de valoare fusese considerat pradă de război. Plombe de aur fusese scoase din gurile celor vii şi ale celor morţi; până şi

părul ras din capetele victimelor fusese strâns şi vândut pentru crearea materialelor textile.

Billie inspiră adânc înainte să continue:

— Sunt ferm convinsă.

— Şi un butoi de petrol cu dinţi de aur? Şi nişte fete ţinute captive la o fermă, spuneaţi?

— Da, familiile fetelor şi-au făcut griji când nu au mai putut lua legătura cu ele, iar, din investigaţiile mele, s-ar părea că situaţia este mai gravă decât îşi imaginează ele, spuse Billie. Şi da, am găsit dinţii şi plombele de aur într-un hambar situat pe această proprietate. Sunt cu sutele... Am ţinut unul în mână. Asta au făcut în lagăre. Le-au scos dinţii ca să topească plombele. Este... *înfiorător,* voi Billie să spună, dar nu reuşi.

— Asta a descoperit Adin când a recunoscut colierul străbunicuţii sale, reluă Billie. Fără îndoială că băiatul avea dreptate, deşi nu cred că şi-a dat seama ce grozăvie descoperise. O grupare, o reţea, aduce bunuri furate de la victime de război aici, pe pământ australian, probabil prin intermediul porturilor, şi le depozitează în ferma asta ruptă de civilizaţie. Poate că şi în alte locuri. Adin risca să scoată la iveală prea multe în momentul în care a recunoscut colierul în formă de liliac al străbunicuţii sale, iar asta aproape l-a costat viaţa. Vă rog să mă credeţi, inspectore! Nu v-aş suna la ora asta dacă nu aş fi absolut sigură. Ştiu că este un risc pentru dumneavoastră, însă, dacă am dreptate, şi sunt al naibii de sigură că am, atunci veţi fi responsabil pentru capturarea unui criminal de război.

Niciun sunet, cu excepţia pârâiturilor de pe fir, nu se auzi din receptor; inspectorul încerca să proceseze informaţia primită. Dacă într-adevăr formaseră un soi de legătură de încredere, acest moment avea să fie testul suprem. Tăcerea se prelungi într-atât, încât Billie se temu că pierduse legătura.

Nu putea să mai dea înapoi acum. Shyla era în acea casă şi, cel mai probabil, nu ştia că se află în casa unui nazist. A unui criminal, cel mai probabil. Asta era singura explicaţie pentru un bărbat care locuia atât de departe de oraş, într-o gospodărie ticsită cu comori, în care personalul era practic ţinut captiv. Stilul lui de viaţă era plătit din bunurile furate ale evreilor şi ale prizonierilor de război ucişi.

— Cum aţi ajuns acolo? Aţi fost văzută?

— E o poveste lungă şi o să v-o explic mai târziu. Am primit un pont de la o prietenă. Şi nu, n-am fost văzută.

Billie se opri aici, nevrând să o implice pe Shyla mai mult decât şi-ar fi dorit Shyla însăşi. *Ea e deja acolo şi îmi fac griji,* voise să spună. Îşi făcea griji

pentru Shyla şi o îngrijora suspinul pe care îl auzise. De la cine venise? De la Shyla sau de la vreuna dintre fetele pe care încerca să le protejeze?

— Am motive să cred că în casă s-ar putea afla minore, posibil ţinute împotriva voinţei lor, deşi nu le-am văzut cu ochii mei, spuse Billie.

Nu le văzuse încă, cel puţin.

— Aţi primit un pont cu privire la un criminal de război nazist şi v-aţi aventurat de una singură?

— Nu întocmai! Nu mi-am dat seama de gravitatea situaţiei decât în momentul când am văzut-o cu ochii mei, spuse Billie, întrebându-se dacă Shyla şi celelalte fete ştiau ce se găsea în hambare. O să vă explic când ne vedem, vă rog doar să aveţi încredere în mine! Nu mă înşel! insistă ea.

Ţinea receptorul atât de strâns în mână, încât i se albiseră falangele degetelor.

— Va trebui să obţin mandat, spuse Cooper după câteva clipe, evident încrezându-se în spusele ei. Voi trage nişte sfori, dar chiar şi aşa, va dura câteva ore. Aş putea ajunge acolo în jur de...

Billie făcu un calcul mintal. Din oraş până la fermă era un drum cu maşina de vreo două ore jumătate. O duru inima gândindu-se cât de mult avea să dureze.

— Voi fi acolo pe la să zicem, şase, puţin după răsărit, cu mandatul. Judecătorului nu îi va plăcea să fie trezit din somn, spuse el. Dar voi fi acolo.

La naiba! se gândi Billie. Fireşte că inspectorul Cooper trebuia să joace totul ca la carte. Se gândi să-l cheme pe Sam în sprijin. Dar la ce bun? Avea posibilitatea să ajungă mult mai repede decât Cooper? Ar fi reuşit doar ei doi să salveze fetele – asta dacă era vreo altă fată acolo? Mica femeie din stomacul ei îi spunea că fetele sunt acolo şi că situaţia e rea, foarte rea. Gândul la Shyla închisă în casa unui nazist îi întorcea stomacul pe dos.

— Fetele ar putea fi în pericol. O cunosc pe una dintre ele. Şi am auzit... am auzit un suspin de undeva, dintr-o încăpere care este baricadată cu plăci de lemn, spuse Billie, simţind că i se face pielea de găină la amintirea acelui sunet înduioşător şi în acelaşi timp cutremurător. Nu pot accepta să fie lăsate acolo până dimineaţa! Avem vreo posibilitate de a ajunge la bărbat mai devreme?

Doar ca să ne asigurăm, îşi spuse ea. *Doar ca să ne asigurăm că fetele sunt nevătămate şi că bărbatul nu poate scăpa.*

Preţ de o clipă, pe fir se aşternu din nou tăcerea.

— Am pe cineva de încredere la secţia din Richmond. Sunt la o oră distanţă. O să-l sun să vină să ia fetele.

— Nu! spuse Billie instinctiv.

Era posibil ca bărbatul să fie alertat şi oricum totul era pe dos, nu fetele trebuiau luate, ci el, care trăia din conţinutul acelui butoi oribil.

— Sunt tinere aborigene, inspectore. Din ce înţeleg, ar evita cu orice preţ să plece cu un poliţist. Nu-l puteţi reţine pe bărbat ca suspect? Având în vedere ce are în hambare, nu ar putea fi reţinut?

— Tot aş avea nevoie de mandat.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, inspectore!

— Am încredere în dumneata, Mizz Walker.

Billie revăzu scenariul în minte.

— Dacă poliţia vine după fete şi, în lipsa mandatului, nu-l poate reţine, mă tem de ce s-ar putea întâmpla.

Billie fusese îngrozită de conţinutul hambarului şi de ceea ce auzise. Trebuia să îşi astâmpere neliniştea şi să aştepte.

— Mergeţi şi faceţi rost de mandat!

— Aşa voi face, Mizz Walker. Aveţi cuvântul meu!

— Îmi puteţi spune Billie, zise ea.

— Billie, spuse el. Sper că ştii ce faci!

Billie îi descrise în detaliu ferma şi localizarea acesteia şi îi dădu detalii despre autovehicul, inclusiv numărul de înmatriculare, iar Cooper închise pentru a pune în mişcare operaţiunea. Billie aşează receptorul înapoi în furcă şi se sprijini de paravanul de lemn al cabinei de telefon, cu ochii închişi.

Şi ea spera că ştie ce face.

CAPITOLUL TREIZECI

La scurtă vreme după miezul nopţii, după ce lăsase maşina sport la o distanţă sigură de gospodăria din Colo, Billie traversă cu iuţeală drumul cufundat în întuneric, cu pantofii Oxford silenţioşi în picioare.

Liniştea dinaintea furtunii.

Ferma i se dezvălui pe fundalul nopţii. Lui Billie i se puse un nod în gât. Luminile erau încă aprinse, chiar şi la ora aceea târzie. Se rugă ca inspectorul să aibă parte de un judecător înţelegător şi de drum întins şi liber către fermă. Alertase autorităţile, iar acum nu mai putea face altceva, însă trebuia să se asigure că Shyla e în siguranţă. Şi trebuia să fie acolo când descindea poliţia. Shylei nu-i plăceau poliţiştii, nu avea încredere în ei şi avea propriile motive pentru asta, motive pe care Billie credea că le înţelege. Dar ce altceva ar fi putut face? În orice caz, nu putea sta pe tuşă. Din motive neclare chiar şi pentru ea, Billie îşi dădu seama că are încredere în Hank Cooper. Cel puţin la fel de multă câtă avea în orice alt poliţist pe care abia îl cunoscuse. Avea încredere că urma să vină. Credea că avea să vină şi se ruga cerurilor să fie aşa. Spera că o crezuse atunci când îi explicase semnificaţia a ceea ce descoperise în hambar. Nu putea să se fi înşelat cu privire la ceea ce văzuse.

Livada de peste drum de fermă era netulburată, cu fructele putrezite acoperind pământul ca o plantaţie de dovleci mici, înnegriţi şi deformaţi de descompunere. Billie trecu mai departe şi zări bufniţa de funingine, cocoţată acum pe o bucată de gard rupt, holbându-se în continuare la ea cu faţa care îi amintea de un craniu. De data aceasta nu îşi luă zborul. Rămăsese pentru spectacol.

Ia stai un pic!

Poarta de la alee fusese deschisă de la plecarea ei şi nu mai era zăvorâtă. Oare Cooper telefonase până la urmă secţiei din Richmond? Să i-o fi luat înainte poliţistul de acolo? I se părea puţin probabil, având în vedere distanţa de la Richmond şi senzaţia de linişte care domnea încă asupra proprietăţii. A doua posibilitate la care se gândi o linişti un pic. Oare Frank părăsise din nou proprietatea? Cu un alt lot de bunuri pentru Georges Boucher, probabil? Oare ar fi putut să le sustragă pe Shyla şi pe fete în absenţa lui? Însă, apropiindu-se de coama dealului, pentru a ataca ferma de la sud, sărind peste gardul putrezit şi traversând un ţarc abandonat, văzu

lumina lunii reflectată în caroseria unui alt autovehicul, necunoscut, parcat lângă Packard.

Nu e singur.

Cine era acest oaspete? Reprezenta un pericol pentru Shyla şi pentru celelalte fete? Billie se ascunse la adăpostul unei magazii şi aşteptă. Convinsă că nu se afla nimeni în cele două autovehicule şi nici la exterior, Billie se apropie de maşina cea nouă şi îşi notă numărul de înmatriculare. Vehiculul avea un radiator distinctiv, crestat. Să fie oare marca *Daimler?* Da, era un Daimler Light, produs pe la jumătatea anilor '30. O maşină bună, ca şi Packardul, şi la fel de nelalocul ei în acest mediu rural.

Billie văzu mişcare în casă, într-o încăpere din spate, aproape de latrină. Se aprinse o lumină. Billie rămase pe vine şi parcurse aşa distanţa scurtă până la fereastra luminată. La fereastră nu atârna nicio draperie, la fel ca în camera de zi. Fiind vorba de o proprietate atât de izolată de lume, probabil că intimitate era un dat, iar acest bărbat, Frank, nu îşi făcea griji că ar fi urmărit. De aceea şi venise într-un loc ca acesta. Ca să-şi asigure intimitatea, libertatea. Ce oaspete neinvitat l-ar fi deranjat aici, unde până şi fructele erau lăsate să putrezească?

Sunetul de paşi se apropie de fereastră, iar Billie se lipi cu spatele de marginea casei. Cu câteva clicuri şi sunetul unei încuietori, fereastra se deschise. Billie îşi ţinu respiraţia, apoi expiră când văzu chipul Shylei, negru şi hotărât, privind în noapte, deasupra capului având o aureolă de la lampa cu petrol ce ilumina încăperea.

— Pssst! Shyla, eu sunt!

Shyla icni, apoi murmură:

— Ai venit! L-ai găsit.

— Tu l-ai găsit înaintea mea, răspunse Billie tot în şoaptă.

Se ridică în picioare, iar cele două femei ajunseră faţă în faţă la fereastră, Billie, în întuneric, iar Shyla, iluminată de lumina caldă din interior. Billie avea pumnii încleştaţi şi, când îşi dădu seama de asta, şi-i relaxă.

— Shyla, eşti în regulă? Şi celelalte fete...? Sunt aici? Le-a făcut rău Frank? Le împiedică să plece, să ia legătura cu familiile? E cum te-ai temut?

Shyla păru să îşi aleagă cu grijă cuvintele. Probabil că vorbi după numai câteva clipe, însă aceste clipe îi părură lui Billie a dura o veşnicie, cum stătea afară în tufişuri, în dreptul ferestrei, temătoare, nesigură şi fără sprijin.

— Una dintre fete, Ruthie, ea e mai liberă, îi spuse Shyla lui Billie. Ea face mâncarea. Ruthie mi-a arătat agenda. Am păstrat-o eu bine, spuse tânăra şi scoase din buzunar o agendă mică, pe care i-o înmână lui Billie.

Acesta o luă, nedumerită. Shyla vorbi din nou, foarte uşor, după ce privi întâi peste umăr:

— Celelalte sunt închise. Sunt două fete, sunt copii, spune Ruthie, şi le ţine închise pentru partenerii lui de afaceri. Ea nu le vede decât când le aduce de mâncare. Eu nu le-am văzut deloc, doar le-am golit ploştile.

Billie simţi că îi fierbe sângele în vine. Era greu de procesat ce auzise de la Shyla, şi îi luă o clipă să îşi revină şi să înduplece furia de care se simţea cuprinsă. Suspinul pe care îl auzise venise de la una dintre fete.

— De cât timp eşti aici, Shyla? A încercat să...? întrebă Billie, fără a reuşi să articuleze cuvintele.

— Am venit acum două zile ca ajutor în casă. I-am zis că am douăsprezece ani, răspunse ea. Până acum m-a ignorat.

— Te-a crezut?

Shyla era evident mai în vârstă – avea poate optsprezece, chiar douăzeci de ani.

— Aroganţa îl orbeşte, spuse Shyla, ochii ei frumoşi, de culoarea caramelului, sclipindu-i. Pentru anumite persoane, pot părea o fată simplă, dacă vreau.

Indiferent cine era acest Frank, era suficient de insolent, încât să creadă că poate veni în Australia să facă ce vrea, în izolarea sălbăticiei australiene, folosindu-se de tinere aborigene, chiar minore, ca să-şi rezolve afacerile murdare, indiferent care erau acestea. Shyla se infiltrase în casă într-un mod în care numai ea ar fi reuşit. Însă era riscant, de-a dreptul periculos, poate, în special atât de departe de orice ajutor. Billie era impresionată, dar şi profund îngrijorată. Shyla trebuie să-i fi citit îngrijorarea pe chip, fiindcă adăugă:

— Clanul meu e aici. Le salvez pe fetele astea cu sau fără ajutorul tău.

Dacă se aşteptase la opoziţie din partea lui Billie, atunci se înşela.

— Îţi sunt alături, o asigură Billie în şoaptă, dar cu fermitate, hotărând că nu era momentul să aducă în discuţie ceea ce găsise în hambar. Pare că fetele trebuie scoase de aici. Frank e înarmat? E singur sau sunt şi alţii cu el? Tu ai vreo armă?

Billie aruncă o privire în jurul ei. Cu excepţia foşnetului produs, acolo unde vegetaţia era mai densă, de un mic animal sălbatic, nimic nu mişca în jurul casei.

— Are pistol, spuse Shyla. Cel puţin unul, însă nu-l ia cu el întotdeauna. Eu nu am adus nicio armă, dar n-ar fi greu să găsesc ceva de folosit prin casă. Cuţite, statuetele astea grele... Şi cred că, dacă ar fi nevoie, aş putea să-i fur pistolul.

Billie îşi permise un zâmbet la colţurile gurii. O subestimase pe această tânără femeie, iar Frank era clar că o subestima extrem de tare, lucru de care Shyla ştia să profite.

— Alţi bărbaţi care trec pe aici îl strigă Franz.

„Franz". Un nume german.

— Acum unde este? E încă treaz? Şi cine a sosit cu Daimlerul de afară?

— E în celălalt capăt al casei cu oaspetele, un bărbat mai în vârstă, spuse Shyla. Ar trebui să păstrezi asta, adăugă, arătând către agenda pe care i-o dăduse lui Billie. Ţine-o bine! Dacă o păstrez eu, o s-o găsească la un moment dat. E mai sigur aşa.

Billie privi din nou de jur-împrejur. Liniştită să ştie că nu urmau să fie întrerupte, deschise agenda legată în piele. Neîndrăznind să îşi folosească lanterna, o orientă astfel încât lumina din camera de zi să se aştearnă pe pagini. În afară de nişte scrijelituri mici în germană, conţinutul carnetului nu era codificat. Era chiar oribil de limpede. În colţul de stânga sus apărea cuvântul *Klient,* scris cu stiloul, şi sub el, cu creionul, *gin jockeys,* scris cu ghilimele, ca şi cum acest termen colocvial, insultător, fusese adăugat ulterior, mai mult ca o curiozitate lingvistică. Billie simţi că stomacul i se face ghem. Femeile aborigene erau uneori numite batjocoritor „gin". Termenul, originar din limba dharug, căpătase un sens peiorativ şi umilitor sexual cu referire la femeile aborigene, în relaţie cu „jockeys", termen care defineşte bărbaţii care se asociază cu aceste femei. Acesta din urmă, cu conotaţii de echitaţie, ducea cu gândul la dominaţie şi superioritate. Billie ştiu că se înroşise de furie. Era mai rău decât îşi imaginase. Poate mai rău decât crezuse la început Shyla. Răsfoi paginile agendei. Carnetul părea să conţină o listă de tranzacţii, însă lipseau unităţile şi cantităţile monetare. Erau numai nume şi date. Unele nume aveau mai multe date. Nu le recunoscu pe majoritatea dintre ele, însă „Georges Boucher" ieşea în evidenţă de la o poştă.

— Asta este... ce cred eu că este? întrebă Billie.

Nume, date, acel termen peiorativ oribil.

— Nu am ştiut de asta înainte de a ajunge aici, spuse Shyla. Trebuie să scoatem fetele de aici, Billie. Trebuie să plec acum, altfel va intra la bănuieli.

Billie îşi încleştă din nou pumnii. Intrase în posesia unui document care detalia agresiunile indecente asupra unor fete de la această fermă. Fetele fuseseră trimise să facă muncă domestică, dar fuseseră reţinute împotriva voinţei lor şi abuzate în mod oribil, devenind un soi de „as în mânecă" al proprietarului. Consemnările acestuia în agendă aveau să se întoarcă împotriva lui, speră ea.

— Când îşi dă seama că a dispărut agenda, veţi fi cu toate în pericol, spuse Billie.

— Suntem deja în pericol, răspunse simplu Shyla, iar lui Billie îi fu greu să o contrazică. Ia tu agenda! Păstreaz-o în siguranţă!

Billie încuviinţă din cap, ascunzând agenda sub haină. Era o probă importantă.

— Da, voi avea mare grijă de ea! îşi asigură ea prietena.

Probabil că inspectorul Cooper era cel mai potrivit pentru aşa ceva. Dacă nu, avea să i-o dea direct lui Lillian Armfield, iar dacă asta nu schimba nimic, ei bine, acele nume aveau să ajungă pe mâinile cuiva care putea să facă dreptate prin orice mijloace.

Shyla se întoarse şi dădu se plece, apoi privi din nou la Billie şi arătă cu degetul către locul în care fusese dosită agenda.

— Nu *gin jockey,* spuse ea, şi scuipă. *Violatori,* zise, cu furie palpabilă.

Billie simţea că o dezamăgise pe Shyla fiindcă nu îl găsise mai devreme pe acest bărbat. Se pierduseră trei zile de când venise la Billie, însă avusese extrem de puţine informaţii şi nu ştiuse cât de urgent e. Iar acum Shyla însăşi se afla în casa lui, şi, deşi Billie avea Coltul la ea, nu ştia ce urma să descopere dacă lua cu asalt casa. Ar fi putut să rănească fetele. Bărbatul le-ar putea lua ostatice. *Deja* îi erau ostatice.

Cât timp mai aveau până să se întâmple ceva foarte rău?

— Te suspectează? întrebă Billie în şoaptă.

Shyla clătină din cap.

— Cred că nu. Ar trebui să mă întorc, spuse ea, dând iar să plece.

— Stai... Am chemat ajutoare, recunoscu Billie, în tinzând mâna şi atingând-o pe femeie pe umăr. Nu voiam să păţeşti ceva. Poliţia e pe drum. Când ajunge aici, bagă capul la cutie şi lasă-i să-l ia pe bărbat! Este... Este criminal de război.

— *Gunjies?*[22] şopti Shyla neliniştită, cu teamă în glas. Ai adus copoii? spuse şi o privi pe Billie cu ochii mari, care sugerau un sentiment de trădare.

— Cunosc nişte poliţişti în care pot să am încredere, încercă Billie să o liniştească, gândindu-se la Cooper, iar apoi la agenta Primrose, deşi aceasta din urmă nu avea aceeaşi putere încă.

Era o chestiune prea importantă ca să o tăinuiască, chiar dacă şi-ar fi dorit.

— Nu putem să ascundem asta poliţiei, spuse, bătând uşor locul din haină în care aşezase agenda cu nume. Deja sunt pe drum.

Shyla miji ochii, ca şi cum ar fi regretat deja că îi ceruse lui Billie ajutorul.

— Te rog să ai încredere în mine! spuse Billie. Agenda asta e valoroasă, şi, cu ajutorul poliţiştilor potriviţi, îl putem prinde. În hambarele astea sunt şi alte probe care-l incriminează, iar poliţiştii au nevoie de ele. Nu aveţi telefon aici, nu? întrebă ea.

---

[22] Termen aborigen pentru poliţist (n.tr.).

Shyla clătină din cap.

— Nu există niciun telefon aici sau prin apropiere. Cel mai apropiat ar fi la Gara Richmond, cred.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă fată? În Sydney mi-ai vorbit de patru fete, se gândi Billie să întrebe.

— A fugit.

Billie încuviinţă din cap.

— Poliţia va încerca să îi dea de urmă, să vadă dacă e dispusă să depună mărturie împotriva lui. Ai văzut ce se află în hambarele astea, Shyla?

— Nu! Nu ne permite să ne apropiem de ele. Sunt zăvorâte.

Nu-i de mirare, se gândi Billie.

— Trebuie numai să ai încredere în mine! spuse Billie, chinuită de anxietate şi de vină, deşi era convinsă că făcuse ceea ce trebuie când îl sunase pe Cooper. Sau îşi dorea să fie convinsă de asta.

— Mai rezişti câteva ore? o întrebă Billie.

— Am rezistat aproape două zile aici, spuse Shyla, luând-o ca pe o insultă.

— OK! spuse Billie, simţindu-se pe drept corectată.

Ştia că poliţiştii aveau să fie o neplăcere pentru Shyla.

Aveau să pună capăt aceste nebunii, dar ce altceva aveau să aducă cu ei?

— Eu voi rămâne aproape şi voi urmări totul până când vine momentul potrivit, îi promise ea. Voi fi aici afară, în tufişuri. Îmi pare rău pentru poliţie, Shyla! Chiar îmi pare rău! Dar nu avem altă soluţie, spuse, apoi se lăsă din nou pe vine şi începu să se îndepărteze de casă.

Un sunet îi atrase atenţia – un grohăit? –, şi se întoarse să vadă de unde se aude. În camera întunecată, ceva se mişcă repede, iar două siluete se întâlniră, în vreme ce Billie se întoarse cu disperare de unde plecase.

Fuseseră descoperite.

Shyla se lupta cu cineva. Cu un bărbat. Billie văzu mai clar o siluetă rotundă. Nu era bărbatul cu chip palid, ci unul mai scund, mai îndesat, mai în vârstă. Georges Boucher? Asta însemna că Daimlerul din spate era al lui, îşi dădu seama Billie. Probabil că bărbatul le auzise vorbind şi intrase pe ascuns în încăpere. Din fericire, Shyla nu închisese fereastra, aşa că Billie îşi făcu vânt şi urcă pe pervaz, la timp pentru a-şi vedea prietena primind un pumn în figură. În loc să se prăbuşească, tânăra aborigenă făcu câţiva paşi în spate şi reuşi să se elibereze din strânsoarea lui. Billie scoase Coltul, însă Boucher, înfuriat, se avântă asupra Shylei, apucând-o de gât, în vreme ce ea îi acoperea gura cu mâna, împiedicându-l să strige. Era prea periculos să tragă, aşa că Billie voi să se avânte asupra bărbatului, însă Shyla reacţiona mai rapid şi apucă ceva din spatele ei, cu care îl lovi în lateralul capului pe Boucher. Corpul acestuia se scutură violent şi el se nărui la picioarele ei,

aterizând cu o bufnitură revoltătoare pe covorul persan. O vază plină cu flori, care se aflase pe masă, lângă obiectul din mâinile Shylei, se clătină o dată, de două ori, apoi se prăbuşi la pământ, împrăştiind pe covor sticlă, apă şi flori de câmp.

Pentru o clipă, în casă se aşternu liniştea.

Billie coborî pistolul pe lângă corp, simţindu-şi mintea ascuţită precum cristalul. Shyla rămase fermă pe poziţie, cu un mic bust în bronz al căpitanului James Cook în mâna dreaptă. Timpul părea să fi stat în loc. Oare zarva îşi croise drum până la urechile lui Franz?

— Putem să facem mai multă lumină cumva? întrebă deodată Billie şi făcu câţiva paşi în faţă pentru a închide uşa şi a izola încăperea de restul casei.

Shyla îi arătă lampa cu petrol de pe masă, iar curând întreaga scenă sinistră se ilumină. Cele două femei încremeniră din nou, fără a scoate un cuvânt. Georges Boucher era încă la pământ, cu pieptul nemişcat.

Încet, Billie îngenunche lângă Boucher, aşezând pistolul în brâul fustei. Mai întâi, îi luă bărbatului pulsul la încheietură. Nimic. Verifică şi la gât! Era cald, dar tot fără puls. Avea ochii daţi peste cap. Nu avea nevoie să îi atingă capul pentru a se convinge că e cald, umed şi moale acolo unde statueta grea din bronz îl atinsese. Omul era mort.

Billie se ridică în picioare şi îndepărtă cu blândeţe statueta din mâna Shylei, apoi îşi dădu jos juponul de mătase şi îl folosi pentru a şterge cu grijă amprentele, lăsând numai urmele de sânge şi de păr de la baza acesteia. O aşeză cu grijă lângă corpul lui Boucher, apoi făcu un pas în spate şi privi întreaga scenă. Era plauzibil ca Boucher să fi căzut pe spate, cu capul în statuetă? După o clipă de gândire, trase masa pe care se aflaseră bustul şi vaza mai aproape de corp. Împinse covorul, îndoindu-l, apoi studie din nou scenografia. Mai bine de atât nu se putea acum. Ridică juponul însângerat de pe jos şi, dezgustată, îl rulă şi îl îndesă în buzunarul hainei ca şi cum ar fi fost o batistă supradimensionată.

— Cum arată? întrebă Shyla cu nelinişte în glas.

— Depinde cine priveşte, şopti Billie cu sinceritate. S-a împiedicat de covor şi s-a lovit la cap. Când poliţia întreabă, şi fii sigură că va întreba, eu voi fi martoră. Am intrat pe geam şi, când m-a văzut, s-a panicat, a încercat să fugă şi a alunecat pe covor. Am şters amprentele de pe bust. A fost un accident.

Shyla, de regulă atât de sigură pe ea, clătina din cap, gata să aibă o cădere nervoasă.

— Copoii n-or să mă creadă, Billie. Pe noi nu ne cred niciodată, orice-ar fi.

— Va fi OK, Shyla, încercă Billie să o liniştească, punându-i o mână pe umăr. Nu tu va trebui să dai explicaţii. Tu nu erai în cameră. Eram numai eu cu el. Nici nu ai văzut ce s-a întâmplat, îi spuse ea. Dacă te învineţeşti, adăugă, arătând către gâtul fetei, Franz te-a lovit mai devreme. Sau chiar Boucher. Dar nu aici şi nu acum.

Billie se simţi privită şi se întoarse; la fel făcu şi Shyla. O altă fată le privea tăcută din hol, cu mâna la gură. Crăpase puţin uşa, însă ele fuseseră atât de absorbite de discuţie, încât nici nu băgaseră de seamă. Acum, uşa se deschise şi mai tare, scoţând la iveală o siluetă mică. Probabil că era una dintre fetele despre care îi vorbise Shyla. Era Ruthie, bănui Billie.

— A căzut. Nu-ţi mai poate face niciun rău acum, îi şopti Billie fetiţei. Mă numesc Billie. Billie Walker. Dar trebuie să facem linişte. Franz e încă treaz, nu-i aşa?

Fata dădu din cap în semn că da şi îşi plecă privirea, ochii aceia mari şi negri, asupra bărbatului mort, întins la pământ. Cu frică, şi probabil cu uşurare, privi la Shyla. Imediat, Shyla încuviinţă din cap, ca pentru a spune că femeia albă este în regulă, este de încredere, cel puţin pentru moment. Billie fu surprinsă să descopere că fata e foarte tânără. Să vezi toate astea, să fii închisă într-un asemenea loc, la o vârstă fragedă...

— Eu sunt Ruthie, spuse în cele din urmă fata.

Era atât de mică; nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Avea părul prins la spate şi acoperit, purta o rochie uzată şi un pulover de lână cu nasturi. La gât avea o cruce care strălucea în lumina lămpii cu petrol. Deşi privirea i se tot întorcea la corpul lui Boucher, întins fără suflare pe podea, nu ţipă şi nu scoase nicio vorbă.

— Le putem scoate şi pe celelalte două fete? întrebă Billie. Am maşina parcată la drum, după ultima curbă. Putem scăpa împreună de aici.

Ruthie ridică privirea la Billie, luminându-se uşor la chip, şi spuse:

— Nu, cheile sunt la el.

Atunci, Shyla păru să se anime la rândul ei.

— Mă duc să mă spăl pe mâini şi să văd ce face, spuse.

— Ai grijă! Dă-ţi jos pantofii! Curăţă-i în bucătărie dacă e nevoie, îi ceru Billie pe un ton blând şi calm, privind impasibil întreaga scenă în căutarea dovezilor pe care poliţia le-ar fi putut descoperi.

Billie era recunoscătoare clarităţii de care simţea că dă dovadă în aceste momente. Abia în momentul în care vezi pentru prima dată un cadavru sau când îţi trece razant glonţul pe lângă ureche, pricepi ce fel de persoană eşti – una care se panichează într-o urgenţă de viaţă şi de moarte, sau una care se lasă învăluită de un calm neobişnuit şi de hiperatenţie. Era mulţumită că Shyla şi Ruthie adoptaseră amândouă un soi de calm ireal.

Aveau să scape cu viaţă de aici. Fără îndoială.

— Unde sunt celelalte fete acum? o întrebă Billie pe Ruthie.

— În capătul holului, spuse Ruthie şi ieşi pe hol pentru a-i arăta direcţia, apoi îşi încrucişă braţele la piept şi făcu un pas în spate.

Era clar că nu vrea să o însoţească pe Billie. Una dintre încăperile spre care arătase Ruthie părea să fie zăvorâtă cu un lacăt. Billie speră că cealaltă avea să fie descuiată.

Îşi scoase Coltul de la brâu. Îşi simţea pulsul constant. Înaintă în hol, cu pistolul la înaintare, ca şi cum ar fi fost o torţă aprinsă. În urma ei, Ruthie se ascunse în cameră cu Shyla, iar Billie rămase singură.

Decise să încerce mai întâi uşa nezăvorâtă. Dacă nu reuşea să deschidă lacătul uşor cu un ac de păr, avea să fie nevoită să-l spulbere cu pistolul, iar asta l-ar fi alertat pe Franz.

Traversând holul întunecat, cu ochii la lumina care trecea pe sub pragurile celor două uşi, Billie băgă de seamă ceva foarte straniu. *Parfum. Colonie.* Da, mirosea bine. *Franţuzeşti.* Lui Billie îi plăcea parfumul franţuzesc, dezvoltase un adevărat gust pentru el la Paris, deşi acesta nu era parfumul ei preferat, Bandit. În acest context, un parfum franţuzesc bun crea o notă discordantă, stranie. Totul era discordant aici: capodoperele, mobila rustică, bufniţa cu cap de mort şi colonia franţuzească. Acest loc straniu, această casă, erau o lume a sa, cu propriile reguli. Billie, cu mâna dreaptă strânsă pe mânerul Coltului, căută cu stânga mânerul...

Iar acesta se întoarse.

Înainte ca ea să îl fi atins.

Billie făcu câţiva paşi în spate, îşi ţinu respiraţia şi se lipi de peretele holului. Uşa se deschisese în faţa ei, ascunzând-o de persoana care se afla de cealaltă parte. Auzi paşi. Paşi greoi.

— Georges? întrebă o voce de bărbat.

Acesta începu să străbată holul în direcţia încăperii în care zăcea întins corpul lui Boucher. *Fir-ar să fie!* Billie împinse uşa la loc cu călcâiul şi întinse braţul drept. Pistolul atinse spatele bărbatului.

— *Was ist das?*[23] spuse acesta şi îşi întoarse capul palid.

Era el, bărbatul înalt cu păr alb.

— Mâinile sus! îi ceru Billie. Treci înapoi în cameră! îi ordonă ea şi îl conduse încet înapoi către încăperea de unde acesta ieşise.

Era un dormitor. Pe pat erau aşternuturi şi perne de calitate. Într-un colţ al dormitorului se afla o cadă de baie cu picioare, de care atârnau o bară de metal şi un lanţ. Billie se încruntă la vederea unui aranjament atât de

[23] „Ce e asta?", în limba germană, în orig. (n.tr.).

straniu. Sub picioare îi se întindea un covor persan, care acoperea podeaua de lemn denivelată. Într-o parte, un scaun din lemn atent sculptat. Pe o masă rotundă, din lemn şlefuit, strălucea o lampă care arunca un cerc de lumină caldă peste figurine frumoase din porţelan, precum şi o scrumieră. Ferestrele erau acoperite cu plăci din lemn bătute în cuie. Era o celulă de închisoare luxoasă.

Prizoniera nu lipsea. Ridică privirea din podea. Nu strigă.

— Te voi ajuta. Eşti în siguranţă acum, spuse Billie.

Fata avea poate doisprezece ani, nu mai mult. Billie se simţi cuprinsă de o furie oarbă şi îl izbi pe bărbat cu tocul pistolului în ceafă.

— Mă poţi ajuta să-l leg? îi ceru Billie. Găsim nişte funie pe aici?

Fata o privi, părând incapabilă să se mişte sau se vorbească.

— Celălalt bărbat e mort, nu-ţi mai poate face rău acum! adăugă Billie. Le poţi găsi pe Ruthie şi pe Shyla? Adu-le aici, te rog!

Din nou, revelaţia aceasta nu avu niciun efect asupra fetei, care rămase aşezată pe un colţ al patului, privind-o pe Billie cu ochii mari şi goi.

— Shyla! strigă Billie. Ruthie!

Cele două fete îşi făcură apariţia în pragul uşii şi îl văzură pe bărbatul palid cu mâinile ridicate.

— Ajutaţi-o pe fata asta! le îmboldi Billie. Şi am nevoie de ceva cu care să-l legăm pe bărbat.

Auzind asta, bărbatul se întoarse şi o fulgeră cu privirea, cu ochii straniu de albaştri.

— Cine crezi că eşti? Ai impresia că o să scapi basma curată? spuse el într-o engleză bună, însă cu accent puternic.

— Dacă-ţi vine vreo idee, mănânci un glonţ, i-o întoarse Billie. De la distanţa asta, slabe şanse să ratez, şi nici n-aş avea motive să ezit. Nu ai fi primul nazist pe care-l împuşc.

Bărbatului îi tremurară buzele. Îşi ţinea mâinile în continuare în aer. Ruthie fugi către fata cea mică şi o ajută să coboare din pat. Micuţă şi delicată, copila o urmă ca în transă şi, în scârţâitul podelei, fu condusă afară din încăpere. Ca o gură de aer proaspăt, Shyla îşi făcu apariţia cu o funie care părea să fi fost greu întrebuinţată în agricultură. Era rece la atingere. O luase de afară.

— Treci în scaun, Franz! îi ordonă Billie, iar bărbatul se deplasă încet către scaunul din lemn sculptat, care se găsea într-un colţ al încăperii sufocante. Ia loc! adăugă ea, iar acesta ezită. Ia loc, am spus!

A doua oară îi urmă instrucţiunile şi, cât Billie îşi ţinu pistolul aţintit asupra lui, Shyla îl legă la glezne şi la încheieturi, trecând funia peste el şi apoi prin stinghiile scaunului până ce îi deveni imposibil să se ridice sau să

fugă. Lampa îi lumina o parte a chipului, cea trasă, unde o arsură sau o rană, vindecându-se, îi lăsase cicatrici albe. În lumina slabă părea o mască cu ochi malefici, strălucitori, atât de diferită de chipul lui John Wilson, cu căldura lui şi cu rănile sale de război onorabile.

— Poftim! spuse Billie, pasându-i Shylei Coltul. Păstrează-l aţintit asupra lui! Voi încerca să dau de cealaltă fată.

Shyla luă pistolul şi îl ţinu în mâini cu o stăpânire de sine admirabilă.

Va fi interesant când vor sosi poliţiştii, se gândi Billie. Însă acum nu avea timp să îşi facă griji în privinţa asta. Ieşi în holul întunecat şi se sprijini în genunchiul stâng, în faţa uşii zăvorâte. Scoase acul de păr îndoit şi îl introduse în lacăt. Căutând mânerul cu acul, detectă o prezenţă umană de cealaltă parte a uşii.

— Cine-i acolo? întrebă o voce blajină.

— Numele meu este Billie Walker. Te voi scoate de acolo. Stai liniştită! îi spuse ea vocii care venea de după uşă, apoi continuă să lucreze la lacăt.

Haide... Haide odată! Lacătul nu cedă. *Fir-ar!* Billie retrase acul îndoit şi încercă să îi dea alt unghi, care spera să fie cel potrivit.

— Billie! *Billie!*

Din cealaltă încăpere se ridicase vocea Shylei, poruncitoare şi puternică. Billie se îndreptă imediat de spate la auzul ei.

— Mă întorc imediat! îi promise prezenţei de după uşă, apoi porni în fugă către cealaltă încăpere.

Interiorul era iluminat nenatural de tare, iar Billie îşi dădu seama cu groază că aceasta se datora faptului că lampa cu petrol se spărsese. Masa de lângă bărbatul palid fusese întoarsă cu picioarele în sus. Flăcările se răspândeau rapid de-a lungul podelei, aprinzând cuvertura şi pernele de pe pat. Sub privirea lui Billie, jumătate din dormitor era cuprinsă deja de flăcări, care urcaseră la tavan pe una dintre draperiile ce cădeau peste plăcile de lemn cu care fuseseră baricadate ferestrele. Franz se zvârcolea pe podea, cu faţa la pământ, legat încă de scaunul de lemn. Reuşise să îşi elibereze doar picioarele, însă răsturnase lampa cu petrol.

— A răsturnat masa! strigă Shyla, cu pistolul încă îndreptat asupra lui. Nu l-am putut opri, s-a întâmplat mult prea repede. Ruthie! Repede! Apă!

În acest moment se aprinse şi cealaltă draperie. Încăperea avea să devină o făclie în scurt timp. Şindrilele erau vechi şi uscate şi eliberau fum negru şi gros. Billie se lăsă pe vine şi o trase în jos şi pe Shyla.

— Stai la podea, nu inhala fumul! o îndemnă ea, uitându-se spre hol.

Şi acesta începea să se umple cu fumul care ieşea din încăpere în talazuri negre. Viteza şi puterea focului erau de-a dreptul şocante.

— Trebuie să ieşim de aici! strigă Shyla. E prea târziu să-l mai stingem. Se va face scrum.

Billie încuviinţă din cap. Avea dreptate.

— Săraca fată! E încă în camera aia. Nu am reuşit să deschid lacătul.

Fir-ar să fie!

— Ajută-mă cu Franz, nu vreau să scape! Trebuie să ne asigurăm că Ruthie şi cealaltă fată, nici nu-i ştiu numele, ies în siguranţă. După asta, o scoatem pe cea care e închisă acolo, poate pe fereastră. Mai avem încă timp.

Billie se întoarse în fugă la uşa zăvorâtă.

— Îndeasă o haină, ceva, sub pragul uşii! îi strigă ea fetei. A izbucnit un incendiu. Trebuie să blochezi fumul. Nu te teme! Te vom scoate de acolo! Blochează uşa şi stai la podea! Stai departe de uşă şi de fereastră!

Din spatele uşii nu veni niciun răspuns, însă Billie auzi mişcare, iar licărul de lumină de sub uşă fu astupat, semn că fata îi urma instrucţiunile.

Shyla strânsese şi mai tare sfoara de la încheieturile şi gleznele lui Franz, şi, împreună cu Billie, îl ridică şi îl scoase din dormitorul cuprins de fum, cu braţele bine strânse la spate. Atitudinea trufaşă i se risipise sub ameninţarea pericolului căruia el însuşi îi dăduse naştere, iar chipul lui albicios era acum roşu şi înfricoşat, cu gura larg deschisă. Tuşind şi scuipând, cele două reuşiră să îl scoată pe iarba de afară, de lângă hambar, iar Franz căzu în genunchi. Shyla fugi după hambar, iar în câteva clipe se întoarse cu un topor. Strângea bine de mânerul uneltei care părea mai mare decât ea şi în scurt timp îi adânci tăişul în plăcile de lemn de la fereastra celei de-a doua fete, ca şi cum ar fi fost un bărbat de două ori cât ea. La contactul cu lama toporului, cioburi şi aşchii de lemn săriră în toate direcţiile.

Billie fugi către intrarea din faţă a casei, unde se bucură să le vadă pe Ruthie şi pe fata mai mică. Fugiră împreună în padoc, Ruthie ţinând-o pe fata mai mică, desculţă, de mână, iluminate de clădirea aprinsă ca o torţă. Focul se răspândise deja cu viteză alarmantă în tot holul. Cel de-al doilea dormitor, chiar şi cu uşa închisă, nu avea să mai reziste mult, îşi dădu seama Billie. Goni înapoi la fereastră, unde o descoperi pe Shyla, care încerca să îndepărteze plăcile sparte cu mâinile goale, într-un gest disperat. În încăpere intrase deja fum negru şi gros, iar adierea de afară înteţi şi mai mult flăcările de la uşă. Billie se avântă prin spărtura creată în perete, simţind că i se agaţă hainele de sticlă, şi o găsi pe fată ascunsă sub pat, ghemuită într-o poziţie fetală, cu mâinile peste urechi. Billie o trase de sub pat şi o imploră să se ridice de jos, temându-se că nu avea să poată căra trupul mic, care tremura de frică.

— Haide, te vom scoate de aici! Vei fi bine! îi spuse Billie, dându-şi jos paltonul şi înfăşurându-l pe umerii fetei.

Îşi puse mâinile sub braţele acesteia şi reuşi să o ridice pe pat. Acum mai trebuia doar să o scoată prin fereastra cu geamul spart.

— Vino cu noi, e-n ordine! încercă să o convingă şi Shyla, de cealaltă parte a geamului.

Billie îi acoperi capul fetei cu paltonul şi o împinse pe fereastră, de unde Shyla o apucă şi o trase prin sticla ascuţită şi prin plăcile sparte, până ce fata ajunse afară. În spatele lui Billie, flăcările se zbăteau cu o furie răzbunătoare, iar investigatoarea îşi dădu seama că avea plămânii plini cu noxele letale. Îşi simţea capul greu. Ochii o usturau şi o ardeau.

Ieşi! Ieşi acum, ori niciodată...

Billie se aruncă prin spărtura în perete şi ateriză pe iarbă, pe o parte, icnind de durerea din plămâni. Flăcări strălucitoare se năpustiră asupra deschizăturii prin care tocmai scăpase, iar întreaga casă fu cuprinsă de un vuiet, ca şi cum ar fi jelit sacrificiile umane de care fusese văduvită. Vuietul se ridică în noapte ca un strigăt furios.

Billie se ridică anevoios în picioare, neştiind cât de repede aveau să se poată mişca. Să încerce automobilele? Poate că ar fi reuşit să pornească unul şi să se îndepărteze de locul dezastrului? Ca răspuns la întrebarea ei, flăcările săriră în iarba uscată şi se mişcară iute şi mortal către fundul celui mai apropiat hambar. Cel în care fusese şi ea. Acesta se aprinse ca o cutie de chibrituri, ca şi cum aşteptase dinadins acest moment. Packardul şi Daimlerul aveau să fie încercuite sau chiar învăluite de flăcări înainte ca Billie să apuce să găsească cheile sau să pornească motorul. Investigatoarea privi cum focul se întinde deasupra coroanelor copacilor şi aprinde dealul din spatele fermei. Automobilul ei era în josul drumului, la distanţă de vreo cincisprezece minute, mai puţin dacă alergau. Dacă drumul rămânea liber, puteau ajunge, însă focul deja se extindea fulminant, devorând iarba uscată şi acaparând uşor şi carosabilul. Nu vedea cu ochi buni această variantă, cu fetele mici şi cu un Franz care se zbătea în continuu.

— La râu, e singura noastră şansă! spuse Shyla şi arătă în direcţia apei curgătoare.

Împreună, femeile, fetele şi prizonierul acestora coborâră cu greu o cărare prăfuită, aplecaţi şi iuţi de picioare. Plămânii lui Billie se împotriveau, aşa că fu nevoită să tuşească şi să scuipe funingine, dar înaintă oricum, cu hainele sfâşiate pe ea şi cu mâinile şi cu picioarele pline de zgârieturi. În urma lor focul se ridica mânios, iar schimbarea direcţiei şi a intensităţii vântului crease un vuiet pe care Billie nu îl mai auzise decât pe vreme de război, la bombardamente. Shyla o ridică pe una dintre fete în braţe şi continuă să alerge aşa cu ea, dovedind o forţă imposibilă pentru cineva de dimensiunile ei.

— *Feuer, feuer*... se auzi o voce din grup, în timp ce alergau împleticit către râu.

Era vocea lui Franz, bărbatul care se făcea de vină pentru toate astea. Bărbatul care ţinuse captive fete în celule, în închisoarea fermei lui, şi care declanşase incendiul. Acesta se opri, se lăsă pe vine şi scânci, îngrozit ca un copil mic, uitând parcă cine fusese până în acel moment. Repetă aceleaşi cuvinte obsesiv. *Feuer, feuer.*

„Foc".

Era îngrozit de flăcări, îşi dădu seama Billie, convinsă acum că încercase să se elibereze din strânsoare, dar nu îşi imaginase că urma să spargă lampa cu petrol şi nici nu se gândise că în sălbăticia australiană, atât de aridă, cea mai mică scânteie avea să stârnească o vâlvătaie groaznică. Nu luase în considerare faptul că era o vară toridă, secetoasă. Sălbăticia aridă arde, asta e natura ei, parte din ciclul vieţii şi al morţii. Iar el îl declanşase.

— *Feuer!* urlă bărbatul de-a dreptul, încercând să-şi acopere capul cu mâinile.

Shyla o lăsă din braţe pe fată şi îi spuse lui Billie să o ducă la râu. Billie o luă de mână, îndemnând-o să le urmeze pe Ruthie şi pe cealaltă fată, care alergau înaintea lor. Shyla apucă funiile cu care era Franz legat şi îl trase prin padoc ca pe un taur.

— Nu vei ajunge departe în ţara poporului Darug, îl auzi Billie spunându-i înainte de a-l smuci din loc.

Îşi croiră drum printr-un desiş spinos, în care Billie se tăie la mână şi îşi rupse ciorapii şi hainele, apoi ieşiră într-un crâng, de unde săriră la acelaşi nivel cu râul, în nisipul care strălucea în lumina lunii. Apa de aici curgea leneş, însă suficient cât să le protejeze de flăcări. Intrară în ea, scufundându-se până la coapse. Celor două fete mici apa le ajungea până la talie, iar Ruthie era alături de ele, un pic mai înaltă, şi le sprijinea ca o mamă. Apa, răcoritoare şi primitoare, îi aduse lui Billie lacrimi în ochi, care îi lăsară dungi pe chipul acoperit de funingine. Shyla le ajunse din urmă, trăgându-şi prizonierul de funii. Acesta se prăbuşi în nisip.

Cerul era roşu de flăcări, care ridicau licurici de jăratic ce cădeau mai apoi la pământ sub forma unei ninsori negre. Focul era acum ca tunetul, ca trenul de marfa; cu toţii simţeau pe limbă gustul de fum, iar aerul le umplea nările cu cenuşă.

Fără cuvinte, Billie îşi deschise braţele, iar Shyla o luă pe după umăr, apoi Ruthie, urmată de celelalte două fete. Cele cinci femei şi fete formară un cerc în râul încet curgător, umăr la umăr într-o strânsoare protectoare.

— Mă cheamă Eleanor, spuse cea mai mică dintre fete, cu o voce de copil ce o zdruncină pe Billie, care abia se mai ţinea pe picioare.

— Eu sunt Ida, spuse cealaltă fată.

Cele cinci se apropiară şi se ţinură în braţe în apa rece a râului Colo, cu capetele plecate. În spatele lor, bărbatul cu păr alb stătea încovoiat pe malul nisipos, tremurând, iar lumea din jurul lor vuia şi dansa în flăcări.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

În lumina dimineţii devreme, ferma din Upper Colo oferea o privelişte de greu de uitat.

Stâlpii de lemn care susţinuseră ferma se prăbuşiseră sub imperiul flăcărilor, iar pereţii înnegriţi de funingine zăceau întinşi peste iarba pârjolită, ca şi cum întreaga clădire ar fi plesnit aşa cum plesneşte la cusături o haină strâmtă. În locurile iniţiale se mai aflau, mândre şi intacte, numai două şeminee de cărămidă, în vreme ce restul gospodăriei fusese nimicit. Şi, precum santinele dintr-o povestire ireală, apocaliptică, domnul şi doamna Satana se înălţau aproape neatinşi: înnegriţi, pârliţi, însă cu postura neschimbată şi cu ochii strălucitori ospătându-se parcă din scena distrugerii.

Brigada de Pompieri din East Kurrajong ajunsese în toiul nopţii într-o camionetă Ford roşie, foarte uzată, cu pompă de apă, după ce fusese alertată de un fermier atent din deal care văzuse incendiul de la Upper Colo. Banda pestriţă de localnici curajoşi, în număr de şase în total, cu rucsacuri de pompieri pe spate, dăduse năvală afară din camionetă şi trecuse fără întârziere la lupta împotriva flăcărilor dezlănţuite, fără a le da mare atenţie la început femeilor strânse într-o îmbrăţişare în apă sau bărbatului ciudat şi încovoiat de pe malul râului. Cu un soi de veneraţie şi groază, Billie ieşise din albia râului şi privise lupta oamenilor pentru a stăpâni flăcările, o încercare care durase ore bune. Zonele de dincolo de drum şi de râu fuseseră salvate; casa malefică şi tot ce fusese în ea însă nu avuseseră nicio şansă.

Pompierii, voluntari cu toţii, îl întrecuseră pe inspectorul Cooper în cursa lui de la oraş. Însă, în jurul orei cinci dimineaţa, cu o oră mai devreme decât îi promisese că urma să ajungă, Cooper şi colegii acestuia îşi făcură apariţia, iar bărbatul cu păr alb, cunoscut despre Franz, fu încătuşat şi condus la închisoarea din Richmond, în vreme ce Billie, Shyla şi fetele rămaseră pe loc, aşteptând să dea depoziţie. Nu aveau un vehicul suficient de mare pentru toată lumea.

Shyla, Ruthie, Ida şi Eleanor şedeau laolaltă pe păturile de lână primite de la pompieri şi vorbeau în şoaptă, sorbind ceai cald dintr-un termos în câteva ceşti pe care le dădeau de la una la alta. Micuţa Eleanor era încă într-un soi de transă de când fusese scoasă din închisoarea ei de către Ruthie, băgă de seamă Billie. Acei ochi mari, negri, priveau în gol din cauza şocului. Era cea mai mică dintre fete, bănui Billie, şi faptul că reuşise să ajungă la râu în

starea în care se afla era o uriaşă izbândă. Ida, care lui Billie nu îi părea cu mult mai mare, era mai animată, însă şi ea afişa semne de şoc, având mâinile reci şi pupilele dilatate. Toate fetele aveau nevoie de asistenţă medicală, suspectă Billie. Când inspectorul îi făcu semn discret să i se alăture, le lăsă singure o vreme, însă continuă să le urmărească, aşezate cum erau într-un semicerc, cu hainele sfâşiate şi ude pe umeri, întrebându-se ce avea să se aleagă acum de ele.

Acum Hank Cooper îi stătea alături lui Billie, înalt şi stăpân pe sine, cu toate că pe chip i se cerea îngrijorarea.

— Billie, am ajuns cât de repede am putut! îi spuse el. Sper că ştii asta!

Billie era aproape de nerecunoscut, acoperită de straturi de funingine, cu hainele distruse, cu o pătură de lână pe după umeri şi cu o ceaşcă de ceai negru, aburind, în mână. Pantofii ei Oxford, plini de noroi, erau la uscat, aşa că avea în picioare o pereche de ghete supradimensionate, primite de la pompieri. Pălăria înclinată îi căzuse cât era încă în casă şi fusese devorată de flăcări, aşa că părul ondulat îi şedea în neorânduială, cu şuviţe ca o coamă brăzdându-i chipul. Avea ochii injectaţi, iar mâinile elegante îi erau pline de zgârieturi şi vânătăi.

— Ştiu asta, inspectore, răspunse Billie uşor.

Pompierii ajunseseră la padocuri acum, unde stingeau mici incendii active. Părţi din fermă ardeau în continuare mocnit, pereţii de lemn pocnind şi emanând un luciu portocaliu. Deasupra acestora, aerul era greu şi întunecat, un nor cenuşiu prin care nici soarele dimineţii nu răzbea, făcând ca lupta eternă dintre noapte şi zi să se desfăşoare cu mai multă violenţă decât de obicei.

— Spune-mi Hank, te rog!

Billie îi întâlni privirea lui Cooper şi încuviinţă din cap, iar acesta îi puse o mână pe după umeri, aranjându-i cu blândeţe pătura pe spate. Rămaseră tăcuţi o vreme, privind în jur, Billie lăsându-se în îmbrăţişarea păturii de lână şi a braţului lui.

— Îmi pare rău că nu am reuşit să ajung mai devreme! repetă el.

Billie îşi dădu seama că se oprise din tremurat. Nici nu îşi dăduse seama că o făcuse până în acest moment.

— Ştiu, Hank! repetă şi ea. Ştiu!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

— Ştiu cât de tare îţi displace să bei de una singură, remarcă Sam şi rânji cu gura până la coada ochilor săi acvamarin.

Billie şi Sam ciocniră halbele de bere, iar Billie surâse când îl văzu cu ce repeziciune mai dă pe gât o halbă de bere spumoasă şi rece.

Era vineri, la mai mult de două zile istovitoare după incendiu şi după descoperirea din hambar, şi venise vremea să dea uitării în sfârşit întreaga afacere sordidă. Cumva, venise vremea să se ridice şi să meargă mai departe. În acest scop, Billie şi asistentul ei coborâseră la subsolul Daking House, să se relaxeze cu un joc de biliard. Billie reuşise şi de această dată să îşi respecte regula de a nu bea niciodată singură, iar de această dată avea o companie minunată.

— Tatăl tău ar fi mândru, îi spuse baroneasa von Hooft, şi, în loc să ridice paharul, se întoarse către bar şi strigă să li se aducă o sticlă de şampanie.

Pentru a doua oară, fu informată că sala de biliard nu avea şampanie. Şi, de altfel, nici chelner.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi să bei ce ai în faţă? îşi imploră Billie mama.

Aici nu erau la The Dancers, însă, având în vedere evenimentele recente, nu se simţea cu nimic mai prejos. Alma ciocni halba cu cea a lui Billie şi amândouă luară o gură generoasă de bere, lăsând-o pe Ella să le privească iritată, încruntându-şi sprâncenele în creion, trasate, de altfel, fără cusur.

— Nu cred că sala de aşteptare va mai fi goală multă vreme de acum înainte, le spuse Sam celor de la masă. Clienţii dau năvală, adăugă acesta şi mai sorbi o înghiţitură.

Asta părea să fie adevărat. În vreme ce Billie fusese în Munţii Albaştri alături de inspectorul Cooper şi mai târziu în Upper Colo, asistentul ei primise telefoane şi vizite. Ultimele două zile fuseseră la fel de încărcate. Se dusese vorba despre incendiul spectaculos şi despre descoperirea unei comori furate de nazişti, iar asta, împreună cu apariţia pe prima pagină a cursei mortale de maşini, îi adusese lui Billie mulţi clienţi noi. La început se temuse că publicitatea i-ar putea îndepărta clienţii, însă se dovedise mult mai eficientă ca un anunţ în ziar. Într-un fel, era straniu. Clienţii voiau întotdeauna servicii cât mai discrete, însă, datorită notorietăţii sale neaşteptate, Billie avea cazuri noi să o ţină ocupată timp de câteva săptămâni bune. Această turnură în carieră se impunea celebrată, chiar dacă

spera să nu fie nevoită să mai investigheze ceva asemănător pentru a menţine faima de care se bucura acum micuţa ei agenţie de investigaţii.

Billie aruncă o privire straniei adunături de petrecăreţi înghesuiţi ca sardinele într-un separeu intim din subsolul cu mese de biliard. Era un grup eclectic, completat de Shyla şi de agenta Primrose, care dădea pe gât bere cumpărată de la alimentară la fel de repede ca Sam. Billie avea o bănuială că un astfel de grup nu avea să se mai adune vreodată în acelaşi fel.

Shyla, care nu consuma alcool, ridică paharul ei de Cherry Cheer, mai mult din respect faţă de comeseni.

— Mai vrei unul? îi propuse Billie.

Fata clătină din cap. Pentru cineva care putea ucide un violator cu o singură lovitură, era foarte tăcută, cel puţin în această companie. Franz, şi, bineînţeles, răposatul Georges Boucher, o subestimaseră incredibil de mult. Poate că şi Billie o subestimase, în felul ei. Această calitate a sa avea să îi fie de mare folos, dacă Billie reuşea să o convingă să se alăture agenţiei. Până în prezent însă invitaţiile îi fuseseră refuzate. Un lucru în privinţa căruia puteau fi amândouă de acord totuşi era bucuria că situaţia tinerelor fete nu ajunsese la urechile presei. Cel puţin până în prezent. Ultimul lucru care le trebuia acum era o încălcare a intimităţii. Cooper făcuse o treabă bună, dacă era într-adevăr el cel care se ocupase de asta. Incendiul din Upper Colo şi descoperirile de la fermă dăduseră naştere multor speculaţii. Ruthie îşi găsise deja un nou angajator, însă despre Ida şi Eleanor Billie ştia doar că sunt încă la spital, unde primeau tratament pentru şoc şi pentru răni minore, iar Shyla urma să o ţină la curent când avea ocazia.

— Pentru victorie! strigă Sam din toţi rărunchii, aducându-le în minte tuturor strigătul de victorie din 1945 de la sfârşitul războiului, atât de proaspăt, şi totuşi parcă dintr-o altă viaţă.

— Pentru victorie! strigară toţi ceilalţi, în mod surprinzător, la unison, ba chiar şi Shyla li se alătură.

Ciocniră paharele, iar Billie zâmbi, încercând să se bucure de acest moment de triumf.

În realitate, victoria era o chestiune ambivalenţă, nu tocmai animalul glorios pe care îl elogiau posterele şi melodiile. Era sfârşitul a ceva, da, un triumf asupra anumitor lucruri, dar era şi un moment de reflecţie, un moment pentru a jeli. Pentru a-l jeli, spre exemplu, pe Con Zervos, care poate ar fi mai trăit şi acum dacă Billie nu l-ar fi presat să îi dea răspunsuri. Mai era tot ceea ce suferise Adin Brown, dar şi ceea ce înduraseră acele fete, Ida şi Eleanor, lucruri pe care niciun strigăt victorios nu le putea şterge. Iar colaborarea lor cu poliţia nu luase sfârşit. Mai rămăsese chestiunea morţii lui Boucher şi cum avea să se vadă aceasta odată ce se aşternea praful peste

întreaga poveste. Billie spera să fie pusă pe seama panicii la momentul incendiului, însă era vorba de un om puternic, iar asta putea să însemne necazuri, cel puţin pentru o vreme, cărora spera să le facă faţă. Şi mai rămânea problema identificării bărbatului numit Franz şi a celor care îl ajutaseră să obţină şi să transporte atât de multe bunuri de preţ în Australia fără a atrage atenţia autorităţilor. Mai rămânea şi chestiunea Moretti. Da, Moretti! Billie avea câteva lucruri de împărţit şi cu el. Franz fusese cel care îl plătise? Câte ştiuse din toată afacerea asta? Billie urma să se asigure că este judecat pentru rolul jucat în povestea asta, chiar dacă avea să fie ultimul lucru pe care îl face.

— Am ceva pentru tine, spuse agenta Primrose, lăsând din mână paharul gol.

Billie ridică din sprânceană. Îi era oferit un pacheţel pe care fusese marcat cuvântul *Tussy.*

— Doar nu...

— Ba da! Am găsit unul dintre ultimele tuburi de ruj Fighting Red, spuse agenta, zâmbind cu gura până la urechi şi cârlionţii săltându-i de entuziasm.

— Cum?

Aceasta zâmbi cu şiretenie. Da, era inventivă Primrose! Şi aflase informaţiile cerute de Billie despre proprietarul maşinii cu plăcuţele de înmatriculare XR-001, chiar dacă un pic prea târziu, atunci când toată drama de la Upper Colo se pusese deja în mişcare.

— Scuză-mă, Billie, ar trebui să plec! spuse Shyla, smulgând-o pe Billie din gândurile sale.

Billie îi întâlnii ochii de culoarea caramelului şi cele două schimbară o privire cu subînţeles.

— Îţi mulţumesc că ai venit! Şi *îţi mulţumesc!* punctă. Voi face tot posibilul să îţi găsesc fraţii!

Shyla încuviinţă din cap.

— Ruthie te salută. Îi e mai bine acum, şopti ea.

Această afirmaţie nu putea fi catalogată decât drept modestă. Neputând să le elibereze de una singură pe cele două fete ţinute în acel loc violent şi rupt de lume, tânăra luase legătura cu cunoscuţii Shylei, iar Shyla o contactase pe Billie. Indiferent cum reuşise să facă asta, Ruthie îşi asumase un risc. Fusese curajoasă. Franz era înarmat şi fără îndoială că le avertizase în privinţa consecinţelor, dacă îndrăzneau să calce strâmb. Dacă Ruthie nu îşi asuma asta, cine ştie cât timp ar mai fi rămas acolo? Ceea ce suferiseră fetele nu avea să le fie şters din memorie, însă acum se sfârşise. Bărbatul care se făcea responsabil era în arest, pe când Boucher nu mai putea face rău

nimănui. Cât despre restul bărbaţilor din acel carneţel? Ei bine, avea să vină şi judecata lor.

Agenta Primrose dădea şi ea semne că se pregăteşte să plece.

— Să te bucuri de ruj! spuse ea, zâmbindu-le tuturor. Îţi vine bine. Eu ar trebui să fiu liberă azi, însă am impresia că inspectorul Cooper s-ar putea să îmi ceară ajutorul. E o adevărată belea toată povestea asta, ca să nu mai zic de arestarea din Richmond, spuse Primrose şi scoase un oftat profund, urmat de un fluierat a lehamite, după care îşi luă lucrurile, o strânse în braţe pe Billie şi o urmă pe Shyla în sus pe scări.

— Stai! Ce *belea?* întrebă Billie, confuză.

Primrose îşi muşcă buza şi răspunse:

— M-a luat gura pe dinainte. Vom vorbi din nou foarte curând, sunt sigură. Billie, ai fost minunată! Sunt atât de bucuroasă pentru familia Brown! Dracu' să-i ia pe naziştii ăia! adăuga ea cu entuziasm, mimând un croşeu de dreapta, cârlionţii săltându-i din nou în cap.

— Ba bine că nu... Dar la ce te-ai referit când ai zis că e o belea? insistă Billie, simţindu-se cuprinsă de nelinişte.

Primrose nu dezvălui mai multe, doar îşi luă la revedere de la prietena sa şi urcă pe scări cu zăngănit de tocuri.

Billie oftă profund şi se trase mai aproape de mama ei pe bancă, simţind că tensiunea din ultimele zile o acapara din nou. Acum se temea că i se tăinuieşte ceva.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Sam.

În loc de răspuns, Billie ridică halba golită din faţa ei şi îi semnală din sprânceană asistentului ei să îi umple imediat halba la loc. Acesta părea să intuiască aproape spontan ceea ce îi lipsea lui Billie, încă o calitate care îl recomanda. Ella o privi pe Billie cu sprânceana ridicată (desenată, bineînţeles, cu dermatograf) şi apoi îşi mută privirea, cu subînţeles, asupra lui Sam. Alma, surprinzând schimbul de gesturi, clătină din cap şi ciocni cu Billie, care alese să ignore semnalele mamei.

— Simt c-aş putea dormi o săptămână în cap! remarcă Billie fără exagerare.

Petrecerea se apropia de sfârşit când uşa care dădea în stradă se deschise din nou. Billie fu surprinsă când inspectorul Hank Cooper îşi făcu apariţia lângă separeul lor şi salută grupul îmbuţinat cu voie bună, dar şi cu o anumită reţinere.

— Nu credeam că vii! îi spuse Billie, ridicându-se din locul ei.

Berea i se urcase la cap, ceea ce nu părea să fie un lucru îngrozitor în acest moment. Se tot gândise ce planuri să îşi facă pentru mai pe seară. Să se întoarcă acasă sau poate să încerce să îl convingă pe inspector să ia cina cu

ea? Acesta o refuzase în Munţii Albaştri, dar poate că nu avea să repete figura de această dată.

— Îmi pare rău că nu pot sta! spuse Cooper, rămânând în picioare.

Billie se încruntă. Ceva din expresia facială a acestuia o făcu să se scuze şi să i se alăture pentru o conversaţie privată. Vizita acestuia nu avea, în mod evident, un caracter de socializare. Poate că era vorba de rămăşiţele carbonizate ale lui Georges Boucher, dacă reuşiseră să îl identifice. Se bucură de sincronizarea Shylei, pe care nu şi-ar fi dorit-o de faţă dacă subiectul era pomenit.

Billie şi inspectorul se îndreptară către o masă de biliard liberă, iar ea scoase una dintre bilele reci ce atârnau într-unul din buzunare. Era bila opt.

— S-ar putea să mă înşel, dar comportamentul agentei Primrose m-a făcut să suspectez că ceva e-n neregulă, spuse ea pe un ton cât mai reţinut, ţinând în mână mingea opt şi contemplând-o.

Cooper nu-i răspunse, ceea ce nu făcu nimic pentru a-i domoli temerea că într-adevăr ceva era în neregulă.

În loc de răspuns, inspectorul scoase din buzunarul paltonului o hârtiuţă cu fotografia unui bărbat:

— Îţi pare cunoscut acest bărbat? o întrebă el.

Billie cercetă expresia reţinută a lui Cooper, remarcă aerul oficial al acestuia, oftă frustrată şi se uită la ce îi arătase acesta. Era o fotografie sau un fel de reproducere şi reprezenta un bărbat, poate de patruzeci şi ceva de ani, poate mai puţin, cu păr extrem de deschis la culoare. Acesta purta o uniformă nazistă bine călcată, cu chipiul uşor înclinat pe cap, pe care se vedea blazonul cu vulturul deasupra svasticii, iar sub ea, *Totenkopf-ul,* craniul şi oasele atât de distinctive purtate de ofiţerii nazişti. Uniforma i se potrivea cum i se potriveşte mantia neagră unui călău. Bărbatul avea buzele subţiri şi ochii strălucitori. Pe o parte a feţei avea urmele unei răni şi pielea trasă.

Billie îşi reţinu un tremur şi zise:

— Da, el este, sunt sigură! Fetele îl ştiau drept Franz sau Frank.

— Numele lui este Franz Hessmann, spuse Cooper pe un ton jos, punând fotografia la loc în buzunar. A fost pus sub acuzare în contumacie la Hamburg, în Zona britanică de ocupaţie, şi a primit condamnarea la moarte. Se spune că a deţinut un post de conducere în lagărul Ravensbrück.

Billie simţi că o trece un fior pe şira spinării. *Procesele Ravensbrück de la Hamburg.* Ravensbrück fusese lagărul de concentrare pentru femei construit de nazişti la nord de Berlin, în care evreice şi rome, precum şi femei şi fete acuzate de „prostituţie" sau de moravuri uşoare fuseseră trimise în timpul războiului. Auzise că mii de femei din teritoriile naţiunilor ocupate fuseseră

de asemenea expediate acolo – sovietice, olandeze, franceze, poloneze... Puţine supravieţuiseră. De multe ori, femeile soseau însoţite de copii, dintre care majoritatea mureau de foame împreună cu mamele lor, din cauza raţiilor tot mai împuţinate. Se spunea că regimul era extraordinar de brutal. Gardienele din personalul feminin auxiliar al SS de la Ravensbrück, inclusiv Irma „Hiena" Grese, ulterior transferată la Auschwitz şi apoi condamnată la moarte, precum şi altă gardiană cunoscută ca „Bestia de la Ravensbrück" erau de-a dreptul mârşave. Gardienele le chinuiau şi le munceau pe prizoniere până la moarte, şi, din ce auzise Billie, puseseră la cale metode stranii de tortură şi jocuri psihologice, sperând probabil să-i impresioneze pe liderii celui de Al Treilea Reich cu angajamentul lor faţă de distrugerea voinţei prizonierelor care se aflau în grija lor. În cele din urmă, odată cu instituirea Soluţiei Finale, fuseseră instalate camere de gazare pentru a grăbi uciderile, ca mai apoi, spre sfârşitul războiului, uciderea să fie accelerată, gardienele nedorind să lase prizonierele în viaţă pentru a povesti câte văzuseră şi înduraseră.

Da, Billie ştia de Ravensbrück!

— Nu era unul dintre doctori? întrebă Billie, simţindu-se dintr-odată la fel de lucidă ca un judecător.

Pe lângă gardiene, lagărul fusese cunoscut şi pentru experimentele făcute pe prizoniere – amputări, îndepărtări de oase şi tentative de transplant. Tăierea şi infectarea rănilor cu germeni pentru a urmări rezultatele. Introducerea corpurilor străine în corpul uman – pământ şi sticlă, precum şi refuzul administrării analgezicelor. Iar când femeile sucombau, naziştii luau, firește, ceea ce rămăsese în urma lor. Pantofii. Verighetele. Plombele de aur. Hessmann avea un butoi întreg, pe care plănuia să îl topească pentru a-şi finanţa bătrâneţile.

Cooper clătină din cap.

— Nu, nu cred! Era administrator de lagăr. Maior în Waffen SS şi, mai târziu, comandant de lagăr.

Comandatul lagărului. Billie înjură printre dinţi. Un comandat de lagăr nazist, aici în Australia? Era aproape de necrezut.

— Şi arsura aceea, tipică unui aviator? A servit în Luftwaffe? Sau e de altundeva? speculă Billie, amintindu-şi reacţia acestuia la incendiu, frica extremă a unui om care altfel îi păruse complet lipsit de sentimente – era aproape ca şi cum focul declanşase ceva şi îl şocase profund.

Din nou, Cooper clătină din cap.

— Te referi la cicatrici? Din câte se pare, s-a ales cu ele de la nişte prizoniere care lucrau într-una dintre fabricile lagărului. O acţiune subversivă.

Femeile de la Ravensbrück fusese silite să efectueze muncă forţată de mai multe feluri, în funcţie de abilităţile lor fizice, cu alte cuvinte, să ajute maşinăria de război germană împotriva voinţei lor. Unele dintre ele lucrau în textile, unele confecţionau piese pentru Daimler-Benz sau componente electrice pentru Siemens Electric Company, iar altele erau implicate în construirea rachetei V-2 a lui Hitler, printre altele. Unele femei fuseseră forţate să asfalteze străzi, trăgând o rolă imensă de piatră. Billie văzuse o fotografie a acestei unelte după eliberarea lagărului. Era o imagine terifiantă – rola de piatră era imensă şi părea greu de tras chiar şi de o duzină de cai, d-apăi de nişte femei. Erau şi poveşti incredibile de sfidare. Chiar şi femeile care fuseseră forţate să cârpească, multe dintre ele vârstnice şi pe zi ce trece mai slăbite, coseau înadins ciorapii soldaţilor germani ca aceştia să se aleagă cu bătături, cel puţin aşa auzise Billie. O mie de gesturi mici de rebeliune în faţa torturii şi a morţii.

— Un grup de femei a sabotat nişte componente şi piese pentru rachetele produse de compania Siemens, ceea ce a cauzat o explozie urmată de un incendiu în fabrică. Hessmann era acolo la momentul respectiv şi s-a ales, bănuiesc, cu rănile de pe faţă.

Billie se gândi la curajul femeilor care puseseră la cale aşa ceva.

— Eşti de acord că el este? îl întrebă ea. Nu cred că m-am înşelat. Părul e o trăsătură distinctivă. Vreau să spun, l-ai văzut şi tu cu ochii tăi, nu?

Cooper privi în pământ, la propriii pantofi, iar Billie simţi că îi sare inima în gât. Simţi că nu poate să respire, ca şi cum cineva i-ar fi pus o greutate pe piept.

— Spune-mi, te rog, că totul e-n ordine, inspectore! îi ceru ea. Agenta Primrose nu mi-a dat niciun detaliu, însă am avut sentimentul că... Ei bine, că nu sunt veşti bune. Ce nu mi se zice?

În acest punct, Cooper trase adânc aer în piept şi păru să se pregătească pentru ceva dureros, ceea ce nu-i ajută deloc stării lui Billie.

— A fost un soi de... încurcătură, răspunse el în cele din urmă. Agentul care era la datorie la Richmond l-a eliberat pe Hessmann.

Billie deschise gura şi dădu să spună ceva, însă cuvintele nu ieşiră. Uimită, îi privi pe Cooper în tăcere. Avu impulsul de a-l lovi, de a lovi orice, însă nu el era vinovatul.

— Agentul Howard ne-a spus că a fost abordat de un avocat insistent şi convingător, şi, panicându-se, l-a eliberat pe Hessmann. Firește, nu cunoştea toate detaliile, ştia doar acuzaţiile aduse de fetele aborigene. A spus că nu sunt suficiente pentru a-l reţine. Sergentul nu era prezent. Nu s-ar fi întâmplat niciodată sub supravegherea lui. El...

Inspectorul se opri, observându-i expresia lui Billie.

„Acuzaţiile” aduse de fete. „Acuzaţii”.

Billie îşi duse mâna la faţă şi şi-o trecu peste ochi, nas şi gură. Simţea că podeaua se mişcă sub picioarele ei.

— Nu cumva e o... glumă? reuşi să spună.

Cooper clătină din cap.

— Aşadar, am avut un comandant de la Ravensbrück, pentru numele lui Dumnezeu, căutat pentru crime de război şi, mai recent, pentru întemniţarea şi abuzarea fetelor din Australia, iar acum a dispărut de sub ochii noştri? Adică, avem martori care pot depune mărturie pentru faptele acestui om, şi a fost lăsat să plece? Îl avem pe Adin, le avem pe fete, mărturiile lor...

Billie se cutremură, gândindu-se cum aveau să se simtă Shyla şi fetele la aflarea veştii că un agent de poliţie îl lăsase pe bărbat să plece liber, ştiind că ele erau gata să depună mărturie. Ce trădare! Ce trădare profundă din partea unui sistem în care însăşi Shyla spusese că nu au încredere, fiindcă le dezamăgise şi în trecut! Iar Adin ar fi fost în stare să-l identifice. Adin fusese de acord să depună mărturie.

— Avem martori, inspectore. Avem acea agendă oribilă cu date şi nume. Avem butoaiele de petrol din hambar, care au supravieţuit incendiului.

Câţiva dintre cei care jucau biliard ridicară privirea, iar un joc din celălalt capăt al încăperii chiar se opri temporar. Din câte se părea, vorbise mai tare decât credea.

— Da, cred că l-am identificat, spuse cu grijă inspectorul, şi încă mai triem obiectele care au supravieţuit incendiului. Încerc să-mi conving superiorii...

— Mai trebuie convinşi? întrebă Billie, izbind cu pumnul în masa de biliard şi lovindu-se acolo unde pielea îi fusese zgâriată de vegetaţia ţepoasă.

Cooper nu răspunse. Billie se întrebă unde ar fi putut fugi Hessmann. Unde avea să se ascundă? Avea destule conexiuni pentru a rămâne ascuns şi în libertate? Asta pentru cât timp? Avea posibilitatea să părăsească ţara nedescoperit?

— Inspectore, eu ce ar trebui să le spun Shylei, lui Ruthie, Eleanor şi Idei? Şi lui Adin? Familiei lui? îi ceru ea socoteală, de astă dată mai încet.

Cooper îi puse uşor mâna peste palmă. Billie îşi coborî privirea şi, surprinsă, decise să nu se ferească. Mâna lui mare, bărbătească, o făcea pe a ei să pară mai mică şi mai delicată, chiar şi aşa zgâriată cum era, cu degetele mult mai scurte decât ale lui. Îşi ridică privirea de la cele două mâini către chipul lui şi aşteptă, aruncându-i o privire de neclintit.

— Te rog, spune-mi Hank! zise el, înfruntându-i privirea glacială, şi, deşi îşi luă mâna de pe a ei, lui Billie i se păru că atitudinea distantă pe care părea să o adopte atât de des se mai temperase.

Îşi vârî mâinile în buzunare.

— Nu pot... începu el. Billie, nu ştiu cum să-mi exprim dezamăgirea pe care o simt. Cred că sunt multe la mijloc, detalii pe care încă nu le-am descoperit; Hessmann nu a acţionat singur, de asta sunt sigur. Crede-mă când îţi spun că găsirea lui şi a asociaţilor lui va fi prioritatea mea, precum şi investigarea fiecărui bărbat numit în acea agendă! Trebuie să mă crezi! Îţi dau cuvântul meu!

Billie aştepta mai mult de atât.

— Nu poate ajunge prea departe, continuă Cooper. Va încerca să fugă în alt stat, probabil în altă ţară. Poate în America de Sud. S-ar putea să aibă conexiuni, însă nu îi vom permite să ajungă prea departe. Îl căutăm în fiecare port.

Cât de greu i-ar fi fost să îşi ascundă faţa? Lui Billie i se părea că ticălosul nici nu încercase asta până atunci. Probabil se gândise că Australia este un loc sigur pentru cei ca el. Şi cu siguranţă fusese, până să dea de Ruthie, de Shyla şi de Adin.

Billie cugetă la trista certitudine că străbătuşa lui Adin murise la Ravensbrück, în condiţii inumane, fiind una dintre numeroasele femei care nu supravieţuiseră lagărului. Iar colierul acesteia ajunsese în Australia cu comandantul de lagăr pentru a fi vândut unei case de licitaţii, totul pentru a-i sponsoriza acestuia o viaţă frumoasă. Margarethe era conexiunea, era motivul pentru care strănepotul ei îi căutase pe cei asociaţi cu casa de licitaţii, care vindeau colierul pe care îl recunoscuse şi pe care şi-l amintise. Poate că ea murise, însă împreună cu strănepotul ei, ajutase la scoaterea la iveală a unui criminal de război încă în libertate. Fuseseră atât de aproape de capturarea acestuia!

— Agentul de la Richmond şi-a dat demisia, spuse Cooper. Sergentul vrea să îţi prezinte scuze în persoană.

— La ce bun? răspunse Billie, încrucişându-şi braţele la piept. Şi nu mie ar trebui să îşi ceară scuze, adăugă. Agentul are vreo legătură cu acest Hessmann? E posibil aşa ceva? Dar cel care a facilitat această evadare, avocatul?

Inspectorul clătină din cap, încruntat.

— Nu putem fi siguri nici măcar că era avocat. Informaţiile pe care i le-a dat agentului s-au dovedit a fi false. Am alertat agenţii din fiecare port, repetă el, apoi îşi coborî vocea şi îi întâlni privirea. Nu credem că Hessmann a acţionat de unul singur – vreau să spun, pe lângă casa de licitaţii şi avocat.

Încă de la sfârşitul războiului s-a cercetat posibilitatea unei prezenţe naziste în Australia, însă nu...

— Nu a fost luată foarte în serios?

— Da!

— Iar acum ai o ditamai casa arsă, plină de dovezi.

— Exact! Ce a mai rămas din ea, cel puţin.

— Aţi verificat numele din agendă, să vă asiguraţi că în Richmond nu l-a ajutat unul dintre bărbaţii de acolo? întrebă ea.

— Lucrăm la asta. Hessmann pare să fi folosit agenda drept unealtă de şantaj, trecând acolo informaţiile tuturor celor care au...

Inspectorul nu îşi termină ideea.

— Ştiu ce au făcut, spuse ea, scutindu-l de la a da glas acelor atrocităţi.

Hessmann îşi transportase bunurile furate în Australia, unde credea că avea să fie lăsat în pace de autorităţi, şi le vânduse unul câte unul. Trăia din ultimele bucăţi ale vieţilor distruse ale femeilor şi copiilor la a căror ucidere contribuise. Şi se folosise de fetele care îi lucrau la fermă pentru a-i cimenta loialitatea lui Boucher, dar şi a oricui mai era în agendă. Carneţelul acela mic şi murdar era registrul şantajului şi al abuzurilor, şi nu avea să reflecte o imagine prea bună a societăţii australiene înstărite care îi cumpărase marfa lui Hessmann. Această agendă îl asigura de tăcerea tuturor acestor oameni.

— Din câte se pare, Hessmann era cunoscut pentru genul ăsta de operaţiune. Şantajul şi depravarea asta... La Berlin l-au ajutat. Unul dintre modurile prin care îşi asigura loialitatea altora era să... să le faciliteze accesul la anumite prizoniere, fapt pentru care consemna toate dovezile. Bărbaţii implicaţi nu şi-ar fi dorit ca nevestele să afle ce făcuseră. Păstra şi alte tipuri de documente şi consemna totul într-un jurnal. Câteva fragmente au supravieţuit focului. Acum sunt la tradus, lucru care va dura ceva timp, dar pare deja că jurnalul ne va oferi anumite piste şi... mai multe detalii, încheie inspectorul după un moment de ezitare.

— Sunt sigură că este o nemaipomenită lectură! spuse Billie pe un ton ironic. Doar superiorii tăi nu se îndoiesc de identitatea lui, nu?

— Momentan, poziţia oficială este că identitatea lui rămâne nedeterminată.

Billie îşi umezi buzele. I se uscase gura şi simţea că se naşte în ea o furie nesănătoasă pe care crezuse că o lăsase în urmă, în Europa.

— Ai o ţigară? îl întrebă, vocea tremurându-i un pic.

Cooper îi respectă cu calm solicitarea, scoţând un pachet de tutun şi o bucată de hârtie din buzunarul hainei. Rulă o ţigară cu precizia şi iuţeala unui soldat care efectuase acelaşi ritual în nenumărate tranşee şi în ferestrele clădirilor abandonate şi bombardate, într-o veghe noaptea târziu.

— Nu credeam că fumezi, spuse el în cele din urmă şi îi dădu ţigara.

Billie o puse între buzele roşii şi se apropie de inspector, care i-o aprinse cu o brichetă Ronson ponosită. Zări ceva scrijelit pe marginea acesteia, însă nu distinse literele înainte ca bărbatul să o retragă şi să o vâre la loc în buzunar.

— Azi e zi de fumat, îi răspunse Billie şi trase un fum prelung.

Îşi înăbuşi un acces de tuse, plămânii arzând-o încă de la fumul de ieri.

— Să văd dacă am priceput bine, ca să fiu sigură că ne-am înţeles, spuse ea. Superiorii tăi nu vor să pară că le-a scăpat printre mâini un nazist. Unul sus-pus. Am înţeles bine?

— Fără agenda pentru şantaje şi fără acele comori, acum nu mai are atât de multă putere, se eschivă Cooper.

Dar asta nu însemna neapărat că Hessmann e pe cont propriu, dacă avea un fel de reţea pe care se putea baza pentru sprijin. Iar asta părea să sugereze inspectorul. Avea oare acces la fonduri prin intermediul cărora să fugă din ţară? Poate chiar pe unul dintre vasele care părăseau portul în aceste zile? Acesta trebuie să fi fost şi modul prin care îşi adusese prada nazistă în Australia – ceva conexiuni prin docuri. Cineva, unul sau mai mulţi, bucuroşi să privească în cealaltă direcţie. Putea călători şi clandestin, dacă nu voia să rişte o trecere oficială a vreunei frontiere. Avea să se facă din nou nevăzut, ca mai apoi să iasă la suprafaţă... Şi unde? America de Sud? Hong Kong? Canada? Îşi pierduse o cantitate considerabilă din prada de război în sălbăticia australiană, însă era imposibil de ştiut la câte astfel de bogăţii mai avea acces.

— Vreau să ştii că Vincenzo Moretti este audiat chiar în acest moment, continuă Cooper. Deşi nu avem vreo dovadă împotriva lui în acest punct, iar el susţine că nu ştie nimic despre toate astea.

— Fireşte că asta susţine, replică Billie, scăpându-i un râset amar. Asta ţi-o spuneam şi eu pe gratis, zise şi trase din nou din ţigară, simţind arsura fumului în plămâni. Moretti e implicat. N-am nici cea mai mică îndoială.

Însă avea să fie suficient timp pentru Moretti. Era implicat până peste cap, şi, după toate câte se întâmplaseră, era exclus să-i permită să se sustragă răspunderii. Oamenii lui o bătuseră, îi atacaseră asistentul, îl agresaseră pe băiatul clientei agenţiei şi îşi dăduseră silinţa – şi câteva cartuşe bune – să o scoată în decor în acea urmărire auto.

— Dacă aveţi nevoie de ajutor la interogatoriul lui, aş avea vreo două vorbe de schimbat cu el.

— Încă un lucru! spuse Cooper.

— Da, te rog!

— La ferma din Colo s-au găsit şi nişte rămăşiţe umane. Judecând după automobilul parcat la faţa locului, s-ar părea să fie cele ale lui Georges Boucher, provenit din Vichy, Franţa.

Vichy! *Cât de potrivit!* se gândi Billie. Statul Francez, sau Regimul de la Vichy, fusese un regim autoritar format din infami colaboraţionişti şi susţinători ai ocupanţilor nazişti.

— Cred că el conducea casa de licitaţii prin care Hessmann îşi vindea mărfurile mai de preţ. Pare să fie o afacere profitabilă, spuse Billie, cu glasul uşor întretăiat.

— Nu cumva ai vreo idee ce s-a întâmplat cu Boucher? Este... implicat în activităţile menţionate de Hessmann în agenda lui.

— Ce persoană dezagreabilă! spuse Billie, ca şi cum informaţia ar fi fost o noutate pentru ea. Nu te pot lumina în privinţa morţii lui, deşi îţi pot spune că incendiul a pornit subit şi s-a răspândit vertiginos. E un miracol că am scăpat cu viaţă.

— O moarte accidentală, atunci? Încă un accident nefericit?

— Incendiile tind să fie mortale.

— Şi drumurile publice.

— Într-adevăr, şi drumurile publice, spuse ea, întâlnindu-i privirea şi provocându-l parcă să o acuze de ceva.

Cooper o studie cu atenţie. Privirea ei era calmă. Acesta nu mai spuse nimic.

— Îţi mulţumesc că mă ţii la curent cu privire la Hessmann! spuse Billie în cele din urmă, ştiind prea bine că nu era obligat s-o facă, şi apoi schimbând cu dibăcie subiectul.

Nu avea să accepte ca Shyla sau acele fete exploatate să suporte consecinţele celor întâmplate. Moartea era o pedeapsă prea blândă pentru cei de teapa lui Boucher.

— Şi îţi mulţumesc pentru ţigară! adăugă ea.

— Vei face şi tu la fel, dacă descoperi ceva? o întrebă Cooper. Vreau să zic, o să mă ţii la curent?

— Ştii că da, Hank, răspunse Billie, deşi clocotea încă de furie. Ţi-am spus atunci, în biroul tău, că ne putem fi mai de folos unul altuia dacă facem schimb de informaţii. Am vorbit serios.

Îşi strânseră mâinile, aşa cum se întâmplase şi în munţi. Un gest formal, poate prea formal, având în vedere tot ce se petrecuse în ultima săptămână. Se sprijinise în braţele lui când priveau, ea încă udă de apa râului, ruinele fermei din Upper Colo. Atunci se simţise uşor vulnerabilă. Acum nu mai era cazul. Furia îi sporea determinarea. Când salutul luă sfârşit, schimbară o privire de înţelegere tacită. Aceasta dură numai câteva secunde, însă păru

mai lungă de atât, iar aerul dintre ei păru încărcat cu ceva inefabil, dar puternic. Nu mai simţise asta din Europa. Da, Jack Rake, oriunde era acum, ar fi aprobat cele întâmplate – sau, măcar, rolul jucat de ea. Ar fi aprobat hotărârea ei de a nu renunţa, nu că Billie ar fi avut nevoie de aprobarea lui sau a oricărui alt bărbat, fie el în viaţă, fie nu. Sfârşitul acestei istorii nu era aici. Fiecare bărbat din acea agendă merita atenţia legii. Iar Hessmann ar fi făcut bine să nu se îndepărteze prea tare. Billie avea să apeleze la presă dacă era nevoită. Toată lumea urma să cunoască acel chip distinctiv.

— Trebuie să mă întorc! spuse Cooper.

Pungile de sub ochii inspectorului trădau nopţile nedormite, de care nu părea foarte probabil să scape în viitorul apropiat.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat petrecerea! adăugă el, iar Billie observă că Sam, Ella şi Alma se ridicau, iar lângă Sam apăruse o tânără care îl trăgea de braţ.

Ah, aceasta trebuie să fi fost Eunice. Billie fusese atât de captivată de conversaţia ei cu Cooper, încât nu o văzuse venind. Petrecerea, aşa scurtă cum fusese luase într-adevăr sfârşit.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus! îi zise Billie încă o dată, iar Cooper se îndreptă spre ieşire, apoi, când ajunse pe scări, se opri şi o salută cu o înclinare din cap.

Ea îi întoarse gestul, după care inspectorul ieşi în stradă, pe Rawson Place, iar zgomotul traficului de afară umplu încăperea ca mai apoi să se stingă atunci când uşa se închise în urma lui.

— Mizz Walker, aceasta este Eunice!

Vocea lui Sam o aduse pe Billie înapoi în prezent. Asistentul îi prezenta o femeie cu păr blond şi care avea în jur de vreo douăzeci de ani. Aceasta avea o drăgălăşenie tipică şi o privea cu buzele strânse.

— Este o plăcere să vă întâlnesc în sfârşit! îi spuse Billie, iar Eunice dădu stânjenită din cap.

— Noi trebuie să plecăm, spuse Sam fără tragere de inimă.

— Desigur! zise Billie. Ne vedem mâine la birou?

— Fireşte! răspunse el şi o salută din cap.

Cei doi se îndepărtară, iar Billie se întoarse către Ella şi Alma.

— Te ducem până acasă? îi propuse Alma, iar Billie clătină din cap.

— Mulţam, dar nu! Cred că mă întorc la birou pentru o oră sau două. Agenţia nu se va conduce de una singură.

Adevărul era că acum nu îşi mai permitea să se relaxeze. Dacă se întorcea acasă, la apartamentul gol, risca să înnebunească. Avea nevoie să ia loc la biroul tatălui ei şi să se gândească. Şi poate să îşi încalce regula cu privire la băutul în absenţa companiei altora.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Animată de furie, Billie intră furtunos pe uşa de la Daking House. Cel mai recent caz de care se ocupase era acum închis. Soţii Brown îşi recuperaseră fiul, iar Billie spera că în curând aveau să recupereze şi colierul lui Margarethe. Misterul era rezolvat. Pentru prima dată, clienţii se îngrămădeau să apeleze la serviciile agenţiei. Simţise că ideea de a face ceva ce contează cu adevărat nu era doar o noţiune din trecut, ceva rezervat carierei sale de reporter de război. Pentru prima dată în luni bune fusese cu adevărat optimistă – asta se întâmplase înainte de a primi din partea inspectorului Cooper vestea că Franz Hessmann fusese eliberat de la secţia de poliţie Richmond şi acum se afla cine ştie unde. Erau acum suficiente iţe de descurcat cât să o ţină ocupată luni întregi. Avea să ajute în orice fel posibil în căutarea lui Hessmann şi a asociaţilor acestuia şi era hotărâtă să îl doboare pe Moretti, indiferent ce avea să presupună asta. Trebuie să fi lucrat pentru Hessmann, sau poate pentru Boucher, aşa cum îl şi bănuise de prima dată.

Da, avea multe de făcut.

— John, ţii liftul, te rog? îi strigă ea liftierului şi traversă foaierul în grabă.

Liftierul îi zâmbi în maniera sa asimetrică din spatele grilajului, pe care îl dădu în lături, făcându-i pe ceilalţi doi clienţi ai săi, bărbaţi, să aştepte.

— Desigur, Mizz Walker! îi răspunse acesta cu afecţiune.

Billie se strecură în cabina liftului, băgând de seamă că unul dintre cei doi îi părea cunoscut – era un bărbat mai în vârstă, cu ochelari de vedere şi degetele mânjite de cerneală, îmbrăcat într-un costum cu dungi. Unul dintre contabili. Acesta îşi înclină pălăria ca salut. Al doilea era mai înalt şi purta o pălărie de sub care îi ieşeau câteva şuviţe de păr şaten, prost vopsit. John Wilson închise cea de-a doua uşă a liftului şi acţionă mânerul, iar liftul se înălţă cu un zumzet.

— Etajul al doilea, domnule Peters, anunţă liftierul, iar contabilul masiv ieşi, zâmbind şi mulţumind.

Wilson închise uşile din nou şi porni liftul.

— Următoarea oprire: etajul al şaselea.

Lui Billie i se puse un nod în gât. Mica femeie din stomac îi spunea că ceva este greşit, foarte greşit, şi, într-o clipită, bărbatul cu pălăria pe cap fu în spatele ei, iar Billie simţi vârful ascuţit al unui cuţit în spate, îndreptat către rinichi şi apăsându-i în rochia cu cordon cu care era îmbrăcată.

— Cum merge munca, Mizz Walker? se interesă Wilson, cu spatele la cei doi, concentrat la manetele liftului.

Billie încercă să îşi controleze respiraţia şi să nu se mişte, apoi vorbi pe un ton calm:

— E aglomerat! răspunse ea, încordându-se. Ce mai face minunata ta soţie, Wendy? S-a simţit rău deodată, nu-i aşa, după acel episod de... Cea avut, mai exact?

Cuţitul se adânci în pielea ei.

— Ah, a fost doar o răceală, răspunse Wilson după o pauză aproape imperceptibilă. Reacţia lui o făcu pe Billie să spere întrucâtva.

— Iată-ne ajunşi! spuse liftierul când cabina încetini în urcarea ei. Etajul al şaselea.

Billie se pregăti pentru ceea ce speră că avea să se întâmple, încordându-şi corpul şi concentrându-şi puterea în picioare. Când Wilson eliberă manivelele dintr-odată, mecanismul „mâna mortului" intră în acţiune, iar cabina mai urcă pentru o fracţiune de secundă înainte de a se bloca cu o zguduitură violentă, Billie se lansă în faţă, afară din calea cuţitului, căzând pe palmele şi-aşa lovite şi dând cu putere un picior în spate, ca un catâr supărat, împlântându-şi pantofii Oxford cu toc direct în burta necunoscutului cu pălărie. Acesta se făcu una cu cabina şi scăpă cuţitul din mână, iar Wilson, înainte ca ea să se fi ridicat, neînarmat şi cu o singură mână funcţională, se aruncă asupra bărbatului şi îl ţintui la podea cu ambii genunchi, apăsând cu mâna dreaptă pe ceafa lui.

— Doamne, Dumnezeule, sper că asta aţi vrut să fac! spuse el cu răsuflarea tăiată. Când i-aţi greşit numele lui June şi aţi spus ceea ce aţi spus, am ştiut că trebuie să fie un limbaj codat.

— Da, John! zise Billie. Te-ai descurcat bine. De minune, chiar.

În două secunde, Billie avu Coltul în mână, fără a se mai jena că îşi dezvelise fără să vrea chiloţii de dantelă şi partea de sus a dresurilor atât liftierului, cât şi prăzii sale detestabile. Uşor ameţită de la viteza cu care se petrecuse totul, se concentră să îşi stabilizeze mâna cu care ţinea pistolul.

— Acum nu-mi mai scapă!

— M-am gândit că e ceva suspect când l-am întrebat unde a servit şi nu mi-a răspuns. Acea rană de război.

Acea rană de război pe care ai fi putut să o confunzi cu arsura unui aviator, asemănătoare cu cea a lui John, deşi nu erau deloc legate. Acea rană fusese cauzată de victimele bărbatului, într-un ultim şi curajos act de rebeliune.

Wilson îl eliberă pe bărbat şi se ridică în picioare, netezindu-şi uniforma, inclusiv mâneca dreaptă, goală, a sacoului. Porni din nou liftul şi îl potrivi perfect cu palierul etajului al şaselea.

— Îţi mulţumesc! Ne dai tu drumul, John? îi ceru Billie, ignorând bolboroselile supărate ce ieşeau din gura lui Hessmann.

Wilson deschise uşa interioară a liftului şi trase de grilaj, dând la iveală holul etajului al şaselea.

— Din nou, îţi mulţumesc! spuse ea. Îţi rămân datoare. Şi îţi explic totul mai târziu, spuse ea, făcându-i prizonierului său semn să iasă din lift. John, fii bun şi cheamă imediat poliţia! Cere să vină inspectorul Cooper. De la Secţia Centrală, la câteva străzi de noi. Şi agenta Primrose. Spune-le că l-am capturat pe Franz Hessmann! Spune-le să aducă câte întăriri consideră necesar, şi să se mişte repede dacă se aşteaptă să îl predau în viaţă! Răbdarea mea nu mai e ce-a fost odată.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Billie găsi cu totul edificatoare experienţa de a-ţi intersecta privirea cu cea a unui ucigaş în masă.

Lucrul care o izbi cel mai tare fu incredibila banalitate a acestui criminal brutal. Acest bărbat, care torturase, mutilase, violase şi ucisese, avea aceleaşi trăsături, aceeaşi carne, acelaşi sânge şi aceleaşi trăsături umane ca orice altă persoană. Avea gene. Dinţi. Probabil că prin vene îi curgea sânge, ca oricărei alte persoane. Odinioară fusese bebeluş, odrasla unui cuplu naiv de optimist. Sub piele, inima îi pompa sânge, la fel ca a lui Billie, care nu l-ar fi putut distinge într-o mulţime. În acea noapte, când îl zărise la The Dancers, oricât de evident i s-ar fi părut acum, nu ar fi avut cum să îşi zică: *Omul acesta! Omul acesta este ucigaşul a mii, sute de mii de oameni.*

Totuşi, acum, în faţa ei, se afla chiar Franz Hessmann, cu părul lui şocant de alb, singura sa calitate distinctivă într-o lume populată de soldaţi întorşi din străinătate cu cicatrici şi alte răni mai mult sau mai puţin vizibile. Oare albise în timpul războiului? În incendiul care îl mutilase? Sau oare fusese întotdeauna o parte din el? Părul acela care fusese atât de prost vopsit, atunci când hotărâse să îl vopsească, pentru că nu se mai simţea pregătit să se ascundă în văzul lumii, în crema cremei oraşului Sydney, înconjurat de oameni cărora le câştigase cu atâta dibăcie sprijinul, prin bogăţie, obiecte de artă şi şantaj josnic. Părul lui arăta artificial şi nepotrivit cu tenul arian, fiind vopsit cu stângăcie. Observase asta la prima privire, în lift, însă îi luase câteva secunde să facă legătura. Numai câteva secunde, fireşte, dar fusese aproape – *foarte* aproape să piară dacă nu ar fi fost John, liftierul, şi capacitatea sa de a-i descifra limbajul codat. Hessmann urca spre biroul ei pentru a o ucide. Asta arăta o antipatie personală, simţi Billie. Nazistul ar fi fost mai în siguranţă departe de ea, dacă ar fi dispărut şi s-ar fi făcut nevăzut, însă acum se găsea în scaunul vechi de lemn al tatălui ei, în ceea ce fusese odinioară biroul acestuia, în vreme ce Billie avea aţintit asupra capului său atât de prost vopsit un Colt 1908, iar degetul îi tremura pe trăgaci.

— Cine te-a ajutat să scapi de la secţia din Richmond, Hessmann? Trebuie să fi fost cineva foarte convingător.

Buzele subţiri ale acestuia nu se deschiseră.

— Ce-ţi plăcea ţie să le faci oamenilor ca să-ţi vorbească? Ceva legat de o cadă, am înţeles. Asta era metoda ta? Dacă aş avea tehnicile tale, poate că mi-ai oferi nişte informaţii.

Din nou, nimic.

Furia lui Billie, justificată, dar chiar şi aşa nesănătoasă, o apăsa în tot corpul, făcând-o să simtă că stă să explodeze. Ce ar fi putut face dacă toate astea se petreceau cu optsprezece luni înainte? Ar mai fi aşteptat sosirea cavaleriei? Nu ucisese niciodată un om, cel puţin nu faţă în faţă – chiar dacă în anumite momente susţinuse altceva –, dar exista întotdeauna prima dată.

— Am auzit cum ţi-au venit de hac femeile din lagăr. De te-ai ales cu arsurile astea, spuse ea, gesticulând către figura lui. Nu e o rană de război onorabilă, cum au mulţi alţii. Asta trebuie să te fi deranjat foarte tare, să porţi dovada victoriei lor întipărită pe faţă.

Ah, acum începea să-l deranjeze! Faţa lui albă ca o cretă se înroşise.

— Da, ţi-au făcut figura, nu-i aşa, acele femei? continuă Billie. Iar băiatul de aici te-a dat de gol, nu-i aşa? Ştiai cine e băiatul? Ce legătură are cu tine?

Prizonierul ei se încruntă.

— Băiatul pe care l-ai bătut şi aproape l-ai omorât, ştii cine era?

— *Judensau!* răbufni bărbatul, cu accentul lui puternic.

„Un porc de evreu". Billie simţi că se înfurie şi mai tare.

Era tentant, dar nu, îşi spuse ea. Nu voia să îşi distrugă covorul cu el. Locul lui era la închisoare aici, în Sydney, la Berlin sau la Nürnberg, unde avea să-şi înfrunte curajoasele victime; acolo îi era locul, şi nu făcut zob în frumosul ei birou, unde avea să fie nevoită să se întoarcă în fiecare zi şi să-şi aducă aminte de el sau cel puţin de urmele pe care i le lăsase.

— Nu dau doi bani pe tine, Hessmann! Tu şi cei de teapa ta nu faceţi nici cât covorul de sub picioarele mele, iar singurul motiv pentru care nu-ţi zbor creierii acum este că mi-ai murdări podeaua. Mă surprinde şi pe mine ataşamentul pentru el, dar ştii ce, dacă ţii foarte tare să mă răzgândesc, eşti binevenit să mă ajuţi, îl provocă ea.

— *Verräterische bure!* izbucni el şi scuipă pe covorul tatălui ei.

„Curvă trădătoare".

Billie făcu un pas în spate pentru a se stăpâni. Aşteaptă poliţiştii. Hank are să sosească curând, se gândi ea. Deşi ultima dată... începu ea să se gândească. Inspectorul părea să facă tot ce putea; făcuse ceea ce îi promisese atunci când apelase la el, însă nu fusese de ajuns. Cu coada ochiului, zări fotografia lui Jack, acel zâmbet candid şi fad al lui, şi atunci atmosfera din încăpere se schimbă brusc, sunetul uşor al mişcării o scoase din reverie, iar Hessmann, mişcându-se iute, se aruncă spre balconul mic, a cărui uşă fusese lăsată deschisă pentru aerisire. Da, sărise spre balcon, unde

Billie petrecuse mult timp privind apusul soarelui sau fumând un Lucky Strike, în zilele de fumat. Era straniu, fiindcă nu avea unde să scape. Billie fu imediat pe urmele lui şi, tocmai când crezuse că îl încolţise, acesta se azvârli peste balustradă. Billie aşteptă să audă strigăte de pe trotuar şi sunetul unui corp izbindu-se de pavaj. Încă un nazist care se sustrăgea justiţiei, cum făcuse şi Führerul în buncărul său.

Însă nu.

Billie se aplecă peste balustrada balconului şi văzu că Hessmann atârna de marginea clădirii, deasupra intrării către sala de biliard în care Billie sărbătorise cu atât de puţin timp în urmă. O ieşire de urgenţă, compusă dintr-o punte îngustă de metal care conecta Daking House şi vecina ei, Station House, se înălţa deasupra străzii, iar Billie ştia că fusese folosită în anii trecuţi de lucrători panicaţi atunci când un incendiu izbucnise la etajele superioare ale clădirii. Ieşirea de urgenţă era veche şi nesigură, însă Hessmann se apropia de ea încet-încet şi avea să o folosească în scurt timp.

Billie îşi aţinti Coltul asupra lui.

— Opreşte-te! îi strigă, aplecându-se peste balustradă şi sprijinindu-se de unul dintre stâlpii solizi, iar când acesta înaintă fără a se opri măcar o clipă, trase fără ezitare, glonţul ricoşând de podul de metal.

De jos auzi un icnet, ca şi cum ar fi venit din alt loc, poate de la un telefon, sau din difuzoarele unui cinematograf. Rămase concentrată asupra lui Hessmann, care în scurt timp urcase pe podul îngust şi se deplasa pe vine, ca un păianjen, către Station House. Billie trase din nou, ochindu-i partea inferioară a corpului, fiindcă restul era protejat de grilajul de metal. De data asta se opri în loc, însă numai pentru scurt timp. Billie îşi dădu seama că nu îl ratase, văzând o dâră de sânge în urma criminalului de război nazist, care se încăpăţâna să înainteze. Acum grilajul de metal stătea în calea unei lovituri directe.

— *Fir-ar! Fir-ar să fie!*

Nu era nimeni pe stradă care să poată interveni, şi nimeni din Station House, cel puţin din câte vedea ea. Poliţiştii nu ajunseseră încă. Clădirea avea geamurile deschise pe perioada verii. I-ar fi fost uşor să se strecoare pe unul dintre ele. Billie aşeză Coltul la loc în cureaua din talia rochiei şi, ezitând numai pentru o clipă, sări peste balustradă. Marginea clădirii era suficient de lată ca să se susţină de ea, deşi era periculos. Începu să alunece, aşa că se lipi cu faţa de clădire, apucându-se cu ambele mâini de punte şi cu un efort se ridică şi ajunse pe ieşirea de urgenţă, unde se afla încă Hessmann. Balustradele nu erau solide, podul se clătina, aşa că Billie înaintă târâş, apucându-l pe Hessmann de o gleznă.

— *Hure!* înjură acesta pentru a doua oară, scuturându-şi piciorul.

— Află că nu-s curva nimănui, îi răspunse Billie cu o brutală politeţe, apoi vârî cu răceală vârful Coltului în rana de glonţ din piciorul lui.

Bărbatul zbieră şi se opri în loc. Când fu sigură că ticălosul nu avea să mai înainteze, Billie ridică pistolul.

— Nu-ţi recomand să te mişti, Hessmann! spuse ea. Dacă nu mai vrei o doză de aşa ceva.

Din rană şiroia sânge. Acum nu mai putea fugi, nu pe acel picior. Se oprise, la fel şi ea. Îl capturase. În sfârşit. Nu avea să îl scape din ochi pe Hessmann. Pentru nimic în lume.

— Nu mişcaţi! strigă o voce de pe trotuar, rezonând cu ceea ce şi ea voia să spună.

Privi dincolo de marginea podului îngust şi îi recunoscu chipul lui Hank Cooper.

— Pompierii sunt pe drum. Vor aduce o plasă, strigă el, cu glasul necaracteristic de încordat.

Abia în acest moment Billie îşi dădu seamă că atrăseseră o mulţime de privitori, cocoţaţi cum erau pe acel pod, la câteva etaje de la sol. Navetiştii care se îndreptau către Gara Centrală sau către tramvaie, după muncă, se opriseră şi priveau scena cu ochii mari. Agenta Primrose era lângă Hank Cooper, iar liftierul, John Wilson, era şi el alături de ei, alb la faţă ca o stafie. În faţa ei şi a prizonierului ei, în vârful Station House, doi agenţi de poliţie îşi făcură apariţia la fereastră, în care Billie îşi văzu pentru o clipă reflectată poziţia atât de precară în care reuşea să îşi păstreze încă echilibrul. O persoană în veşminte clericale se alătură în grabă mulţimii de pe Rawson Lane, îşi făcu cruce şi începu să se roage. Momentul se prelungi, cerul luă o nuanţă aurie deasupra lor, iar soarele mai coborî un pic pe bolta cerului de vară.

De data asta, Hessmann trebuia să îşi dea seama că este încolţit şi că nu mai are nicio şansă de scăpare. Nu şi acum.

— *Für das Tausendjähriges Reich!* strigă acesta dintr-odată şi se avântă înainte, picioarele alunecându-i mai întâi, trăgând după ele, peste pod, restul corpului.

Billie întinse mâna şi-l apucă, apoi îi dădu drumul, pricepând că se afla ea însăşi într-un echilibru precar, şi se trase înapoi pe fund şi pe palme, afară din calea bărbatului, care încerca acum să se apuce de ea, fie ca s-o tragă după el, fie într-o tentativă disperată, instinctivă, de autoprezervare. Podul se îndoi, şuruburile ruginite plesnind sub greutatea celor doi. O mână albă apucă ferm de încheietura lui Billie, ca o muşcătură de şarpe cobra, şi o smuci cu brutalitate. Podul se cutremură din nou, scoţând un sunet îngrozitor. Billie alunecă neajutorată spre margine, în urletele mulţimii

îngrozite. Cu pantoful stâng, reuşi să se ancoreze într-un spaţiu cât de mic, iar cu degetele de la o mână se ancoră de grilaj. Rămaseră înţepeniţi aşa, Billie cuprinzând podul cu mâinile, iar Hessmann atârnând în gol, ţinându-se cu o mână şi cu întreaga greutate pe glezna ei dreaptă. Urletele mulţimii îi părură lui Billie straniu de distante, în larma interioară provocată de valul de adrenalină care făcea să îi plesnească capul de durere. Piciorul, care i se îndoise nenatural, o făcu să vrea să urle de durere, însă buzele îi rămaseră închise şi albe de atâta încordare, în vreme ce se ţinea cu disperare de pod.

Dresurile fine ale lui Billie erau subţiri şi alunecoase, şi le simţi cedând sub strânsoarea lui Hessmann, care alunecă şi rămase prins de vârful pantofului ei, pe care aceasta îl scutura cât de tare putea. Pantoful începu să-i alunece din picior, mai întâi la călcâi, ieşindu-i încet-încet din picior, timpul prelungindu-se ca un minut soldăţesc – fiecare acţiune, fiecare respiraţie, prelungită –, nimic înainte, nimic după, numai acest moment. Încă o respiraţie, încă una, apoi pantoful Oxford îi sări din picior, şi cu el căzu şi Franz Hessmann.

Simţindu-şi piciorul drept aproape imponderabil, eliberat de balast, Billie îşi regăsi sprijinul şi şi-l trase instinctiv lângă corp, zgâriindu-se la genunchi de grilajul de metal, prin găurile căruia văzu chipul alb, acum o mască de furie şi frică dispărând sub ea, făcându-se mai mic, cu ochii rotunzi şi plini de panică privind-o drept în ochi şi cu o mână încă ridicată spre ea. Închise ochii şi auzi bufnitura revoltătoare când acesta se izbi de pământ, urmată de căzătura pantofului ei. Podul se cutremură din nou şi peste întreaga scenă păru să se aştearnă liniştea, moment în care până şi inima lui Billie păru să contenească a-i mai bubui în piept.

Şi atunci, din depărtare se ridică vuietul unei sirene, anunţând sosirea pompierilor, cu plasa de salvare.

virtual-project.eu